Giới thiệu Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!

Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh! truyện teen của tác giả Thư Fuon kể về câu chuyện tình cảm của cậu nhóc dành cho cô nàng học sinh xinh đẹp.

Đào Ngọc Minh cô gái luôn tỏa nắng ở mọi nơi, hotgirl đáng yêu của trường Chent, tính tình vui vẻ hòa đồng học hành cũng không phải thua ai, thế mạnh là giỏi ngoại ngữ.

Lý Quốc Minh đẹp theo kiểu lạnh lùng đầy sức hút ai cũng phải ngất ngây, đứng đầu trong Thế Giới Bóng Đêm, hai người sẽ yêu nhau như thế nào??

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật

GIRL

1. ĐÀO NGỌC MINH (16 tuổi)

-Ngoại hình: Khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt đen láy ngây thơ mơ hồ, dáng chuẩn, cao 1m70.

-Tính cách: Dễ thương, hòa đồng, vui vẻ, luôn cười.

-Điểm hút: nụ cười cực dễ thương.

-Gia thế: Là tiểu thư của gia đình danh giá. Mẹ là giám đốc tập đoàn lớn ở Pháp. Ba là chủ tịch của tập đoàn hùng mạnh ở Hoa Kì. Anh trai là Đào Ngọc Ký.

-Mức độ giàu: Thứ 5 trên TG.

-Chỉ số IQ: 297/300

-Bạn thân: Lương Ngọc Anh

-Học: Lớp 10A1 trường Chent

2. LƯƠNG NGỌC ANH (16 tuổi)

-Ngoại hình: Gương mặt dễ thương lai Tây, đôi mắt xanh quyến rũ, dáng quá chuẩn, cao 1m70.

-Tính cách: Hòa đồng, hơi "chằn" xíu, vui vẻ, thân thiện.

-Điểm hút: Đôi mắt

-Gia thế: Papa là người Việt, Mama là người Mỹ. Hai người là chủ tịch tập đoàn NOD lớn nhất Châu Âu.

-Mức độ giàu: Thứ 8 trên TG

-Chỉ số IQ: 295/300

-Bạn thân: Đào Ngọc Minh

-Học: Lớp 10A1 trường Chent

3. LÂM GIA NGHI (Elly) (18 tuổi):

-Ngoại hình:Xinh đẹp là HOT GIRL huyền thoại của trường List, dáng cực chuẩn, cao 1m75.

-Tính cách: Lạnh lùng, ít nói (cũng có lúc hơi điên)

-Điểm hút: Đôi mắt giết người.

-Gia thế: Mama đã mất, Papa là chủ của các ngân hàng lớn nhỏ trên toàn thế giới. Là chị 2 của WHITE WOLF.

-Mức độ giàu: Thứ 3 trên TG

-Chỉ số IQ: 299/300

-Bạn thân: Lý Quốc Minh, Thái Hiếu Nhân, Triệu Khắc Huy.

-Học: Lớp 12CA1 (12 Chuyên Anh 1) trường List.

4. TRỊNH KHẢ LINH (Syn) (17 tuổi): Xinh đẹp, hiểm độc, người yêu cũ của Quốc Minh, gia thế giàu có đứng thứ 6 trên TG, cao 1m68.

5.TRỊNH KHẢ LIÊN (16 tuổi): Em gái của Trịnh Khả Linh. Xinh nhưng hiểm độc (có chừng mực) thích Khắc Huy, cao 1m68

BOY

1. LÝ QUỐC MINH (Danny) (18 tuổi):

-Ngoại hình: Đẹp như tượng tạc, đôi mắt màu huyết khiếp hồn, cao 1m85.

-Tính cách: Lạnh như băng khiến người khác phải rùng mình, ít nói làm nhiều, ghét lại gần phụ nữ (không phải GAY đâu ạ), ghét giả dối.

-Điểm hút: Đôi mắt dao lam, gương mặt điển trai.

-Gia thế: Mama đã mất, Papa là chủ tịch tập đoán DK lớn nhất TG. Là người đứng đầu trong Thế Giới Bóng Đêm, anh đầu đàn của BLACK WOLF. Q.Minh đang giữ một chiếc nhẫn hình chữ thập ở trên có hình đầu của con sói và một thẻ bài bằng vàng hình sói nốt.

-Mức độ giàu: Thứ 1 trên TG

-Chỉ số IQ: 300/300

-Bạn thân: Thái Hiếu Nhân, Lâm Gia Nghi, Triệu Khắc Huy.

-Học: Lớp 12CA1 trường List.

2. THÁI HIẾU NHÂN (Tonny) (18 tuổi):

-Ngoại hình: Gương mặt Baby, dáng không ốm nhưng cũng thuộc dạng gầy, cao 1m83.

-Tính cách: Dễ gần luôn quan tâm mọi người, vui vẻ, hòa đồng.

-Điểm hút: Nụ cười tươi rói.

-Gia thế: Con trai của gia tộc Thái không phải cháu đích tôn nhưng cũng thộc dạng được cưng chiều. Papa và Mama là chủ của các công ty bất động sản lớn nhất TG. Anh 2 của WHITE WOLF (Nhân với Nghi là couple ấy ạ).

-Mức độ giàu: Thứ 2 trên TG.

-Chỉ số IQ: 299/300

-Bạn thân: Lý Quốc Minh, Triệu Khắc Huy, Lâm Gia Nghi.

-Học: Lớp 12CA1 trường List.

3. TRIỆU KHẮC HUY (Lenny) (18 tuổi):

-Ngoại hình: khuông mặt handsome cực kì dễ thương (mà thương không dễ),bụng six múi, cao 1m82.

-Tính cách: Hơn lạnh (không bằng Nghi với Q.Minh), hay cười (lấy lòng fan).

-Gia thế: Papa là chủ tịch tập đoàn Đá Quý, Mama ở nhà ^^. Anh 2 của SILVER WOLF.

-Múc độ giàu: Thứ 4 trên TG.

-Chỉ số IQ: 299/300

-Bạn thân: Lý Quốc Minh, Lâm Gia Nghi, Thái Hiếu Nhân.

-Học: lớp 12Ca1 trường List.

4. ĐÀO NGỌC KÝ (Ken) (19 tuổi): Đẹp trai, manly, lạnh lùng, galăng. Anh 2 GREEN WOLF. Anh trai Ngọc Minh.

5. TÔ KHẢI DƯƠNG (Chist) (20 tuổi): Giàu có, điển trai. Là cánh tay phải đắc lực của Q.Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: CHIA TAY!!!

-Em nghĩ mình nên chia tay đi.-Giọng một người con gái cất lên.

-Lí do?-Một người con trai lạnh lùng trả lời.

-Em nên theo đuổi sự nghiệp của mình với lại...ở bên anh có ngày em bị chúng nó giết mất.-Người con gái trả lời.

-Chắc chứ-Người con trai vẫn lạnh.

-Vâng! Tình yêu mới đang đợi em, anh ta hứa sẽ đầu tư vào sự nghiệp của em. Em không từ chối được. Em xin lỗi!- Người con gái toan bước đi.

-Đừng đi...xin em-người con trai níu tay cô gái lại.

-Xin lỗi! Em và anh không hợp nhau.-Người con gái gạt tay ra và bước đi.

-GIA TÀI CỦA TÔI NHƯ THẾ KHÔNG ĐỦ ĐẦU TƯ CHO EM SAO?-Người con trai thét lên nhìn theo người con gái.

-Xin lỗi anh! Nhưng ta không hợp.

Người con gái bước đi để lại sau lưng người con trai đang chết lặng hướng mắt nhìn theo. Sau đó hai hôm, cô ấy đã nắm tay người con trai khác lên máy bay phi qua Hàn. Còn cậu ta, đã lạnh lùng giờ cậu ta càng lạnh lùng hơn, đôi mắt ánh lên tia thù hận nhưng vẫn còn một chút vấn vương về người con gai đó. Hằng ngày cậu ấy không vào bar uống rượu thì lại nhốt mình ở phòng. Không nói chuyện, không gặp bất cứ ai. Cứ như thế cậu ta đã quên mình là ai trong suốt thời gian dài....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: BẮT ĐẦU CUỘC SỐNG MỚI

1 năm đã trôi qua...

Cuối cùng cậu ấy đã lấy lại tin thần. Giờ cậu chỉ biết "Quên hết! Quên mọi thứ kể cả cô ta". Sáng cậu ấy đi học sớm, vừa đến cổng trường cậu ấy đã trở thành tâm điểm. Chiếc Jaguar màu trắng chạy thẳng vào, cậu ấy bước ra. Bộ đồng phục áo trắng quần tây tô thêm cho dáng cực chuẩn của cậu ấy.

-Á...Anh Minh...Anh minh đi học lại kìa- Girl 1 hét lên.

-Hoàng tử của tao- Girl 2 hưởng ứng

-Pla...pla...

Những lời khen ngợi xì xầm to nhỏ làm cậu ấy phát bực. Đúng cậu ấy là LÝ QUỐC MINH. Vừa vào đến lớp đã gặp 3 người bạn của cậu. Cậu chỉ lướt qua, đi đến chỗ ngồi mở handphone nghe nhạc.

-Hello Boy! Ê! Thằng ranh con đi học lại à? Sao ngồi thừ ra đó thế?- Nhân đi lại chỗ của Q.Minh hỏi.

-Biết làm gì?- Q.Minh lạnh lùng

-Ơ hay! Biết để biết chứ biết lám gì.-Nhân nổi cáu.

-Càng không nên biết.- Q.minh vẫn lạnh tanh rồi ra ngoài lớp.

-ơ thằng này nay hâm hay sao ý nhỏ?- Nhân nhìn xuống hỏi Nghi và Huy gãi gãi đầu.

-Không biết.- Cả 2 đồng thanh cụt ngủn làm thằng ngỏ quê độ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Q.Minh đi ra sân, tai vẫn đeo handphone, những kí ức lúc trước lại ùa về. Cậu nhớ, nhớ người con gái đó, nhớ từng nụ cười từng ánh mắt nhưng nó đã là dĩ vãng. Tập quên, nhưng làm sao quên được chứ.

-Ay....- Cô gái đang đi bị Q.Minh đụng trúng.

-....- Q.Minh không nói gì chỉ im lặng.

Cô gái cũng chẳng nói gì vội vàng bước đi.

-Đứng lại- Q.Minh lạnh lùng.

-Ơ...có gì không?- Cô gái hỏi nét mặt ngu ngơ.

-Cô vừa đụng tôi- Vẫn lạnh lùng nhưng cảm giác quen thuộc quá vậy.

-Rõ ràng anh đụng trúng tôi mà- Cô gái cãi lại

-Hừ..- Q.Minh cười nhết mép- Tôi đụng trúng cô?- Q.Minh chỉ vào mình

-Chứ sao nữa! Đáng lí ra anh là người xin lỗi tôi đó- Cô gái nói nhẹ nhàng

"Cô ấy là người đầu tiên thấy mình mà không hét toán lên! Cũng thú vị thật"-Q.Minh suy nghĩ

-Nè xin lỗi đi chứ!- Cô gái khẽ nhăn mặt

-Tôi! Cô nghĩ cô là ai?- Q.Minh liếc ngang qua phù hiệu rồi bước đi.

Cô gái cũng chẳng nói gì, bình thường bước đi.Cô ấy đi thẳng vào phòng hiệu trưởng.....

Cốc! Cốc

-Vào đi- Giọng người đàn ông trung niên cất lên.

-Dạ! Con chào thầy.- Cô ấy cuối đầu

-Ừ! Chẳng phải là Ngọc Minh hot girl trường Chent đây sao.- Thầy hiệu trưởng nói chêu.

-Hihi thầy chọc con!- Ngọc minh cười rồi ngồi xuống ghế sofa- Hôm nay cô tổng phụ trách nhờ con đem hồ sơ qua đây. Cô con bận xíu.- Ng.Minh cười

-Vậy con ở đây xíu về. Thầy dắt con đi tham quan trường- Thầy cũng ngồi

-Dạ thôi giờ con về. Trễ buổi học mất- Ng.Minh cười trừ.

-Ừ rãnh thì qua đây, thầy luôn chào đón con- Thầy hiệu trưởng cười.

-Mà thầy ơi! Trường thầy cũng có kiểu học sinh đó nữa ạ?- Ng.Minh nhíu mày

-Kiểu gì con?- Thầy hỏi lại

-Lạnh lùng, khó ưa, đụng trúng con mà không xin lỗi, nói giọng sang chảnh nữa chứ- Ng.Minh nói đến đây thầy cũng biết là ai rồi.

-À thiếu gia Q.Minh á! Cậu ấy là vậy- Thầy hiệu trưởng cười

-À mà thôi con về đây! Bey thầy!- Nh.Minh nói rồi lon ton đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: CẢM GIÁC KÌ LẠ

Sau một ngày học Q.Minh về nhà. Chiếc Jaguar màu trắng dừng ngay cửa Q.Minh bước xuống.

-CHÀO THIẾU GIA!- MẤy tên vệ sĩ đồng thanh

Q.Minh gật đầu hất mặt về phía xe, 1 trong những tên vệ sĩ hiểu ý đi ra lái xe vào khi Q.Minh vào trong.

-Chào thiếu gia- Quản gia Kim cuối chào ở cửa

-Ừ! Mai dì qua Pháp đi.- Q.Minh gật đầu rồi nói

-Nhưng...thưa thiếu gia...

-Papa con bận dì qua chăm sóc cho ông ấy.

-Dạ!

Q.Minh không nói nữa, đi thẳng vào phòng làm VSCN. Lúc ra anh lôi ngay cái laptop search gì đó.

-Thì ra là hot girl trường Chent! Củng nổi đấy chứ. Hừ...-Q.Minh nhếch mép_ Sao mình lại search mấy thứ này- Q.Minh chợt nhận ra rồi cất laptop ngay. Nhưng anh có cảm giác gì đó rất lạ.

Cốc!Cốc!

-Chuyện gì?

-Mời thiếu gia xuống ăn tối

-Ừ

Q.Minh đi xuống ngồi vào bàn ăn. Vẫn là cảnh cũ, vẫn ăn một mình, vẫn mấy món chán ngẩm. Ăn xong anh đi thẳng lên phòng.

-Cậu không đi đâu sao?- QGKim hỏi khi Q.Minh vừa đi đến cầu thang

-Không! Hôm nay con mệt- Q.Minh nói rồi đi thẳng lên phòng. Anh rất quý QGKim nhưng với tính cách lạnh lùng đó anh khônh thể nào lộ ra được. ANh xem QGKim như mẹ ruột, bà đã nuôi dưỡng khi anh vừa lọt lòng mẹ. Bà kể cho anh về mẹ của anh. Mẹ anh qua đời khi sinh anh vì sức khỏe yếu.

Đến phòng anh thả mình xuống giường.

"Sao kì vậy? Sao mình cảm thấy có cảm giác rất kì lạ. Như mình đang ở bên cạnh Khả Linh nhưng cô ấy đâu phải là Khả Linh."

-Mệt!Ngủ- Q.Minh tự kỉ (t/g: tội nghiệp anh ẹp zoaiii haha)

thế là không suy nghĩ vẫn vô nữa anh trùm kín mít người lại.....ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: ĐỊNH MỆNH. P.1

Sáng sớm...(t/g: Chưa chắt sớm nhá), Ng.Minh vừa ngủ dậy vung tay múa chân cho đã rồi quơ lấy cái đồng hồ cạnh giường ngủ xem.

-Aaaaaaaaaa...Quản gia Hương!!!!!-Ng.Minh la thất thanh

-Có chuyện gì thưa tiểu thư?-QGHương nghe tiếng la chạy lên ngay.

-6h35 rồi! Sao dì không gọi con dậy chứ-Ng.Minh vừa nói vừa lấy đồ thay.(t/g: bó tay bà này)

-Dạ tôi có gọi đấy chứ mà tiểu thư không dậy- QGHương nói rồi giúp Ng.Minh soạn tập vở

-Thôi được rồi con đi đây. Con sẽ ăn sáng ở trường- Ng.Minh làm vscn, thay đồng phục xong liền vọt xuống nhà

Ng.Minh leo lên xe rồi hối tài xế chạy thật nhanh còn hơn là ma đuổi. Chiếc xe thắng gấp trước ngôi trường thân yêu của Ng.Minh....trường Chent. Ng.Minh bước xuống, hàng trăm ánh mắt hướng về cô.

-Oa...Em Minh kìa!- Girl

-Công chúa vô rồi!- Boy (t/g: Có cần làm quá vậy không mấy you)

-Pla...pla...- Những lời bàn tán xì xầm bắt đầu nổi lên

Ng.Minh thấy rất bình thường vì cô đã quá quen rồi. (T/g: Chưa tả về Ng.Minh giờ tả liền nà :p) Ng.Minh mặc đồng phục và kèm theo đôi pata trắng cao gót xíu trông rất năng động. Mái tóc được chải gọn gàng và búi lên chừa ra phần mái ngố xeo rất hợp với gương mặt baby của cô. Đôi mắt đen láy hồn nhiên vô tư, môi lúc nào cũng nở nụ cười thật tươi khiến mấy Boy choáng ngợp. Ng.Minh vốn là học sinh rất ưu tú chưa bao giờ trễ học, giáo viên rất thương Ng.Minh vì cô chưa bao giờ làm họ thất vọng. Còn về phần học sinh thì khỏi nói cô luôn hòa đồng, vui vẻ, chưa bao giờ khinh khi ai, cũng chưa đối xử tệ với ai nên lượng fan của Ng.Minh rất đông.Vào đến lớp....

-Ê! Tao dọn qua ở chung nha Minh- Giọng Ng.Anh oan oan lên.

-Phù mệt quá!- Ng.Minh không nghe Ng.Anh nói gì. Thở hồng hột vì nảy giờ chạy từ ngoài cổng vào.

-Ê! Mày mới nói gì?- Ng.Anh nổi cáu vì Ng.Minh than mệt (t/g: Nhầm rồi Ng.Anh ơi)

-Hả?- Ng.Minh trố mắt- Mày mới hỏi gì vậy?

-TAO NÓI TAO MUỐN DỌN QUA Ở CHUNG!!!!- Ng.Anh hét toán lên

-Ừ ừ ừ nhỏ nhỏ lại giùm một cái- Ng.Minh bịt tai lại.

-Haha mai tao dọn đồ nhá- Ng.Anh nói xong không để Ng.Minh ú ớ gì mà ra thẳng ngoài lớp.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

---Tại trường List---

"reeng...reeng...reeng"

Tiếng chuông vào học cất lên, cả lớp của Q.Minh ngồi rất ngay ngắn vì có cả một tảng băng to đùng trong lớp. Bỗng dưng tiếng cãi cọ chí chóe của cặp couple nổi lên

-Tao nói nhỏ nhân vật chính thắng...nó hiền vậy chắt thằng đó sẽ quay về bên nhỏ- Nghi chăm chăm nhìn vào cái....(t/g: Xíu tiết lộ cho).

-Tao nghĩ là nhỏ bồ cũ thằng này! Nhỏ này đẹp mà có nhiều thủ đoạn quá- Nhân cũng vậy.

-Nhỏ này.-Nghi

-Nhỏ này-Nhân

-Tao nói con này-Nghi

-Tao thích nói con này- Nhân

-....

-....

-CÂM NGAY- Q.Minh quăng cho 2 đứa cái nhìn rợn người cả lớp vẫn im thinh thít

-Đúng đó! Tụi bây im cho tao nhờ-Huy đang ngon giấc bị Q.Minh quát cũng giật mình dậy luôn (t/g: Tội nghiệp anh Huy nhợ)

-Muốn tao tịch thu cái ipad đó thì cứ la oai oái nữa đi- Q.Minh nói lạnh rồi đeo tai phone lên nghe nhạc tiếp.

-NGHIÊM-Nhỏ lớp trưởng hô khi thấy bà cô vào lớp. Cả lớp điều đứng chỉ có bốn người họ thì xem bà cô như không khí.

-Các em ngồi.-Bà cô gật đầu cũng chã nói đá động gì tới (t/g: Dương thọ bà này dài hehe)

Cả tiết học đầu tiên chẳng nghe HS nói gì chỉ toàn tiếng bà cô giảng bài. Còn bốn người đó chả thèm quan tâm đối với họ đi học chỉ lả thư giãn xã stress, chứ mấy chương trình này họ nhắm mắt cũng làm được.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

-Mời bạn Nhân lên gặp thầy hiệu trưởng- Một nhỏ hoc lớp kế qua gọi

-Ừ- Nhân nói rồi ra ngoài đi thẳng lại phòng hiệu trưởng

Cốc..cốc...cốc

-Vào đi!- Giọng thầy hiệu trưởng

-Dạ thầy gọi con- Nhân đi vào ngồi lên ghế sofa

-Ừ ra chơi con sang trường Chent đưa chồng hồ sơ này giúp thầy-Thấy bê ra chồng hồ sơ.

-Sao là con ạ?- Nhân trố mắt nhìn chồng hồ sơ to tướng

-Ra chơi thầy cô phải họp gấp. Con là hội trưởng hội học sinh thì con đi giùm thầy- Thầy hiệu trưởng cười nhìn nét mặt ngu ngơ của Nhân (t/g: Ngu ngơ nhưng ẹp choai lắm á thầy *mắt sáng long lanh*)

-Vậy ra chơi con ghé lấy rồi đi chứ giờ mà đem một đống về lớp chắt con chớt (t/g: Chết ấy ạ)- Nhân nhìn ngán ngẩm

-Ừ cũng được thầy để ngay bàn nhé- Thầy cười hiền

-Dạ! Thưa thầy con về lớp- Nhân nói rồi chuồn nhanh ra ngoài.

---Về đến lớp---

Nhân bước vào cả lớp (đặt biệt là nữ) nhìn theo chưa được 3s thì thu ngay ánh mắt đó lại (t/g: Bị Nghi lườm ý).

-Chuyện gì vậy?- Nghi nghiêng đầu hỏi

-Xíu ra chơi tao có việc phải ra ngoài. Mày mà lén phén với nhóc nào là ông bâm xác đấy...- Nhân hâm dọa

-Eo ui sợ rụng cả rốn....Cần đưa hình tao với thằng đó cho coi hông- Nghi vờ nói thật

-Mày....ngon đưa ra đây ông tìm rồi xé xác nó ra-Nhân tưởng thật mặt đỏ bừng bừng

-Đây này.....Tao muốn mày xé xác nó ra giùm tao- Nghi đưa cho Nhân xem ảnh nền điện thoại của Nghi

-Ơ thằng này ẹp choai vậy thôi xé xác làm gì hihi làm người ai làm thế...ác lắm- Nhân hai mắt long lanh nhìn tấm hình.

-Làm thế mới làm người- Nghi trừng mắt lên.

Nhân không hó hé gì nữa cười tũm tĩm rồi quay sang Q.Minh đang nghe nhạc.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

-Minh-Nhân gọi

-.....-Im lặng

-Minh-Nhân kêu to hơn

-.....-Vẫn im lặng

-LÝ QUỐC MINH- Nhân hét lên làm cả lớp và giáo viên giật mình

-Có gì vậy Nhân?-Cô giáo hạ giọng nhưng trong lòng thì tức tráo máu

-Dạ không- Nhân quay sang lườm Q.Minh

-Gì?-Q.Minh tháo tai nghe xuống

-Mày điếc vừa vừa thôi chứ.....Xíu ra chơi đi với tao không?-Nhân nói nhỏ "Mày điếc vừa vừa thôi" không để q.Minh nghe thấy. Q.Minh mà nghe là sập nhà (t/g: Để tg nói giùm nha Nhân!!---Nhân: Thôi đi! Tha cho Nhân con đường sống *Chấp hai tay lại... mắt long lanh*)

-Không mà đi đâu?- Q.Minh lật lật cuốn sách....lấy lệ

-Công việc ở trường Chent- Nhân tỉnh bơ

-Ừ.....đi thì đi- Nghe trường Chent thì Q.Minh có cảm giác gì đó lạ lạ

-Gì mà thay đổi thái độ nhanh vậy má- Nhân há hốc mồm

-3s nói lại-Q.Minh lườm

-Ơ tao nói.....Xíu ra chơi rồi đi ấy mà hihi- Nhân chối tội

-Hừ...-Q.Minh hừ lạnh rồi nghe nhạc và....ngủ.

-----Ra chơi------

-Ê thằng nhỏ! Ghé phòng hiệu trưởng lấy đồ cái- Nhân nói rồi lon ton đi ra

Q.Minh không nói gì hai tay thong dong trong túi quần đi theo. Vừa tới cửa Q.Minh thấy Nhân bê 1 chồng hồ sơ to tướng đi ra.

-Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ- Q.Minh cười nữa miệng rồi đi trước

-Ê phụ tao... Chờ tao- Nhân chạy theo

Đi xuống sân trường....Q.Minh thì thong dong nghe nhạc đi ở trước còn Nhân thì muốn điên với chồng hồ sơ nó cứ rớt lên rớt xuống nhưng cũng cố để theo sau.

-Anh Nhân để em giúp nhá- Girl 1

-Em phụ cho nà-Girl 2

-Em phụ nè đưa cho em đi- Girl 3

-Pla...pla...-Mấy má mám trai dễ sợ

-BIẾN- Phía sau Nhi với vẻ mặt lạnh lùng nghiến răng

Cả lũ không dám hó hé co dò chạy mất.Còn nghi đi đến véo đau điến làm thằng nhỏ la oai oái.

-Có đi không thì bảo-Q.Minh đi đến chiếc Jaguar màu trắng huyền thoại.

-Ừ tao lại liền-Nhân nói với theo- Ủa thằng Huy đâu?

-Nó ngủ trong lớp-Nghi noí rồi quay đi

Nhân nhìn theo cái bóng bé nhỏ của Nghi cười thầm rồi leo lên xe. Chiếc Jaguar màu trắng có những nét vẽ ngoằn nghèo tạo thành hình con Sói Đen ở hai bên cửa phóng thật nhanh ra cổng trường rồi lao như bay trên đường lộ. Với vận tốc kinh hoàng của Q.Minh trong vòng 10' xe anh đã dừng trước cổng trường Chent.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

{Xin lỗi mấy bạn bắt đầu từ chap này sẽ dài hơn những chap trước}

Reeng...Reeng...

Tiếng chuông hết giờ reo in ỏi giải thoát cho những "Cô cậu chăm học" nhưng đồng thời cũng phá giấc ngủ ngon của ai kia....

-Dậy! Dậy đi Ngọc Anh! Hết giờ rồi!- Ng.Minh khẽ lay tay Ng.Anh

-Ơ...Ra chơi rồi à!- Ng.Anh dụi mắt nói giọng ngáy ngủ

-Ừ! Làm gì mà ngủ lắm thế?

-Hôm qua thức hơi khuya xem film của ẻm hihi- Ng.Anh cười thật tươi

-Coi Bi Rổ của mày à?- Ng.Minh tỉnh bơ

Bốp

-Đau con này- Một tay ôm đầu, một tay chọp lại điện thoại xém rớt Ng.Minh muốn rớt tim- Dế yêu của tao mà rớt là mày toi rồi con ạ.

-Rổ đầu mày ý. Mà đi canteen không? Đang đói.-Ng.Anh xoa xoa bụng

-Thôi! Không đi đâu mày đi đi. Giờ tao ra hoa viên trường đọc sách- Vừa nói xong Ng.Minh lôi ra trong ba lô cuốn truyện.

-K...Khu...ph..phố...số...1...3...-Ng.Anh hoảng hồn- Mày đi đọc cái này á hả?- Sau một lúc định thần lại Ng.Anh thốt lên

-Tất nhiên!- Ng.Minh nói rồi bê luôn "em" sách ra khỏi lớp

Ng.Anh nguệch mặt ra rồi cũng lon ton đi ra

"Con này ăn nhầm thứ gì vậy trời? Một đứa SỢ MA mà đi đọc TRUYỆN MA"- Lắc đầu vài cái rồi cũng đi thẳng xuống canteen lo cho cái trống đang kêu réo là tốt nhất.

-Ở dưới có chuyện gì vậy?- Ng.Minh dòm xuống sân rồi hỏi cô bạn bên cạnh

-Nghe tụi nó nói có hai chàng Hotboy trường List ở dưới á- Cô bạn trả lời rồi chạy đi mất hút.

---Dưới sân trường---

-Á đẹp trai quá này ơi!!!- Girl 1

-Ừ đẹp thật- Girl 2 đồng tình

-Play boy trường mình không biết có đẹp hơn không?- Girl 3 mắt long lanh

-.....

Hai chàng trai vừa bước xuống xe thì bị mấy "tiểu thư hám trai nhà ta" vây kín mít. Q.Minh trong bộ đồng phục nam được viền caro xanh lá_đen ở cổ, hai bên tay áo và ngay hàng nút được viền từ cổ áo xuống, Quần tây đen ôm, đi đôi giày thể thao da nhập từ Ý. Mái tóc được nhuộm màu đỏ hung, tai đeo một chiếc khuyên tai làm bằng đá quý kĩ thuật tinh xảo, ánh mắt sắt bén đảo xung quanh. Hai tay thong dong trong túi vẫn đeo tai phone nghe nhạc. Tất cả toát lên sự lạnh lùng, bí ẩn. H.Nhân trong trang phục giống Minh, đi đôi xăng đan Casual đen. Tóc nhuộm màu hạt dẻ tém qua một bên lộ ra khuôn mặt cực kì baby, trên môi lúc nào cũng ngự trị nụ cười tỏa nắng. Tay ôm chồng hồ sơ to đùng mấy Girl nhìn mà thấy "Sót".

Cả hai cứ tiếng thẳng đến phòng hiệu trưởng.

Cốc...Cốc

-Vào đi- Giọng người đàn ông trung niên vọng ra.

Cạch...cạch

Mở cửa bước vào H.Nhân tiến ngay đến bộ sofa đặt chồng hồ sơ xuống

-Con chào thầy- Cả hai đồng thanh.

-Ừ chào hai đứa- THT cười rồi ra bộ ghế sofa ngồi xuống- Hai đứa ngồi đi!

-Dạ- Đồng thanh

-Đây là hồ sơ của trường con- H.Nhân cười rõ tươi (t/g: Bê chồng to tướng vậy mà còn cười được)

Ba người ngồi nói chuyện râm ran. Thực chất chỉ hai người thôi. H.Nhân xem ra rất hợp tính với THT anh chàng cứ làm cho THT cười miết. Còn Q.Minh biện cớ nghe điện thoại rồi chuồn luôn. Tính của anh Minh nhà ta rất ghét nói chuyện lâu, tìm đại một nơi yên tĩnh rồi nghe nhạc là tốt nhất.

---Hoa viên trường---

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng nhẹ nhàng trải lên những bông hoa đang vươn mình trong gió. Một cô gái với nét đẹp tao nhã, tự nhiên. Ngồi trên ghế đá dưới góc cây to lớn, mắt dán vào cuốn truyện "ma". Nhìn chung thì chỉ có chỗ này là mát nhất.

Ở đây rất vắng người, ở đấy mà hét khang cổ cũng chẳng ai nghe. Bòi nó rất vắng và lớn tận 7ha (t/g: hơi lố hihi)

Từ xa xa có bóng một chàng trai bất cần đời đi tới gương mặt toát lên sự lạnh lùng đến rợn người. Đến chiếc ghế đá, nhìn ra người đã đắt tội với mình, chàng trai cười đểu một cái rồi tìm đến để "phục thù"

Bước đi thật nhẹ đến phía sau khom người xuống thì thầm vào tai cô gái.

-Sách viết về tôi hay chứ?

Cô gái lạnh toát xương sống, đọc thấy sợ rồi giờ nghe thêm câu hỏi ấy nỗi sợ dâng lên gấp mấy lần. Lấy hết can đảm quay người ra sau xem "con ma" như thế nào.

-Aaaaaaaaaa.....má ơi cứu con.....ma- Ng.Minh hét toán lên

Q.Minh chau đôi mày lại tỏ vẻ khó chịu rồi ngồi phịch xuống ghế. Trong khi Ng.Minh nhà ta thì ôm mặt.....khóc

Nhận thấy hơi quá đáng. Q.Minh khẽ lên tiếng

-Sao khóc?

-C...có...ma....có ma- Ng.Minh vẫn ôm ghì cái mặt "Ủa giọng nói lúc nảy sao giống giọng con ma vậy?"- Ng.Minh buông mặt từ từ rồi quay qua nhìn cái tên "Sinh vật lạ" từ trên trời rớt xuống- LÀ ANH?

-Không là tôi thì là hoàng tử xứ sở Batư chắc?- Q.Minh đá đểu

-Hớ...anh ở đây làm gì?- Ng.Minh lườm cháy da Q.Minh nhưng cục băng đó là vĩnh cữu hay sao ý.

-Chơi-Q.Minh thản nhiên đáp.

-Trường tôi là chổ cho anh chơi à?- Ng.Minh hầm hầm nhìn tên "ở trển" xuống

-Thích- Lại trả lời cục ngủn

-"Ta điên rồi đấy." Vậy anh ở đây văng mùng chơi với dế đi- Ng.Minh hậm hực dậm chân xuống đất vùng văng bỏ đi.(t/g: hotgirl mà vậy hả?? Chắc sữa lại kịch bản quá haizz)

Nhìn thấy nhỏ Vậy Q.Minh nhết mép rồi tiếp tục nghe nhạc. Trong lúc núi lửa sắp trào Ng.Minh đâu biết đã làm rơi sợi lắc tay do mẹ tặng năm lớp 8. Một thứ rất quan trọng đối với cô. Nhưng đã được ai đó nhặt lên cho vào túi, nở nụ cười chưa ai đểu bằng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhận được cuộc điện thoại từ H.Nhân, Q.Minh rảo bước ra xe cùng bạn mình về. Trên đường đi Q.Minh tay trái chống lên thành cửa, tay phải thì lái xe, càng lúc tốc độ càng nhanh vượt trội, mặt thì suy nghĩ đăm chiêu, lâu lâu còn nhết mép cười, làm "thằng nhỏ" ngồi kế không hiu cái môtê gì.

-Ê! Mày có gặp hot girl trường Chent không?- Nhân quay sang hỏi.

-.....- Kết quả Q.Minh im bặt không hó hé

-Cái thằng này- Nhân bắt đầu nổi sung.

-.....- Vẫn im lặng một cách đáng kể. Lí do là anh ta đang tìm cách xử cái lắc tay của "ai kia"

-Mày....-Nhân đã hết kiên nhẫn- TAO THỀ TAO GIẾT MÀY- Vừa dứt câu Nhân đã chòm qua định bóp cổ cho "thằng điếc" kế bên ngạt thở chết nhưng.....không thành.

Q.Minh nhận thấy ý đồ xấu xa của "kẻ thù" nên dùng ngay ánh mắt chết chóc nhìn tên ngồi kế và buông ra một câu không đầu không đuôi.

- Bớt nhoi- Hai từ được thốt ra rất ngắn nhưng đủ làm ai kia rùn mình.

---Trường List---

Đang giờ ra chơi, tất cả học sinh đều kéo nhau vào căn teen. Hiện tại thì trong lớp 12CA1 chỉ còn mấy người "ham học". Nơi bàn cuối có một cô gái với nét đẹp thanh tú, làn da trắng và mịn như em bé đang lướt điện thoại. Mái tóc vàng óng được uốn cúp đuôi và xõa tự nhiên kèm theo bộ đồng phục của trường List trông như một thiên sứ. Áo sơ mi trắng được viền giống của nam chỉ khác là nữ có nơ ở cổ, chiếc váy carô màu xanh lá_đen dài chưa đến gối được xếp li tỉ mỉ làm lộ ra đôi chân trắng không tì vết của cô. Cô gái thường dược HS trường List gọi là "Hot Girl Huyền Thoại" vì từ lúc vào học trường đến nay chưa có ai thắng nổi cô nàng trong cuộc thi Hot Girl là Gia Nghi.

Từ cửa, chàng trai anh tú bước vào thu hút những nữ sinh còn lại trong lớp (chưa có eny nhìn thoải mái). Tóc được cậu ta vuốt gọn qua bên phải nhuộm màu xanh rêu rõ là sành điệu (đồng phục cũng giống vậy nên t/g không nhắc tới nha). Khác với vẻ ngoài luôn cười của bình thường thay vào đó là nét mặt

lạnh băng không một cảm xúc tiến ngày một gần đến Nghi và nói.

-Ba ngày nữa thằng Ký về nước.

-Ừ- Nghi không nhìn lên tay vẫn lướt liên lục.

-Nó về là chuyện vui nhưng đồng thời phải tìm chủ tịch mới cho tổ chức tao nghĩ nó sẽ tham gia.- Khắc Huy lãnh đạm nói.

-Thì có sao tụi mình cũng tham gia đấy thôi- Nghi lúc này mới bỏ điện thoại xuống.

-Tụi mình tham gia thì ok nhưng lần này là tranh chức chủ tịch rất nguy hiểm mà thằng Ký thì lâu rồi nó không hoạt động, bang nó giờ cũng yếu dần đi. Vừa lo cho bang lẫn vừa lo cho cuộc tranh giành này tao nghĩ nó không đủ sức.-K.Huy nói một hơi dài.

-Bây giờ nó không tham gia thì cũng phải tham gia thôi. Đó là quy luật.- Nghi điềm nhiên trả lời.

-Nếu có chủ tịch mới thì người đó sẽ kết liễu mạng sống của chủ tịch cũ. Còn không thắng được chủ tịch cũ thì tự kết liễu mình. Đúng chứ.- Q.Minh lên tiếng.

Không biết từ lúc nào anh và Nhân đã vào lớp và nghe hết cuộc nói chuyện của cả hai.

-À...ừ- K.Huy thoáng giật mình

-Có gì tối vào bar nói! Đây không phải là nơi để bàn chuyện này.-Q.Minh nói.

-Nhưng....-Huy định nói gì đó nhưng bị cái giọng lanh như băng chặn lại.

-9h! Giải tán- Nói rồi Q.Minh đi thẳng một mạch về chổ.

Cả ba cũng không nói gì ai về chổ nấy chuẩn bị cho tiết học tới.

---Tại biệt thự Nots---

Sau khi tan học, trên đường về nhà Ng.Minh mới phát hiện đã mất đi sợi lắc tay. Cô nhanh chóng quay lại trường tìm kím nhưng tất cả đều vô vọng. Sợi lắc là món quà cô thích nhất do mama tặng, mama tặng Ng.Minh rất nhiều thứ nhưng đặt biệt Ng.Minh chỉ thích sợi lắc đó thôi và duy nhất chỉ có 1 cái trên TG. Ng.Minh nghĩ lúc sáng cũng có thể cô quên đem nên phóng thật nhanh về nhà, lục tung cả căn phòng lên nhưng vẫn không thấy. Ngồi bệch xuống sàn nhà, cả người uể oải Ng.Minh thở dài.

-Trời ơi lắc à! Em đâu rồi! Bò ra đây coi!- Ng.Minh ngồi than vãng nhưng.....

Tin...Tin

"Vk yeu dang lam gi vay"

Ng.Minh thấy tin nhắn trả lời ngay.

"Vk tim do mot luc"

"Ukm! Vay vk tim di ck di hoc. Nho an toi do"

"Ukm hi biet oy"

"Bey vk :*"

"Pp"

Cô nàng đọc xong ôm bụng cười rộ lên.

-Haha...Ông anh trai mình dễ dụ gớm...Haha!...

Tin...Tin

"Quen nua! Ba ngay nua ck ve VN roi vk ra don ck nha!"

Vừa đọc xong tin nhắn cô nàng tá hỏa. Khẽ nhíu hai đôi chân mày lại, ráng nghĩ cách làm sao để từ chối đây.

-Làm sao giờ? Làm sao giờ?Làm sao trời ơi

Ting

Một bóng đèn sáng óng anh hiện ra trong đầu Ng.Minh

-Hàhà hai muốn thì út chiều thôi.

Lướt nhẹ tay lên bàn phím Ng.Minh trả lời lại tin nhắn.

"Ok! Thoi di hoc di"

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: HỢP ĐỒNG

Lo nhắn tin nên Ng.Minh quên bén đi chiếc lắc. Cô vội nhấn gọi cho Ng.Anh.

"Annyeonghaseyo"

"Bớt cái giọng Hàn hiết gì đó của mày đi"

"Làm gì nóng vậy?"

"Mày không chuyển qua nhà tao ở được đâu"

"Sao vậy?"

"Ba ngày nữa anh Ký về rồi chắc sống ở đây. Nên mày qua không tiện đâu"

'WHATTT!!! Anh Ký về haha mày khỏi lo hai anh em tao lâu không gặp chắc nhiều chuyện để nói"

"Tuyệt đối không được tao ở chung thì được dù gì cũng là anh em còn mày không máu mủ tự dưng qua sống chung người ta nghĩ chắc mày "chị dâu" của tao rồi anh tao sao đi lấy "vợ" được"

"Á...con này thôi vậy cũng được. Mà nè!"

"Gì?"

"Vụ đó sao rồi?"

"Mai mày đi shop với tao! Tao cần mua vài thứ. Bey nha"

Nói rồi Ng.Minh tắt máy luôn không nói gì thêm. Cô nàng uể oải đi làm vscn rồi xuống lầu ăn tối.

---Biệt thự Black---

Chàng trai ngồi tự lưng vào ghế, gương mặt đẹp như tượng tạc không tì vết. Trên tay đang đung đưa sợi dây lắc của ai kia. Cười khẩy một cái rồi đi lại chiếc laptop gõ gõ gì đấy (t/g: Cẩn thận quá t/g không biết luôn).

10' sau một BẢN HỢP ĐỒNG được ra đời gồm tất cả 15 điều nhưng....nó toàn có lợi cho chàng trai.

ren..ren..ren

"..."

"Tao tới ngay"

"..."

"Rồi! Ok"

Q.Minh dập máy rồi lại tủ lấy ra bộ đồ, đi thẳng vào phòng VS thay.

5' sau Q.Minh bước ra, anh khoát trên mình cái áo sơ mi đen nhập từ Thụy Điển, chiếc quần jean đen được mài rách, mang vào chân đôi giày cổ cao màu đen, nhìn Q.Minh giờ là cả một cây đen từ cổ xuống (t/g: Tóc anh ý nhuộm màu đỏ mà). Tiếng thẳng đến ghế sofa Q.Minh với lấy chiếc áo khoát da màu đen rồi ra khỏi phòng. Ra ngoài trong sự thầm lặng không ai biết trừ những tên vệ sĩ canh gác ở cổng. Chiếc BMW màu đen hai bên cửa được dán tỉ mỉ hai chữ "BLACK WOLF" màu trắng phóng thật nhanh trên đường lộ không lâu sau Q.Minh đã đến điểm hẹn với nhóm Nhân.

Vừa thấy Q.Minh mấy tên vệ sĩ đã mở cửa trước. Quản lí cũng chạy ra không ai khác là Chist. Cả đám cuối chào, Q.Minh gật nhẹ đầu rồi hỏi bằng giọng lạnh hơn băng.

-Tonny đang ở đâu?

-Họ đang ở phòng V.I.P 1- Chist cuối đầu.

-Ok! Mọi việc ở bang như thế nào?-Q.Minh hỏi mặt không một cảm xúc.

-Mọi chuyện vẫn bình thường.- Chist nói rồi đưa cho Q.Minh một sấp giấy- Đây là bảng báo cáo mọi việc làm của bang.

-Ừ- Nói rồi Q.Minh đi thẳng lên phòng V.I.P 1. Trong lúc đi tất nhiên cũng có những ánh mắt kính nể của lũ con trai và ành mắt hình trái tin của con gái.

Cạch

Q.Minh vào trong, ngồi xuống ghế sofa.

-Của mày đây! Tao vừa gọi- Nghi đưa cho Q.Minh một cốc rượu vang đỏ.

-Còn hai tháng nữa sẽ đến lúc tìm chủ tịch cho tổ chức.-Q.Minh cầm lấy ly rượu hớp một ngụm rồi vào thẳng vấn đề chính.

-Ừ...Tao đã tìm ra gợi ý để phá nó- Nhân bây giờ không đùa cợt như thường ngày nữa.

-Phá nó??? Cái luật lệ đó?-Huy nhíu mày.

-Đúng và cả địa điểm nơi có câu trả lời.- Nghi lúc này mới lên tiếng.

-Tốt- Q.Minh đặt ly rượu xuống bàn.

-Hay vậy tao tìm mãi mà không ra- Nhân trố mắt.

-Ừ tao cũng vậy rõ ràng mọi thông tin điều vô dụng mà.-Huy nhìn Nghi

-Mấy cái thông tin đó là tao bày ra cung cấp sai. Nếu cũng có người tìm nó thì không giống như mình họ có thể lợi dụng nó cho lợi ích bản thân. Có được nó thì không cần phải tranh giành ghế chủ tịch và dòng tộc họ sau này sẽ thay phiên lên nắm chức chủ tịch. Nhưng nó có thể khiến cho người ta sống không bằng chết khi tiếp xúc trực tiếp vào nó.-Nghi phân tích

-Tên gì?-Q.Minh thốt lên bằng chất giọng lạnh lẽo.

-FUND COMMISSION- Nghi trả lời- Nó là loại hoa hồng duy nhất sống mãi mãi không chết và rất độc. Tên Việt là HOA HỒNG QUỸ. Tìm được nó thì tất cả sẽ chấm hết.

-Ok. Tới đây thôi! Giải tán!- Q.Minh nói rồi đứng dậy ra về, cả 3 nhìn nhau không nói rồi cũng ra về.

Mọi người cho Thư ý kiến nha! Không hài lòng chỗ nào thì Thư sẽ cố khắc phục còn thấy Thư viết không hay thì comment Thư sẽ ngưng viết. =)

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: HỢP ĐỒNG

---Biệt thự Nost tại Anh---

Một người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc sofa cùng với người phụ nữ trạc tuổi 40 và cậu con trai khoảng 19 tuổi.

-Khi nào con về VN đây?-Giọng người đàn ông trung niên hỏi cậu con trai

-Khoảng 2 ngày nữa thưa papa- Ngọc Ký trả lời.

-Con về thì không được tham gia băng nhóm nào đó, phải bảo vệ Minh Minh của ta đó.- Mama Ng.Minh nhắn nhủ

-Dạ con biết mà! Còn vụ tìm anh hai vẫn chứ được ạ?-Ng.Ký vừa cầm tách trà vừa hỏi.

-18 năm rồi nhưng mọi thông tin điều vô ích cả. Ta và papa đã đưa tin suốt cũng cho người tìm kiếm mà tất cả chỉ là con số 0- Mama NG.Minh nói như sắp khóc.

-Dạ! Vậy thôi con đi đây!- Ng.Ký vòng qua hôm vào má mỗi người 1 cái rồi đi thẳng ra xe.

---Tại biệt thự Black---

Sau một đêm ngon giấc Q.Minh cũng bước ra khỏi giường vào phòng làm VSCN xong anh lại bàn máy tính lấy chiếc lắc và bảng hợp đồng.

-Lần này cô chết chắc!

Q.Minh bỏ chiếc lắc vào túi rồi ra khỏi phòng.

-Mời thiếu gia xuống ăn sáng.-QGKim cuối đầu.

-Thôi con ăn ở trường. Chuyến bay của dì xuất phát lúc 2h chiều nay. Dì đi khoảng 2 tuần.- Q.Minh cười nhẹ nhưng nó chỉ thoáng qua

-Dạ! Thiếu gia đi.-QGKim cười.

Q.Minh không nói gì thêm anh đi thẳng ra gara lấy chiếc Jaguar nàu đen rồi phóng đi.

---Trường List---

Q.Minh lái xe vào trong trường.

Cạch

Anh mở cửa xe bước ra "cuộc ngắm hot boy" bắt đầu.

-Á anh Minh.-Girl 1 hét lên

-Dễ thương quá mày ơi-Girl 2 đồng tình

-Lạnh nhưng đẹp- Girl 3 hai mắt long lanh

Kít...Kít

Trong lúc cả đám đang nháo nhào ở phía Q.Minh thì ngay cổng xuất hiện thêm 2 con siêu xe nữa. Một con Audi màu trắng của Huy và Lamborghini màu bạc của Nhân và Nghi (của ck công vk).

Cả ba tiến lại gần phía Q.Minh tất nhiên cả đám phải dẹt thành hai bên cho ba người đi. Không ai dám hó hé gì vì có "Nữ hoàng máu lạnh" ở tại đây, ai nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Nghi đều rợn cả người. "Bộ tứ" không ai nói với ai câu nào cùng đi vào lớp.

Bịch

Quăng ba lô lên bàn, Q.Minh thả mình tự do xuống ghế rồi lấy tai phone nghe nhạc.

Ba người kia cũng chẳng nói gì về chổ ngồi làm công việc riêng. Thời gian dần trôi qua cũng sắp hết giờ học thấy Q.Minh không nói gì trong cả ngày hôm nay Nhân bắt đầu lấy nó làm chủ đề để "tám":

-Thằng Minh nó sao sao ý. Từ hôm qua tới giờ cứ như vậy.

-Dính lưới tình của em nào cũng nên!- Nghi nói nhỏ đủ cả hai nghe

-Lúc từ trường Chent về tới giờ nói cứ vậy đó.- Nhân đáp trả.

-Hai thằng bay ngon đi trường Chent mà không rủ.- Huy từ bàn kế bên chòm qua.

-Ai kêu mày ngủ như heo. Tao không nở gọi mày dậy- Nhân đá đểu

-Mày...Thích chết à!- Huy đưa tay thành nấm đấm lên

-Không! Không bé không muốn- Nhân làm mặt cún con- Ê tụi bây coi thằng Minh đi còn hơn ma nhập ý- Nhân quay 360 độ sang Minh.

-Tụi bây nói gì ông đấy. Tin ông cắt lưỡi hết không?-Q.Minh nói hai mắt nhắm hờ như ngủ.

Cả ba giật thót tim, không nói nữa tự động ai lại về chỗ nấy. Q.Minh lấy điện thoại ra xem đã 10h15, anh lấy tập vở cất vào ba lo định mang vào thì Nghi hỏi.

-Mày đang làm gì vậy?

-Đuôi à- Q.Minh trả lời.

-Đi với gái...thì mày nói đại đi- Nhân nói nhỏ "đi với gái" chủ yếu là không cho "ai kia" nghe thấy. Chỉ riêng Nghi nghe được nên cười khẩy một cái.

-Ừ nói đi- Huy chen vào

-Mày hết nướng rồi à?- Minh lãng sang chuyện khác

-Bốn em Huy, Nhân, Nghi, Minh làm ồn. Lên giải cho cô bài tập a,b,c,d cho cô!- từ bục giảng cô GVCN nói vọng xuống.

-Không biết làm! cô gọi bạn khác đi.-Cả bốn đồng thanh.

Q.Minh đeo ba lô lên rồi ra khỏi lớp.

-Em đi đâu đó?- Bà cô nói vọng theo.

Nhận được câu trả lời hết sức "dễ thương từ Q.Minh là ánh mắt sắc nhọn của anh bà cô cũng chẳng ú ớ gì. Q.Minh ra bãi lấy chiếc Jaguar rồi phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: HỢP ĐỒNG.

Q.Minh lái xe ra cổng rồi vụt đi trên đường quốc lộ. Nhìn từng hàng cây từng dãy phố từ từ lùi về phía sau lòng anh có một cãm xúc khó tả dâng lên trong lòng, nó như thu hút anh phải gấp rút đến trường Chent. Cảm xúc chỉ thoáng qua rồi tan đi, Q.Minh suy nghĩ lại những chuyện vừa rồi không biết đã đến trường Chent từ lúc nào.

Cạch

Q.Minh mở cửa bước xuống, đúng lúc trường cũng vừa tan. Vẫn tư thế lạnh lùng, bí ẩn mà thu hút không biết bao cô gái có mặt tại đây.

-Anh Minh- Cách đó không xa một cô gái với vẻ đẹp thuần khiết nở nụ cười thật tươi.

-Trịnh Khả Linh- Q.Minh thoáng ngẩn người nhưng nó đã trôi đi trong tít tắt, lấy lại phong thái lạnh lùng cũng chẳng buồn nhìn người con gái ấy một lần.

-Vâng! Là em- Nụ cười đó như xoáy sâu vào tận tâm can, trước kia nó chỉ dành cho anh thôi. Nhỏ nhảy vào ôm lấy cánh tay săn chắt của anh.

Người yêu anh đây sao? Người làm cho anh người không ra người quỹ không ra quỹ trong vòng một năm đây sao? Con người này đã làm cho anh thành cái gì trong quãng thời gian đó? Giờ người đó đang ở ngay đây, ngay trước mặt, anh muốn ôm lấy người con gái đó nhưng sao xa vời quá.

Gạt đi những cảm xúc len lỏi trong lòng, gạt luôn đôi anh nhìn thẳng phía trước hỏi:

-Cô đến đây làm gì?

-Em đi đón Khả Liên.- Khả Linh trả lời có chút chạnh lòng.

-Xong chưa?- Nét mặt lạnh băng, đôi mắt vô hồn của anh nhìn thẳng vào nhỏ.

-Ơ...- Khả Linh thoáng rùn mình nhỏ nhớ rất rõ có khi nào anh nhìn nhỏ bằng ánh mắt đó đâu- À...Em...Em...Chưa- Nhỏ bị ánh mắt của anh nhìn mà khiếp sợ.

-Xong thì bấm- Anh lạnh lùng nói, đôi mắt đảo đi chổ khác.

Từng câu từng chữ thốt ra trước sự chứng kiến của bao nhiêu con người ở đây rõ ra là đuổi. Chẳng phải là đang làm cho nhỏ nhục mặt sao. Đường đường là một đại tiểu thư toàn nghe lời ngon ngọt mà giờ bị anh đuổi như thế có phải là quá ê mặt không?

Không được mục đích của nhỏ về đây là dành lại Q.Minh thì sao có thể làm càng mà nổi trận lôi đình được. Nhịn nhụt một chút để đạt được mục đích cũng không uổng.

-Vâng- Khả Linh đáp lí nhí.

-Chị Linh- Từ xa có một cô gái chạy lại nở nụ cười tươi nhất có thể.-Ơ có anh Minh nữa ạ? Hai người đi chung sao?

-Xong rồi...biến- Q.Minh nhấn mạnh từ "biến" rồi hất mặt về phía xe của Khả Linh.

Khả Liên từ nét mặt vui tươi đột nhiên biến sắc nhìn chị mình, còn Khả Linh, nhỏ cũng ức lắm chứ, nếu người nói những câu này không phải Q.Minh thì nhỏ đã cho hưởng mấy bạt tay rồi.

Cách đó không xa, một cô gái đứng đó hình như chờ người đến đón. Q.Minh biết nếu không chọc cho cô ả kia tức thì không dứt ra khỏi ả được với lại cô gái kia cũng là người quen biết (sơ) nên cũng không sao. Nhưng thời điểm này anh đã quá chán ghét khi gặp ả rồi, nhờ cô gái kia phối hợp sẵng tiện trả luôn chiếc lắc tay một công đôi chuyện.

Q.Minh đi đến gần bên cô, bước chân càng lúc càng nhanh, và sau đó... Là một cái ÔM. Cô gái thoáng giật mình định đẩy anh ra, tặng cho luôn một cái tát trời giáng nhưng không được lực anh quá mạnh. xung quanh tất cả đều mở to mắt nhìn hai người, cả Khả Linh nữa cô ả muốn xông đến và tát cô gái kia ngay.

-Làm ơn giúp tôi đi- Q.Minh mở miệng cầu xin, lần đầu tiên anh cầu xin một người mà cô gái này lại khác giới.

-Anh buông tôi ra- Ng.Minh gặn từ chữ- Anh đang làm cái gì vậy? Tôi với anh...

Ng.Minh còn chưa nói xong thì bị anh chặn ngang.

-Please! Tôi không muốn rắc rối với cô gái kia.

-Thôi được rồi. Anh buông tôi ra- Ng.Minh chán nản nhận lời.

Q.Minh buông cô ra nắm tay cô đi đến xe anh nơi có những "paparazi" vây lấy.

-Anh...Anh có bạn gái rồi sao?- Khả Linh há hốc mồm.

-Tất nhiên.- Q.Minh trả lời thảng nhiên. Ng.Minh đứng kế như không tin vào tai mình mặt đỏ như gấc.

-Anh...Được lắm anh sẽ là của em, mão mãi là thế.- Khả Linh nghiến răng.

-Cô nói mà không biết ngượng sao Trịnh tiểu thư? Cô là người nói chia tay trước, tôi cũng chẳng phản đối, giờ cô nói vậy là ý gì?- Q.Minh nói bằng giọng khinh bỉ.

Khả Linh á khẩu không biết nói gì trong lúc đó một giọng nói trong sáng đọng lòng người lên tiếng.

-Anh à! Em muốn về!- Ng.Minh nói, vừa nói xong cô tự chửi thầm mình trong lòng sao lại nói được câu sến rện như thế.

Q.Minh nở nụ cười đểu, tay ôm eo, tay nâng cằm cô. Hành động này làm tim cô đập mạnh, mặt càng lúc càng đỏ.

-Ok cưng!- Vừa nói xong Q.Minh cũng rủa mình trong lòng giống như Ng.Minh.

Nghe xong mấy câu này đầu Khả Linh như bốc hỏa, mặt đỏ ké lên hận không thể tát lấy Ng.Minh một cái. Q.Minh đi cùng Ng.Minh lại xe, mở cửa cho cô ngồi ở ghế phụ rồi đi vòng qua phía lái xe. lúc đi ngang anh không quên nhìn Khả Linh một cách lạnh lùng và nói với cô ả.

-Cô ấy là người yêu...à không là vợ chưa cưới mới đúng. Nếu cô đụng đến cô ấy thì coi như đang tuyên chiến với Lý Quốc Minh này.

Từng chữ thốt ra như ngàn nhát dao đâm vào tim nhỏ. Đau! Đau lắm!

Đợi Q.Minh đi đến gần cửa thì nhỏ, mới định thần lại hét lên.

-Anh không thể yêu ai. Càng không thể làm chồng của ai trừ em (tự tin gớm)- Nhỏ chỉ về phía Ng.Minh nghiến răng- Nếu anh cưới cô ta em sẽ phá đám cưới.

-Cô dám- Q.Minh quay lại dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn nhỏ.

-Anh thử xem- Trong lòng nhỏ dù đang rung sợ nhưng cố giữ bình tĩnh lại để nói.

-Tùy- Nói xong anh lên xe và nổ máy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: HỢP ĐỒNG

Xe của Q.Minh vô tình lướt qua bỏ lại phía sau những lời bàn tán nhốn nháo.

-Trời ơi! Hot Gỉl mình có bạn trai đẹp dã mang- Girl 1

-Ừ ước gì người yêu tui được 1 góc của anh ấy- Girl 2 đồng tình

-Hèn chi em ý từ chối mấy thằng cha trường mình là vậy!- Girl 3 bĩu môi.

-Pla...Pla...

Những lời bàn tán lúc khen Ng.Minh, Q.Minh rồi quay sang Khả Linh chỉ trích nào là "Người ta hạnh phúc vậy mà đòi phá hoại", "Vậy mà còn đứng đây", "Không biết nhục"."..."..... Những lời bàn tán xôn xao làm cho ả bốc hỏa chỉ tay về những cô cậu học sinh mà quát.

-Mấy người im hết ngay cho tôi! Cút! Cút hết đi!- Nhỏ dùng hết sức lực mà hét trúc giận lên bọn họ.

Nói rồi nhỏ dất tay Khả Liên đùng đùng đi về phía xe.

-Tức thật! Không ngờ anh Minh lại thay đổi như vậy?- Nhỏ đập tay vào vô lăng- Q.Minh có con mắt nhìn gái rất sắc, con nhỏ đó sao có thể lọt vào tầm mắt của anh ấy được chứ.

-Nhỏ đó chung lớp với em nè, học giỏi, ngoan hiền, chưa làm mất lòng ai hết, con trai trường em theo nó nườm nượp mà nó có chịu quen đâu. Nhìn thấy nó với anh Minh em hơi bất ngờ đó.- Khả Liên nói một hơi rồi chốt lại một câu "ai cũng biết"

-Không được tao phải triệt để nó, làm nó không thể gần anh Minh- Khả Linh bậm môi.

-Hai! Em nhớ anh Huy quá à giờ không biết anh ý sao rồi cũng lâu rồi chưa gặp.- Nhắc đến Khắc Huy thì Khả Liên ngồi cười tủm tỉm.

-Tao không dư hơi nói chuyện của mày- Khả Linh nói rồi nổ máy phóng xe đi.

.....

"Sao cô ấy lại ở đây? Chẳng phải cô ấy đã qua Hàn rồi sao?" Q.Minh suy nghĩ rồi nhìn sang Ng.Minh.

Ng.Minh mắt ngó ra ngoài nhìn cảnh vật, tóc cô bị gió thổi bay bay, nhiều lúc nhìn ra thấy những vật ngộ nghĩnh còn cười cười, những hình ảnh này đều được Q.Minh thu hết vào mắt, nhìn kỹ thì cô rất đẹp tựa như thiên thần (bộ bình thường không đẹp hả?). Lúc này xe anh đi qua công viên Ng.Minh nhìn thoáng thấy hai đứa trẻ một trai một gái đang rượt đuổi nhau, bất giác cô nở nụ cười thật tươi nhưng chợt khựng lại. Nụ cười cô đơ dần, anh thấy vậy liền đảo mắt nhìn thẳng.

Không phải phát hiện anh đang nhìn mà cô nhớ tới anh hai cô là Ng.Ký. Đã xa nhau hơn 10 năm rồi không biết anh giờ ra sao? Còn nhớ cô không? Còn nhớ hai anh em thường chơi trò gì không? Nhưng nhớ lại 2 ngày nữa thôi cô sẽ nhìn thấy anh hai mình, nhìn thấy anh cười, thấy anh bị mình chọc thì sắc thái ra sao? Cô lại cười tủm tỉm (giống con bệnh nhợ). Thấy cô không nói thì Q.Minh thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang nhìn cô.

Lắc lắc đầu Anh suy nghĩ.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Q.Minh luôn bình thảng, để chưng cho gái nhìn mà giờ lại nhìn gái sao? Vô lí"

Anh vội lên tiếng phá đi sự yên tĩnh trong xe.

-Tên gì? Nhiêu tuổi?

-Tôi là Ng.....- Ng.Minh đang trả lời thì bị Q.Minh chặn ngang.

-Biết rồi! Khỏi nói.

"Cái thằng cha này! Đang chơi tôi sao?"- Ng.Minh lườm Q.Minh rồi đảo mắt đi.

Q.Minh nhết mép rồi rẽ vào một con đường vắng. Ng.Minh hốt hoảng "Thằng cha này" không làm gì cô chứ?

Q.Minh chạy khoảng 500m nữa rồi dừng lại trước một biệt thự nguy nga. Ng.Minh há hốc mồm nhà anh ta đây sao? Vẫn như thường lệ, anh để xe bên ngoài rồi đi vào.

-Cô định ở ngoài đó luôn à?

Ng.Minh giật mình không trả lời lon ton vào sau anh.

Vào phía trong thì có một bãi cỏ xanh mướt phủ xung quanh, có những viên đá được nhập từ Itali làm thành lối đi. Vào sau một chút là cây cầu bắt qua cái hồ nuôi cá khá lớn, có những ngọn núi nhân tạo và những hình thù ngộ nghĩnh trong hồ nhìn rất đáng yêu. Vào tới cửa Q.Minh đã thấy Nhân nằm trên sofa thì hắng giọng.

-E hèm.

-Á đại tẩu đã về- Nhân vừa nói vừa chạy ra như con nít.

Q.Minh trừng mắt còn Ng.Minh thì bưng miệng cười.

-Thích ăn đấm?- Q.Minh dưa tay hình nắm đấm

-Ối em nhầm đại ca về.- Nhân làm mặt cún con. Rồi nhìn sang Ng.Minh- Dắt gái về nữa à? Xinh đấy! next qua cho tao đi hihì.

-Kêu con Nghi kiếm cho mày. Mà tao ghi âm rồi nhé lo mà ỉ ôi nó đi.-Q.Minh nhướng đôi chân mày vẻ đắt thắng.

-Thằng này bạn bè mà thế à? Mày đểu vậy?- Nhân bĩu môi.

-Rồi sao? Mà nó với thằng Huy đâu sao có mày vậy?

- Nó có việc, còn thằng Huy đi lo cho mấy em "mới săn" được của nó rồi- Nhân vừa đi đến sofa vừa nói.

Q.Minh không nói gì nữa, kéo Ng.Minh lên phòng, đóng sầm cửa lại.

-Ái dà dà! thằng này dắt gái lên phòng chuyện lạ, mất hết hình tượng,....- Nhân đang trố mắt tự kỉ một mình thì bị giọng nói lạnh băng của Q.Minh dọa muốn đứng tim.

-Lãi nhải gì đấy? Đi siêu thị mua đồ về nấu gì đó ăn đi!

-Sao lại là tao?- Nhân nhăn nhó

-Không mày thì ai đây? Quản gia Kim đi rồi.- Q.Minh trừng mắt.

-Ờ thì đi- Nhân nói giọng ỉu xìu rồi đi ra ngoài.

Q.Minh trở lại phòng thấy Ng.Minh đang đứng gần cửa sổ anh nở nụ cười gian rồi lại gần. Nghe có tiếng động Ng.Minh quay lại thấy Q.Minh đang tiến lại gần mặt cực gian nên hoảng hồn. Cô nàng mất bình tĩnh, mặt đỏ dần "Thằng cha này đang định làm gì đó? Không phải chứ?" Ng.Minh bậm môi, Q.Minh càng tiến, cô càng lùi lại đến khi bị dồn vào chân tường không lùi được nữa. Tim Ng.Minh đập càng mạnh như muốn nhảy ra ngoài.

Q.Minh dừng lại hai cánh tay săn chắc chóng vào tường khóa cô lại, hai người bây giờ không thể nào gần hơn nữa. Ng.Minh cảm nhận được hơi thở của anh, nó ấm áp không như vẻ ngoài lạnh lùng của chủ nó. Mặt anh đưa gần mặt cô hơn tim cô càng lúc đập càng mạnh. Không thể nhịn được nữa Ng.Minh đưa tay chóng lên ngực anh đẩy ra.

-Anh làm cái quái gì vậy? Cái tên biến thái này?

Nhưng sao thế này tay cô chạm ngực anh, người anh nóng ấm, vòm ngực săn chắc, mặt cô càng đỏ lên. Q.Minh thấy đến lúc dừng lại cuộc chơi nên lấy tay xuống, trở lại phong thái ung dung như thường, còn Ng.Minh thở phào nhẹ nhõm. Nhìn cô, anh nhết mép rồi nói.

-Tôi muốn trả cái này cho chủ nó.- Anh lấy trong túi ra cái lắc tay của cô- Nhưng bị chủ nó nói tôi là biến thái nên chắc không cần trả nữa.

Ng.Minh nhìn thấy chiếc lắc tay, biết ngay là của mình nên với tay lấy.

-Ấy đâu dễ vậy?- Q.Minh luì người lại phía sau.

-Lúc nãy tôi giúp anh rồi, anh còn muốn gì nữa?- Ng.Minh nhíu mày.

-Muốn cô ký vào bảng hợp đồng- Q.Minh thản nhiên.

-HỢP ĐỒNG- Ng.Minh mất bình tĩnh trừng mắt.

-Đây.- Q.Minh lấy trong túi một mẩu giấy.

Ng.Minh giật lấy rồi mở ra đọc.

1. Ngọc Minh phải nghe lời Quốc Minh không được cãi.

2. Quốc Minh muốn gì thì Ngọc Minh phải làm cái đó.

3.....

4.....

5.....

...

15. Phải kêu ANH xưng EM.

-CÁi Gì? Ng.Minh hét lên, điều làm cô bức xúc nhất là phải kêu anh xưng em với "thằng cha này"

-Có ký không?- Q.Minh đung đưa sợi lắc trước mặt.

-Được rồi! Tôi ký.-Ng.Minh bậm môi ký tên vào bảng hợp đồng.

Q.Minh trả sợi lắc và nhận lấy bảng hợp đồng rồi cười đểu cất nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: NGỦ NGON!

Ng.Minh ký xong bản hợp đồng thì thẩn người ra. Lúc đó sao cô không ráng nài nỉ anh ta, biết đâu khỏi ký thì sao. Nghĩ lại sao thấy mình ngu quá!.*Reeng...Reeng...Reeng*

Tiếng chuông điện thoại Ng.Minh reo in ỏi. Cô chạy đến mở ba lô lấy ra "Là Ng.Anh! Nó gọi làm gì nhỉ?". Ng.Minh quay sang nói với Q.Minh

-Tôi...

Ng.Minh chưa nói hết đã bị Q.minh chặn ngang, hươ hươ bản hợp đồng trước mặt và phán một câu không đầu không đuôi.

-Nhớ!

-Ơ... "Trong đó mà không có để làm trái theo hợp đồng thì sẽ lãnh "mức án" tùy theo tội. Thì còn lâu tôi mới nghe lời anh"...thì...e...em...ra ngoài nghe điện thoại xíu!- Ng.Minh lắp lửng.

-Ừ! Đi luôn cũng được.- Q.Minh vừa nói vừa đi lại chiếc giường, thả mình xuống.

Ng.Minh bĩu môi. Cô mở cửa phòng chạy tít ra ngoài. Cô biết nảy giờ đã phí quá nhiều thời gian với anh rồi.

Chuông điện thoại bắt đầu reo đến cuộc thứ hai Ng.Minh mới bắt máy.

"A..lo"

"Ê con kia! Ra về kêu tao chờ để đi shop mua đồ chung mà mày đi đâu mất tâm rồi hả? QUÂN KHỐN NẠN!!!"

"Chết!"

"Cái gì? Ai chết? Có cháo đêm ăn không?"

"Cháo đầu mày ý! Tao quên mất! Thôi tao có việc rồi bey"

"Ê! Ê!....."

Ng.Minh tắt ngay, không nói lâu được nếu không chắt cô phải đi khám tai sớm vì lí do hết sức "bất bình thường" là bị Ng.Anh lầu bầu vì tội "bỏ bạn giữa trường" >

Từ trong nhìn ra Ng.Minh thấy Nhân đang ba đầu sáu tay xách lỉnh kỉnh đồ vừa mua vào. Cô cũng chạy xách phụ.

-Hihì, thank em!- Nhân cười típ mắt. Chiêu này anh hay dùng khi cua gái nè.

-Không có gì!- Ng.Minh cũng cười lại. Chiêu này với ai thì "dính chưởng" nhưng với Ng.Minh nhà ta thì mơ đi.

"Sao không phản ứng ta? Không lẽ nhan sắc mình xuống sắc rồi sao? Chắc về tân trang lại quá!"- Nhân suy nghĩ.

Hai người không nói gì nữa, cô giúp anh đem đồ vô bếp rồi lấy những thứ đó ra làm. Anh Nhân nhà ta siêng năng lắm, anh ý lượn vài vòng rồi ra ngoài sofa vừa xem tivi vừa ăn snack.

---Tại bar Sol---

Trong tiếng nhạc ồn ào và ánh đèn mập mờ của bar một cô gái ăn mặt không thể nào "kín" hơn nữa. Kế bên một chàng trai tuấn tú anh mặt sành điệu, hai người họ cùng nhau nâng ly rượu lên và "cạn" tiếng nói của cô gái hơi lè nhè, chắc có lẽ uống không ít.

-Syn à uống ít lại đi- Chàng trai quay sang nói với Syn (Khả Linh)

-Yuki à! Cậu có biết vì sao mình lại yêu anh ấy đến thế không?- Syn Nhìn thẳng vào mắt người con trai tên Yuki.

Giới thiệu NV

Trương Hoàng Duy (YuKi) 17 tuổi. Điển trai, gia thế giàu có đứng thứ 7 trên TG. Anh 2 của US NEWS. Thích Syn, có mối thù lớn với Q.Minh.

Hết phần GT

-Thôi cậu say rồi về đi- Yuki đứng lên đỡ Syn.

Syn hất tay Yuki ra, giọt nước mắt đã rơi tên khuôn mặt đẹp hoàn mĩ.

-Sao anh ấy có thể đối xử với mình như vậy? Sao anh ấy lại nói ra những câu đó chứ? Sao anh ấy làm mình nhục mặt trước lũ học sinh đó chứ? Con nhỏ đó là gì? Là gì mà khiến anh ấy lại như vậy chứ hả?

Syn nói rồi với lấy ly rượu trên bàn uống tiếp. Yuki cũng hết lời, nhìn người mình yêu đau khổ vì một thằng con trai nhưng không phải là mình, anh thấy đau lắm. Những lời Syn thốt ra như ngàn lưỡi dao cứa vào tim anh. Nhưng không anh sẽ làm Syn quên đi, nhất định Syn phải là của anh.

---Biệt thự Black---

Nhân nằm vặt vẹo trên sofa vừa xoa xoa bụng vừa nói.

-Nhỏ ơi xong chưa? Đói quá à.

-Xong rồi đây- Ng.Minh từ trong bếp nói vọng ra.

Nhân phóng như bay đến bếp. Vào đến bếp "đập" vào mắt Nhân là những món ăn đẹp mắt được Ng.Minh bày trên bàn. Nhân chợt nhớ nhớ ra gì đó rồi quay qua nói với Ng.Minh bằng giọng cãi lộn ý nhầm cãi lương.

-Cho hỏi cô nương tên chi?

-Bổn cô nương tên Ngọc Minh 16 tuổi học trường Chent.- Ng.Minh cũng hùa theo Nhân.

-Còn cát hạ là Hiếu Nhân 18 tuổi học trường List.

Nói rồi cả hai nhìn nhau phì cười.

Đâu đó không xa, một chàng trai đứng ở lang cang nhìn xuống lầu đôi mắt đẹp hoàn mĩ nhìn chằm chằm vào bếp. Q.Minh đã đứng đây rất lâu, từ lúc cô vào bếp lấy đồ ra làm, nấu nướng vả cả đoạn đối thoại vừa nảy. Nhìn nụ cười trong sáng của cô bất giác anh môi anh cũng cong lên tạo thành một nụ cười hoàn chỉnh. Không như lúc trước anh chỉ cười đều, nhết mép mà thay vào đó là nụ cười bao lâu nay anh luôn chôn giấu.

Q.Minh từ từ xuống lầu. Đứng sau Nhân, mùi ám khí bắt đầu bao lấy gian bếp "vui vẻ" của cả hai anh chị Nhân và Ng.Minh. Nhân quay người lại nhìn Q.Minh như người "ngoài hành tinh"

-Đang làm gì eny của ta đó?- Giọng nói lạnh băng của Q.Minh cất lên làm Nhân rùn mình còn Ng.Minh thì mặt đỏ như gất (Lanh sao mặt đỏ ta?).

Lấy lại phong thái bình thường Nhân thốt lên.

-Ừ Minh nhà ta.

Nhân ngạc nhiên cũng đúng vì từ trước tới giờ Q.Minh quen Khả Linh không bao giờ gọi như vậy chỉ toàn là anh với em. Mà nay lại nghe từ chính miệng anh thốt ra từ đó thì chắt trời sắp sập.

Q.Minh không nói gì chỉ cười rồi về chổ. Ng.Minh thấy nụ cười của anh thì đứng như trời trồng. Từ lúc đi học gặp nhiều nam sinh, hot boy cũng nhiều nhưng chưa ai làm lay động được Ng.Minh. Cô nhìn thấy anh cười thì lập tức bị hút hồn, nếu có điều ướcc thì cô sẽ ước anh sẽ cười mãi như thế còn cô thì ngồi...ngắm.

-E hèm nhìn là trả tiền.- Q.Minh thu lại nụ cười đó.

Ng.Minh chợt tĩnh lại sau cơn "mơ" thì vội lắc lắc đầu. "Sao mình lại nhìn anh ta? Mà mà anh ấy cũng đẹp thật! Chết rồi suy nghĩ lung tung". Ng.Minh đỏ mặt định đi ra phòng khách thì vị anh gọi lại.

-Ngồi xuống ăn đi rồi tôi chở về.

-Thôi em không ăn!- Ng.Minh vừa trả lời thì bắt gặp ánh mắt của anh, nó quá biết dọa người khác.- Ơ em nói...ăn thôi- Ng.Minh cười trừ.

Q.Minh không nói bắt đầu cầm đũa ăn. Hiếu Nhân thì cười ha hả, bị ánh mắt của anh lườm thì nhịn cười lại cầm đũa lên.

7.00 pm

Ăn xong dẹp dọn cho đống chén rồi cô đeo ba lô và chạy ra ngoài. Vừa ra thấy anh chạy chiếc BMW ra, dừng ngay cổng, cô nghĩ chắt anh có việc bận nên chắc cô sẽ ra ngoài đón xe. Vừa lướt qua thì cô nghe anh nói.

-Lên đi tôi chở về.

Ng.Minh gật đầu không nói. Cười tủm tỉm rồi lên xe.

Chiếc xe phóng ra ngoài và lao vút trên đường quốc lộ. Anh hỏi địa chỉ nhà và chở cô về tới tận nơi. Chiếc xe dừng lại trước chiếc cổng cao màu trắng, phía sau nó cũng là căng biệt thự màu trắng nốt. Q.Minh chòm người qua, Mặt ghé sát đến mặt cô, tim Ng.Minh nhảy loạn xạ, mặt lại đỏ lên cô ngã người về pkía sau, bặm môi, mắt hơi nhắm lại. Q.Minh nhìn cô, anh cố nhịn cười và nói.

-Làm gì thế ? Tôi chỉ mở dây an toàn thôi mà.

Vừa nghe xong Ng.Minh thấy quá xấu hổ đi, cô mở cửa xe rồi xuống chạy tít vào trong nhà.

Cô chạy vào rồi Q.Minh mới bật cười "Cô bé này! Sao dễ thương đến thế?" Q.Minh nổ máy vào phóng đi.

Ng.Minh vào trong chào QGHương rồi phi thẳng lên phòng không để bà hỏi hang gì. VSCN xong Ng.Minh xem lại điện thoại thấy Ngọc Ký không nhắn tin cô thở phào nhẹ nhõm.

---Biệt thự Black---

Q.Minh vừa về nghe vệ sĩ bảo là Nhân đã về anh không nói gì nữa. Vào phòng VSCN xong anh đi ra giường lấy điện thoại rồi gửi tin nhắn cho ai đó. Tin nhắn được gửi thành công, Q.Minh mỉm cười rồi leo lên giường ngủ.

Ng.Minh vừa định tắt đèn đi ngủ thì nghe tiếng điện thoại báo có tin nhắn. Cô mở ra xem, một số lạ hoắc, cô cười tủm tỉm trả lời lại rồi vùi đầu vào chăn và thiếp đi.

Nội dung tin nhắn

"Sang mai chuẩn bị đi! 6h15 tôi chở em đi học! Ngủ ngon! Quốc Minh"

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: GIA NGHI! BỆNH TIM...

Sáng mới 5h30 Ng.Minh đã thức dậy. cô vào làm VSCN và soạn sách vở. Ng.Minh xuống lầu ngồi xuống ghế sofa nói vọng vào bếp.-Dì hương ơi! Dì pha cho con ly sữa nha! (già đầu còn uống sữa là sao?)

5' sau QGHương đi ra cầm trên tay ly sữa.

-Tiểu thư không ăn sáng sao?

-Dạ không! Mà dì đừng kêu con là tiểu thư nữa con không thích.

-Nhưng còn lão gia và phu nhân...- QGHương ấp úng.

-Không sao gọi con là Ngọc Minh được rồi còn sẽ nói với pama cho_ Ng.Minh cười.

-Tôi vào trong làm việc- QGHương nói rồi vào trong.

Ng.Minh lấy dưới bàn quyển tạp chí rồi nhăm nhi ly sữa. Thời gian dần trôi qua Ng.Minh nhìn đồng hồ đã 6h10' cô vội uống hết phần còn lại bỏ quyển tạp chí tên bàn, đeo balo vào rồi chạy ra ngoài.

Vừa mở cổng cô thấy Q.Minh đứng tựa người vào đầu xe hai tay thong dong trong túi cùng bộ đồng phục nhìn lãng tử vô cùng. CÔ thoáng ngẩn người rồi cũng bình tĩnh lại mà đi ra.

-Em trễ 2 phút 36 giây.- Q.Minh ngước lên nhìn bầu trời trong xanh va nói.

-Ax...Anh canh giờ á hả?- Ng.Minh mở to mắt.

-Đi thôi!- Q.Minh nói rồi leo lên xe.

Ng.Minh cũng leo lên. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh chạy xa dần căn biệt thự của cô. Đang trên đường cô chợt nhớ ra một chuyện, cô quay sang hỏi anh.

-Sao anh có số điện thoại của em?

-Không cần biết.- Q.Minh trả lời qua loa

-Nhưng sao anh biết chứ?- Ng.Minh chu chu cái miệng lên cãi cực cute. Hành động nhỏ nhoi này đã lọt vào tầm mắt của ai kia và làm tim người đó lỗi 1 nhịp.

-Biết thì biết thôi.- Anh trả lời không đầu không đuôi làm Ng.Minh tức sôi máu.

Nghĩ lại sáng nay anh đưa cô đi học nên cô nhịn một chút.

Q.Minh lái xe không nhanh như thường, dường như anh muốn kéo dài thời gian vậy. Anh chở cô đi vòng quanh thành phố. không khí vẫn im lặng.

Ng.Minh lấy điện thoại ra xem đã 6h45 cô sắp trễ học rồi. Ng.Minh quay sang nói với Q.Minh.

-Anh chạy nhanh được không? Em sắp trễ học rồi.

-Còn tận 15' nữa mà.- Q.Minh hai mắt vẫn nhìn thẳng trả lời cô.

-Trường em vào sớm 10'- Ng.Minh nhăn mặt.

Vừa dứt câu xe anh đã phóng nhanh trên đường làm cô không kịp trở tay.

Xe anh từ từ dừng hẳn. Ng.Minh xuống xe cuối chào, cảm ơn anh rồi chạy vào trong. Ng.Minh vừa vào thì cửa cũng vừa đóng cô thở phào một cái, chạy tít vào. Vừa đến cầu thang cô đã gặp mấy HS của lớp cô.

-Về đi Minh ơi!- Girl 1 kêu

-Sao vậy?- Ng.Minh trả lời trên đầu mang một dấu chấm hỏi to đùng.

-Không biết mà nhà trường cho lớp mình nghỉ.- Boy 1 lên tiếng.

-Ừ cảm ơn các bạn.- Ng.Minh nở nụ cười tỏa nắng làm mấy boy lớp cô điêu đứng, còn mấy boy lớp 11A5 đập bàn đập ghế.

Ng.Minh bước đi giữa sân trường bỗng có tiếng gọi từ sau Ng.Minh quay người lại.

-Ngọc Minh- Ng.Anh chạy tới thở hồng hộc.

-Làm gì chạy dữ vậy?-Ng.Minh nghiêng đầu hỏi.

-Chạy theo mày nè- Ng.Anh lườm.

-Ừ đi ra bờ hồ với tao không? Tự dưng có hứng đi ngắm cảnh.

-Ừ- Ng.Anh trả lời rồi hai cô nàng đi ra cổng.

hai người không gọi taxi mà muốn đi bộ. Cả hai đi vào con đường quen thuộc với Ng.Minh nhưng lại rẽ hướng ngược lại với nhà cô.

Đi một lúc cả hai đã ra gần bờ hồ, đi trên vỉa hè tự dưng Ng.Minh và Ng.anh dừng lại. Phía trước có một cô gái có nét đẹp thuần khiết đang chạy bộ đến. Cô gái mặt đồ thể thao màu trắng đen ôm sát người làm tăng lên vóc dáng chuẩn của cô. Ngay cả con gái mà cô cũng thu hút được mà.

Vừa lướt qua Ng.Minh và Ng.Anh được vài bước cô gái bỗng dừng lại thở dốc tay trái đưa lên ôm lấy ngực rồi ngã quỵ xuống. Ng.Minh và Ng.Anh tĩnh thần lại chạy đến đỡ cô gái.

Ng.Anh thì gọi cứu thương còn Ng.Minh thì đỡ cô gái đó. Cô khẽ nhăn mặt cảm giác đau nhói trong tim cứ xông đến

Một lúc sau xe cứu thuong đến. Cả hai cùng cô gái đến bệnh viện. Giường đưa cô gái từ từ vào phòng cấp cứu, hai cô nàng chỉ đành ngồi ở ngoài chờ.

Không lâu sau bác sĩ bước ra.

-Hai cô là người nhà của nạn nhân?

-Vâng cháu...cháu...là ...em gái của chị ấy.- Ng.Minh nói đại (có biết là ai dâu)

-Ừ bệnh nhân giờ không sao nữa nhưng cô ấy đang bị bệnh tim giai đoạn 2 nhớ bảo cô ấy không đươc quá kích động.

Bác sĩ nói rồi quay đi, cả hai đi cùng với y tá đến phòng bệnh của cô gái. Vào trong cô gái đang nằm trên giường, đôi mắt nhìn xung quanh thấy hai người bước vào thì hỏi ngay.

-Tôi đang ở đâu?

-Chị đang ở viện, lúc nãy chị bị xỉu hai đứa em đã đưa chị vào.- Ng.Anh cười.

-Cảm ơn hai đứa- cô gái cười nhẹ.

-Em tên là Ngọc minh 16 tuổi học trường Chent. Còn đây là bạn en Ngọc Anh, hai đứa em học chung- Ng.Minh cười rồi nói với cô gái.

-Chị tên Gia Nghi 18 tuổi hoc trường List- Gia Nghi nhìn cả hai bằng ánh mắt ấm áp.

Cả ba cùng ngồi nói chuyện râm rang, cả căn phòng nhiều lúc còn có tiếng cười của ba cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: LÀM QUEN.

Ba cô gái cùng nhau nói chuyện khá lâu, Nghi nhìn lướt qua đồng hồ rồi nói.

-Trường chị sắp ra chơi rồi. Hay là hai đứa qua trường chị đi sẵn dịp chị giới thiệu hai đứa với bạn chị.

-Dạ cũng được.-Ng.Anh gật gật đầu.

-Giờ đi luôn hả chị?- Ng.Minh hỏi Nghi.

-Ừ giờ đi luôn nhưng trước hết phải qua nhà chị thay đồ đã.- Nghi cười nhẹ.

-Dạ- Cả hai đồng thanh roồi cùng Nghi ra ngoài.

Ba người cùng nhau đi ra cổng bệnh viện đã thu hút không biết bao nhiêu người ở đây.Nghi đưa tay vãy vãy taxi (Sao không đóng viện phí?) rồi cả ba cùng lên.

Gia Nghi nói địa chỉ nhà cho tài xế xong thì quay sang tán gẫu với Ng.Minh và Ng.Anh.

Chiếc taxi chạy không lâu đã dừng lại trước một cổng lớn màu kem, phía sau cánh cổng cũng là một căn biệt thự màu kem nốt. Nghi dắt cả hai vào, cô bảo người làm đem nước lên cho cả hai và ra hiệu cho hai ngươi nhồi chờ ở sofa để cô lên thay đồ.

Ng.Minh và Ng.Anh trố mắt nhìn ngôi nhà, nó toàn là đồ hiệu được nhập từ nước ngoài. trông lộng lẫy nguy nga hơn cả lâu đài nhưng tất nhiên là không đẹp bằng biệt thự của Q.Minh thôi.

Lo ngắm căn nhà say sưa cả hai không biết Nghi đã xuống lầu từ lúc nào. Cô mặc một chiếc áo ba lỗ đen bó người bên ngoài khoác một chiếc áo khoác da cùng tông đen. Bên dưới là chiếc quần jean xanh nhạc ôm và đôi boot cao tới gối. Mái tóc vàng được xõa lúc nãy bây giờ đã được cột lên lộ ra khuôn mặt hết sức baby của Nghi.

Nghi cười nhẹ một cái rồi dắt cả hai đi ra.

-Hai em ra cổng chờ chị, để chị vào gara lấy xe

Nói rồi Nghi đi thẳng một mạch vào gara còn Ng.Minh và Ng.Anh thì cùng nhau đi ra ổng theo lời của cô nàng.

Không lâu sau Nghi chạy con Audi A8 ra. Cô nhìn cả hai mỉm cười và mời lên xe.

Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi khuất dạng trên đường. Lúc này trên xe bỗng dưng im lặng lạ thường mỗi người cùng theo một ý nghĩ riêng. Thả hồn bay lơ lửng trên mây mà Ng.Minh với Ng.Anh đã không biết đên trường List từ lúc nào.

tới cổng Nghi nhấn còi ba tiếng thì thấy bảo vệ chạy ra, vừa thấy Nghi bác bảo vệ không do dự mà mở cửa ngay. Nghi lái xe vào bãi, xe vừa dừng thì trường cũng vừa ren chuông ra chơi, Hs ùa ra như nấm. Ba người bước xuống lập tức thu hút mọi ánh nhìn ở đây. Gia Nghi thì quá quen mặt rồi nhưng còn hai cô gái kia là ai chứ? Đó là vấn đề thắc mắc của tất cả mọi người ở đây, lời xì xầm bắt đầu nổi lên. Mặc kệ những lời xì xầm đó Nghi kéo hai cô nàng đi hướng xuống canteen.

Ng.Minh vừa đi vừa cảm thán ngôi trường không biết sao mà nó đẹp dữ vậy! Đi một lúc ba người cũng xuống được canteen. Từ xa Ng.Minh nghe được giọng nói oan oan của "người quen" nhưng chưa biết là ai.

-Oa con Nghi sao nói nghỉ học vậy?- Nhân vừa vung tay vừa nói.

-Ai biết!- Q.Minh vừa trả lời vừa cắm cúi lướt net.

-Kệ nói đi. Nó nghỉ tao còn khỏe. Nhờ vậy tao mới ghẹo được mấy girl lớp mình, có nó thì nằm mơ đi- Nhân nói rồi hớp một ngụm cafe.

Q.Minh cảm nhận được ngọn núi lửa sắp phun trào nên ngước lên nhìn. "Đập" vào mắt anh là Ng.Minh làm cho anh thoáng giật mình, ng.Minh cũng vậy. Kế bên là Gia Nghi đang nhìn Nhân bằng đôi mắt nảy lửa và Ng.Anh. Anh nhếch mép rồi lại cúi xuống chăm chú vào cái điên thoại và thốt lên.

-Coi chừng.

Câu nói vừa thốt ra xong thì Nhân bĩu môi quay lại phía sau nhưng.....oh no!!!!!!

Bốp

Một cái tát! Vâng đúng là vậy. Nạn nhân được xát định là Hiếu Nhân còn chủ cái tát là Gia Nghi.

-Đi mua mì! Con nào gan thế? Ngon bước ra đây ông tát cắm đầu xuống đấ.....- Nhân la oai oái lên nhưng chưa hết câu thì đã im bặt.

-Dám- Nghi nghênh mặt.

-Hihi chị! Chị mới vào ý à?- Nhân thay đổi 180 độ sang nịnh nọt ngọt hơn đường.

-Hừ...-Nghi lườm Nhân một cái rồi quay sang Q.Minh- À... Đây (đưa tay về phía Ng.Anh) Ngọc Anh 16 tuổi học trường Chent- Nghi cừa nói xong thì Ng.Anh cuối chào hai chàng trai.- Đây (đưa tay về phía Ng.Minh) Ngọc.....

-Haha Ngọc Minh 16 tuổi trường Chent chứ gì? Haha- Nhân cừa nói vừa cười đắt ý.

Bốp

Anh Nhân lại "dính chưởng" của chị Nghi rồi.

-Ai cho mày chặn họng tao- Nghi quát.

-Tao muốn nói thì tao nói chứ- Nhân cãi lại.

-Nhưng mày biết mày bất lịch sự lắm không?- Nghi lườm Nhân sắt lẻm.

-Biết thì nói thôi.- Nhân cũng gân cổ lên cãi.

-.....

-.....

Cả hai bắt đầu đấu võ mồm thì Q.Minh đã kéo Ng.Minh xuống ngồi kế, Ng.Minh cũng bảo Ng.Anh ngồi xuống cùng. Đang cãi nhau thì Nghi quay sang thấy Q.Minh ngồi kế Ng.Minh thì ngẩn người va huýt tay Nhân.

-Eo ui tưởng gì! Vợ nó mà- Nhân bĩu môi

-Cái gì?- Nghi hét lên làm cả canteen chú ý, cô nhìn sang Q.Minh- Ê phải không?

-Ừ....vợ tao- Q.Minh vừa thốt ra làm cả canteen nháo nhào lên.

Câu nói của anh làm cho ai kia thấy vui mừng và cảm thấy hạnh phúc trong lòng. Mặt Ng.Minh bắt đầu đỏ lên và nóng rang.

-Tụi bây đi mà không rủ tao- Từ trong đám học sinh xuất hiện một bóng dáng cao to đi tới.

-Á a Khắc Huy- Nhân vừa thấy Huy thì cười hề hề.

-Không là tao thì là ai? Hỏi ngu!- Huy vỗ nhẹ đầu Nhân.

-MÁ ƠI!!!!!!!! Hai đứa bây ăn hiếp tao- Nhân giãy nãy chân đạp tứ tung như con nít làm cả đám phì cười.

Nghi ngừng cười lại và cũng như lúc nãy cô nàng giới thiệu Ng.Minh và Ng.Anh cho Huy biết. Với cái tính đào hoa của mình, khi vừa nhìn thấy Ng.Anh Huy bắt đầu có thiện cảm. Vừa nghe nghi "quảng cáo hàng" xong thì nhào vô làm quen luôn.

Những cặp này cùng chia ra rất rõ ràng làm cho mấy nhỏ ở ngoài nhìn mà ghen tỵ.

_Cặp Q.Minh & Ng.Minh: Nói ít im nhiều (ngượng ý mà)

_Cặp Nhân & Nghi: Cãi cọ chí chóe.

_Cặp Huy & Ng.Anh: Làm quen rồi tám chuyên trên trời dưới đất.

Nhìn những cặp này không ai không thừa nhận là họ rất đẹp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: ĐI BAR*NGUY HIỂM*ÔM.

Cả nhóm cùng nhau ngồi nói chuyện, cười đùa vui vẻ làm những người khác nhìn vào cũng phải ghen tỵ xen lẫn ngưỡng mộ. Q.Minh sau một lúc im lặng thì cũng lên tiếng.

-Đi bar đi!

-KHÔNG!- Nghi, Ng.Minh, Ng.Anh cùng đồng thanh.

-Sao vậy?- Huy trừng mắt ngạc nhiên còn Nhân và Q.Minh lườm Nghi và Ng.Minh.

-Tao vừa gây với thằng Nhân. Mất hứng- Nghi bĩu môi.

-Em với Ngọc Anh chưa vào đó nên không dám đi.-Ng.Minh lí nhí trả lời không dám nhìn Q.Minh

-À tưởng gì. Có nhóm anh ở đây rồi khỏi lo.- Nhân xua tay.- Giờ tao tính vầy. Tao chở Nghi, thằng Huy chở bé Anh, còn thằng Minh thì chở em gái Ngọc Minh của tao, Ok?

Nhân nói xong thì bỏ đi một mạch bỏ lại Gia Nghi ở lại, chốc sau cô nàng cũng lon ton chạy theo sau. Về phần Khắc Huy vừa nghe tên mình thì đã kéo Ng.Anh chạy đi mất hút. Giờ chỉ còn lại cặp Q.Minh, anh thì bình thản nhưng Ng.Minh thì lơ ngơ không hiểu mô tê gì, sau 5' cô nàng mới tiêu hóa được câu nói của Nhân vừa định nói gì đó nhưng lại bị anh kéo đi.

Q.Minh kéo Ng.Minh đến bãi để lấy xe (vì lúc nào muốn thì có thể cúp học nên trong bãi lúc nào cũng có chiếc motor thủ sẵn) hai cặp kia cũng vừa chạy đi mất hút. Ng.Minh mặt mày nhăn nhó nhìn bộ dạng của cô đi. Mặc váy thì sao đi được motor, cô bắt đầu dở giọng năn nỉ.

-Anh à em bắt taxi đến sau nha!

-Tại sao?- Q.Minh vừa đeo găng tay vừa trả lời.

-Em mặc váy sao đi xe này được.

-Không sao.

Xoảng

Câu nói của Q.Minh vừa dứt thì đồng thời chiếc gương niềm tin của Ng.Minh cũng vỡ tan tành. Thấy cô đứng như trời trồng đôi mày nhíu lại anh vội kéo cô lên. Ng.Minh vừa yên vị tên xe thì anh cũng phóng xe đi. Anh chạy với tốc độ kinh hoàng không mấy chốc xe anh đã đuổi kịp hai cặp kia. Lúc đến lối rẽ, Nhân và Huy rẽ vào đường con còn Q.Minh thì rẽ hướng ngược lại chạy lên cao tốc.

Ng.Minh ngồi phía sau nắm vạt áo anh, thấy anh chạy khác hướng với hai người kia, cô thắc mắc và hỏi.

-Sao anh không chạy chung với mọi người?

-Đi đường này gần hơn (xa hơn thì có).

Ng.Minh không nói gì nữa chỉ gật gù cho qua. Đang chạy với tốc độ cao tự dưng xe anh giảm lại tốc độ làm cô mất đà lao người về phía trước ôm eo anh. Ng.Minh đỏ mặt định rụt tay lại nhưng có một bàn tay khác đặt lên tay cô ra ý "Cứ như thế này đi" Ng.Minh đơ người không cử động đến khi chiếc xe dừng trước cửa bar.

Xe Q.Minh vừa dừng thì có bốn cặp mắt trố ra như sắp lọt tròng luôn.

-Con nhà ta tình cảm dữ- Nghi cười tủm tỉm.

Ng.Minh ngại quá rụt tay ra rồi xuống xe. Q.Minh cất xe xong cũng cùng tất cả đi vào.

Vào bên trong tiếng nhạc sập xình, ánh đèn cứ nhấp nháy làm Ng.Minh nhứt đầu. Nghi chọn một góc bàn khuất nhưng gần với sân khấu. Cả nhóm cùng tiến lại đó.

-Chào Danny, Tonny. Lenny và Elly- Chist chạy ra chào cả nhóm rồi quay sang Ng.Minh va Ng.Anh.- Hai người này là?

-Ngọc Minh và Ngọc Anh.- Nghi trả lời lạnh.

-Chào hai em- Chist cười nhẹ và hỏi- Mọi người dùng gì?

-Hai dứa dùng gì?- Nghi quay sang hỏi Ng.Minh và Ng.Anh.

-Em uống nước chanh.- Ng.Minh cười nhẹ.

-Em giống Ngọc Minh- Ng.Anh đồng tình.

-Cho tụi này như cũ còn hai em này thì nước chanh-Nghi nói với Chist xong thì ngồi tán gẫu với cả hai.

Q.Minh không nói gì ra hiệu cho Nhân và Huy, hai chàng trai hiểu ý nên cùng Q.Minh đi ra sàn nhảy. Chist bưng thức uống ra không thấy ba người thì

biết chắc ba người đã lên sàn nhảy chỉ còn Nghi,ng.Minh và Ng.Anh. Chist tiến lại để đồ trên bàn và nói.

-Của mọi người đây.

Nghi gật đầu không nói, Chist từ từ lui ra ngoài.

Một lúc sau Q.Minh, Nhân và Huy trở lại nhìn hai cũng thấm mệt, lưng lấm tấm mồ hôi. Nghi với lấy khăn giấy trên bàn đưa cho từng người. cả ba cùng ngồi nghỉ mệt rồi chuẩn bị ra về. lúc đi ra thì Ng.Minh bảo với Nghi là đi tolet một lúc mọi người cứ ra trước.

-Ngọc Minh đâu chị?- Ng.Anh không thấy Ng.Minh đâu nên hỏi Nghi.

-Con bé đi tolet rồi, em ấy bảo mình cứ ra trước.Nghi trả lời.

-Vậy chị ra trước đi em chờ Ng.Minh rồi ra sau.- Ng.Anh nói xong thì quay lại vào trong.

Ng.Minh vào tolet rửa mặt, cô thấy nhứt đầu khi vào trong đây, cái đầu cô cứ ong ong mãi. Định thần lại một lúc thì cô cũng đi ra. Vừa ra ngoài cô đã đụng phải ba thằng con trai. Ng.Minh không nói chỉ bước đi tiếp. Nhưng chưa đi qua đã bị ba thằng đó chặn đường.

-Em gái, xinh đó đi chơi với tụi anh đi anh chiều em hết.- Một trong ba thằng lên tiếng nói giọng bỡn cợt.

-Tránh cho tôi đi- Ng.Minh trả lời tụi nó giọng khinh bỉ.

-Em gái ngoan nghe lời xíu đi- Một tên khác nói và vuốt má Ng.Minh.

-Biến giùm cái- Ng.Minh hất tay ra và quát.

-Con này ngon ngọt không chịu chứ gì?- Tên còn lại ức chế quát to lên rồi quay sang hai thằng kia.- Tụi bây kéo nó vào trong cho tao.

Ng.Minh vùng vẫy hết cỡ nhưng vô ích sức của cô sao so lại với hai tên con trai cơ chứ.

Ng.Anh đứng ngoài chờ nhưng không thấy Ng.Minh đâu cô cũng thấp thỏm lo lắng, cô vội chạy ra nói với Gia Nghi.

-Chị Nghi ơi! Em chờ nãy giờ mà không thấy Ng.Minh đâu liệu nó có sao không chị?- Ng.Anh nói như sắp khóc

Q.Minh vừa nghe xong thì chạy vụt vào trong còn Nghi thì vỗ vỗ lưng Ng.Anh va nói.

-Không sao với lại thằng Minh cũng mới chạy vào trong rồi không có gì đâu.

Q.Minh chạy vào vừa thắng Chist anh đã tóm lại hỏi.

-Chist cậu có thấy cô gái lúc nảy đi với tôi đâu không?

-Cô bé mặc đồng phục trường Chent đúng không?-Chist hỏi lại.

-Ừ cô ấy đâu?

-Cô ấy bị đưa vào phòng V.I.P 3 rồi.

Q.Minh buông Chist ra và phóng lên phòng V.I.P 3

Ng.Minh bị đẩy xuống nằm trên sofa, ba tên kia càng tiến tới thì cô càng lùi người lại.

-Giờ sao? Cưng ngoan ngoãn chút đi- Một tên cao to đi lại thấy hắn ra lệnh cho hai thằng kia chắc là đàn anh rồi.

-Bỏ cái tay dơ bẩn của mày ra- Ng.Minh gạt tay hắn quát lên.

Bốp

Hắn tát thẳng vào mặt Ng.Minh làm khóe môi cô rỉ máu. Ng.Minh bây giờ rất hoảng cô chỉ biết khóc nất lên, trong đầu cô bây giờ toàn là hình ảnh của Q.Minh, trong lòng cô luôn mong anh sẽ đến đây cứu. Nhưng chắc không đâu cô đâu là gì của anh có gì cũng đâu liên quan đến anh. tại sao anh phải cứu chứ. Không lẽ cô phải chết tại đây sao?

Tên cầm đầu tiến lại gần phía Ng.Minh.

Xoạt

Những cút áo của Ng.Minh bị hắn ta kéo bung ra hết làm lộ ra chiếc áo ngực màu trắng. Ng.Minh vội túm cổ áo lại khóc thét lên.

-Tôi xin mấy người mà làm ơn đi! Làm ơn cho tôi ra khỏi đây đi.

Ng.Minh nài ni khóc thét lên mong được thả ra nhưng mọi thứ đều ngược lại hắn càng thích thú hơn. hắn bước đến đè Ng.Minh xuống lúc này cô cố dùng hết sức hét lên.

-QUỐC MINH CỨU EM!

Tiếng hét vừa dứt thì "Rầm" một cái, chiếc cửa phòng V.I.P 3 bị đá văng ra. từ cửa một bóng dáng cao cao quen thuộc xuất hiện.

Tên cầm đầu bị phá cuộc vui nên mất hứng đứng lên quát vào tên đã phá cuộc vui này.

-Mày là thằng chó nào?

Q.Minh liếc nhìn xung quanh, dừng lại ngay Ng.Minh. Nhìn cô ngồi khóc, chiếc áo đi học bị xe toạt mất mấy hàng nút anh thấy đau, đau lắm như ai đã cứa dao vào tim anh.

-Mày có quyền biết.- Q.Minh kìm nén lại cơn giận nếu không anh đã cho tên đó xuống thăm Vương Ca rồi.

-Mày láo hả? Tụi bây xử nó cho tao- Hắn quay xuống mấy tên đàn em quát lên.

1s...

2s...

3s...

10s...trôi qua vẫn không có động tĩnh làm cho tên đó càng tức điên lên.

-Tụi bây muốn chết hết à? Sao không xử nó.-Tên cầm đầu quát vào tụi đàn em.

-A...anh...oi...đó là...là Dan..ny...đó anh- Một trong hai tên nói không nên lời.

-Cái gì? Dan...ny...Danny...Dan...ny- Tên cầm đầu hoảng loạng nhắc đi nhắc lại cái tên Danny.

-Dạ...dạ đúng- Tên còn lại rung cầm cập

-Tụi bây ngon. Bạn gái tao cũng dám đụng.-Q.Minh thong dong hai tay trong túi nhìn tụi nó bằng ánh mắt giết người.

-Anh...anh tha cho...cho tụi em...tại tụi em...tụi em không biết...em xin...xin lỗi anh- Tên cầm đầu rung lên lấp bấp vang xin.

-Biến.- Q.Minh nghiến răng ken két.

Ba tên cùng dẫm đạp lên nhau mà chạy ra ngoài thoát được nơi đây là tốt rồi. Q.Minh tiến lại gần Ng.Minh, anh càng đi lại cô càng khóc to hơn. Anh ngồi xuống cạnh cô.

*Rắc*Rắc*

Q.Minh như bị đóng băng, Ng.Minh ôm chầm lấy anh rất chặt như không muốn anh đi mất. Cô vùi đầu vào vòm ngực săn chắc của anh mà khóc. Lúc nãy đi xe cô cũng ôm lấy anh nhưng cảm giác không như lúc này rất ấm áp. Anh vươn tay ra ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô, ôm chặt cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô như an ủi.

Khóc một lúc đôi mắt cô cũng sưng lên, cô dần nín lại ngước đầu lên dùng đôi mắt ướt đẫm nước mắt nhìn anh.

-Em cảm..cảm ơn...anh.

Q.minh xoa đầu cô cười nhẹ.

-Không gì đâu thôi đi ra đi.

Ng.Minh gật gật đầu đứng lên. Lúc này anh mới nhớ cô bị tên kia xé áo, anh vừa liếc qua thì vội đỏ mặt quay đi.

-Em lại đi anh dắt ra, để anh che cho em bị rách áo rồi.

Anh thay đổi xưng hô đột ngột làm cô hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó cô cũng hiểu được mà đi lại gần anh. Q.Minh ôm cô vào lòng che đi bộ ngực của cô không cho ai thấy rồi cả hai từ từ đi ra. Ra tới cửa anh vẫn không buông nhìn Nghi va nói.

-Cho tao mượn áo khoác.

Nghi thấy vậy vội đưa áo khoác cho Q.Minh. Ng.Anh thấy Ng.Minh thì lo lắng đều tan hết cô chạy đến hỏi han dò xét đủ điều. Q.Minh bảo Huy và Nhân quay chổ khác cấm nhìn rồi đưa áo cho Ng.Minh khoác và cũng quay nhìn chỗ khác.

Ng.Minh khoác áo xong thì cùng nhóm Q.Minh quay về.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ngọc Ký Trở Lại.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất. Không khí rất ồn ào náo nhiệt nhưng từ khi xuất hiện bốn người Q.Minh, Nhân, Huy, Nghi làm cho mọi hoạt động ngừng lại.

-Trời thiên sứ đâu ra vậy?- Hành khách 1

-Ừ đẹp quá à!- Hk2

-Tui chấm anh đó đó- hk3 chỉ tay về phía Q.Minh

-Pla...Pla...

Mọi người cứ nhìn họ săm soi, khen ngợi nhưng bốn người có ai để ý đâu. Họ vẫn thản nhiên nhìn về phía lối đi cho hành khách.

Q.Minh vẫn phong cách hằng ngày, cây đen toàn tập, chiếc áo sơ mi đen trong, áo khoác da đen ở ngoài và quần jean đen kèm theo chiếc mắt kín màu đen to bản nhưng không giấu được khuôn mặt như tượng tạc của anh.

Hiếu Nhân tái ngược hoàn toàn với Q.Minh, anh măc chiếc áo thun nam Sexmoney màu trắng và chiếc quần jean trắng kèm theo đôi Casual đen Nhìn cực kì baby.

Gia Nghi như thường lệ lạnh lùng nhưng nổi bật. Cô mặc chiếc áo thun trắng ở trong, áo khoác da đen ở ngoài, chiếc quần jean xanh nhạt ôm dáng cực chuẩn của cô và cô mang vào chân đôi boot đen cao tới mắc cá chân.

Từ phía lối ra xuất hiện bóng dáng anh tú, khuôn mặt hết sứt điển trai. Anh mặt chiếc áo sơ mi ca rô đỏ-đen, chiếc quần kaki đen và đôi Simier. Lại một làm nữa làm mọi người như ngẹt thở.

-Ngọc Ký! Ở đây!- Nghi vẫy vẫy tay khi vừa thấy Ng.Ký.

Ng.Ký mỉm cười rồi tiến lại gần nhóm Q.Minh.

-Ê nhóc! Cao hơn rồi đấy.- Huy xoa đầu Ng.Ký.

-Tao lớn tuổi hơn mày đấy!- Ng.Ký gạt tay ra rồi lườm Huy.

-Mày khỏe không?- Nhân cười tít mắt hỏi Ng.Ký.

-Tao khỏe như trâu ý- Ng.Ký cười xòa.

-Thấy là biết rồi hỏi chi nhiều- Nghi đá đểu.

-Ê con kia ! Bao lâu rồi chưa đổi à? Thích đâm chọt thế?- Ng.Ký phùng mang trợn mắt lên.

Nghi nhếch mép nhìn sang nơi khác.

-Vào quán cafe nói chuyện đi- Nhân lên tiếng giải vây. Cả nhóm ậm ừ vài tiến rồi ra xe. Ng.Ký kêu người đem đồ về biệt thự rồi phóng ra xe của anh được chờ sẵn phóng đi theo.

Cách đó không xa có hai cô gái đang thập thò lén la lén lút theo dõi năm người kia. Thấy họ đi rồi hai cô gái cũng đi theo.

Hai người chạy thật nhanh đến xe nổ máy và phóng thật nhanh theo phía sau.

-Chết rồi hai tao quen với nhóm Quốc Minh sao mà thực hiện kế hoạch được.- Ng.Minh ngồi trong xe cứ thấp thỏm mãi.

-Làm đi không ai nhận ra đâu.- Ng.Anh vừa đuổi theo vừa trả lời Ng.Minh.

Ng.Minh gật đầu. cả hai không nói gì nữa chú tâm đuổi theo ba chiếc xe phía trước.

*Kít*Kít*Kít*

Ba chiếc xe thắng trước một quán cafe khá nổi tiếng quán RED GODE. Nhân và Nghi cùng đi chung chiếc Audi, Q.Minh thì đi riêng chiếc Jaguar, Ng.Ký và Huy đi chung chiếc BMW.

Năm người bước xuống đi thẳng vào quán trước bao cặp mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Kít

Lại một chiếc Lamborghini dừng lại hai cô gái cùng nhau bước xuống.

Sự ngạc nhiên trỗi dậy một người cực kì đẹp, một người như con ngố.

Ng.Anh mặc chiếc váy ôm màu đỏ mái tóc màu hạt dẻ được cô xõa ra, cô mang đôi cao gót 10 phân và cầm trên tay là ví da hàng hiệu.

Ng.Minh hôm nay phá cách hoàn toàn. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần jean đen ôm và đôi bata trắng. Tóc cô cột hai chùm hai bên và da mặt cũng làm cho đen hơn. Nhìn Ng.Minh mà bảo hot girl như thường ngày có nước ăn dép ngay tại chỗ.

Ng.Anh đeo khẩu trang vào và đẩy Ng.Minh vào bên trong. Ng.Anh chọn bàn không xa bàn của nhóm Q.Minh cho lắm.

*Tin*Tin*

Ng.Minh có tin nhắn Zalo từ Ng.Ký.

"Vk toi cafe Red Gode nha! ck dang o do"

Người ta tới từ đời nào rồi. Ng.Minh vẫn chưa hành động chờ xíu nữa rồi ra tay cũng không muộn.

-Xíu bạn gái tao tới diện kiến tụi bây liền. Nhìn không bất ngờ nữa thì thôi luôn.- Ng.Ký nhướng nhướng đôi mày thanh tú.

-Đẹp lắm hả?- Huy và Nhân đồng thanh.

-Ừ chứ sao!- Ng.Ký tự tin vỗ ngực.

-Không bằng một người- Q.Minh giờ mới lên tiếng.

-Ai?- Ng.Ký hỏi vặn lại.

Q.Minh chỉ nhếch mép không trả lời, còn nhóm Nhân hiểu nên cười tủm tỉm. Ng.Ký nhìn thái độ của bốn người mà chả hiểu gì.

Ng.Minh ngồi chờ nảy giờ mới hành động. Cô đi nhẹ từ phía sau, càng lúc càng gần với anh trai "thân yêu" của cô.

Ng.Minh choàng tay từ phía sau ôm cổ Ng.Ký nói giọng ngọt như đường.

-Vợ tới rồi nè.

*Xoảng*Xoảng*

Hai ly cafe từ trên tay Huy và Nhân rớt xuống, ba người chết trân nhìn "cô bạn gái" của Ng.Ký. Riêng Q.Minh, anh đã nhìn thấy lắc tay của ai kia nên anh chỉ nhếch mép ngồi xem kịch.

-Vợ....vợ....mày....đẹp...đẹp thật- Huy cố gặn từ chữ thành câu.

-Ừ đẹp...đẹp...thiệt- Nhân cười méo xệch

-Chứ sao!- Ng.Ký đắc ý, anh quay ra phía sau.

1s...

2s...

3s...

Anh chết trân bất động....

Ng.Minh vỗ vỗ vai anh. Ng.Ký lắc lắc đầu hét lên.

-MAAA.....DẮT TAO ĐI TOILET!!!!

Nhìn quanh ai cũng chú ý nên Nghi vội bụm miệng anh lại kéo ngồi xuống.

Ng.Ký hoàng hồn lại nhíu mày nhìn Ng.Minh hỏi.

-Cô...Cô...là ai?

-Em là Kathy anh quên rồi hả?- Ng.Minh vờ giận dỗi.

-Ka...Kathy Trần?????- Ng.Ký hết sức hoang mang. Sao lại như vậy???

-Ừ chứ ai- Ng.Minh đưa điện thoại mở Zalo cho anh đọc tin nhắn- Anh nhắn em đến đây nè.

Rầm

Đọc xong tin vừa nhắn và lướt nhìn tin nhắn mấy hôm trước. Đúng là anh nhắn rồi. Ng.Ký té ghế không khỏi hoang mang.

Thấy vậy Nhân và Huy đỡ anh dậy, Q.Minh tay chống lên thành ghế cười khẩy một cái rồi nhìn Ng.Minh. Ánh nhìn của anh mang câu nói "Em giỏi lắm!"

Ng.Minh thấy Q.Minh nhìn thì có hơi lúng túng, tim đập loạng xa nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh.

Ng.Ký ngồi trên ghế nhìn cô ấp úng.

-Sao...sao...avata...đẹp lắm...mà.

-Hihi 360 là xong hết à- Ng Minh cười híp mắt.

Câu nói của cô như búa tạ giáng xuống đầu anh.

Choáng váng!

Là từ để nói về cảm xúc của anh lúc này.

-Coi...như...hai...hai chúng ta...chưa quen biết...được không?- Ng.Ký lấp bấp.

Ng.Minh lườm anh rồi đảo mắt đi. Hành động này cho anh thấy hình bóng quen thuộc của em gái anh Ng.Minh. Chỉ có cô bé mới có cách lườm như thế.

-Anh nhìn lại đi xem em là ai. Xin lỗi Kathy không tồn tại.- Ng.Minh nói rồi lại chổ Ng.Anh lấy túi đồ rồi đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Thêm một cú sốc.

Kathy không tồn tại...

Kathy không tồn tại...

Kathy không tồn tại...

Câu nói của Ng.Minh cứ văng vẳng trong đầu anh đến khi cô bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Mọi người đều ngỡ ngàng. Một cô gái xấu xí đen đúa bây giờ đã là một thiên nga.

Ng.Minh bước ra cô mặc bộ váy hồng phấn chưa qua gối chít eo. Mái tóc cột hai chùm bây giờ đã xõa ra được uốn đuôi thêm đôi cao gót 10 phân nữa. Da mặt đen lúc nãy được thay bằng làng da trắng không tỳ vết trông cô như một thiên thần.

Ng.Ký chạy đến ôm chầm lấy cô.

Thật chặt!

Thật chặt!

Anh thốt lên.

-Em gái!

Mọi người đang tròn mắt nhìn. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Anh vội vã buông cô ra nhìn cô bằng ánh mắt giết người, giọng nói trầm xuống.

-Em lừa tình cảm của anh.

Cô chỉ biết gật đầu không dám nhìn anh.

-Về biệt thự em chết với anh!

Một câu nói xanh rờn đầy mùi thuốc súng được thốt ra. Chứng minh cho ngày tàn của cô sắp tới....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Kế Hoạch Đi Chơi.

Ng.Ký lườm Ng.Minh rồi quay về bàn, Ng.Minh cũng lon ton theo sau gương mặt được khắc chữ "thảm" to đùng.

-Qua đây ngồi chung đi.- Ng.Ký do còn ấm ức về chuyện Ng.Minh dám chơi anh nên nói với cô cộc lốc.

Ng.Minh ậm ừ định lại kêu Ng.Anh qua ngồi chung luôn nhưng không ngờ có kẻ dám "rù quến" cô bạn thân của cô. Ng.Minh bĩu môi vùng vằng ngồi xuống cạnh Ng.Ký.

-Hi em- Chàng trai điển trai...à không...phải nói là quá điển trai đứng trước mặt chào Ng.Anh.

"Thằng cha này thấy gái là tươm tướp. Cái gì mà hôm trước nói "anh kết em rồi"..."anh tôn thờ chủ nghĩa độc thân"..."chưa có mối tình đầu"...Gớm!! Để xem anh thế nào."_Ng.Anh bĩu môi rồi thu ngay lại nở ra một nụ cười hết sức "dễ thương"

-Em chào anh!

"Con bé này hôm trước bảo khó làm quen vậy mà giờ mới sử dụng chiêu đầu mà ngọt tới vậy rồi hừ"_Khắc Huy suy nghĩ.

-Anh có thể ngồi chung không?

-Dạ được! Anh cứ tự nhiên.- Ng.Anh cười

Huy ngồi xuống ghế bắt đầu châm chọt.

-Ủa? Em đi uống nước sao mà đeo khẩu trang vậy?

-À....em thích.- Ng.Anh trả lời hết-sức-có-duyên.

-Ờ...Em đi khám chưa?- Lại châm chọc.

-Dạ em đang kiếm người để đi chung! Hay là sẵn tiện có anh nên đi chung đi. Sẵn tiện khám cho anh luôn.- Ng.Anh lườm Huy. Cô hiểu câu hỏi đó, ý anh là kêu cô đi khám xem có bệnh không chứ gì.

Huy tròn mắt hôm qua còn hiền thục mà giờ lại đá đểu vậy à. Anh cố kiềm nén cảm xúc lại.

-À mà em có bạn trai chưa?

-Có đầy đường kìa.- Ng.Anh trả lời hất mặt ra cửa.

-À Anh có cô bạn nhìn giống giống em đó. Cô ấy hiền lắm- Huy vừa nói vừa dò xem thái độ của Ng.Anh.

-Vâng em cũng có một người bạn nhìn bề ngoài khá giống anh. Anh ấy tôn thờ chủ nghĩa độc thân, với lại không-ghẹo-gái như ai kia.-Ng.Anh nói trên môi vẫn nở nụ cười ẩn ý, cuối câu cô còn cố tình nhấn mạnh.

Hết chịu được rồi!

Quá quoắt!

-Em không nhớ anh là ai?- Huy không nhịn được nữa. Anh gằn từng chữ.

-Em chưa biết anh sao nhớ được- Ng.Anh vẫn thử thách tính kiên nhẫn của Huy.

-Anh là người đưa em về hôm qua đó.- Huy nhẫn nhịn thốt lên

-À...nhớ rồi mà hình như anh ý đâu ghẹo gái giống anh?- Ng.Anh vênh mặt lên.

-Em...- Phải trả lời như thế nào đây. Anh đến thử thách em? Hay là anh muốn nói chuyện xem em còn nhớ anh là ai không?

Ng.Anh nhìn Huy cười một cách hài lòng. Thử thách ư? Nhớ ư? cô đâu phải bà cụ non.

Ng.Anh rời khỏi bàn tháo khẩu trang ra rồi đi tới bàn Ng.Minh đang ngồi.

-Ngọc Minh qua đây ngồi nè.- Nghi nhìn Ng.Minh cười cười vỗ vỗ cái ghế trống ở giữa cô và Q.Minh.

-Sao tụi mày biết em tao?- Ng.Ký trố mắt.

-Anh em không à?- Nhân cười và quay sang Ng.Minh- Em qua đây ngồi đi. Con Nghi ngồi kiếm chuyện hoài anh mệt chết được. Em qua đây ngồi nói chuyện cho nó bớt nhoi.

-Ê ai kiếm chuyện? Má cho con nói lại lần nữa.- Nghi trừng mắt dọa nạt.

Nhân không hó hé gì ngồi im bặt.

Ng.Minh bị mọi người chèo kéo quá mức còn gặp ông anh hai đẩy đi nữa cuối cùng cô cũng phải bấm bụng ngồi kế Q.Minh.

Ng.Anh tới bàn gặp Ng.Ký thì nhào đến ôm anh nói rất nhiều nào là "em nhớ anh quá! anh hai yêu dấu." "yêu hai quá đi" "..." Hành động của cô làm cho Q.Minh, Nhân, Nghi hơi ngỡ ngàng. Đặc biệt là có ai kia đang sôi máu lên. Ng.Ký mà không phải bạn thân chí cốt thì Huy đã đấm cho mấy phát rồi.

Ng.Ký và Ng.Minh quá quen rồi chỉ có điều là nay lớn rồi không còn như lúc nhỏ nên anh thấy hơi ngại.

-Ngọc Anh stop hear- Ng.Minh nhìn Ng.Anh nhíu mày.

Ng.Anh chỉ cười xòa, ngoan ngoãn nghe theo.

-Hay là mai mình đi khu vui chơi đi- Nhân phát động.

-Ừ đi đi sẵn tiện coi như là tao cảm ơn Ngọc Minh với Ngọc Anh luôn.- Nghi đồng tình.

-Ủa sao cảm ơn???- Nhân hỏi Nghi trên đầu có dấu chấm hỏi to đùng.

-Chuyện con gái hỏi làm gì?- Nghi lườm Nhân rồi quay phắt đi chỗ khác.

-Ừ mai đi chơi đi. Lâu rồi cũng phải thăm lại Sài Gòn chứ- Ng.Ký hớp một ngụm cocktail rồi nói.

-Ok- Q.Minh vừa lướt net vừa nói.

-Về- Huy nói một câu không đầu không đuôi. Đứng lên bỏ về.

Cả nhóm nhìn nhau chẳng hiểu gì. Ai cũng chán nản chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hỏi Tội.

Chiếc BMW thắng gấp gáp trước căn biệt thự trắng.

Người hầu từ trong chạy ra mở cửa. Cánh cửa vừa được mở ra thì chiếc xe lao vào bên trong.

Ng.Ký bước xuống xe, anh đi vòng qua mở cửa rồi lôi tuột Ng.Minh vào trong.

Anh lôi Ng.Minh thẳng lên lầu vào phòng cô và đóng sầm cửa lại.

-Nói! Anh kêu em làm vậy?- Ng.Ký quát lên.

Chưa bao giờ anh thấy tức giận cô em gái của mình như thế.

Dám đem tình cảm của anh ra làm trò chơi. Xem anh là tên ngốc à?

Ng.Minh cắn cắn môi. Thật sự bây giờ cô thấy sợ anh. Chưa lúc nào anh quát cô như thế.

-Đã dám lừa anh rồi còn hóa trang dọa anh nữa chứ. Em có coi anh là anh trai em không.

-Hai em...em xin...xin lỗi.- Ng.Minh cuối gầm mặt xuống, nói lí nhí.

-Em còn xin lỗi hả? Anh là trò chơi sao?- Ng.Ký lớn tiếng quát lên. Chưa bao giờ anh nhục như vậy. Lúc nãy không biết anh phải đào bao nhiêu cái lỗ để chui xuống.

-Hai em xin lỗi.- Ng.Minh nói. Giọng nói đầy tính hoảng sợ. Giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống khuôn mặt tuyệt mĩ kia.

Ng.Ký bắt đầu thấy tim thắt lại. Sao anh lại to tiếng chứ? Sao anh lại quát cô em gái mà anh hết mực yêu thương này chứ.

Anh có quá nông nổi không? Nhưng dù sao chuyện này cũng không thể bỏ qua được.

Bản chất người anh khi thấy em gái khóc thì sẽ đến bên vỗ về an ủi anh cũng không ngoại lệ. Anh đi đến bên cô ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô đang ngồi bệt xuống sàn nấc lên từng hồi. Anh ôm cô thật chặt, Ng.Minh được anh ôm vào lòng thì cũng vùi đầu vào vòm ngực anh mà khóc.

Có phải anh đã cưng chiều từ nhỏ nên sinh hư không? Có phải được anh chiều chuộng quá nên cô không xem anh ra gì? Cô đã hối hận rồi! Cô đã biết mình sai rồi. Cô không nên đem tình cảm của anh ra đùa giỡn như thế. Liệu anh có tha thứ không giận cô như lúc nhỏ cô làm sai điều gì thì anh điều tha thứ hay không? Anh sẽ thôi giận cô chứ?

Ng.Ký buông Ng.Minh ra, tay anh đưa lên má lau đi hai hàng nước mắt nóng hổi đang đùa giỡn trên mặt cô. Anh dịu dàng chiều chuộng cô lắm. nhưng bây giờ không nên như vậy nữa. Thương em thì có thương đó nhưng anh sẽ không như trước sẽ tha thứ những gì cô sai phạm. Mỗi điều sai anh nhất định phải sử dụng hình phạt cho cô nhớ.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhòe đi của cô, nhẹ nhàng nói.

-Minh Minh đừng khóc nữa.

Ng.Minh gật gật đầu đưa tay lên lau đi hai hàng nước mắt.

Anh cười nhẹ, hỏi cô.

-Vậy chứ Minh Minh có muốn ngày mai đi khu vui chơi không?

Ng.Minh lại gật đầu nhưng cô không khóc nữa mà cô cười, cười thật tươi.

Anh tiếp tục nhẹ giọng nói với cô nhưng ý nghĩa không hề nhẹ chút nào.

-Vậy...Minh Minh ra vườn quét hết lá cây đi nhé. Xong thì mai mới được đi.

Nói rồi anh đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại để Ng.Minh chết trân tại chổ.

Anh nói gì?

Kêu cô quét lá cây?

Ở vườn?

Anh biết nó rộng cỡ nào không?

Biết tính sao giờ ngoan ngoãn nghe theo đi cho khỏe tấm thân.

Ng.Minh đi thay đồ. Bước từng bước nặng nề xuống sân lấy dụng cụ là bắt đầu nhiệm vụ.

Từ buổi trưa nắng gắt bóng dáng "bé nhỏ" cứ quét và quét đến tận vả chiều tối mới xong....HOÀN THÀNH NHIỆM VỤ.

Ng.Ký bước vào phòng V.I.P 1 ngồi bệt người xuống sofa

-Nghe nói sắp tới ngày chọn chủ tịch.

-Ừ- Nghi hớp một ngụm rượu vang đỏ trả lời.

-Tao cũng tham gia?- Ng.Ký với lấy ly rượu trên bàn hỏi.

-Mày sẽ không còn cơ hội tham gia.- Nhân vừa đánh laptop vừa trả lời

-Tại sao?- Ng.Ký Nhíu mày.

-Elly biết câu trả lời để phá luật lệ- Huy ngồi bắt chéo chân bình thản.

-Tao có hình nhưng chưa xác định được khu vực đó ở nơi nào.- Nghi lấy trong túi ra một tấm hình đặt lên trên bàn.

Ng.Ký chăm chú nhìn tấm hình nó rất quen hình như anh đã gặp ở đâu rồi nhưng không nhớ rõ.

-1 tháng tìm, 1 tháng chuẩn bị,1 đêm kết thúc.- Q.Minh dựa người vào sofa tay day day thái dương.

-Cho tao mượn tấm hình này. Tao thấy nó rất quen.- Ng.Ký cầm tấm hình lên chăm chú nhìn nó.

Nghi chỉ gật đầu rồi lại uống rượu.

-Ủa sao mày có hình này?- Nhân hỏi Nghi.

-Tao đã cố hết sức năng nỉ ông Miah-trợ lí chủ tịch nhưng ổng chỉ đưa ra tấm hình này, hoàn toàn không hó hé.- Nghi nghe Nhân hỏi thì có chút khựng lại nhưng vẫn trả lời.

-Ông đó kín miệng thật- Huy nhết môi tỏ ý xem thường.

-Được rồi. Về nghỉ ngơi mai cho tụi bây xả- Q.Minh nói rồi ra đi một mạch ra ngoài.

-Ơ hay!!! Bàn mai đi chơi tất nhiên phải xả rồi!!!- Nhân nói với theo.

Ng.Minh ngồi trên ghế sofa vừa xem Oggy vừa ăn snack. Cô thấy bóng dáng Ng.Ký từ ngoài đi vào thì vội bỏ tất cả xuống chạy lại nhìn anh một cách dò xét.

-Hai vừa đi đâu vậy?

-Hai đi chung với nhóm Quốc Minh ấy mà- Ng.Ký xoa đầu cô rồi đi lại sofa ngồi xuống.

-Mà hai nè- Ng.Minh nhảy lên ngồi kế anh

-Có chuyện gì sao?- Ng.Ký nhắm hờ mắt như đang ngủ trả lời.

-Sao hai biết nhóm của anh Minh dạ?- Ng.Minh vừa nghịch nghịch tóc anh vừa hỏi.

-À...10 năm trước anh qua Anh sống cùng ba mẹ Làm quen với kinh doanh nhưng 7 năm sau anh đã nói dối ba mẹ là muốn ra sống riêng. Thế là ba mẹ đồng ý, vừa chuyển ra thì anh đã trốn về VN anh cũng không cho em biết. Nhờ lần đụng độ ở bar nên anh mới biết rồi từ từ chơi thân với nhóm Quốc Minh. Anh ở đây 1 năm rồi lại sang Anh ở. 2 năm sau thì anh lại về Vn và sống trong ngôi nhà này.- Ng.Ký chậm rãi kể lại cho Ng.Minh nghe.

Ng.Minh à một tiếng, định nói gì đó nhưng anh đã cướp lời.

-Ngủ sớm đi! Con gái thức khuya không tốt- Nói rồi Ng.Ký đi thẳng lên lầu.

Ng.Minh nhìn theo, bóng dáng cao cao đó toát lên một vẻ cô độc. Cô nhìn dõi theo tới khi anh đã vào phòng rồi mới trở về phòng ngủ chuẩn bị cho một ngày mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giấc Mơ.

Trời bắt đầu hửng nắng. Những tia nắng yếu ớt thi nhau xuyên qua rèm cửa mỏng ngự trị trên khuôn mặt còn đang chìm trong cơn mơ.

-Hai à Minh Minh thích cái này.- Cô bé chừng 5-6 tuổi nũng nịu với cậu nhóc khoảng 8-9 tuổi.

-Minh Minh thích cái gì cứ nói hai cho Minh Minh hết.- Cậu nhóc xoa đầu cô bé và đưa cho cô chiếc trống lắc màu hồng phía trong là hình chú vịt con.

-Hihi Minh Minh yêu hai nhất.- Cô bé thơm vào má cậu nhóc rồi say sưa với món đồ chơi trong tay.

-.....

-Hai à hai trốn ở đâu rồi? Hai trốn kỹ quá sao mà Minh Minh thấy hai được.- Cô bé đi vòng vòng tìm trong mọi ngốc ngách và những bụi cây nhưng vẫn chưa thấy anh hai mình ở đâu.

Cô bé bắt đầu sợ, hoảng hốt. Cô sợ anh hai sẽ bỏ lại cô một mình. Cô bé ngồi bệt xuống sàn khóc nấc lên từng hồi.

-Huhu hai đâu rồi? Hai đi đâu mất rồi? Hai đừng bỏ Minh Minh mà. Huhu hai ra đây với Minh Minh đi.

Từ trong bụi cây cậu nhóc bước ra ôm chầm lấy cô em gái. Đây là lần cuối cùng cậu và cô bé chơi trốn tìm với nhau. vì không lâu nữa cậu nhóc sẽ rời bỏ nơi này. Tuổi thơ của cậu với cô em gái bé nhỏ này chắc có lẽ sẽ tới đây thôi.

Cô bé được cậu nhóc ôm thì khóc càng to hơn. Tiếng nấc nhè nhẹ cô bé nói.

-Hai...hai đừng bỏ Minh Minh...Minh Minh...sợ.

Tim cậu bé thắt lại cậu không muốn xa cô đâu nhưng ai bảo cậu là con trai của Đào Trí Hào, ai bảo cậu sao này phải gánh vác cả công ty Thiện Ký Minh.

Cậu nhẹ nhàng xoa đầu cô.

-Minh Minh của hai là ngoan nhất. Hai sẽ luôn ở cạnh và bảo vệ Minh Minh. Hai sẽ không đi đâu hết.

Cô bé dần nín lại rồi thiếp đi trong vòng tay cậu nhóc.

Tiếng trực thăng ngày một to. Bóng dáng của cậu bé bước ra ngoài. Cô bé vẫn ngủ, có lẽ cậu đi trong lúc này thì cô bé sẽ không buồn bằng lúc cô bé thấy cậu đi, chứng kiến cậu rời khỏi nơi này.

Quay lưng lại nhìn căn biệt thự màu trắng lần cuối. Nhìn mảnh sân mà hai anh em thường chơi trốn tìm, nhìn lại chiếc xích đu gỗ cô bé thường bảo cậu đẩy.....

Một bước chân lạnh lẽo đã được đặt lên trực thăng.

-Anh hai...- Cô bé đứng giữa sân nhìn cậu nhóc. Nước mắt cô bé đã rơi...

Cậu nhóc bước xuống ôm lấy cô em gái bé nhỏ, nhẹ nhàng xoa đầu cô thì thầm.

-Minh Minh ngoan hai đi rồi sẽ về. Hai sẽ lại tiếp tục đẩy xích đu, tiếp tục chơi trốn tìm, tiếp tục nghe Minh Minh kể chuyện về công chúa,...Minh Minh nghe lời hai...hai hứa hai sẽ về.

-Minh Minh không chịu. Hai thất hứa, hai nói sẽ ở bên Minh Minh mà sao hai lại bỏ Minh Minh lại. Hai là đồ tàn nhẫn, hai nhẫn tâm lắm. Sao hai lại bỏ

Minh Minh ở lại? Minh Minh không chịu.

-Minh Minh ngoan lắm đúng không? minh Minh nghe lời hai đi. Hai sẽ sớm về với Minh Minh nha.

-Ba mẹ không ở cạnh Minh Minh, bây giờ ngay cả hai cũng bỏ mặc Minh Minh luôn hả? Sao ai cũng muốn bỏ rơi Minh Minh vậy?- Cô bé nói nhưng nước mắt vẫn trào ra.

Gần tới thời gian phải đi rồi. Quản gia Hương dù không muốn cậu nhóc đi nhưng vẫn phải làm vậy thôi.

-Thiếu gia tới giờ rồi.

Cậu nhóc nới lỏng tay ra đôi mắt màu hổ phách đã nhòe đi phần nào.

-Phiền quản gia Hương chăm sóc thật kỹ Minh Minh giúp cháu.

-Dạ thiếu gia đi mạnh khỏe.- Quản gia Hương nói rồi ngồi xuống ôm ghì lấy cô bé.

Cậu bé hít thật sâu rồi thở ra như đang hưởng lớp không khí cuối cùng ở đây.

Bước chân lặng lẽ, nặng trịch bước lên trực thăng. Đôi mắt vẫn chưa dời khỏi người cô bé .

Cô bé cố vùng vẫy để chạy đến bên cậu nhưng quản gia Hương đã giữ chặt lại.

Chiếc trực thăng từ từ bay lên cao lúc này cô bé được thả ra. Cô khóc thét lên mắt nhìn đăm đăm vào chiếc trực thăng.

-Hai ơi! Minh Minh nhớ hai lắm. Hai phải trở về...hai phải trở về với Minh Minh.

Cậu nhóc gật gật đầu vẫy vẫy tay tạm biệt.

Chiếc trực thăng bay cao tít lên đem luôn cả người anh mà cô bé yêu thương đi mất....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khu Vui Chơi.

Hôm nay là cuối tuần khu vui chơi thật đông đúc. Nhóm Q.Minh đã đến khu vui chơi khá lớn và nổi tiếng THE MOMENT.

Cả nhóm cùng nhau tiến vào phía bên trong. Vừa bước chân vào thì bảy người họ đã trở thành tâm điểm cho sự chú ý.

Ng.Minh trong khá trẻ con trong quần short ngắn, áo croptop tay lửng màu hồng nhạt, chân đi đôi bata trắng, phía sau lưng là chiếc balo đen đi chơi và kính không tròng trên mặt nhìn cô rất đáng yêu.

Ng.Anh rất đơn giản với áo pull nữ cá tính và quần short ngắn, cùng với chiếc túi nhỏ ở bên phải.

Gia Nghi thì bớt lạnh lùng phần nào. Cô mặt áo phông rộng, chiếc quần short, chân mang đôi bata cổ cao jean caro và đội một chiếc nón da sành điệu.

Q.Minh vẫn vậy, vẫn lạnh lùng bất cần đời. Anh mặc áo sơ mi nam màu trắng, quần da Casual Pants và đôi gy432.

Nhân rất năng động trong áo thun rộng trắng, quần jean skinny, áo khoác da bên ngoài và chiếc nón da giống Nghi (nón cặp).

Khắc Huy thì sành điệu trong áo pull tay lỡ khoác ngoài là gi lê ka ki sành điệu, quần lửng ngang mắc cá và đi giày Oxpord.

Còn Ng.Ký khá nam tính trong áo thun tay lửng và quần jean.

Cả nhóm kéo nhau vào khu cảm giác mạnh. Vừa tới nơi cả nhóm lựa chọn vòng xoay là trò chơi đầu tiên. Thấy Gia Nghi có ý định chơi thì Ng.Minh và Ng.Anh ngăn lại dù không muốn.

-Chị Nghi chị không thể chơi được.- Ng.Anh kéo Nghi lại.

-Sao vậy?- Nghi nhíu mày.

-Ờ...- Ng.Minh nhìn Ng.Anh có vẻ khó nói.

Ng.Anh thấy Ng.Minh nhìn gật đầu ra hiệu cứ nói. Ng.Minh gật đầu rồi hỏi Nghi.

-Chị biết mình bị...bị bệnh...gì chưa?

-Chị biết chứ.

-Vì vậy nên chị không thể chơi.- Ng.Anh lay tay Nghi.

-Không sao nó ít tái phát lắm. Chị có đem thuốc mà yên tâm.- Nghi cười nhẹ.

Thật ra cô đã biết mình bị bệnh này lâu rồi với lại mỗi lần tái phát thì rất nhẹ nên không sao. Lần nặng nhất là lần gặp mặt Ng.Minh và Ng.Anh.

Cả hai gật đầu cũng yên tâm phần nào.

Cả nhóm cùng nhau lên chơi. Trò chơi này rất ít người chơi vì nó quá đáng sợ. Nhưng bây giờ những người có mặt ở khu vui chơi đều chen chút nhau xếp hàng để chơi.

Trò chơi vừa khởi động từ từ đưa lên cao. Cứ mỗi lần như vậy thì hết thẩy mọi người đều hét lên trừ nhóm Q.Minh. Bốn chàng trai thì không nói gì nhưng đặc biệt là ba cô gái không-một-động-tĩnh.

Gia Nghi im lặng hưởng thụ xem trò chơi này như là ăn cơm bửa.

Ng.Anh giống như Gia Nghi ngồi hưởng thụ trò chơi, làm cho Huy định tận dụng cơ hội lại không được.

Còn Ng.Minh thì nhắm tịt mắt lại, mỗi lần cô bị đưa lên cao thì lại xiếc chặt tay của Q.Minh hơn. Móng tay cô bấm vào da anh bật máu nhưng anh lại không cảm thấy đau. Anh đưa tay còn lại lên đặt lên tay cô cho cô an tâm.

Trò chơi kết thúc. Cả nhóm bước xuống nét mặt rất hớn hở trừ Ng.Minh mặt cô xanh xao hơn và đứng muốn không vững.

Cả nhóm lại kéo nhau chơi hết trò này tới trò khác đến trò cuối cùng "Ngôi Nhà Ma" trò mà Ng.Minh thấy khiếp nhất.

Trước khi vào cô cầu khẩn xin tha nhưng vô ích. Cô từ từ bước vào nắm thật chặt tay Ng.Anh không ngừng bảo Ng.Anh không được buông tay.

Ng. Minh bị nắm tóc nắm chân đăm ra hoảng buông tay Ng.Anh thừ lúc nào không hay. Ng.Minh không biết có nên đi tiếp hay không thì đột nhiên một cánh tay nắm chặt lấy tay cô kéo đi. trong không gian tối dù không nhìn được mặt nhưng hơi ấm ở bàn tay cho Ng.Minh biết đó là Q.Minh. Đúng! Chắc chắn là anh.

Anh sáng chói từ ngoài chiếu vào. Cuối cùng Ng.Minh cũng thoát ra được. Mọi người trong nhóm đã ra ngoài hết chỉ còn cô và người đang nắm lấy tay cô là Q.Minh.

Cả nhóm cùng kéo nhau đi ăn kem vì thiếu bàn nên những chàng trai sẽ mua rồi đem lại gốc cây cách quầy kem không xa.

Nghi, Ng.Minh, Ng.Anh chờ mãi nhưng chẳng thấy ai ra nên quyết định lại xem sao.

-Anh ơi anh có bạn gái chưa?- Girl 1 hỏi Nhân.

-Anh làm bạn trai em nha- Girl 2 nắm lấy tay Huy.

-Anh cho em số điện thoại nha- Girl 3 lay lay tay Ng.Ký.

-Pla...Pla...

Q.Minh thì khỏi nói, mấy girl chỉ dám nhìn chứ không dám làm gì vì sợ hàn khí của anh.

Cả ba đến nơi thì thấy thảm cảnh này.

Nghi đi đến thấy Nhân đang cười cười với mấy nhỏ đó thì sôi máu.

-Ê! Thằng ck kia nói mua kem sao không ra?- Nghi nhìn Nhân bằng đôi mắt nảy lửa.

Nhân vừa thấy Nghi thì mắt sáng rỡ cố thoát ra rồi chạy đến đưa kem cho Nghi.

-Của Vk yêu nè hihì.

Vừa nghe Nhân nói thì mấy girl tiết hùi hụi quay hướng sang ba chàng còn lại.

Ng.Anh thấy Huy khó sử thì cũng muốn giúp.

-Ck à sao lâu quá dạ, để người ta chờ lâu muốn chết à- Ng.Anh nũng nịu vờ giận dỗi.

Huy ơi ngỡ ngàng nhưng cũng hợp tác chung.

-Để bà xã chờ lâu rồi à? Xin lỗi bà xã nha.

Lại một tiếc nuối.

Ng.Minh đi đến gần với Q.Minh đinh nói gì đó nhưng khi nghe mấy nhỏ đó nói nên thôi.

-Anh à bé đó là em gái anh phải không?- Girl 1 hỏi Q.Minh

-Ừ. Em gái phải không anh?- Girl 2 hùa theo.

-....

Những câu hỏi được đặt ra làm Q.Minh thấy bực bội. Anh đi thẳng lại chỗ Ng.Minh ôm lấy eo cô và nói.

-Vk chờ lâu không?

Câu nói vừa dứt làm mấy girl muốn ngả ngửa. Ng.Minh thì thấy tim đập thình thịch, mặt đỏ như gấc cô chỉ gật đầu.

chỉ còn Ng.Ký là mệt mỏi nhất, anh cố lắm mới thoát ra ngoài được nên vừa ăn kem xong anh đã "cáo từ" keo Ng.Minh ra khỏi nơi quỷ quái này....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Paris Thẳng Tiến.

----Biệt thự Trịnh Gia----

-Chị định xử nhỏ đó sao?- Khả Liên vừa nhâm nhi ly trà trên bàn vừa hỏi cô gái kế bên.

-Ừ- Syn (Khả Linh) trả lời qua loa.

-Đến khi nào mới ra tay? Em thấy nó và anh Minh ngày càng thân thiết với nhau đó.- Khả Liên nhết máp.

-Tao sẽ để cho nó vui vẻ, hạnh phúc, cho nó lên thiên đàn rồi tao sẽ đẩy nó xuống địa ngục- Syn mân mê con rết trên tay.

-Tùy chị. Em sẽ xử lý con Ngọc Anh. Dám thân mật với anh Huy nó cũng ăn gan trời rồi. Mà thôi em đi học đây.- Khả Liên nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Syn vẫn ngồi ở sofa, ánh mắt nhìn vô định. Nhất quyết Q.Minh chỉ là của nhỏ chỉ riêng mình nhỏ. Lúc trước là như vậy bây giờ vẫn là như vậy.

Ng.Minh bước vào lớp học với tâm trạng uể oải. 10 năm nay rồi cô vẫn mơ thấy một giấc mơ, nó cứ lặp đi lặp lại. Những hình ảnh cô nũng nịu với Ng.Ký, cùng anh chơi trốn tìm,.... ngay cả lúc đau buồn nhất lúc mà cô chia tay anh để anh qua Anh Quốc. Chẳng phải anh đã về rồi sao? Nhưng trong cô sao cứ bất an thế?

-Ê! Suy nghĩ gì mà chú tâm thế?- Ng.Anh ngồi xuống cạnh Ng.Minh.

-À đâu có gì. Toàn những chuyện linh tinh không à.- Ng.Minh cười nhẹ.

-Nè mày thích anh Minh đúng không?- Ng.Anh hỏi hai mắt sáng rỡ.

-Đâu...đâu...có- Ng.Minh ấp úng.

-Nói thật đi nha, bạn bè không nên giấu.- Ng.Anh đưa ngón tay trỏ lên lắc qua lắc lại.

-Đã nói là không...mà- Ng.Minh cắn cắn môi.

-Ờ nhớ mặt mày đi không chia sẽ gì hết à.- Ng.Anh bĩu môi.

-Mặt tao tao không nhớ không lẽ đi nhớ mặt mày.

-Mày....chờ đó tao sẽ làm cho mày "tự thú".

-Cô vô rồi kìa...nhiều chuyện.

Ng.Anh hậm hực dừng lại cuộc nói chuyên. Vừa lúc cô chủ nhiệm cũng vừa vào.

-Buona classe mattina! (Chào buổi sáng cả lớp)- Cô Thúy cười tươi.

-Buongiorno professore! (Chào buổi sáng cô giáo)- Cả lớp đồng thanh.

-Ringraziare tutta la classe sat (Cảm ơn cả lớp ngồi.)- Cô Thúy gật đầu rồi về bàn giáo viên.

-Grazie- Đồng thanh.

Tiết học đầu của lớp Ng.Minh là tiếng Ý, nhìn điệu bộ của cô chủ nhiệm là biết ngay sẽ trả bài, cả lớp đồng loạt quay xuống nhìn Ng.Minh một cách cầu khẩn.

-Hôm nay bạn lên trả bài là....- Cô Thúy nói ngắt quãng.

-Là ai cô?- Cả lớp đồng thanh.

-Ừm...Ngọc Minh.

"Phù" cả lớp thở phào nhẹ nhõm.

Ng.Minh nghe tên mình thì cũng tự tin bước lên, sở trường của cô là ngoại ngữ nên cũng chẳng khó gì.

Ng.Minh đặt quyển vở tiếng Nga lên bàn giáo viên và chờ cô đặt câu hỏi.

-Em hãy kể về tuổi thơ đã có những kỹ niệm nào?

-Um...Signora! Stavo giocando a nascondino con il fratello, e sou fratello che giocano altalena insieme, a volte al parco insieme...ancora molto signore.- Ng.Minh trả lời câu hỏi một cách lưu loát làm cho giáo viên cũng phải nể phục.

-Em có thể dịch sang tiếng Việt.- Cô giáo vừa nói vừa mở quyển vở của Ng.Minh ra.

-Dạ! "Thưa cô! Em đã cùng anh trai chơi trốn tìm, cùng anh trai chơi xích đu với nhau, nhiều lúc cùng nhau dạo công viên...còn rất nhiều ạ."- Ng.Minh dịch hẳn sang tiếng Việt.

-Tốt. Em có thể về chổ.

Ng.Minh chào cô, lấy quyển vở trên bàn và quay về chổ ngồi.

-Ngọc Minh giỏi thật nha- Girl 1

-Ừ Ngọc Minh giỏi thật đấy.- Girl 2

-Ngọc Minh mở lớp dạy tiếng Ý cho tụi này đi.- Boy 1.

-Được đó Ngọc Minh- Boy 2.

-.....

Trước tình thế này Ng.Minh cũng chỉ cười trừ rồi ngồi xuống.

Tiết học đã trôi qua một nữa, bỗng dưng Ng.Anh lay lay tay Ng.Minh khi cô đang chăm chú nghe giảng.

-Ê ê có phải anh Minh với anh Huy không? Sao hai người đó lại ở đây?

Ng.Minh nhìn ra phía cửa thấy hai người đó thật, cô vội dụi dụi mắt cho tỉnh cứ tưởng đang ngủ mớ.

Q.Minh va Huy đến từ lúc Ng.Minh đang trả bài. Hai người biết chắc cô rất cố trong môn này nên mới trả lời lưu loát như vậy nên đành chờ cô học xong tiết này. Nhưng chưa kịp làm cho cô bất ngờ thì đã bị phát hiện.

Nếu đã phát hiện rồi thì không cần chờ nữa. Q.Minh tiến thẳng vào lớp của Ng.Minh.

Q.Minh tiến vào trong sự la hét của cả lớp. Ng.Minh và Ng.Anh thì ngây người ra.

-Chào cô! Em muốn đưa Ngọc Minh về.- Q.Minh nói với cô Thúy.

-Và cả Ngọc Anh nữa ạ.- Huy thêm vô.

-Bây giờ đang là giờ học, không có lệnh của thầy hiệu trưởng thì không được đi đâu hết.-Cô Thúy nói nhẹ nhàng.

Mặc kệ cô giáo nói gì Q.Minh cứ đi thẳng xuống bàn của cô.

-Dẹp tập vở mọi người đang chờ.

-Ơ...Dạ?- Ng.Minh khó hiểu.

-Hai em dẹp hết tập vở vào đi rồi đi với tụi anh mấy đứa kia đang chờ kìa.- Huy vừa nói vừa dẹp vở giúp Ng.Anh.

-Anh đang làm gì vậy? Mà đi đâu?- Ng.Anh khó chịu nhíu mày.

Q.Minh không nói gì lôi tuột Ng.Minh đi, còn Huy cũng tiện thể dọn giúp Ng.Minh và lôi Ng.Anh đi luôn.

Cô giáo và cả lớp nảy giờ ngồi nhìn mà chả hiểu mô tê gì.

Q.Minh tống Ng.Minh lên xe rồi chở thẳng đến sân bay.

-Anh chở em đến sân bay làm gì? Sao phải ra đây- Ng.Minh bị lôi đi vô lý do thì khó chịu rụt tay ra.

-Paris Pháp.- Q.Minh đáp gọn. rồi lại kéo cô vào.

Ng.Minh vừa vào đã thấy nhóm Nhân chờ sẵn, có cả Ng.Ký.

-Ủa hai? Hai với anh chị chơi hả?- Ng.Minh hỏi Ng.Ký.

Q.minh như muốn ngả ngửa với câu hỏi của cô.

-Thưa cô hai! Tụi này với cô và Ng.Anh đi Paris chơi ý- Ng.Ký cốc yêu cô.

Ng.Minh đứng xoa xoa chỗ vừa bị cốc sẵn tiện rủa mấy câu.

Ng.Anh vừa được đưa tới. Cùng lúc loa thông báo phát ra, không để hai cô nhóc nhỏ vùng vằng kẻo trễ chuyến bay nên Q.Minh và Huy bế sốc Ng.Minh và Ng.Anh lên tiến đi vào trong.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 26:

Cả nhóm vừa đáp máy bay liền kéo đến khách sạn nghỉ ngơi. Vừa đến khách sạn thì Q.Minh, Nhân, Huy, Ng.Ký bị vây kín mít, Ng.Minh, Ng.Anh với Nghi cũng không ngoại lệ (đẹp chi khổ vậy trời)

Q.Minh thoải mái nhất chẳng ai dám vây lấy vì hàn khí anh "quá khủng", anh thản nhiên đi vào bên trong đặt phòng.

Sau một lúc "cố gắng nổ lực" thì cả nhóm cũng thoát ra được.

-Mấy anh đi đâu sao cũng có fan hết dạ? Ám hại tụi em bị lây nè- Ng.Anh than vãn.

-Ai bảo tụi anh đẹp làm gì?- Huy tự tin

-Hứ...- Ng.Anh hất mặt ra chỗ khác tỏ ý cốc thèm.

-Nè! Ngọc Minh, Nghi và Ngọc Anh ở phòng lớn 506.- Q.Minh đưa chìa khóa cho Ng.Minh- Tao với thằng Nhân ở phòng 501 còn mày với thằng Huy ở phòng 502.- Anh đưa chìa khóa cho Ng.Ký.

-Hay là mai mình đi chơi đi. Bây giờ đang là chiều tối với lại mới đáp máy bay nên mọi người phải nghỉ ngơi mai mới có sức đi chơi chứ.-Nhân đưa ra ý kiến.

-Ừ...Vậy đi.-Q.Minh nói rồi đi lên lầu.

Q.Minh đi rồi để lại cho ba chàng trai một đống hành lí không lẽ để cho con gái đem lên, tỏ ý ga lăng nên ba người đem hành lí của ba cô gái lên hộ luôn.

Ng.Minh mở cửa phòng đem hành lí vào.

Woa!!! phòng vip có khác nha!!! Căn phòng được tô màu kem nhã nhặn rất nổi bật, đầy đủ tất cả tiện nghi luôn. Chiếc giường lớn đặt giữa phòng đủ cho 5 người ngủ luôn chứ đừng nói chi 3 người con gái như bọn họ.

Ng.Minh, Nghi, Ng.Anh sắp sếp hành lí xong hết thì thay phiên nhau đi tắm rửa.

Người ra cuối cùng là Ng.Minh. cô bước đến gần cửa sổ nhìn xuống dưới. Phải công nhận là rất đẹp nha. Ng.Minh bỗng có ý định đi dạo gần đây nên vội lấy chiếc áo khoác đi ra.

-Hai người ở đay nha em ra ngoài chút.- ng.Minh ra sofa thấy Ng.Anh và Nghi nên nói luôn.

Nhận được cái gật đầu của hai người rồi cô ra ngoài.

Ng.Minh vừa bước ra khỏi phòng cùng lúc Q.Minh cũng vừa ra.

-Em đi đâu vậy?- Q.Minh hỏi.

-Em định đi dạo gần đây thôi à- Ng.Minh cười.

-Ừ anh định đi mua gì uống...hay là đi chung đi- Q.Minh đưa ra ý kiến.

-Dạ...cũng được-Ng.Minh cuối gầm mặt xuống không để anh thấy gương mặt đang ửng đỏ của mình.

Cô và anh cùng sánh bước trên con đường thẳng tắp. Những người đi đường đều nhìn họ ken ngợi đẹp đôi làn cho Ng.Minh mặt càng ửng đỏ .

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Ngọc Anh Mất Tích.

Sáng hôm nay khá lạnh nên Ng.Minh khoác vào người chiếc áo lông dày nhưng vẫn không ấm hơi tí nào.

Reeng...Reeng

Điện thoại Ng.Minh vang lên.

"Alo"

"Ngọc Minh! Em bảo hai đứa kia chuẩn bị đi xuống đây ăn sáng rồi đi chơi."

"Dạ! Hai chờ em nha. Xíu xuống liền"

"Ừ nhanh đi"

Ng.Minh tắt máy chạy đến giường giục hai con sâu ngủ. Ng.Minh lấy cái mền ra lay lay hai người.

-Chị Nghi, Ngọc Anh dậy mau đi. nhóm Quốc Minh đang chờ kìa.

-Thôi em/mày cho chị/tao ngủ xíu đi- Nghi, Ng.Anh đồng thanh.

-Dậy đi. Em nghe nói đi bảo tàng Carnavalet đó.- Ng.Minh không biết đi đâu nên nói bừa.

-CÁI GÌ???- Nghi, Ng.Anh nghe xong thì bật người dậy thi nhau chạy vào nhà vệ sinh.

Ng.Minh ngẩn người. Không ngờ câu nói của cô có sức công phá lớn đến thế.

Lí do để hai cô nàng "tăng tốc" là vì bảo tàng Carnavalet là nơi tái hiện lại hiện thực và đầy đủ và trọn vẹn nhất lịch sử hình thành của Paris.

Sau 30' trôi qua hai cô nàng mới xong chỉ tội Ng.Minh là bị tra tấn qua điện thoại của Huy và Nhân.

Ba người vừa ra cửa thì chợt nhớ là quên đồ. Cô quay qua nói với Nghi và Ng.Minh.

-Hai người xuống trước đi, nói mọi người cứ ăn trước không cần chờ em. Em lấy đồ rồi xuống ngay.

-Ừ nhanh nha- Ng.Minh nói rồi cùng Nghi đi xuống trước.

Ng.Anh quay lại trong phòng, cô lấy đồ xong thì quay trở ra. Cô vừa đóng cửa phòng lại thì bỗng dưng có người dí chiếc khăn tẩm thuốc mê vào mặt cô. Ng.Anh vùng vẫy rồi ngưng lại trước mắt cô bây giờ là một màu tối bao phủ.

Ng.Anh bị gã đàn ông to con bế sốc lên và thoát ra ngoài bằng cửa sau.

Ở phía khu nhà hàng trong khách sạn, trong phòng ăn Vip có bảy chiếc ghế nhưng sáu chiếc đã có chủ chỉ còn thừa 1 chiếc. Đồ ăn trên bàn cũng được bày ra rất lâu rồi mà vẫn chưa vơi đi đũa nào, tất cả đang dần nguội lạnh.

-Sao lâu qua vậy? Con bé nói lấy đồ một lúc thôi mà.- Nghi nhíu mày nghi hoặc.

Khắc Huy thấy trong lòng có sự bất an. Không hiểu lí do là gì nữa, anh đang thấy lo lắng.

-Chắc không có gì đâu để em gọi nó thử.- Ng.Minh nói rồi lấy điện thoại ra

Tút...Tút...Tút

Đáp lại câu trả lời là những cái "tút" dài não nề. Ng.Minh gọi đi gọi lại mấy lần nhưng vẫn là nhưng tiếng "tút đáng ghét đó. Cô buông điện thoại xuống nhìn mọi người và lắc đầu.

-Để anh lên xem em ấy đâu.- Ng.Ký nói rồi chạy vụt lại thang máy đi lên.

Huy cứ thấy bất an, anh lấy điện thoại gọi cho Ng.Anh liên hồi nhưng cũng giống như Ng.Minh, anh gọi đến khi Ng.Ký trở xuống mới buông điện thoại ra.

Ng.Ký chạy vào thở dồn dập.

-Ngọc...Ngọc Anh...em ấy...khô...không có...trong ph...phòng.- Ng.Ký nói ngắt quãng.

-Cái gì mày đã tìm hết cái khách sạn này chưa?- Huy quát lên. không lẽ linh cảm của anh là đúng.

-Tao tìm hết rồi nhưng có điều....-Ng.Ký ấp úng.

-Có điều gì????- Cả nhóm đồng thanh trừ Q.Minh

-Nhà vệ sinh...nữ là chưa tìm- Ng.Ký cuối gầm mặt.

-Trời ơi giờ nào rồi mà hai/mày còn đùa?- Ng.Minh/Nghi đồng thanh.

Cả đám không ăn uống gì hết kéo nhau lên phòng của Ng.Minh.

Ào

Ng.Anh đang nằm bất động thì có xô nước tạt vào. Cô từ từ mở mắt nhưng vì anh sáng quá sáng cô không thể mở to mắt để nhìn xung quanh.

-Tỉnh rồi à?- Giọng nói chua ngoa của một cô gái mặt chiếc váy ôm đỏ bó sát người và cup ngực, chân đi đôi cao gót 10 phân vang lên.

-Tôi...tôi...đang ở...ở đâu?-Ng.Anh khó nhọc nói.

-Mày đang ở trong tay tao. Yên tâm tao không làm gì mày nhưng tao muốn lợi dụng mày thử lòng anh Huy.- Khả Liên vào vấn đề chín.

Ng.Anh nhận ra giọng nói đó cô liền gắt lên

-Khả Liên sao cô lại ở đây?

Khả Liên nhết mép rồi ra ngoài. Mục đích của nhỏ không phải là hành hạ Ng.Anh

---

Trong phòng Ng.Minh cứ đứng ngồi không yên, cô cứ đi đi lại lại.

Thấy tình hình này không ổn Q.Minh lên tiếng.

-Tụi mình ngồi đây không tìm cách gì được? Tốt nhất nên chia nhau tìm em ấy.

-Ừ vậy đi- Huy sung phong đầu tiên. Lòng anh bây giờ như có lửa đốt.

Cả nhóm định đi ra thì Ng.Minh có điện thoại.

"Alo"

"..."

"Đúng"

"Nè...alo alo"

-Chuyện gì vậy?- Nghi hỏi.

-Ngọc Anh đang ở nhà hoang XX đường NN còn...-Ng.Minh ấp úng.

-Còn gì?- Nhân hối.

-Khả Liên thì ở nhà hoang YY đường MM. Họ nói phải cứu 1 trong 2.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Giải Cứu

Khả Liên tỉnh dậy, cô từ từ mở mắt. Trước mắt cô bây giờ là một căn nhà hoang cũ kĩ, nồng nặc mùi ẩm mốc.

Từ phía cửa có mấy tên mặc vets đen tiến vào.

-Mấy người là...- Khả Liên nhíu mày

-Nhị tiểu thư mong cô thứ lỗi.- Một trong những tên lên tiếng

-Nhị tiểu thư? Không lẽ mấy người là người mà chị tôi điều đến.

-Dạ đúng. Đại tiểu thư có một số lời muốn nói với cô.- Tên đó đưa tay về phía chiếc laptop được đặt sẵn.

Khả Liên nhìn theo hướng tên đó chỉ. Chiếc laptop màu đen được đặt trên bàn, trong màn hình là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

-Mày dám trốn tao qua Anh vì thằng đó?- Cô gái lấy hai tay đan vào nhau chống cằm ánh mắt hiện rõ sự giận dữ.

-Em xin lỗi- Khả Liên nhìn vào chiếc laptop.

-Mày xin lỗi? Haha sao mày không lường trước hậu quả?- Cô gái cười khả ố sau đó lại nghiến răng- Mày đừng tưởng là em gái tao thì tao sẽ không làm gì mày. Tao muốn giết mày thì mày cũng đừng hồng mà trốn thoát.

-Ngay cả em gái mình mà chị cũng muốn giết sao? Chị không phải là người.- Khả Liên nói nước mắt tuông rơi.

Tại sao? Tại sao người chị mà cô luôn yêu thương kính trọng lại muốn giết cả em gái của mình. Chị ta là một ác quỷ mà bấy lâu nay cô luôn nhầm tưởng là thiên thần.

Rầm

-Tao nói cho mày biết mày không phải là em tao. Mẹ mày là con **** làm ấm giường cho ba tao thôi. Tao chỉ muốn lợi dụng mày nhưng chưa gì mày đã muốn phản vì cái gọi là tình yêu. Mày làm vỡ bước đầu kế hoạch của tao mày biết không? Mày nghĩ tao có nên giết mày? Mày không phải là em tao nên mày chết tao cũng không tiết.- Cô gái đập bàn rồi quát lên song đó màn hình cũng vụt tắt.

Khả Liên như không tin. Cô không phải em gái chị ta? Cô chỉ để chị ta lợi dụng?

Tự cười nhạo chính mình. Nước mắt cô càng lúc càng trào ra không thể nào ngưng lại được. Khả Liên chạy đến bàn quơ tay làm chiếc laptop rơi xuống đất. Cô hét trong tiếng nấc.

-Khả Linh chị không phải là người. Chị giỏi thì giết chết tôi đi...

-Cái gì sao Khả Liên lại ở đây?- Huy quát lên, người anh bây giờ như lửa đốt.

-Em không biết.- Ng.Minh lắc đầu.

-Anh đi cứu Ngọc Anh- Huy nói rồi mở cửa chạy ra ngoài.

-Anh cũng theo nó xem sao.- Nhân nói xong thì cùng Nghi chạy theo Huy.

Huy, Nhân, Nghi chạy đi rồi chỉ còn lại Q.Minh, Ng.Ký và Ng.Minh. Dù không thân với Khả Liên nhưng giờ cô ấy đang bị bắt như vậy thì cũng phải giúp với lại hai người chung lớp với nhau, biết đâu cô có thể thân thiết với Khả Liên hơn thì sao.

Cô nhìn qua Ng.Ký một cách cầu cứu.

-Anh hai. Anh đi cứu Khả Liên nha.

-Không- Ng.Ký đáp một từ thẳng thừng.

-Đi mà hai. Nha! Nha! Nha!

-Hai nói không là không.

Ng.Minh bắt đầu thấy bực mình, từ khi nào anh cô là người thấy chết không cứu chứ.

-Được! Hai không đi thì em đi.

Ng.Minh vừa nói xong định chạy ra ngoài thì có một giọng nói trầm ấm vang lên làm cô sựng người lại.

-Anh đi với em- Q.Minh đứng dậy.

-Em cảm ơn anh.- Ng.Minh cười tươi- Vậy thì đi thôi.

Lại thêm giọng nói nữa làm cô lại dừng bước nhưng trong lời nói có chút miễn cưỡng.

-Nếu em đi thì...hai cũng đi.

Ng.Minh cười.

-Đi thôi.

Ba người đi ra ngoài, xuống thẳng dưới sảnh bắt taxi và đi theo địa chỉ.

Huy, Nhân, Nghi xuống xe trước mắt họ là bìa rừng. Ba người nhìn nhau không nói cứ tiến thẳng vào trong.

Đi một đoạn thì xuất hiện một căn nhà kho ẩm mốc. Huy không ngần ngại mà đạp thẳng vào chiếc cửa mục nát.

Lạ thật bắt người tại sao không có người canh giữ. Cả ba đảo mắt nhìn xung quanh căn nhà, lọt vào mắt Huy bây giờ là hình ảnh một cô gái chân tay bị trói, đầu tóc rối bời, quần áo sộc sệt đang co rút người vì lạnh.

Ba người chạy đến nâng mặt cô gái lên.

-Là Ngọc Anh- Nghi thốt lên.

-Ngọc anh à! Tỉnh lại đi. Em bị sao vậy?- Huy vỗ nhẹ mặt Ng.Anh

Đáp lại là sự im lặng từ cô làm anh càng lo lắng. Anh bế sốc cô cùng với Nhân và Nghi đi ra ngoài.

Ng.Minh, Q.Minh, Ng.Ký vừa tới nơi thì thấy căn nhà hoang ở giữa cánh đồng hoang. Cả ba cùng chạy lại đó.

Q.Minh dùng sức đá văng cánh cửa ra xa. Ba người bước vào.

Vừa vào được mấy bước họ đã bị một tốp người áo đen chắn trước mặt.

-Muốn gì?- Một trong những tên áo đen hất hàm hỏi.

-Thả người.- Q.Minh nói bằng chất giọng lạnh băng.

-Nếu làm cho quả bom này không nổ thì Ok thả người.- Tên đó chỉ về phía quả bom đang kêu "tít...tít"

Lúc này ba người mới nhận ra là có bom. Khả Liên bị trói ở gốc tường thấy vậy thì hét lên.

-Mặc kệ tôi. Ba người đi đi, để một mình tôi chết là được rồi.

-Khả Liên yên tâm. Mình sẽ cứu bạn.- Ng.Minh nghe vậy liền nhìn Khả Liên bằng ánh mắt quả quyết.

-Mặc kệ tôi đi- Khả Liên hét lên.

Bỏ qua lời nói của Khả Liên, Ng.Minh nhìn Ng.Ký cầu khẩn.

Ng.Ký dù gì sau này cũng là người nắm quyền tập đoàn nhà cô, anh đã được học qua khoa huấn luyện rồi việc này với anh chắc không khó.

-Để anh- Ng.Ký nhìn ánh mắt của Ng.Minh miễng cưỡng nhận lời

Ng.Ký tiến lại lấy dụng cụ. Thời gian chỉ còn lại 1'02s

-Anh hai cố lên- Ng.Minh đưa hai ngón cái lên mỉm cười.

Ng.Ký như có thêm động lực.

Anh đang phân vân giữa màu xanh và đỏ, nếu như sai dây thì sẽ nổ "chết không toàn thây"

55s.... Anh đưa về phía màu đỏ.

42s.... Anh suy nghĩ lại và quay về phía màu xanh.

26s.....

15s.....

Chiếc bom càng kêu nhanh hơn làm anh bị rối. Nhân lúc còn thời gian ngắn ngủi tốp người áo đen đã lên ra ngoài.

8s.....

-Màu đỏ.- Q.Minh dựa người vào vách hai tay khoanh trước ngực và thốt lên.

Ng.Ký luôn tin tưởng anh nên quyết định sẽ chọn màu đỏ.

Tay anh tiến gần lại mồ hôi túa ra ướt cả áo, đôi tay lại rung rung.

3s....

Cạch

KHÔNG NỔ....

Ng.Minh mừng rỡ chạy lại mở trói cho Khả Liên. Lúc này cô mới nhận thấy là những tên áo đen đã không còn ở đây.

-Cảm ơn cô.- Khả Liên mỉm cười.

-không có gì- Ng.Minh vừa mở trói vừa nói.

Mở trói xong. Cô dìu Khả Liên đứng lên nhưng vì ngồi lâu nên Khả Liên bị tê chân không đi được. Ánh mắt Ng.Minh lại nhìn Ng.Ký, cô biết Q.Minh không bao giờ làm chuyện này đâu.

Ng.Ký lại thấy được ánh mắt của Ng.Minh nên không cầm lòng được đành ngồi xuống cõng Khả Liên rồi cùng nhau đi ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Em Đã Biết Em Chỉ Xem Anh Như Là Anh Trai Thôi!

Khả Liên được nhóm Ng.Minh đưa về khách sạn trước. Cô cùng ba người họ chờ nhóm Huy ở cổng.

Chiếc taxi dừng lại ở phía trước. NghI bước xuống từ phía phụ xe sau đó là Nhân phụ Huy đỡ Ng.Anh xuống ở băng ghế sau.

Vừa xuống thì Huy đã bế sốc Ng.Anh đi thẳng vào trong vụt qua mặt của Khả Liên. Khả Liên thấy nhói trong tim nhưng rõ là Huy không thuộc về cô, Huy đi cứu Ng.Anh chứ không cứu cô. Khả Liên gượng cười rồi cùng mọi người vào trong.

Ng.Anh được đặt trên chiếc giường lớn ở phòng Ng.Minh. Môi cô tái nhợt đi vì lạnh. Ng.Minh giúp cô thay đồ rồi đem cháo và thuốc mà Nghi vừa mua lại giường.

Ng.Anh dần tỉnh, thân thể cô bây giờ thấy rét run, cô lấy chiếc mềm cuộn tròn người vào đó. Khả Liên thấy vậy thì rất có lỗi với cô.

-Ngọc Anh ăn tí cháo và uống thuốc đi cho đỡ bệnh.- Ng.Minh đưa cho Ng.Anh tô cháo.

-Ừ- Ng.Anh nhận lấy.

Cô chỉ ăn từng miếng nhỏ, được vài muỗng thì không chịu ăn nữa.

-Ngọc Anh ăn hết đi nha- Ng.Minh dùng giọng ngọt dụ Ng.Anh (chị ơi! người ta bằng tuổi chị đấy).

-Không mình không muốn ăn.-Ng.Anh đẩy tô cháo ra xa.

-Ăn đi- Ng.Minh lại đưa tô cháo lại.

-Không mình không muốn ăn nữa mà.

Hết lời khuyên rồi, Ng.Minh đành phải dùng kế sách thôi.

-Nếu cậu không ăn hết thì mình sẽ kêu anh Huy qua đút đấy.

Ng.Anh vừa nghe vậy thì dựt phắt tô cháo ăn như chết đói đời nào. Nghi, Khả Liên ngồi ở ghế sofa cũng phải phì cười.

Ng.Anh vừa ăn xong thì Khả Liên đi đến đưa thuốc cho cô.

-Cậu uống đi.

Ng.Anh nhìn thấy Khả Liên thì giật mình. Cô quay đi qua chổ khác không nhận lấy thuốc.

-Mình xin lỗi! Cậu hãy tha lỗ cho mình.-Khả Liên cuối gầm mặt

-Tôi không thể tha lỗi cho cậu....-Ng.Anh vẫn nhìn về phía cửa sổ.

-Nè Khả Liên xin lỗi rồi thì cậu cũng nên tha lỗi đi chứ.- Ng.Minh lay tay Ng.Anh.

-Đúng đó! Em nên tha lỗi đi.-Nghi vừa tiến lại vừa nói.

-Tôi không thể tha lỗi cho cậu.....vì cậu không có lỗi với tôi- Ng.Anh quay đầu lại cười tươi.

-Con bé này.- Nghi cốc yêu Ng.Anh. Ngay cả Nghi còn tha thứ chẳng lẽ Ng.Anh lại để bụng.

-Cảm ơn cậu- Khả Liên ôm lấy Ng.Anh sục sùi khóc.

-Không có gì- Ng.Anh lấy tay vuốt vuốt lưng Khả Liên.

-Thôi qua phòng của thằng Minh đi, bàn về chuyện này.-Nghi lên tiếng ngăn cản màn xước mước của cả hai.

Ba người gật đầu rồi cùng Nghi qua phòng của Q.Minh.

Cốc...Cốc

Nghi gõ cửa xong thì mở ra và cùng ba người họ vào trong.

Trong phòng, bốn người Q.Minh, Nhân, Huy, Ng.Ký đã có mặt.

Ng.Minh, Ng.Anh, Khả Liên cuối chào rồi cùng Nghi lại sofa ngồi xuống.

-Tại sao em lại bị bắt?- Nhân thắc mắc hỏi.

-Em...em xin lỗi. Em chỉ định bắt Ngọc Anh nhưng sau đó bị Khả Linh phát hiện và sai người bắt em.- Khả Liên cuối gầm mặt nói lí nhí.

-Sao cô ta lại bắt em? Chẳng phải em là em gái của cô ta sao?- Nhân lại hỏi.

-Không! Mẹ em là vợ lẽ của ba em nên em không phải em chị ấy....chuyện này em cũng vừa biết thôi.

-Ừ- Nhân gật gù.

Q.Minh, Huy, Ng.Ký chẳng nói gì cùng chung một nét mặt giống nhau....LẠNH LÙNG, KHÔNG CẢM XÚC.

Ng.Minh quay qua cười với Khả Liên.

-Cậu đừng lo! Sau này mình, cậu và Ng.Anh là bạn thân nhất của nhau luôn.

-Ừ đúng đó- Ng.Anh cũng nắm tay Khả Liên.

-Không có chị sao?- Nghi hỏi làm Q.Minh, Huy, Nhân, Ng.Ký giậc mình.

-Tất nhiên là có.- Ng.minh chu chu cái mỏ lên làm tim ai đó lỡ một nhịp.

Bốn cô nàng nhìn nhau cười.

-Khả LIên nè nếu như cậu về mà không sống cùng với chị cậu thì hãy qua sống chung với mình nha.-Ng.Minh nhìn Khả Liên một cách cầu khẩn.

Khả Liên mỉm cười gật đầu. Ng.Anh, Nghi thấy Ng.Minh bất công thì cũng lên tiếng giành "QUYỀN LỢI"

-Nè cho tui/chị ở nữa chứ.

-Tất nhiên.- Ng.Minh phồng hai má lên cực kiêu.

-Em cho bạn em ở thì anh trai này sẽ ở đâu- Ng.Ký bất bình lên tiếng.

-Thì anh cũng có thể mua nhà khác.- Ng.Minh trả lời qua loa rồi quăng cho Ng.Ký cục lơ to đùng.

Ng.Ký hậm hực bậm môi trúc giận lên cái ghế.

-Mọi người. Bây giờ Khả Liên là bạn của em rồi vậy bạn ấy có thể đi chung với mình chứ?- Ng.Minh nhìn một lượt.

-Đồng ý- Ng.Anh/Nghi đồng thanh.

-Anh Nhân- Ng.Minh quay qua nhìn Nhân

-Ừ-Nhân vui vẻ đồng ý.

-Anh hai. anh Huy- Lại nhìn sang Huy, Ng.Ký

Hai người không nói gì chỉ gật đầu.

-Anh Minh- Ng.Minh e dè khi hỏi Q.Minh. ANh là "đấn tối cao" chỉ cần anh không đằng ý thì cả nhóm cũng bó tay.

-.....Tùy em-Q.Minh nói làm Ng.Minh mừng rỡ.

Chỉ cần cô vui thì chuyện này có là gì đối với anh.

-Phòng tôi đã thuê thêm một cái để ở cho thoải mái.- Q.Minh tiếp lời.

Anh vừa dứt câu thì cả nhóm nháo nhào lên.

-Tao ở chung với vợ tao- Nhân.

-Biến....Tao ở chung với Khả Liên- Nghi.

-Em ở chung với Ngọc Anh/Ngọc Minh- NgMinh/Ng.Anh

-.....

-.....

-.....

-IM- Ng.Ký lên tiếng.

Anh lấy trong tủ ra một tờ giấy xé thành 8 miếng nhỏ, và ghi số vào trong. Anh trộn lại và thẩy nó ra bàn.

-Công bằng.-Ng.Ký nói xong thì bóc lấy một tờ.

Cả nhóm thấy vậy cũng không phản đối mỗi người bóc lấy.

-Số 2- Nhân đưa tờ giấy lên.

-Á sao tao lại ở chung với nó.- Nghi đưa tờ giấy của mình lên....số 2

-Em số 1- Ng.Anh hồn nhiên nói

-Em với anh có duyên nhỉ- Huy cười ma mị.

-Số 4- Q.Minh đặt tờ giấy lên bàn.

Ng.Minh vừa nghe số bốn thì hoảng hồn ghì chặt lấy tờ giấy. Nghi thấy lạ thì cô gằn tay cô ra, vừa lấy được tờ giấy nghi mở ra cùng Ng.Anh và Khả Liên xem.

Vừa xem xong thì ba người cười như điên.

-S...số...b...ốn- Ng.Anh vừa cười vừa nói.

Ng.Minh chỉ cuối gầm mặt.

Khả Liên cười một lúc thấy lạ lạ số của cô là số 3 mà ba người kia thì không trùng số. Cô nhìn Ng.Ký, hai ánh mắt chạm vào nhau, hai người đồng loạt thu lại Ng.Ký nhìn chổ khác còn Khả Liên thì cuối mặt xuống.

-Đi ăn- Q.minh nói rồi đi ra ngoài.

Cũng đúng! Cả ngày cả nhóm chưa có gì vào bụng. Cả nhóm liền kéo nhau xuống khu nhà hàng của khách sạn bắt đầu đánh chén.

Sau khi ăn xong mọi người kéo về phòng nghỉ ngơi còn lại Huy và Khả Liên là người sau cùng.

Huy định đi ra thì Khả Liên gọi lại.

-Anh Huy.

-Có chuyện gì-Huy nhíu mày.

-Em có chuyện muốn nói.- Khả Liên ấp úng.

-Ừ nói đi- Huy lãnh khốc nhìn Khả Liên.

-Anh thích....Ngọc Anh?

-Liên quan?

-À...anh đừng lo. Lúc trước em có tình cảm với anh nhưng bây giờ em biết nó chỉ là tình cảm anh em thôi.

-Ừ...Em gái ngoan- Huy mỉm cười xoa đầu cô.

-Em xem anh là anh trai của em.

-Ừ...Anh lên trước.

Khả Liên mỉm cười gật đầu.

Huy đi khuất bóng thì Khả Liên nhắm mắt lại hình ảnh Huy hiện lên rồi mờ dần đi thay thế đó một hình ảnh mờ ảo.

Khả Liên mở mắt mỉm cười.

-Em đã biết em chỉ xem anh là anh trai thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thật!

Mặt trời đang dần lên cao, ngày nắng sẽ thay thế cho đêm tối.

Buổi sáng ở Pháp rất đẹp, ánh nắng chói chang nhưng không khí của nó thì trái ngược hoàn toàn. Ai tin nổi nhìn trời nắng như thế mà phải khoát ngoài là cái áo ấm chứ.

Cả nhóm Q.Minh hôm nay kéo nhau đi Khu Bảo Tàng Carnavalet chơi.

Ai cũng trong tâm trạng vui vẻ chỉ có Ng.Minh là đang kiệt sức vì mất ngủ.

Chẳng qua là tối hôm qua, cô ngủ ở giường còn anh thì ngủ ở sofa. Vì ái ngại chuyện anh nói với cô (chap 26) nên cô thức trắng cả đêm không tài nào ngủ được.

Chiếc taxi dừng lại ở trước khu bảo tàn cả nhóm bước xuống.

Woa!!! Đẹp thật nha!!!

Tòa nhà được xây dựng kiểu Pháp thời thượng nhưng cũng không kém phần cổ kín. Cả nhóm cùng nhau kéo vào trong.

Oh my god!!!

Bên trong khỏi bàn cải rồi. Những hiện vật khảo cổ, hình họa, hội họa và điêu khắc rất tỉ mỉ nha.

Họ cùng nhau đi xung quanh xem hết thứ này đến thứ khác. Nhận xét chung của họ về noi này là: Quá tuyệt vời!!!

-Bây giờ minh đi tháp Effenl nha rồi đi ăn luôn.- Nhân ra ý kiến.

-Ok- Cả nhóm đồng thanh rồi cùng nhau rời khỏi bảo tàn.

Bắt được chiếc taxi cả nhóm kéo lên, cùng nhau tiến thẳng đến tháp Effel.

Chiếc xe dừng lại.

"Ôi trời! Sao đông vậy?"_Đó là suy nghĩ đồng loạt của cả nhóm.

-Vậy thôi không chen vào được đâu hay là đi ăn đi.-Huy vừa nói vừa xoa xoa bụng.

-Ừ vậy đi. Vào được là một kỳ tích đấy.- Nghi thở dài lắc đầu.

-Mấy đứa này lúc cần thông minh thì ngu thấy ớn- Nhân bĩu môi.

-CÁI GÌ?- Cả nhóm đồng thanh.

-Không phải sao? Coi tao nè- Nhân nói rồi chạy lại phía trước để lại cả nhóm đần mặt ra

-Để xem nó làm được gì.- Ng.Ký nhướng mày nói.

-People do good to us through it?- Nhân hét lên

Im lặng

Mọi người đều ngơ ngác tìm người vừa lên tiếng và... mọi ánh nhìn đổ dồn về...Hiếu Nhân.

"Ááááá..."

Tiếng hét thất thanh của những cô gái vang lên rồi vay quanh Nhân như nấm.

Nhóm Q.Minh định chờ thời cơ này đi vào nhưng cũng không được. Thế rồi cả nhóm đành ngậm ngùi chờ Nhân ra.

Sau một lúc chen chút, vật lộn, dằn co,.....thì Nhân cũng đã "mãng hạn tù" anh chạy ra chổ nhóm Q.Minh thở dốc.

-Thì ra đó là thông minh- Q.Minh nhết mép.

-Ngu thì có- Cả nhóm đồng thanh rồi trở ra taxi để Nhân bơ vơ một mình tại chổ.

-Ê!! Chờ...chờ tao- Nhân vừa thở hổn hển vừa chạy theo.

Cả nhóm đi vào một nhà hàng gần đó.

Những món ăn được bày trên bàn trong thật bắt mắt. Không ai nói ai câu nào họ bắt đầu đánh chén.

Đang ăn tự dưng Nhân dở chứng nói tùm lum:

-Ê ốc sên nướng được người Pháp ưa chuộng lắm đó kêu ăn đi.

-Bánh mì nướng này nhìn kỳ ha nhưng ăn cũng ngon.

-Món Steak Tartare này đừng ăn,nó là thịt bò sống...Đứa nào kêu vậy???

-.....

-.....

Hết chịu nổi rồi!!! Huy gắp ngay một miếng thịt bò sống bỏ ngay vào miệng Nhân.

-Đã ăn thì dừng nói- Huy gắt lên mặt va ăn tiếp cho Nhân ho sặc sụa rồi chạy ngay vào nhà vệ sinh.

Lúc Nhân quay trở ra thì mặt này xanh mét nhưng...trên tay cầm cái gì đó. Cùng lúc tất cả cũng ăn xong.

-Ê ê!! Cái gì vậy- Nghi giật phắt cái vật mà Nhân đang cầm.

-Máy chống nói dối.- Nhân nhún vai

-Hả? Đâu ra?- Cả nhóm đồng thanh.

-Mới mượn.

-Được đó chơi đi.- Ng.Anh hào hứng.

-Có đứa nào chơi không?- Nhân hỏi.

-Em- Ng.Minh đưa tay.

-Chơi luôn- Nghi hất hàm.

-Tụi bây sao?- Nhân quay sang hỏi Q.Minh, Huy, Ng.Ký.

Nhận được ba cái gật đầu từ ba người Nhân nói cách chơi luôn.

-Bây giờ cái chai này sẽ xoay, đầu chai về hướng ai thì người đó phải đặt tay lên cái máy này và nghe câu hỏi để trả lời nếu như đúng thì nó sẽ không kêu còn sai thì nó sẽ kêu cái tít. Rồi bắt đầu nha.

Nhân bắt đầu xoay chai. Cái chai xoay nhanh rồi chậm dần và từ từ dừng lại ngay chổ của...Khả Liên.

-Đây em đặt tay lên đi.- Nhân đưa máy về phía Khả Liên.

-Em còn thích Khắc Huy?- Nhân đặt câu hỏi.

-Không- Khả Liên mạnh miệng trả lời ngay.

Không phản ứng...

-Tốt. Tiếp theo là...- Khả Liên xoay chai và lần này là...Ng.Ký.

-Mày đã từng có mối tình đầu?- Nghi hỏi.

-Không- Ng.Ký đáp chắc nịch.

Không phản ứng...

-Ok...tiếp theo là Nhân- Ng.Ký xoay chai và nó dừng lại ngay chổ Nhân

Nhân đặt tay lên và sẵn sàng nghe câu hỏi.

-Mày không bao giờ lừa dối Nghi- Q.Minh đặt câu hỏi.

-Kh...không- Câu hỏi này làm cho Nhân ấp úng.

Tít

-Mày lừa tao cái gì hả thằng kia?- Nghi hét lên véo lỗ tai của Nhân, làm Nhân hận cái máy này muốn đập cho nó banh chành ra cho rồi.

-Ti...tiếp.- Nhân xoay và cuối cùng dừng lại ngay chổ Ng.Minh

-Hihi Ngọc Minh có phải là em đã yêu Quốc Minh- Huy mặt gian gian hỏi.

-Ơ tất nhiên là...là...kh...không- Ng.Minh lúng túng.

Tít

Ng.Minh trừng mắt nhìn cái máy, há hốc mồm. Còn cả nhóm bây giờ cười như điên ngay cả Q.Minh cũng mỉm cười nhẹ.

-Tiếp...tiếp đi- Ng.Minh nói rồi xoay cái chai...Q.Minh.

"Trời! Cái gì vậy"_ Ng.Minh suy nghĩ mặt cô bây giờ đã ửng đỏ lên

-Haha Quốc Minh mày có tình cảm với Ngọc Minh không?- Nhân hỏi.

-Có- Tiếng đáp lạnh nhạt của anh vang lên.

Mọi người đang chờ câu trả lời của cái máy, Ng.Minh thì cầu trời cho nó kêu cái "tít" dùm cái.

Nhưng không! Nó không phản ứng...

-Không...không chơi nữa- Ng.Minh hét lên rồi chạy thẳng ra ngoài.

-Ơ...tụi tui chưa thử mà- Ng.Anh/Nghi/Huy đồng thanh

Cả Nhóm nhìn nhau rồi bật cười như như điên...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Sau những ngày vui chơi ở Paris thì Nhóm Q.Minh đã kéo nhau trở về với VN yêu dấu.

Chia tay với nhóm Q.Minh, Khả Liên trở về biệt thự Trịnh Gia.

Kít

Chiếc taxi dừng trước cổng biệt thự, Khả Liên bước xuống. Cô lấy hành lí của mình rồi vào trong.

-Chào Nhị tiểu thư- Những người hầu trong nhà vừa gặp Khả Liên thì cuối chào.

Khả Liên không nói gì, cô chỉ mỉm cười và gật đầu làm cho những người làm không hiểu gì hết. Họ cứ tưởng cô bị gì gì ý nhưng thật ra những ngày đi chung với Ng.Minh và Ng.Anh thì cô đã thay đổi mình, cô đã trở thành một người hoàn toàn khác. Không cáu gắt, không khinh thường người làm như trước kia.

Khả Liên vừa vào đến phòng khách thì gặp ngay Khả Linh đang ngồi ở sofa, hai chân vắt chéo, tay thì cứ lật lật tờ báo.

Cô không nói gì toan bước lên lầu nhưng ông trời không thuận theo ý người. Giọng của Khả Linh chua chát vang lên:

-Ôi kìa...Cuối cùng thì em gái yêu quý của tôi đã về.- Khả Linh nói, cô ta còn cố tình nhấn mạnh hai từ "yêu quý"

-Em phải về để xem xét lại nhà cửa của ba để lại không thôi người tham lam nào đó lấy những thứ quý giá ở đây bán đi thì uổng lắm- Khả Liên không kém, cô trả lời lại chất giọng không thua gì Khả Linh (sống chung lâu quá chắc bị lây rồi)

-Mày...- Khả Linh đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng vì tức giận.

-Chị làm sao vậy? Em nói gì chị à? Hay là đang chột dạ?- Khả Liên ngay thơ hỏi.

-Mày...Tao nói cho mày biết những thứ ở đây là của tao. Mày không có quyền gì mà đụng vào hết.- Khả Linh quát lên.

-Vậy sao? Yên tâm. Những thứ ở đây tôi không đụng tới đâu tôi chỉ lấy những thứ thuộc về tôi thôi.- Khả Liên nhếch mép.

-Mày biến khỏi nhà này cho tao.- Khả Linh tiến lại bóp vào hai bên má của cô.

Khả Liên vùng vẫy, cô nắm lấy hai tay của Khả Linh mà hất ra. Khả Linh mất đà, cô ta ngã ra sàn nhà.

-Không cần chị đuổi. Tôi sẽ đi ngay bây giờ, tôi không thiết tha gì căn nhà này đâu.- Khả Liên nói rồi chạy thẳng lên lầu, vào trong phòng cô và đóng sầm cửa lại.

Khả Linh loạn choạng đứng dậy, cô ta căm phẫn nhìn lên phòng Khả Liên ở gần cầu thang.

-Giỏi thì đi luôn đi. Nhà tao không chứa thứ con của **** như mày.- Khả Linh nói rồi cũng quay ra ngoài. Cô ta leo lên chiếc BMW và phóng đi.

Khả Liên đứng dựa người vào cánh cửa. Chị ta nói gì? Cô là con của ****? Ai có thể nói cho cô biết sự thật không? Sự thật như Khả Linh nói, cô không phải là con của mẹ. Vậy sao mẹ lại yêu thương cô hết mực như vậy? Nhiều lúc còn hơn Khả Linh nữa kìa.

Cô ngồi thụp xuống khóc nấc lên. Sau một lúc khóc đã đời thì Khả Liên đứng dậy đi quanh căn phòng.

Căn phòng từ nhỏ cô đã ở, từng vật dụng trong đây đều quá quen thuộc với cô. Khả Liên tiến lại phía tủ, cô lấy những bộ quần áo rồi xếp gọn vào vali.

Cô bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng nhất. Cô đi thẳng xuống lầu.

-Nhị tiểu thư. Cô định đi đâu sao?- Bà quản gia nhà cô tiến lại hỏi.

-Vâng. Cháu sẽ không sống ở đây nữa- Khả Liên mỉm cười.

-Vậy tiểu thư định đi đâu?- Bà cũng muốn lại ôm cô lắm nhưng lại sợ cô giống lúc trước nổi trận lôi đình nên thôi.

-Thôi cháu đi đây. Bà và mọi người ở lại mạnh khỏe- Khả Liên không trả lời câu hỏi của bà, cô đi đến ôm bà một cái thật nhẹ.

Bà như không tin vào những gì bà thấy. Khả LIên đang ôm bà sao? Bà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô.

-Tiểu thư đi mạnh khỏe. Tôi sẽ nhớ cô lắm. Nếu có thời gian thì cô hãy trở đây thăm mọi người nha.

-Vâng. Tạm biệt bà.- Khả Liên buông bà ra, cô lấy vali rồi đi thẳng ra ngoài không nhìn lại một lần.

Cô sợ, cô sợ nếu như cô nhìn lại thì cô sẽ khóc thét lên mất, nơi này đã từng gắn bó với cô rất lâu mà. Cô đã tự hứa với lòng "nếu như cô bước ra khỏi cổng rồi thì sẽ không còn là người của Trịnh Gia nữa"

Cô đi lang thang trên con đường vắng. Trong đầu cô bây giờ hiện lên hình ảnh của Ngọc Ký mà chính cô cũng không hiểu tại sao anh lại lạnh nhạt với cô như vậy. Không lẽ anh chưa tha lỗi cho cô.

Chẳng hạng như lúc còn ở Paris.

----------Retro----------

Sau khi nói chuyện với Huy thì Khả Liên quay lại phòng của cô và Ng.Ký.

Cô mở cửa thật nhẹ bước vào trong. Cứ nghĩ là anh đi đâu chưa về nên cô toan vào nhà vệ sinh nhưng cô thấy anh nằm ở sofa hai mắt nhắm hờ như ngủ.

Cô lấy gối và chăn có sẵn trong tủ ra đi đến chỗ của anh.

Anh đang ngủ sao? Mái tóc màu vàng kim phủ xuống che đi hết một bên mắt, đôi mi cong và đôi mày kiếm hơi nhíu lại. Sống mũi cao và đôi môi mềm đang mấp máy kia như đang thôi miên cô.

Sau một lúc định thần lại cô vậy lấy chăn đắp lên người anh. Cô lấy gối kê đầu cho anh nhưng khi nhất đầu anh thì anh mở mắt ra làm cô giật mình. Cô hoảng loạn không biết là nên tiếp tục hay dựng lại.

Anh vẫn không nói gì chỉ nhìn cô như là anh hiểu cô định làm gì. Không một phản ứng nào ngoài việc anh bật người dậy rồi đi thẳng ra ngoài.

----------All Past----------

Khả Liên suy nghĩ mong lung không biết đã đến trước quán cafe Red Gode lúc nào. Cô bước vào phía trong, ch8ác nơi đây là nơi để cô trúc hết những nỗi buồn trong lòng.

Phía Ngọc Ký

Anh đang ngồi trong căn phòng của anh ở biệt thự Nost. Anh săm soi bức hình của Gia Nghi đưa, cô gắng lục lọi trong trí óc được địa điểm trong hình mà vẫn không ra nhưng anh chắc chắn rằng anh đã đến đây rồi.

Dẹp hết tất cả, anh cất tấm hình vào ngăn tủ, lấy hai tay day day thái dương. Có lẽ anh quá căng thẳng rồi, anh phải tìm một nơi nào đó để thư giãn đầu óc.

Không suy nghĩ nhiều anh lấy chìa khóa rồi phóng một mạch đến Red Gode.

Kít

Tiếng phanh thắng vang vọng giữa đoạn đường yên tĩnh. Ngọc Ký bỏ mặc những cô nàng còn đang há hốc mồm vì anh, anh tiến vào phía trong.

Anh định lại chiếc bàn khuất trong quán mà có người ngồi rồi nên thôi nhưng.....người ngồi đó rất quen.

Anh đi lại và ngồi ở phía đối diện Khả Liên. Cô đang nhắn tin với Ngọc Minh nên anh ngồi xuống lúc nào không hay, lúc cô ngẩn mặt lên, gặp anh cô lúng túng và xém làm rơi luôn cả điện thoại.

-Anh...anh đến...đến khi nào...vậy?- Cô lúng túng hỏi.

-Nảy giờ- Anh buông ra hai từ lạnh nhạt.

Khả Liên không nói gì nữa, cô cười gượng rồi lại nhắn tin tiếp.

-Có chuyện gì rồi sao?- Anh hỏi bâng quơ.

-Dạ?- Khả Liên giật mình.

-Cô định không ở đó nữa?- Lại chất giọng "hỏi như không hỏi" của anh làm cô hơi buồn nhưng anh mở lời cũng làm cô thấy vui trở lại.

-Sao anh biết?- Khả Liên hỏi lại.

Anh không nói gì chỉ nhướng mày nhìn cái vali dưới chân của cô. Khả Liên vội nhìn theo, thì ra là anh thấy nó.

Cô im lặng đôi mắt trùng xuống.

-Cô định không ở đó nữa à?- Anh lặp lại câu hỏi một lần nữa. Trong giọng anh lúc này có chút gì đó giận dữ.

-Em sẽ không ở đó nữa.-Cô trả lời.

-Cô định ở đâu?- Anh nhẹ giọng hơn chút.

-Em không biết. Chắc em sẽ dùng tiền trong thẻ mà ba cấp hàng tháng, thuê một căn nhà khác- Cô nói có phần gượng gạo, cũng phải thôi, một tiểu thư luôn sống trong biệt thự con của đại gia mà giờ phải thuê một căn nhà để ở sao?

Anh không nói gì đứng phắt dậy bước đi nhưng không quên kéo cô đi cùng.

Khả Liên có phần hoảng hốt không biết anh sẽ làm gì cô nhưng...bàn tay anh đang nắm lấy tay cô. Một cảm giác ấm áp len lỏi trong cô. Phải bàn tay đó của anh thật sự rất ấm.

Tống cô lên xe rồi anh phóng xe đi. Không lâu sau chiếc BMW của anh dừng lại trước biệt thự Nost.

Tin...Tin

Hai tiếng còi xe của anh vang lên lập tức cách cổng được cô hầu mở ra. Anh cho xe vào sân rồi dừng hẳn lại.

-Anh...đưa em đến đây làm gì?- Cô nhìn giáo giác căn nhà.

Anh không nói chỉ đi vào Khả Liên thấy vậy cũng vào theo sau anh. Cô vừa vào phòng khách thì thấy ba người con gái quen quen. Và phòng khách bây giờ như là bãi chiến trường, vỏ bánh tứ tung, vung vã-i khắp sàn nhà mà ba người kia thì ngồi xem Oggy tỉnh bơ.

-Ba người làm cái gì nhà tôi thế hả.- Ngọc Ký bức xúc hét lên, đôi mắt anh bây giờ đang phừng phừng lửa.

-Hihi Chào- Ng.Minh/Ng.Anh/Nghi quay lại đồng thanh và cười hết sức ngây thơ.

-Ế ế Khả Liên...Sao cậu ở đây?- Ng.Anh chạy lại xoay Khả Liên vòng vòng.

Ng.Minh và Nghi không nói chỉ nhìn Ng.Ký ánh mắt gian gian.

-Khả Liên ở đây với mình đi. Lên đây mình sắp xếp phòng cho.-Ng.Minh đứng dậy kéo Khả Liên lên lầu.

Khả Liên chưa kịp nói gì thì bị kéo đi, Ng.Anh và Nghi thì lon ton lấy vali của KHả Liên đem lên chỉ còn Ng.Ký đứng thất thần nhìn bốn con người đang khuất bóng.

"Nó bơ mình kìa..."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua rèm cửa ngự trị trên bốn gương mặt quá ư là tuyệt mĩ.

Riing...Riing...Riing

Chiếc đồng hồ báo thức reo in ỏi hình như nó không có dấu hiệu dừng lại nha.

Bốp

Và rồi chiếc đồng hồ đã yên vị trên nền gạch lạnh lẽo.

-Trời ơi bốn con sâu ngủ này có chịu dậy đi học không hả?- Ng.Ký hét toán lên.

-BIẾN- Ng.Minh/Ng.Anh/Khả Liên/Gia Nghi đồng thanh.

-Trời ơi là trời mấy đứa bây lên coi vợ của tụi bây nè.- Anh nhảy dựng lên kêu ba con người đang thản nhiên ăn bánh, uống trà ở phòng khách.

-Cái gì? Mệt mày quá.- Nhân gắt lên.

-Mày nhìn đi.- Ng.Ký chỉ tay lên giường.

Q.Minh, Nhân, Huy đồng loạt nhìn về phía Ng.Ký chỉ thì thấy bốn cô này kia ôm nhau ngủ ngon lành.

-Cho 15' tập trung xuống dưới- Q.Minh nói rồi bỏ đi một mạch.

Như vậy mà đã có tác dụng ấy chứ. Ng.Minh bật người dậy chạy tót vào nhà vệ sinh chỉ còn Ng,Anh, Khả Liên và Nghi thì còn đang cựa người, uốn éo trên giường.

Huy, Nhân, Ng.Ký há hốc mồm trong đầu nghĩ một câu y như nhau "Thằng này dữ...bái phục"

15 phút sau

Bốn cô nàng từ từ bước xuống. Ai cũng đã tươm tất từ đầu tóc đến đồng phục.

-Giỏi đấy- Huy vừa thưởng thức bửa sáng vừa nói.

-Khắc Huy/ anh Huy- Nghi/ Ng.Minh, Ng.Anh, Khả Liên đồng thanh, giọng nói như từ địa ngục ấy làm cho Huy toát cả mồ hôi hột.

-Thôi ăn sáng đi.- Nhân giải vây và kéo Gia Nghi ngồi xuống.

Ba người kia không quên lườm Huy một cái sắt lẻm rồi mới ngồi xuống.

-Ủa? Quản gia Hương đâu rồi hai?- Ng.Minh đan hai tay vào nhau chống cằm lên hỏi.

-Qua Anh rồi- Anh không nhìn cô mà cứ cuối xuống ăn.

-Lúc nào?

-Sáng.

Ng.Minh không nói gì nữa, cô bắt đầu thưởng thức bửa sáng của mình.

Biệt thự Trịnh Gia

Choang...Xoảng...Xoảng...

Từng tiếng động lớn vang lên, những đồ vật của phòng khách đều vỡ vụng.

-Thưa...thưa tiểu thư...mong cô...bớt giận...- Bà quản gia đứng chung với những người hầu ở gần cầu thang run giọng nói.

-Bà...Chính bà...Tại sao lại để nó đi...- Khả Linh tức giận chỉ vào bà rồi quay sang mấy tên gác cổng- Mấy người lúc đó chết ở đâu rồi hả? Tại sao lại cho nó ra ngoài? Chẳng phải tôi đã nói rõ ràng rồi sao?

-Thư tiểu thư chúng tôi...- Một trong những tên gác cổng ấp úng.

-Chúng tôi sao? Chúng tôi như thế nào hả? Nói đi chứ?- Cô ta quát lên.

-Chúng tôi...xin lỗi cô...- Tên khác trong nhóm đó cuối đầu xin lỗi.

-Xin lỗi? Mấy người xin lỗi thì nó có bị bắt trở về đây không hả?

Nhóm người gác cổng và người làm không dám hó hé gì, họ chỉ biết nép người sang một bên run cầm cập. Vậy mà có một cô hầu gái cả gan dám ra

đứng trước Khả Linh nói:

-Cô quá đáng vừa thôi chứ? Chẳng phải hôm qua cô đã đuổi nhị tiểu thư đi sao? Hôm nay lại trách chúng tôi không giữ cô ấy lại...cô có bị gì không đấy?

Khả Linh trừng mắt. Cô ta dám nói vậy sao? Quá quoắt mà.

Chát

Tiếng "chát" chói tai vang lên, cô hầu gái bị Khả Linh tát ngã xuống sàn nhà trên mặt còn hằng lại 5 dấu tay.

-Cô nên biến khỏi đây trước khi tôi giết cô...để tôi còn thấy cô sống ở trong đây một giây phút nào nữa thì đừng trách Trịnh Khả Linh này ác- Cô ta gằn từng chữ rồi quay sang những người còn lại- Còn mấy người. Nên biết giữ phép tắt một chút còn không...hậu quả không chỉ là bị tát như vậy đâu- Cô ta nói rồi quay gót lên phòng chỉ còn lại những người hầu và đóng vỡ vụng dưới sàn nhà lạnh lẽo.

Phía Ngọc Minh

-Khả Liên sướng nha, được anh Ký chở đi học luôn- Ng.Anh ngồi trên bàn để hai chân xuống mà đung đưa.

-Sướng gì? Mình với anh ấy có là gì đâu...chỉ là chở đi nhờ thôi mà- Khả Liên đỏ mặt.

-Ờ đâu là gì mà hôm qua người ta đi về chung đó ha- Ng.Minh không biết từ đâu nhảy ra trên tay cầm ba ly nước cam vừa mua.

-Quá chuẩn- Ng.Anh tán thành.

-Thôi...đã nói là không có gì mà- Khả Liên ra sức chối nhưng...khuôn mặt đang ửng đỏ của cô đã phản chủ.

-Không có mà mặt đỏ gay- Ng.Minh/Ng.Anh đồng thanh.

-Hai người...- Khả Liên không biết nên nói như thế nào nên hóa ra giận hờn vô cớ quay phắt mặt sang hướng khác.

-Thôi mà uống nước cam nè- Ng.Minh dúi vào tay Khả Liên ly nước cam.

-Chỉ có Ngọc Minh là dể thương nhất- Khả Liên nhận lấy mỉm cười tươi.

-Ơ sao không có tui? Bộ tui không dể thương à?- Ng.Anh lấy tay chỉ vào mặt mình.

-Không- Ng.Minh/Khả Liên đồng thanh rồi nắm tay nhau chạy ra ngoài trước khi sư tử hiện hình.

Ng.Anh bậm môi, cô tức giận nhảy xuống chạy theo hai người kia.

-Ê đứng lại cho bà...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Sau ngày học mệt mỏi, Ng.Minh cùng với Ng.Anh và Khả Liên trở về nhà.

-Hai ơi! Hai à! Minh Minh đói bụng rồi này.

Vừa vào trong không cần biết là có ai không, Ng.Minh la oai oái lên.

-Ngọc Ký đi qua Anh rồi bé cưng ạ.- Gia Nghi đi từ bếp ra, trên người còn đeo cả tạp dề.

-Oái...Chị ở đâu ra vậy?- Cả ba cùng đồng thanh.

-Chắc dưới đất chui lên- Nhân cũng từ bếp chạy ra.

-Muốn chết?- Nghi lườm Nhân sắt lẻm.

Nhân cười trừ rồi chuồn luôn vào bếp để làm nhiệm vụ cao cả là nấu ăn.

-Vậy hai em đi khi nào mới về?- Ng.Minh nghiêng đầu hỏi.

-Ờ khoảng nay mai gì gì đó chị cũng không biết.- Nghi nói rồi cũng "lăn" vào bếp mất tâm.

-Ông anh này đi cũng không báo trước- Ng.Anh lầu bầu.

Chỉ có Khả Liên là chưa nói tiếng nào. Cô không hiểu sao khi anh đi cô lại thấy buồn lắm, trong đầu cô lại hiện lên gương mặt của anh, gương mặt lạnh lùng đẹp đến từng góc cạnh.

-Nhân...Nghi...Hai đứa bây ra lấy đồ nè.- Huy và Q.Minh từ ngoài đi vào trên tay cầm túi này túi nọ, anh bức xúc hét lên.

-Từ từ- Nhân chạy ra, đem mấy túi đồ vào trong.

Anh và Q.Minh ngồi xuống, tự rót trà uống một ngụm rồi mới ngó tới ba con người đang ngồi đối diện.

-Ba đứa đi học về à?

-Hỏi dậy cũng hỏi, bộ không thấy sao- Ng.Anh đá đểu.

-Này em không móc anh thì không ăn ngon chắc- Huy cau mày.

-Ờ- Ng.Anh đáp gọn hơ.

-Thôi vào ăn trưa đi- Nghi đi ra gọi.

Cả nhóm kéo nhau xuống bếp ăn trưa. Trong lúc ăn Huy và Nhân để ý tới Khả Liên. Sao cô gái ngày thường cũng nói nhiều không kém ba người kia nhưng sao hôm nay lại im lặng một cách đáng kể vậy chứ. Nhân hiếu kỳ hỏi.

-Khả Liên...Em bị sao vậy? Nảy giờ cứ thất thần mải.- Nhân vừa hỏi xong cả nhóm đều nhìn Khả Liên bằng ánh mắt hiếu kỳ.

-Không...không có gì đâu...mọi người cứ tiếp tục ăn đi- Khả Liên ấp úng.

-Chắc là nhớ anh hai Ngọc Ký của chui- Ng.Minh vu vơ nói, cô còn kéo dài hai từ "Ngọc Ký"

-Ơ không...Làm gì có- Khả Liên luôn miệng chối, cô cuối mặt xuống không để ai thấy khuôn mặt đang ửng đỏ của mình.

-Thôi đừng chọc Khả Liên nữa...để cho con bé ăn nữa chứ- Nghi giải vây sẵn tiện gắp vào chén của Khả Liên miếng thịt.

Biệt thự Nost tại Anh

Trong căn phòng mang một màu xám lạnh lẽo, người đàn ông mặc áo thun và quần jean đang ngồi bắt chéo chân, tay phải chống lên sofa. Đối diện ông là một thanh niên tuấn tú với áo sơ mi trắng, quần jean đơn giản.

Anh lấy tấm hình trong túi đưa cho ông.

-Ba còn nhớ chổ này chứ.

Người đàn ông được anh gọi là ba cầm tấm hình lân xem.

-Con cần biết để làm gì?

-Con cần tìm một vật- Ng.Ký không giấu mà nói với ông.

-Được rồi...Vậy nói cho ta biết con đã tìm ra dấu vết gì chưa?- Ông hất nhìn anh rồi lại nhìn tấm hình.

-Con đã dùng zoom của laptop để xem và ở phía xa này con thấy một tòa nhà hình như là công ty có hàng chữ đỏ là "Khang Vi..." còn hai từ cuối của cái tên đó thì con zoom chưa được- Anh chỉ lên phía góc trái của tấm hình.

-Đó là công ty thương mại và dịch vụ Khang Vinh...Con đã đến rồi mà?- Ông cau mày.

-Con không nhớ...ba có thể cho con địa chỉ chứ- Anh lắc đầu.

-Được rồi- Ông nói rồi đi lại mở hộc tủ bàn làm việc lấy ra một cái danh thiếp- Địa chỉ trong đó.

-Vâng cảm ơn ba- Anh nói và lấy tấm hình trên bàn đi ra.

Lúc ra tới cửa anh chợt nhớ gì đó nên quay người lại hỏi ông.

-Ba và mẹ định khi nào mới trở lại Việt Nam?

-Ba và mẹ đã bàn rồi...ngày sinh nhật của Minh Minh hai ta sẽ về.. Con đừng nói trước với con bé, hai chúng ta muốn dành cho nó một sự bất ngờ.

-Vâng- Ng.Ký nói rồi đi ra và đóng lại cửa một cách nhẹ nhàng.

Trong căn phòng xám bây giờ chỉ còn lại mình ông. Đôi mắt màu tro nhìn về cửa sổ, hướng đến một nói xa xăm. Không biết đứa con trai này của ông sẽ làm gì đây.

Ng.Ký quay trở lại phòng. Anh thả người lên chiếc giường êm ái. Không hiểu nổi trong đầu anh bị cái gì nữa. Sao hình ảnh của Khả Liên cứ hiện hữu trong đầu. Lắc lắc đầu vài cái để xua đi hình ảnh của cô nhưng vẫn không thể.

Anh nhớ đến hôm ở Paris.

----Retro----

Sau lúc bắt gặp Khả Liên đang đắp chăn cho mình anh bỏ ra ngoài đi dạo. Đi một lúc anh cũng trở về phòng.

Lúc anh vào thì thấy cô đã ngủ. Không biết bị gì mà anh tiến lại đắp chăn cho cô rồi lại ngồi nhìn cô ngủ đến nỗi ngủ gục bên giường lúc nào không hay. May là sáng anh dậy sớm, cô không biết còn không thì mặt của anh phải để vào đâu đây.

----All Past----

Vỗ vỗ đầu vài cái rồi anh cũng thiếp đi, chìm vào giấc ngủ.

Quay về phía Ng.Minh

Ăn trưa xong cả nhóm kéo nhau ra phòng khách xem tv, ai cũng chú tâm xem phim chỉ có Ng.Minh và Ng.Anh là nhoi thôi.

-Trả cho mình đi- Ng.Minh chòm qua giật lấy bịch snack trên tay Ng.Anh

-Không- Ng.Anh vừa ăn vừa phụng phịu

-Không trả thì thôi để mình vào trong lấy.- Ng.Minh đứng dậy chạy đi

Cô vừa chạy đến cầu thang thì có vũng nước, cô bắt đầu ngả người ra sau, mắt nhắm lại và chuẩn bị tiếp đất.

-NGỌC MINH- Cả nhóm đồng thanh.

"Oái...sao không đau nhợ có gì ấm ấm ấy"_ Ng.Minh suy nghĩ

Cả phòng khách bây giờ im phăn phắt, chỉ còn nghe thấy nhịp thở của mọi người.

Ng.Minh từ từ mở mắt ra "Ô mai nhót"_Ng.Minh than trong lòng.

Trước mặt cô là gương mắt rất điển trai của Q.Minh. Cự li rất gần, cô cảm nhận được cả hơi thở của anh.

Tư thế làm cho ai cũng phải hiểu lầm nha. Cô ngả người ra, anh vòng tay ôm cô, mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Cả nhóm ngây người ra đến khi Nhân là người lấy lại bình tĩnh trước.

-Hmmm...Hmmm- Nhân hắng giọng kéo mọi người từ trên mây về

Ng.Minh lúng túng thoát khỏi tay anh, mặt thì đỏ lên như cà chua chín.

-Ngốc...Đi đứng vậy đó- Anh cốc vào đầu cô rồi quay về sofa ngồi xuống.

-Ơ...Sao lại có vũng...vũng nước chứ- Ng.Minh thẹn quá nên lãng sang chuyện khác.

-Ông trời đó- Cả nhóm đồng thanh trừ Q.Minh.

Ng.Minh ngượng quá nên chạy tít vào trong bếp, cả nhóm nhìn nhau cười gian rồi nhìn Q.Minh.

Chẳng qua là khi ăn xong, Ng.Minh chạy lên phòng lấy đồ nên Nhân có bàn với mọi người. Sau khi cả nhóm đồng ý kể cả Q.Minh (anh Minh cũng có lúc điên à?) thì anh rót nước vào ly và đổ ra sàn.

Ng.Minh xuống ngồi chung với mọi người xem tv thì bị Ng.Anh giật bị snack như kế hoạch của Nhân vậy là theo tính toán Ng.Minh đã đi theo lối "nguy hiểm". Lúc cô té thì Q.Minh đã nhanh chân chạy đến đỡ lấy cô tạo nên hai "tượng thần" tuyệt mĩ.

Nhân không ngờ kế hoạnh thành công mĩ mãng tới vậy. Người máu lạnh như Q.Minh cũng đồng ý thì ngu gì mà không làm...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Tối, theo lời của Ng.Ký báo tin thì Q.Minh, Nhân, Huy, Nghi cùng nhau đến bar.

Q.Minh, Nhân, Huy thì hẹn với nhau hay sao ý. Ba người cùng mặc áo Sơ mi đen và quần jean đen.

Nghi thì trong quần kaki đen, áo ba lỗ trắng, khoát ngoài là chiếc áo da cùng tông đen và đôi boot cao đến gối.

-Chào Danny, Tonny, Lenny và Elly- Chist vừa hay tin bốn người họ tới thì chạy ra.

-Ken đâu?- Nghi hỏi bằng chất giọng cực lạnh.

-Ở phòng V.I.P 1- Chist nói rồi quay qua Q.Minh- Đây là bản báo cáo những việc làm của bang.

Q.Minh nhận lấy rồi cùng ba người kia vào trong.

Cạch

Nhân mở cửa rồi cả nhóm bước vào.

-Sao về sớm vậy?- Huy ngồi xuống sofa hỏi Ng.Ký

-Ừ việc quan trọng mà- Ng.Ký nhết mép.

-Mày về lúc nào?- Nhân hỏi.

-Vừa đáp là phóng lại đây luôn.- Ng.Ký nhún vai.

-Vào vấn đề đi- Nghi lên tiếng.

-Được rồi...Theo tao biết thì phía góc trái tấm hình có một tòa nhà. Zoom kỹ một chút sẽ thấy chữ Khang Vinh màu đỏ. Còn đây là địa chỉ của công ty đó.- Anh lấy cái danh thiếp từ túi áo ra.

-Nếu nhìn hình này thì ai biết là ở đâu. Nghĩ sao đưa tấm hình này bãi đất trống không chỉ toàn là cây với cỏ, nếu không có tòa nhà này thì tìm tới lẫn luôn.-Nhân bĩu môi.

-Vậy mà này có tìm được giống thằng Ken không?- Nghi hỏi.

-Ờ thì...Không- Nhân phồng má.

-Thôi đi hai má- Huy càu nhàu rồi quay sang Q.Minh- Mày định khi nào tiến hành đây.

-Tuần sau- Q.Minh đáp chắc nịch, đôi khuyên tai đính đá quý ánh lên một tia đầy bí ẩn.

Ng.Ký trở về biệt thự. Anh cho xem vào gara, vừa bước vào tới cửa anh đã thấy ba gương mặt với ba sắt thái khác nhau: hai nghiêm mặt, không cảm xúc còn một thì vui mừng ra mặt.

Anh thấy lạnh lạnh sông lưng, định phót lờ đi thẳng lên lầu nhưng không kịp.

-Yaaaaaa...Hai đã đi đâu- Ng.Minh hét lên rồi nhảy vào véo tay anh.

-Nói...đi với chị nào- Ng.Anh cũng hùa theo.

Hai cô biết là anh đi Anh chắc hẳn là có việc nên định đùa tí thôi (Hai chị ác quá).

Khả Liên đứng nhìn. cô thấy xót lắm, cô cứ thấp thỏm trong lòng không biết anh sẽ bị hai người kia làm cho ra hình dạng gì.

-Thôi đi...Anh ấy mới về mà hai cậu làm gì vậy? Ngồi xuống từ từ nói- Khả Liên can ra.

-Xót à?- Ng.Minh/Ng.Anh đồng thanh.

Như đã trúng tim đen Khả Liên chỉ im lặng và nhắm mắt cho qua.

Ng.Minh và Ng.Anh tiếp tục nhiệm vụ, hai người hết hỏi rồi lại đánh v...v...

"Còn đâu là hot boy"_Ng.Ký khóc thầm trong lòng.

Anh bị hai cô kia "hành hạ" đến khi Nghi ló mặt về (mấy chị này ở chung với nhau luôn rồi).

-Hai đứa kia dừng lại và lên phòng ngủ mau- Nghi dở giọng đàn chị.

-Mất vui- Hai người đồng thanh rồi bỏ lên lầu.

-Gan hen!!!

Nghi nói rồi cũng chạy lên luôn, phòng khách giờ chỉ còn lại Ng.Ký và Khả Liên.

-Cảm ơn- Anh nói xong thì đi thẳng vào bếp.

Khả Liên đứng hình. Anh vừa nói gì? Anh "cảm ơn" chuyện gì? Cô đã nói gì đâu? Trong đầu cô bây giờ chứa cả ngàn câu hỏi. Nhưng mà anh về và cũng nói với cô dù chỉ vẻn vẹn có hai từ cũng đủ làm cô thấy vui rồi.

Cô đi vào bếp xem anh làm gì. Khi vào cô thấy anh đang lấy đồ trong tủ lạnh ra, anh bắt đầu làm. "Chắc ấy anh chưa ăn gì"_Khả Liên nghĩ.

Cô đi vào bếp ngồi xuống đối diện anh. Anh không nói gì, làm xong anh đem rửa và chuẩn bị nấu. Cô cố dùng hết can đảm đi lại gần anh nói.

-Anh...để em làm...cho.

-Được. Để tôi xem cô sẽ nấu gì.- Anh buông dụng cụ xuống rồi lại bàn ngồi.

Khả Liên giật mình. Cô đã nói gì vậy? Cô...Cô nói sẽ nấu sao? Trời...cô đâu biết nấu. Khả Liên khóc thầm trong lòng. Cô phải làm gì với mớ rau và thịt này đây.

Ng.Ký nhìn cô anh chẳng thấy cô động vào mà cứ do dự, một lúc sau anh hiểu ra vấn đề, anh đi đến bên cô lấy dụng cụ trên bàn và nói.

-Không biết làm mà cũng đòi.

Khả Liên đỏ mặt, cũng tại cái tội sớn xác, đòi làm. Giờ thì anh nghĩ cô là người như thế nào đây? Cô đang làm cho anh chú ý sao? Không phải đâu. Cô muốn làm mà tay cô thì không biết làm =.=

-Em xin lỗi- Cô nói lí nhí.

-Không sao. Không biết thì học- Anh thản nhiên nói nhưng câu nói của anh làm cho ai kia rất vui.

-Vậy anh dạy em nha- Khả Liên mừng rỡ.

-Ok... Làm như thế này bla...bla...bla...- Anh chỉ cho cô. Nhiều lúc cầm tay cô cắt thịt làm tim cô đập mạnh như muốn rớt ra ngoài.

Xong xuôi Khả Liên bê to canh còn nghi ngút khói và đĩa thịt vừa chiên xong, cô đặt xuống bàn rồi ngồi xuống đối diện với anh.

-Ăn đi- Anh vừa gắp miếng thịt vừa nói.

-Thôi em không ăn đâu...Anh ăn đi- Khả Liên từ chối

-Đừng bướng...nói a nào- Anh gắp miếng thì đưa lại miệng cô.

Cô có chút ngỡ ngàng và nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ.

-Ăn nào...mỏi đấy- Anh vẫn giữ tư thế như vậy.

Khả Liên không biết nói gì cô từ từ mở miệng ra và cắn miếng thịt.

-Ngon không?- Anh nhìn cô.

-Ngon lắm- Cô đưa hai ngón cái lên.

Anh mỉm cười rồi lại tiếp tục ăn. Khả Liên lại bị ngỡ ngàng lần nữa. Anh đang cười với cô sao? Nụ cười đầu tiên anh dành cho cô, Khả Liên mỉm cười ngồi đó nhìn anh.

-Im nào...đừng chen lấn- Nghi vỗ vai Ng.Minh, Ng.Anh

-Oa...Phát triển sớm hơn dự tính- Ng.Minh trầm trồ.

-Khi nào mình mới được như vậy? Ng.Anh mơ mộng.

-Kêu thằng Huy ý- Nghi nhếch mép gian xảo.

-Chị này...-Ng.Anh đỏ mặt đánh nhẹ vào tay Nghi.

-Hai người đừng nói nhiều lộ bây giờ- Ng.Minh nhắc nhở.

-Ok-Cả hai đồng thanh.

----Tại trường List----

Trong trường bây giờ rất náo nhiệt nha. Tất cả học sinh của trường đều tụ lại trước cổng chờ thần tượng của họ. Hơn cả tuần rồi hot boy và hot girl đâu đi học. Ngày nào cũng vậy, ngày nào cũng tuyệt vọng, nhưng hôm nay là may mắn nha.

-Ááá...

-Họ đi học kìa- Trong lúc những HS đang chán nản thì Girl 1 hét lên.

-Đúng rồi...xe anh Minh kìa- Girl 2

-Trời anh Huy đi học lại rồi.- Girl 3

-.....

Nhóm Q.Minh xuống xe thì bị vây kín mít. Nhân nổi cáu, gắt lên.

-Tránh ra

Rất có sức ảnh hưởng nha. Mọi người đều tản ra hết trơn luôn.

Cả nhóm không nói gì đi thẳng về lớp.

-Ê hôm qua đã có sự kiện động trời.- Vừa vào lớp Nghi đã nhảy lên bàn của Q.Minh tám.

-Chuyện gì?- Huy và Nhân đồng thanh còn Q.Minh không nói gì, ngồi nghe là đủ rồi.

-Hôm qua thằng Ký dạy cho Khả Liên cách nấu ăn rồi còn đút cho em ấy ăn nữa...trông tình tứ lắm kìa.

-Thật sao?- Huy mở to mắt.

-Chắc 100% luôn- Nghi đáp chắc nịch.

----Trường Chent----

-Ăn đi- Ng.Minh để bịch snack lên bàn.

-Không mình không ăn...cậu ăn đi- Ng.Anh từ chối.

-Đừng bướng...nói a nào- Ng.Minh đưa miếng bánh lại miệng của Ng.Anh.

Ng.Anh ra vẻ thẹn thùng rồi mở miệng ăn miếng bánh.

-Ngon không?- Ng.Minh hỏi.

-Ngon lắm- Ng.Anh đưa hai ngón cái lên.

Cả hai "diễn" lại vỡ "tuồng" y như tối qua trước sự chứng kiến của Khả Liên.

-Hai người...đã...đã thấy...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

-Hai người...đã...đã thấy...- Khả Liên hốt hoảng.

-Làm gì mà thấy?- Ng.Anh cười gian.

-Ớ...không...không có gì- Khả Liên lấp bấp.

-Mà nè...Hôm qua tui, Ng.Anh với chị Nghi coi phim hay lắm mà tiết là không có cậu- Ng.Minh cười cười nhìn Khả Liên.

-Ừa phim full HD luôn rõ nét dể sợ- Ng.Anh thêm vào.

-Hai người...

-Sao?- Ng.Anh/Ng.Minh đồng thanh.

Khả Liên không nói gì nữa cô gục xuống bàn, không thèm để ý tới hai nàng kia luôn.

----Trường List----

Cả lớp của Q.Minh đang ngồi học rất ngay ngắn nha. Nhưng tình trạng này không kéo dài được bao lâu.

-Trời...học sinh mới hả?- Girl 1

-Chắc vậy á- Girl 2

-Không thua gì hoàng tử của tụi mình luôn- Girl 3

-Bình thường thôi mà- Boy 1

-Có gì đáng xem đâu- Boy 2

Vậy là cái lớp của Q.Minh đã nhốn nháo lên vì người được mệnh danh là "học sinh mới".

Q.Minh, Nhân, Huy, Nghi đồng loạt nhìn về phía cửa "Hóa ra là người quen".

-Im hết coi- Nhân hét lên.

Câu nói vừa kết thúc thì cái lớp cũng im luôn. Từ cửa chàng trai anh tú bước vào, anh chẳng cần chào ai cứ vậy mà tiến xuống bàn cuối của nhóm Q.Minh.

-Này em kia...Em là học sinh hay sao? Ra ngoài cửa chờ tôi giới thiệu đã chứ.-Bà cô nghiêm mặt nói.

Anh bỏ qua lời của bà cô, nắm lấy tay Nhân lôi đi sòng sọt trước bao nhiêu cặp mắt của cả lớp.

"Không lẻ anh ấy là GAY"_Suy nghĩ của tập thể học sinh nữ.

Anh kéo Nhân đến chiếc BMW rồi tống luôn lên xe.

-Thằng âm binh này...làm gì lôi tao dữ vậy?- Nhân trách cứ.

-Nè mày chỉ tao...- Anh ấp úng.

-Chỉ cái gì?- Nhân bực bội.

-Cách...cách tỏ...tình- Anh gãi đầu.

-Haha mày...mày đùa à...Ngọc...Ký...haha- Nhân ôm bụng cười lăng lộn.

Phải! Anh là Ng.Ký. Vác cái mặt đi hỏi chi giờ nhục vậy nè. "Nhìn bản mặt thèm đấm cho phát"_Anh suy nghĩ.

-Mày có giúp không?- Anh bắt đầu cáu.

-Ờ...Mà đứa...đứa nào vô phước...ý nhầm có phước quá dạ?- Nhân nén cười lại.

-Khả...Khả Liên- Anh nói nhỏ xíu nhưng tai Nhân thính lắm nha.

-Ok Tao ủng hộ mày.

-Chỉ đi.

-Thì mày biết hôn. Lúc tao biết con Nghi á...tao chả có ấn tượng tốt lành đâu...nhưng nhìn có cũng dể thương nên...-Nhân chưa nói xong thì bị anh chặn họng bằng chất giọng "giết người"

-Mày đang kể về chuyện tình yêu của mày à.

-Ơ...thì cái gì cũng có đầu có đuôi chứ- Nhân bĩu môi.

-Vô vấn đề chính đi cha- Ng.Ký hét lên.

-Thì từ từ...Mày phải....bla...bla...bla...Rõ chưa- Nhân hất mặt.

-Tao thấy sao sao á- Ng.Ký cau mày.

-Khùng quá...theo cách của anh là làm được thôi.- Nhân nói rồi ra khỏi xe phóng một mạch lên lớp luôn.

Ng.Ký suy nghĩ hồi lâu cũng cho xe chạy khỏi trường.

----Trường Chent----

Reeng...Reeng...Reeng

Tiếng chuông tan học vang lên Ng.Minh cùng hai người bạn của mình đi ra khỏi lớp. Sân trường bây giờ rất ồn ào nha. Những tốp HS kéo nhau đến giữa sân trường. Ng.Minh, Ng.Anh cùng Khả Liên hiếu kỳ kéo nhau lại xem.

Phía giữa rừng người là một chàng trai anh tú đang đứng trong hình trái tim được rải đầy cánh hoa hồng, trên tay cầm bó hoa hồng thật to.

Ng.Minh, Ng.Anh và Khả Liên chen lân hoài cũng chẳng vào được nên bắt đầu dùng mĩ nhân kế. Ba cô nàng đi đến khúc mà những nam sinh đứng. Ng.Minh khều vai một nam sinh, cậu đó quay người lại, Ng.Minh đá mắt và nói

-Bạn có thể nhường cho tụi mình đứng đây không?

-Được...được cậu đứng đi- Nam sinh gật đầu cái rụp rồi lùi về sau nhường chổ cho ba người họ.

Ng.Minh và hai người kia trố mắt ra "Đó không phải là Ngọc Ký sao?"

-Anh hai- Ng.Minh hét lên.

Tất cả HS bây giờ đang chú ý đến cô, họ nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Ng.Ký mỉm cười, anh bước về phía của Ng.Minh, ngày một gần. Anh vừa đến thì đám HS lùi ra sau chỉ còn lại Khả Liên đang ngơ ngác chưa biết gì ở đó.

Anh quỳ một chân xuống, đưa đóa hồng trước cô và nói bằng giọng ngọt ngào nhất.

-Em làm bạn gái anh nha

Khả Liên còn trên mây vừa nghe anh nói cô liền hoàng hồn lại.

-Anh...Nói gì ạ?- cô hỏi lại.

-Làm bạn gái anh nha- Anh lặp lại một lần nữa.

Khả liên nhìn về phía Ng.Minh thì thấy cô đang cổ vũ rất nhiệt tình.

-Chị dâu à! Đồng ý đi- Ng.Minh hét lên.

Khả liên vừa ngượng vừa đỏ mặt cô không biết mình nên làm gì.

-Đồng ý đi em gái- Không biết Huy và nhóm Q.Minh đứng đó từ lúc nào, anh cũng hùa theo.

Khả Liên nhìn Ng.Ký, những ngày qua sao anh lại lạnh lùng rồi bây giờ lại tỏ tình với cô? Cô đang rối trí lắm.

-Sao những ngày qua anh lạnh nhạt với em mà bây giờ lại làm vậy?- Khả Liên khóc, cô đang khóc, không biết từ lúc nào nước mắt cô trực trào ra.

Anh đứng dậy lau đi hai hàng nước mắt và ôm cô vào lòng. Cái ôm thật nhẹ nhưng tạo cho cô một cảm giác rất an toàn.

-Anh xin lỗi- Anh nói nhẹ vào tai cô.

Anh buông cô ra đưa đóa hồng lên

-Em đồng ý chứ?

Khả Liên cười trong nước mắt, nụ cười hạnh phúc nhất ở cô. Cô nhận lấy đóa hoa và gật nhẹ đầu. Anh lại ôm cô lần nữa rồi từ từ đặt lên môi cô nụ hôn thật nhẹ nhàng, ấm áp.

-Á...tối thui vậy? Không thấy đường- Trong khi hai người kia đang tình tứ thì Ng.Minh bị ai đó bịt hai mắt lại và lôi đi.

Mặc cho cô giãy giụa người đó kéo cô ra hoa viên trường, lúc này cô mới được thả ra.

-...Anh làm gì vậy? Rảnh rỗi- Ng.Minh được thả ra, vì vừa tối mà có ngay ánh sáng đến cô định thần lại rồi nhìn vào con người trước mặt hét lên.

-Muốn xem à?- Q.Minh hỏi cô.

-Xem gì?- Cô cau mày.

-Xem cảnh lúc nảy của thằng Ký- Anh nhìn cô bằng ánh mắt gian gian.

-Không.- Ng.Minh phồng má.

-Vậy chắc muốn thử nghiệm.-Anh vừa nói xong thì tiến lại gần cô.

-Anh...Anh làm gì vậy...em...em la lên đó- Ng.Minh hoảng loạn.

-La đi- Anh nhúng vai, chân vẫn tiến.

Ng.Minh lùi lại thì anh tiến đến khi cô bị chặn bởi gốc cây to phía sau.

-Anh không được làm bậy nha.- Ng.Minh giữ bình tĩnh đẩy Q.Minh ra.

Anh đưa tay trái lên kìm lại tay cô tay phải thì ôm lấy cái eo thon, mặt anh áp sát lại mặt cô, hai chóp mũi đụng vào nhau. Người của Ng.Minh nóng lên, tim đập loạng xạ, mặt thì đỏ như gất trông rất đáng yêu.

-Nghĩ xem anh sẽ làm gì em?- Giọng nói của anh nhỏ nhẹ, hơi thở phả vào bên má làm cô không tự chủ đưa tay còn lại áp vào mặt anh.

-Đi về- Anh buông cô ra rồi khoái chí bước đi.

Ng.Minh đứng đó thất thần "Trời ơi mình mới làm gì vậy nè"_Ng.Minh khóc trong lòng.

-Ngọc Minh mày được lắm...để tao xem mày còn vui như thế này được bao lâu- Phía xa xa một cô gái đấm vào thân cây nghiến răng, gằn từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Từ lúc Ng.Ký tỏ tình với Khả Liên cũng được cả tuần rồi. Hai người họ tối ngày cứ ck ck vk vk làm cho Ng.Minh và Ng.Anh tức muốn điên lên.

Nghĩ đi có ai thân mật như hai ông bà này mà công khai trước mặt hai đứa F.A như cô và Ng.Anh chứ. Nhìn lại thấy tội cho cô quá đi.

-Nè hai người có thấy anh Ký đâu không?- Khả Liên nhảy lên giường ôm lấy gấu bông của Ng.Minh.

Thấy chưa...mới đi có chút xíu mà nhắc rồi. Ghen tị chết được.

-Anh ấy ra ngoài rồi hình như là tối nay không về- Ng.Minh giật phắc gấu bông vuốt vuốt lông của nó.

-Mà chị Nghi cũng nói vậy á- Ng.Anh cầm điện thoại gọi liên tục. Miệng thì nói đến Nghi còn điện thoại lại hiện lên tên của Huy (là sao ta?)

-Chán chết đi- Ng.Minh vùng vằng.

-Nảy giờ tui cũng gọi quá trời mà không ai nghe máy.- Khả Liên nói vậy chứ cô gọi cho mình Ng.Ký thôi.

Ting

Một bóng đèn hiện ra trong đầu của Ng.Minh. Cô vội lấy điện thoại gọi cho ai đó. Sau khi biết bên kia có tín hiệu thì cô vội mở loa ngoài lên.

"Alo"

"Anh có biết anh hai em và chị Nghi đi đâu rồi không?"

"Tụi nó đang ở chỗ anh chắc tối nay không về đâu"

"Vâng...cảm ơn anh"

"Ừ thôi anh có việc"

"Bey anh"

-Ùi ui người ta gọi cho anh Minh đó- Ng.Anh xuýt xoa.

-Thôi nha...mà nếu không gọi thì gọi cho ai.- Ng.Minh ngượng chín mặt.

-Mà nhân dịp không có ai hay là tụi mình ra ngoài kiếm gì đo ăn đi- Khả Liên ra ý kiến.

-Mới ăn rồi giờ ăn nữa- Ng.Minh cau mày.

-Tui thấy hay đó...đi đi...-Ng.Anh đứng dậy kéo theo Khả Liên ra ngoài.

-Ê cho tui đi với- Ng.Minh bật người dậy chạy theo.

Trong căn phòng màu chủ đạo là màu đen huyền bí có bốn con người đang chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ...lấy FUND COMMISSION (ai còn nhớ không?)

-Xong chưa?- Q.Minh vừa đeo đai lưng vừa hỏi.

-Xong- Nhân/Huy/Ng.Ký/Nghi đồng thanh.

-Tắt hết di động đi- Nhân nói xong thì ngắt điện thoại của mình và bỏ vào cái hộp bằng sắt.

Những người còn lại không nói gì họ tắt hết điện thoại rồi cũng bỏ vào hộp.

-Tới giờ rồi.- Chist từ ngoài đi vào.

Q.Minh cùng bốn người kia vừa trang bị xong tất cả thì đi ra.

Q.Minh đi chiếc BMW, Huy và Ng.Ký đi chiếc Lamborghini, còn lại Nhân và Nghi thì đi chiếc Audi. Theo phía sau họ là năm chiếc Toyota Fortuner màu đen.

Nhóm Q.Minh chạy trên đoạn đường vắng với tốc độ cao nhất, đến ngã tư thì họ chia ra ba hướng.

Q.Minh đi thẳng, Nhân rẽ trái, Huy rẽ phải.

Q.Minh đi một đoạn khá xa, anh nhìn vào gương chiếu hậu một cái nhết mép đầy bí ẩn xuất hiện. Phía sau anh là ba chiếc xe Mazda CX 5 2 WD lạ hoắt.

Anh đã lường trước rất có thể sẽ có người theo dõi nên đã chuẩn bị rất cẩn thận.

"Có đuôi"_Anh nói qua bộ đàm mini.

Không lâu sau phía sau có thêm chiếc BMW vượt lên chạy ngang với xe anh. Rất ngạc nhiên, hai chiếc giống hệch nhau, người ngồi lái trong xe kia cũng rất giống anh nhưng chỉ giống về kiểu tóc, quần áo còn về gương mặt thì không nhưng trong tối rất khó để nhận biết.

Anh quay sang trái nhìn người lái...là Chist. anh nhết mép, Chist hiểu ý gật đầu nột cái. Thế là đèn sau của hai xe đã bật lên.

Rất chói!!!

Tranh thủ lúc đó anh đã vượt lên cho Chist chạy vào phía trong. Đến lối ngã tư tiếp theo anh rẽ xe sang trái, Chist sang phải. Những chiếc xe cứ tưởng Chist là anh nên đuổi theo. Anh phóng xe đến một khu đất trống. Lúc đến nơi thì Nghi, Nhân, Huy và Ng.Ký đã có mặt.

Anh xuống xe, Nghi đưa cho mỗi người một viên thuốc.

-Uống đi.

-Thuốc chuột à- Nhân nhìn viên thuốc trên tay.

-Không uống mới chết đó- Nghi gắt lên.

Nhân bĩu môi rồi cũng uống.

Họ không nói gì nữa cùng nhau đi lại phía giữa khu đất.

-Lối xuống đâu?- Huy cau mày.

-Để tao- Nghi nói rồi rút ba con dao ra.

Cạch...Cạch...Cạch

Ba con dao của cô ghim trên ba thân cây gần đấy. Một thứ ánh sáng xuất hiện từ lòng đất. Đó là lối xuống sao?

Họ cùng nhau tiến lại.

-Lối xuống đó- Q.Minh nói rồi bước lên từng bật thang đi xuống.

Bốn người kia nhìn nhau rồi cũng theo anh. Họ đi xuống dưới, trong đây rất sáng, phía trần nhà có rất nhiều đèn màu trắng bao quanh.

Họ đi theo đường thẳng đến lúc có lối rẽ.

-Huy...Ngọc Ký hai người rẽ trái...còn Nhân...Nghi hai người rẽ phải...tôi sẽ đi thẳng. Chia ra tìm cho nhanh.-Q.Minh chia ra.

Bốn người kia đồng loạt gật đầu rồi chia nhau ra.

Q.Minh đi thẳng, trước mặt anh bây giờ là bốn miếng gạch xếp ngang nhau những hình ảnh rất quen đối với anh.

1_Là hình Sói Đen có để phía dưới dòng chữ Black Wolf.

2_Là hình Sói Trắng.....White Wolf

3_Là hình Sói Bạc.....Silver Worl

a_Là hình Sói Xanh.....Green Wolf

Anh lấy trong túi một lọ thủy tinh trong đó chứa thứ bột màu trắng. Anh lấy ra (có đeo găng tay sẵn) và rãi lên từng miếng gạch.

Rắc...Rắc...

Những miếng gạch từ từ nứt rồi vỡ đến những miếng gạch tiếp theo cũng vỡ ra tạo thành một cái hố sâu không đáy Nhưng chỉ duy nhất miếng Black Wolf là không vỡ và nó tạo ra một lối đi không rộng cụng chẳng hẹp chỉ đủ một người đi. Anh bước đi theo lối của miếng gạch rồi vượt qua luôn cả cái hố sau đó.

Phía Huy | Ngọc Ký

Hai người theo chỉ định của Q.Minh mà rẽ trái. Càng đi thì con đường càng hẹp, đến lúc hai người bị chặn lại trước một bức tường lớn.

-Ngõ cụt sao?- Huy nghi hoặc.

-Không- Ng.Ký nói rồi rút súng ra.

Đoàng

Viên đạn xuyên qua bức tường tạo nên một lỗ hỏng nhỏ. Anh nhết mép và đưa súng lên một lần nữa.

Đoàng

Viên đạn thứ hai trúng ngay cái nút màu xanh.

Tít

Cái nút kêu lên một cái, bức tường từ từ di chuyển qua một bên. Hai người nhìn nhau rồi cùng đi tiếp nhưng...trước mặt họ là những tia màu đỏ chằn chịt. Họ lại nhìn nhau lần nữa, cái gật đầu cùng lúc xuất hiện, hai người phóng lên lộn mấy vòng.

Uych

Ng.Ký đạp vào vách tường và phóng xuống, anh tiếp đất an toàn còn Huy thì đang kẹt ở khúc cuối, chỉ vì anh tiếp đất sớm quá nên bị kẹt lại giữa những tia màu đỏ đó.

Ng.Ký chạy lại nhấn vào cái nút màu đỏ.

Tít

Những tia màu đỏ biến mất. Huy và Ng.Ký tiếp tục đi.

Phía Nhân| Nghi

Nhân và Nghi rẽ phải, đi được một lúc thì hai người bị một con rắn rất to chắn trước mặt.

Nghi thì thầm gì đó vào Nhân rồi phi thân lên vách tường đi một cách nhanh gọn qua bên kia.

Giữa Nhân và Nghi là con rắn nó định vồ hai người nhưng Nghi đã ra phía sau nó nên nó không biết phải tấn công ai trước. Người cuối cùng nó chọn là Nghi. Nhân thấy vậy thì rút ngay kiếm ở thắt lưng ra lao ngay đến nó. Nó quay lại thấy Nhân đang lao vào thì cũng tiếp đón rất nồng nhiệt. Nghi nhân lúc này lấy trong túi ra lọ thuốc và kim tiêm. Sau khi chẩn bị xong cô nhẹ nhàng đi lại gần con rắn. Lúc cô định tiêm nó thì nó vội quay lại Nhân thấy vậy liền chém nó. Nó kêu lên rồi lại đấu tiếp với Nhân. Nghi nhanh chóng dùng kim tiêm đâm vào nó.

Nó thét lên rồi ngã xuống. Nó từ từ co cơ thể rồi chỉ còn lại bộ da ngoài thôi.

Nhân và Nghi cùng nhau chạy đi về phía trước.

Đến thêm một lối rẽ thì năm người họ gặp nhau. Họ tiến về phía trước. Trước mặt họ là một cánh cửa màu trắng. Q.Minh cầm nắm đấm cửa rồi mở ra. Trong phòng chẳng có gì hết, họ nhìn nhau rồi vào trong.

-Là RC991- Nhân thốt lên.

RC991 là loại thuốc rất độc. Khi ngửi nó rồi thì chỉ có con đường chế thôi. Vậy mà sao...cả nhóm thấy trong người không có gì hết. Không lẽ lúc sau nó mới có tác dụng.

Họ tiến lại cánh cửa tiếp theo. Q.Minh mở cửa. Là...Hoa Hồng Quỹ? Fund Commission sao?

Trong phòng chỉ có một cành hồng đen được đặt trong lồng kín trên một cái kệ giữa phòng. Nhưng nó rất khác với những loại hoa hồng khác, ở nó tỏa ra những vầng hào quang rất đẹp.

Họ tiếng lại, Ng.Ký bê tấm gỗ nhỏ ở dưới cành hồng. Anh từ từ nhấc lên, cả cành hồng và cái lồng thủy tinh cũng được nhấc lên theo.

Cả nhóm nhìn nhau rồi cùng ra ngoài. Q.Minh mở đường đầu tiên. Anh chọn con đường mà Nhân và Nghi đi lúc này chắc chỉ có đường này là an toàn nhất.

Anh cùng bốn người kia ra ngoài một cách dễ dàng. Nghi đi đến ba gốc cây lớn và rút ba con dao ra lập tức cánh cửa đóng lại.

Ở một nơi khác, trong căn phòng mang một màu xám lạnh lẽo đến rợn người. Có hai người đang ngồi ở sofa sắc mặt ngày càng tối lại, trước mặt là tốp người mặc đồ đen.

-Có cái theo dõi cũng chẳng làm xong- Người con trai gằn từng chữ.

-Yuki à đừng giận mà- Người con gái kế bên vỗ vai người con trai.

-Syn...tiếp theo sẽ làm gì?- Yuki nhìn Khả Linh giọng diệu dàng hơn.

-Để xem...nhưng cũng sẽ làm anh ta mất đi cái chức người đứng đầu thế giới bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Sau khi lấy được "Hoa hồng quỹ" thì Q.Minh, Nhân, Nghi bỏ về. Huy và Ng.Ký thấy vậy cũng đẩy cho Chist rồi chạy mất tâm. Chist chỉ biết thở dài, anh đem cất và chuẩn bị giao cho "chủ tịch".

Q.Minh quay trở về biệt thự, vscn xong thì anh ra ngồi ở cửa sổ. Ánh đèn khuya chiếu lên khuôn mặt anh tạo nên một bức tranh tuyệt mĩ.

Một nụ cười nhẹ xuất hiện, anh luôn đặt câu hỏi: Tại sao hình ảnh của cô bé ngốc đó luôn chiếm hữu tâm trí và trái tim anh? Cô bé đó sao lại cứ chạy trốn tình cảm của anh. Đúng là ngốc! (dám nói chị Minh ngốc à??)

Trái tim đã đóng băng của anh chắc sẽ tan thêm một lần nữa...một lần cuối thôi. Chỉ duy nhất với người đó.

Trường Chent

Ng.Minh đi vào lớp, mặt cô bây giờ tối sầm lại. Nghĩ sao bạn bè mà bỏ nhau vậy đó. Gặp Ng.Anh thì cô bảo "Anh Huy nói đưa mình đi rồi sorry cậu", gặp Khả Liên thì "Anh Ký nói là chở mình đi ăn sáng rồi mới đi học, thứ lỗi nha". Chắc điên lên mất.

Lúc sáng gọi cho Ng.Ký thì anh nói là sẽ chở cô đi, cuối cùng là ai? Q.Minh qua đưa cô tới trường, mấy người này được lắm dám chơi cô. Càng nghĩ càng tức mà.

-NGỌC ANH, KHẢ LIÊN HAI NGƯỜI CHẾT VỚI TÔI.- Ng.Minh vào lớp thấy hai người kia rất ngây thơ ngồi chơi ipad, đang điên mà, gặp rồi xử luôn.

-Nè cậu bình tĩnh...có chuyện gì vậy?- Ng.Anh giật mình.

-Còn hỏi không tại hai người chứ tại ai?- Cô quăng cặp lên bàn nhìn hai người kia bằng ánh mắt giết người.

-Tụi mình có làm gì đâu?- Khả Liên giả nai nói.

-Nói lại?- Ng.Minh sa sầm mặt.

-Ờ thì...-Ng.Anh lấp bấp nhìn Khả Liên cầu cứu.

Reeng...Reeng

Ng.Minh vội lấy điện thoại trong cặp ra, Ng.Anh cùng Khả Liên thở phào nhẹ nhõm "không sống nổi quá".

"Alo"

"Minh Minh học xong tụi anh qua đón đi chơi nói với hai người kia luôn"

"Dạ...Mà đi đâu vậy hai"

"Không nói...thôi học đi"

Ng.Minh tắt máy, không biết đi đâu nhưng đi chơi cũng là sở trường của cô mà. Cô qua sang nói với hai người kia bằng chất giọng đe dọa.

-Ra về sẽ đi chơi mà...hai người coi chừng tui đó.

-Lớn rồi mà bắt người ta coi chừng- Ng.Anh lầm bầm.

Khả Liên quay sang cô đưa hai ngón cái lên ra hiệu "rất đúng" nhưng đâu dám cho Ng.Minh thấy.

Mấy tiết học cuối cùng cũng qua rồi Ng.Minh thì rất hào hứng, cô nhảy chân sao ra cổng bỏ Ng.Anh với Khả Liên luôn.

-Con này nay khùng điên ba trợn gì vậy?- Ng.Anh cau mày.

-Ai biết- Khả Liên nhún vai rồi cũng chạy theo Ng.Minh luôn.

Ng.Anh chỉ biết theo sau hai cô này "Chắc hai nó uống nhầm thuốc"_Ng.Anh suy nghĩ.

-Nè- Ng.Ký từ xa vẫy tay.

-Hai đi đâu vậy...nói đi mà- Ng.Minh nũng nịu làm ai kia có mặt bị làm lơ.

-Ồn ào...Đi rồi biết.- Ng.Ký cốc yêu cô.

-Chào mấy anh chị- Ng.Minh lúc này mới để ý là còn nhóm của Q.Minh ở đây.

-Chào em- Cả nhóm đồng thành trừ Q.Minh, anh cau mày. Tại sao người đầu tiên cô nhìn thấy không là anh?

-Chào anh chị.-Ng.Anh và Khả liên đồng thanh.

-Chào mấy nhóc- Nhân xoa đầu hai người.

-Anh Nhân làm vậy là hông công bằng- Ng.Minh phụng phịu (bà này nay sao giống con nít vậy?)

Cả nhóm bật cười, Nhân cũng xoa đầu cô một cái.

Q.Minh nảy giờ máu nóng dồn lên não, cô coi anh là người thừa à, chẳng thèm đối hoài gì tới. Anh bực bội gắt lên.

-Đi nhanh đi...Phí thời gian.

Cả nhóm nhìn nhau chẳng hiểu gì. Mọi người bắt đầu lên xe, ai cũng có cặp có đôi rồi chỉ có cô và Ng.Anh thì chẳng có ai. Không lẽ hai cô chạy mấy chiếc motor này. thôi đi nghĩ tới cũng thấy ghê rồi, vậy là đành lên xe cho Q.Minh và Huy đưa đi thôi.

Kít...

Bốn chiếc motor ngừng ngay trước bar lần trước, Ng.Minh nhận ra liền la oai oái lên.

-Không...em không vào.

-Yên nào, vào đi không sao đâu.- Nhân cau mày.

-Không- Ng.Minh quả quyết.

Cả nhóm khuyên hết lời nhưng cô vẫn không nghe. Bực mình mà, Q.Minh đi lại nói nhỏ vào tai cô.

-Vào đi...em còn nhớ hợp đồng chứ? Hình như anh vẫn chưa phạt em lần nào.

Ng.Minh dựng hết tóc gáy, cô quay qua cười trừ với mọi người.

-Vào...trong thôi.

Cô nói rồi kéo tay Q.Minh đi vào. Mọi người nhìn cô chẳng hiểu gì mà cũng khâm phục Q.Minh chỉ có anh mới trị được cô thôi.

Về phần Q.Minh tất nhiên là anh đang vui rồi. Cuối cùng cô cũng nhớ đến anh cơ đấy, một nụ cười nhẹ chợt thoáng qua.

Nghi chọn cho cả nhóm một bàn trong góc khuất, cũng như bình thường Chist ra chào mọi người.

-Chào Danny, Tonny, Lenny, Elly và Ken còn hai em tên gì nhỉ? À...Ngọc Minh và Ngọc Anh đúng không? Ủa có cả Brina nữa à- Chist sổ một tràng.

-Chào anh- Ng.Minh/Ng.Anh/Khả Liên đồng thanh.

-Nhiều chuyện...lấy nước đi- Huy lầu bầu.

-Thì từ từ- Chist bĩu môi rồi ghi những thứ mọi người gọi.

Nghi cảm thấy trong người khó thở, cô vội quay vào trong góc tường lấy hủ thuốc ra và cho những viên thuốc vào miệng. Hành động này của cô có lẽ nhóm Q.Minh không thấy nhưng vẫn không thoát được ba ánh mắt lo lắng nhìn về hướng cô.

Nghi vuốt vuốt ngực rồi quay người ra cùng lúc có một vị khách không mời mà tới xuất hiện.

-Xem ai kìa...anh đưa cô bạn gái quê mùa này đến đây để biết đó biết đây à.- Khả Linh từ đâu xuất hiện nói bằng chất giọng chua ngoa.

Cả nhóm không nói gì coi như chó sủa, mọi người vẫn nói chuyện với nhau. Lúc Q.Minh thấy Khả Linh có ý định tiến tới thì anh đã choàng tay qua ôm lấy eo của Ng.Minh. Cô vùng vẫy nhưng vừa thấy Khả Linh thì biết ngay là anh có ý đồ nên thôi, ngoan ngoãn ngồi im.

-Đúng là điếc hết rồi...tội thật- Khả linh tiếp tục kiếm chuyện.

-Chúng tôi bình thường, tại vì thấy những loại cỏ rác như cô không xứng để nói chuyện thôi- Nghi nói trong sự khinh bỉ.

-Chị...hừ cũng chẳng sao. Mà tôi thấy anh Minh và cô bé này không giống người yêu cho lắm- Khả Linh nhếch mép.

-Ý cô là sao- Ng.Ký cau mày. Ánh mắt cả nhóm đều hướng về phía Khả Linh.

-Tôi thấy nếu đã là người yêu thì nên chứng minh chứ...Đúng không anh- Cô ta quay sang Q.Minh.

Anh chẳng nói gì chỉ có cái nhếch mép đáp trả.

-Vậy chắc là đúng rồi...

Cô ta chưa nói xong thì mọi người đã trừng mắt hết cỡ nhìn Q.Minh và Ng.Minh. Anh đang hôn cô sao? Không phải chỉ là anh ép cô vào sofa rồi đưa mặt của mình gần lại. Đứng ở chỗ Khả Linh nhìn thì anh đang hôn Ng.Minh nhưng mà có đâu.

Ng.Minh định vùng vẫy thì anh kìm cô lại.

-Yên đi.

Anh ngồi lại vị trí của mình nhìn Khả Linh bằng ánh mắt thách thức.

-Nếu như cô còn như vậy nữa thì đừng trách tôi- Anh nói rồi kéo Ng.Minh đi.

Khả Linh tức điên người, cô ta bỏ đi một mạch về bàn của mình. Định vạch kịch bản của Q.Minh nhưng anh đã "hôn" Ng.Minh trước mặt những người kia rồi còn vạch gì nữa.

Sau khi anh kéo Ng.Minh đi rồi thì Huy cười gian nhìn theo.

-Ê sao thằng này đi đâu cũng kéo theo Ngọc Minh hết dạ?- Huy cười cười.

-Điên...người ta là một cặp sao không đi chung được- Nhân tát đầu Huy.

-Mày nói chí lý- Nghi tát đầu Nhân.

-Điên à?- Nhân gắt lên.

-Mày/anh mới điên ý- Cả nhóm đồng thanh.

-Mấy người ăn hiếp tui- Nhân vờ khóc lóc.

-Ế tao mới ăn chưa có hiếp- Ng.Ký vỗ vỗ vai anh.

Sau khi ra khỏi bar Q.Minh đưa Ng.Minh đến một cánh đồng hoang. Anh để xe ở một góc cây lớn rồi dắt cô vào. Anh và cô đi qua cánh đồng. Anh dắt cô đến trước một bức tường lớn được tạo từ những dây thường xuân xanh biếc. Anh cùng cô đi vào, hình như trong đây là mê cung. Đúng rồi, là mê

cung, anh dắt cô đi thẳng rồi rẽ trái, rẽ phải làm cô muốn điên đầu nhưng...xuất hiện trước mắt cô là một căn nhà "thu nhỏ", có đầy đủ tiện nghi luôn. Có cả bể boi, giường ngủ,...rất nhiều thứ khác.

Anh kéo cô lại bể boi ngồi xuống, cô để hai chân đung đưa trong bể chứa nước mát lạnh.

-Nơi đây tuyệt quá- Cô cảm thán.

-Thật sao?- Anh hỏi.

-Vâng rất tuyệt- Cô gật đầu.

-Em là người thứ hai biết nơi này đấy...Những lúc buồn anh thường đến đây.

-Anh mà cũng có lúc buồn sao?- Cô nghi hoặc.

-Ừ...anh đã hứa với lòng, anh sẽ đưa người anh yêu nhất đến đây.

Anh vừa dứt thì cô đã đỏ mặt, không gian trùng xuống im lặng lạ thường. Anh đưa tay chỉ về khóm hoa nở rộ

-Em nhìn kìa.

Cô đưa mắt nhìn những khóm hoa.

-Đẹp quá- Cô thốt lên.

Cô vừa quay qua nói với anh gì đó nhưng...môi cô bị thứ gì đó mềm mềm chặn lại.

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, có vị gì ngọt ngọt làm anh muốn hôn mãi không thôi. Ng.Minh đơ người, tim cô đập rất mạnh. Không phải chứ?

Cô mở to mắt trong khi đó anh đang nhắm mắt thưởng thức vị ngọt từ đôi môi cô. Từ từ cô cũng nhắm mắt lại cảm nhận từ đôi môi mềm đó. Nhịp tim cô cũng đã đúng nhịp hòa vào anh.

Anh vươn tay ôm lấy thân ảnh bé nhỏ vào trong lòng, Không biết từ lúc nào anh đã nhấc cô lên ngồi trên đùi anh. Ng.Minh choàng tay qua cổ ôm anh, hai người hôn đến khi cả hai cảm thấy thiếu không khí trầm trọng thì anh mới luyến tiết rời khỏi bờ môi đó.

Ng.Minh đỏ mặt cô vội ngồi lại vị trí cũ, tay cô chạm lấy môi và nhẹ thốt lên.

-Chết rồi first kiss.

Anh nhìn cô cười.

-First kiss à?

Cô không nói gì, cuối mặt xuống che đi khuôn mặt đang ửng đỏ của mình. Anh lấy headphones ra nghe nhạc, tiện tay Anh đeo vào tai cho cô. Lại là những bản Ballad buồn, cô nghiêng đầu gục vào vai anh từ từ đi vào giấc ngủ.

Anh bế cô đặt lên chiếc giường lớn, đắp chăn kỹ lưỡng lại. Anh ngồi ở chiếc ghế gỗ nhìn cô chìm vào giấc ngủ say.

Nhóm Nhân nảy giờ vui chơi cũng nệt rồi, cả nhóm kéo nhau ra về. Ng.Ký và Khả Liên nhanh chân chạy trước còn Huy, Nhân, Nghi và Ng.Anh ở lại.

-Ê thanh toán đi chứ- Nhân kéo tay Huy.

-Tao bận đưa Ngọc Anh về rồi sorry- Huy nói rồi kéo Ng.Anh chạy đi.

-Ê...chầu này ai lo?- Nhân nói với theo.

-Mày lãnh đê- Nghi nói rồi cũng lượn ra ngoài luôn.

Nhân ở trong hậm hực thanh toán. Không phải là anh tiết tiền mà những người vui chơi, ăn uống nhiều nhất lại bỏ về trong khi đó anh chỉ uống có ly whisky à mà lại phải tính hết. Khổ thân!

Ng.Minh lờ mờ tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên chiếc giường lớn. Cô với lấy điện thoại ở bàn xem. 7.00 pm rồi sao? Cô đã ngủ lâu vậy à?

Cô lại tủ lấy ra chiếc áo sơ mi có sẵn đắp cho anh, Anh mở mắt, vừa thấy cô anh đã kéo cô ngồi vào lòng mình. Cô vội đứng lên lúng túng nói.

-Đi về...thôi.

Anh cười rồi đưa cô ra ngoài. Lúc đi ngang qua bụi cỏ vô tình cô nhìn thấy con chuột to thật to, cô hét lên rồi nhảy qua ôm lấy anh cứng ngắt.

-Chỉ là con chuột thôi mà.-Anh vỗ lưng cô.

-Em sợ lắm.- Cô vẫn không buông anh ra.

-Nó đi rồi

-Thật chứ- Cô buông anh ra nhìn giáo giác xung quanh.

Anh cùng cô đi ra ngoài lấy xe về. Lúc anh và cô đang tiến lại xe nhưng có những tiếng súng phát ra.

Đoàng...Đoàng...Đoàng...

Những viên đạn được phóng ra nhắm vào anh nhưng chẳng trúng. Ng.Minh vừa nhìn thấy một tên đang nhắm vào anh thì vội hét lên.

-ANH MINH!!!

Mùi máu tanh lan tỏa, trên cơ thể của người nào đó đã nhuốm màu đỏ của máu. Thân ảnh nhỏ bé ngã xuống lòng đường lạnh lẽo vì đã đỡ đạn cho một người cô yêu....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

-ANH MINH

Đoàng

Mùi máu tanh lan tỏa, thân thể Ng.Minh đã nhuốm màu đỏ tươi của máu. Thân ảnh nhỏ bé ngã xuống lòng đường lạnh lẽo. Cô đã đỡ phát đạn đó.

Q.Minh vội ngồi xuống ôm lấy cô vào lòng, truyền hơi ấm sang cho cô. Nhóm người trên xe CR-V màu đen nhanh chóng rời khỏi nơi đó nhưng làm sao nhanh bằng Q.Minh, anh đã kịp nhìn biển số xe. Anh lấy điện thoại gọi ngay cho bệnh viện.

Anh nhìn xuống Ng.Minh cô đang thở từng hơi khó nhọc. Cô vươn tay lên áp vào mặt anh, từng giọt nước mắt của cô lăng dài trên má.

-Ngọc Minh em ráng chịu nha...xíu nữa thôi!

-Em...yêu anh- Hơi thở của Ng.Minh nặng nề hơn.

-Ừ anh yêu em...anh yêu em mà- Anh ôm chặc cô vào lòng.

-Em muốn ngủ- Cô thều thào.

-Không em không được ngủ...

-Em muốn ngủ mà- Ng.Minh nói rồi từ từ hai hàng mi của cô dần khép lại.

-KHÔNG- Q.Minh hét lên, hai giọt nước mắt của anh chảy dài trên má rồi khô hẳn đi.

Băng ca đưa Ng.Minh vào thẳng phòng cấp cứu. Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, Q.Minh thẩn người, anh ngồi thụp xuống sàn.

Reeng...Reeng

Tiếng chuông điện thoại của Ng.Minh reo liên hồi. Q.Minh chẳng buồn nhìn vào mà nhấc máy.

"Minh Minh em đi đâu? Sao giờ này chưa về?"

"Tao đây"

"Em gái tao đâu?"

"Trong viện"

"Cái gì?"

"Tút...Tút...Tút...*

Q.Minh tắt máy, anh lấy điện thoại của mình gọi cho ai đó.

"Alo"

"Tìm ngay chiếc CR-V màu đen, biển số xxxx...tìm xong thì khử hết đi"

"Được"

Anh buông điện thoại xuống thất thần nhìn vào cửa phòng cấp cứu.

Trong căn phòng màu chủ đạo toàn là xám, một cô gái ngồi trên sofa. Trước mặt cô là 3 tên mặc đồ đen.

-Thưa đại tiểu thư, chúng tôi đã làm đúng như lời cô dặn.- Một trong ba tên đó lên tiếng.

-Con đó bị gì?- Cô gái liếc ngang tên đó.

-Dạ bị trúng đạn ở vai...dù không bị thương nhiều nhưng nhìn nó thì khó qua khỏi- Tên đó cúi đầu.

-Tốt...Rất tốt...Haha tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho các người vào sáng mai còn bây giờ thì lui đi- Cô gái cười to, đôi mắt ánh lên tia thỏa mãng.

-Dạ- Những tên đó cùng nhau lui ra ngoài.

Sau khi họ đi rồi thì cô gái đó bật người dậy đi đến bên quày rượu trong phòng. Cầm ly rượu vang đỏ trên tay cô ta lắc lắc.

-Ngọc Minh...mày định đấu với tao sao? Mày còn non lắm.-Nói xong cô ta uống hết rượu trong ly.

Không lâu sao NG.Ký cùng Khả Liên và những người kia đến.

-Quốc Minh...có chuyện gì xảy ra vậy?-Ng.Ký lay vai anh.

-.....-Không một động tĩnh đáp trả.

-MÀY NÓI ĐI CHỨ- Nghi hét lên.

-Chuyện là vầy...

Q.Minh kể ra hết tất cả sự việc cho mọi người nghe. Vừa nghe xong ai cũng thẫn người ra. Ng.Anh tựa vào vai Huy khóc sướt mướt, Khả Liên dù được Ng.Ký ôm vào lòng an ủi nhưng cô vẫn khóc òa lên, Nhân, huy thì ngồi trên ghế ôm lấy đầu, Q.Minh thì ngồi dưới sàn ánh mắt anh nhìn đăm đăm vào cửa phòng cấp cứu.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, bác sĩ, y tá ra vào phòng cấp cứu không thôi.

Ting

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Q.Minh và mọi người chạy đến bên vị bác sĩ già.

-Em gái tôi sao rồi bác sĩ?- Ng.Ký nhanh miệng hỏi trước.

-Nạn nhân bị trúng đạn ở vai, tuy không nghiêm trọng nhưng cô ấy bị mất khá nhiều máu nên cơ hội sống rất thấp. Chúng tôi đã truyền máu và tạm thời sẽ cho cô ấy thở oxi- Bác sĩ nói giọng đều đều.

-Vậy khi nào cô ấy mới tỉnh lại?- Q.Minh lay vai ông.

-Sớm nhất là một hoặc hai tuần còn không thì mọi nên chuẩn bị tâm lý- Ông nói rồi quay đi.

Q.Minh thất thần ngồi bệch xuống sàn. Không! Không thể nào! Ngọc Minh của anh không thể bị như vậy. Tất cả là tại anh. Là lỗi của anh.

-Quốc Minh à mày nên về thay đồ đi, khắp người mày dính rất nhiều máu đó- Nghi vỗ vai anh.

Anh không trả lời lại chỉ im lặng nắm chặt lấy tay của Ng.Minh trên giường, người cô thì dây nhợ chằn nhịt.

Nghi lắc đầu "Đúng là khuyên không nổi đồ cứng đầu".

Cô cùng Nhân về lấy đồ cho anh, sau khi đưa đồ thì cô trở về chuẩn bị đến trường. Lúc đi cô cũng quên nói với anh.

- Mày với thằng Ký ở đây, học xong tụi tao sang thăm Ngọc Minh.

Q.Minh ngồi trên ghế nhìn cô. Cô gái vui vẻ, ngốc nghếch của anh bây giờ phải nằm trên đây. Anh có lỗi với cô nhiều lắm.

"Ngốc à! Khi nào em mới tỉnh?"

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Ngọc Ký dựa đầu vào tường, anh thất không ngờ lời hứa của anh với mẹ không thành sự thật. Anh đã hứa là sẽ bảo vệ em gái của mình, anh không làm được. Anh không xứng làm anh trai của cô.

Ng.Minh nhìn giáo giác nhìn xung quanh. Sao nơi đây toàn là màu trắng bao phủ? Cô chạy mãi chạy mãi vẫn không thấy được lối ra, nó như một tờ giấy trắng trải dài trên trời lẫn dưới đất. Rốt cuộc thì cô đang ở đâu? Đâu mới là lối ra?

Ng.Minh ngơ ngác nhìn xung quanh, nơi này quá lạ lẫm đối với cô. Có ai chỉ cho cô đường về không?

Trong khi đang loay hoay tìm đường thì Ng.Minh thấy một thân ảnh cao cao quen thuộc xuất hiện trước mặt. Anh như một thiên sứ trong bộ đồ trắng và nụ cười tỏa nắng. Anh đang cười với cô đó...đúng là anh rồi.

-Anh Minh...Em nhớ anh lắm- Cô chạy lại chạy lại ôm anh nhưng...cô không thể nào chạm vào anh.

Anh vẫn im lặng và mỉm cười với cô.

-Anh có thể đưa em thoát khỏi nơi này không?

-Ngọc Minh em mau tỉnh lại, chỉ có tỉnh lại thì em mới thoát được nơi này.

-Anh nói gì vậy? Tỉnh...Tỉnh lại? Em làm sao hả?

Anh không nói gì nữa từ từ anh tan vào khoảng không phía trước.

-Anh Minh chờ em với...Anh Minh.

Ng.Minh hối hả chạy theo nhưng bóng anh đã khuất xa dần và biến mất. Cơ thể cô như không còn sức lực nữa, cô ngồi thụp xuống khóc như đứa trẻ lên ba.

Q.Minh nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô. Mới hôm qua còn ấm mà vậy mà giờ... Anh khẽ thì thầm với cô.

-Chừng nào em mới tỉnh đây? Làm ơn em hãy mở mắt và nhìn anh đi. Chỉ một lần thôi cũng được...Anh xin em đấy- Anh lại rơi nước mắt rồi. Sao lần đầu và lần thứ hai anh đều rơi nước mắt vì cô bé ngốc đó chứ?

-Em nhìn anh nè...như thế này em đã vui chưa? Anh thành ra thế này cũng do em đó. Em phải đền bù đi chứ- Anh ngồi độc thoại một mình. Tuy nói một mình nhưng anh biết Ng.Minh cũng nghe được những gì mà anh nói.

-Là lỗi của anh...anh không nên để em đỡ đạn...là lỗi của anh- Anh áp tay của Ng.Minh lên mặt mình, cho cô cảm nhận được hơi ấm của anh, cho cô biết anh đã lo lắng đến nhường nào.

Từ mắt Ng.Minh có thứ chất lỏng chảy dài xuống, Q.Minh vừa thấy liền hét toán lên làm cho nhóm Nhân ở cửa giật mình chạy vào.

-Bác sĩ...Bác sĩ đâu?- Anh hét lên.

Nhóm Nhân vừa vào thì bị anh đẩy đi tìm bác sĩ.

-Có chuyện gì vậy Minh- Nghi cau mày.

-Ngọc Minh vừa rơi nước mắt đó...em ấy vừa rơi nước mắt đó- Anh nói trong hoảng loạng. Có phải cô bé ngốc của anh có tiến triển gì rồi không?

Anh vừa dứt lời thì bác sĩ cũng vừa chạy vào. Ông bảo mọi người ra ngoài rồi xem sét cho Ng.Minh. Một lúc sau ông bước ra.

-Bác sĩ cô ấy có tiến triển gì rồi?- Vừa gặp ông bước ra thì Q.Minh đã quay ông như chong chóng.

-Cô ấy bị hôn mê chỉ mới 1 ngày nên như thế này vẫn chưa được gọi là tiến triển...Cho tôi hỏi ai là người ở trong đó lúc nãy?

-Là tôi- Q.Minh buông ông ra.

-Cậu đã nói chuyện với cô ấy đúng không? Rất tốt, cứ nói chuyện với cô ấy như vậy có thể cô ấy sẽ tỉnh lại.

-Ông nói thật chứ?- Cả nhóm mừng rỡ.

Ông bác sĩ gật đầu rồi quay gót đi. Q.Minh chạy vào phòng ngồi nói chuyện với Ng.Minh. Được thông tin tốt từ anh rồi thì anh sẽ không bỏ lỡ, nhất định Ngọc Minh phải tỉnh lại.

Nhóm Nhân nhìn anh cũng cảm thấy thương lắm, nagy cả Ng.Ký là anh trai của Ng.Minh anh cũng đuổi ra ngoài muốn đi đâu thì đi nhưng phải im lặng để anh "tâm sự" với Ng.Minh.

Anh đã bỏ đi lớp vỏ lạnh lùng. cao cao tại thượng của ngày nào và thay vào đó là một lớp vỏ hoàn toàn khác biết quan tâm, biết lo lăng và...rất ấm áp.

Ngọc Ký không dám đụng đến điện thoại, anh sợ nếu như anh đụng đếnthì anh sẽ gọi cho ba mẹ mất. Anh không muốn hai người họ lo lắng vì hai người đang rất chú tâm vào một dự án rất lớn. Anh biết chuyện này liên quan đến tính mạng của Ng.Minh nhưng anh không thể nào làm khác.

Ngọc Minh hôn mê cũng được 2 tuần rồi. Sức khỏe cô cũng tiến triển tốt nên bác sĩ đã gỡ oxi cho cô, bây giờ chỉ có việc trông cho tới ngày cô tỉnh lại thôi.

Q.Minh và Ng.Ký luôn túc trực bên cô 24/24 không rời một bước. Q.Minh thì rồi trên ghế bên giường của Ng.Minh lúc nào anh cũng nắm lấy đôi tay nhỏ của cô còn miệng thì luôn hoạt động không thôi.

Ng.Ký thì bị anh đuổi cổ, tống khứ ra ngoài nhưng nghe mọi người khuyên với lại anh cũng là anh trai của Ng.Minh nên châm chước cho vào "giữ cửa".

-Em tỉnh dậy đi...anh cầu xin em...làm ơn nhìn anh một lần đi- Q.Minh ngồi bên giường Ng.Minh, vẫn bài ca con cá đo anh hát mãi không biết chán.

-Em mà không tỉnh dậy thì anh sẽ phạt em đó!- Anh nới lỏng tay định đi lại bàn lấy ít nước uống nhưng...tay anh bị một bàn tay khác níu lại. Người trên giường từ từ mở đôi mắt ra nhìn vào anh.

Phải! Ng.Minh đã tỉnh...cô đã tỉnh lại rồi.

-Đừng phạt em mà- Cô nói giọng mè nheo.

-Em tỉnh rồi...Em tỉnh thật rồi...Anh sẽ không phạt em...Sẽ không phạt đâu.- Anh ôm chầm lấy cô, người con gái ai chờ đợi bao lâu nay. Có ai có thể diễn tả được cảm xúc của anh lúc này không? Hạnh phúc? Vui mừng? Hay anh...đang mơ?

-Ken...Ken...Ngọc Minh tỉnh rồi- Anh quay sang kêu Ng.Ký.

-Cha này...ban đêm ban hôm la oai oái lên...không cho anh ngủ hết...phiền phức- Ng.Ký không mở mắt mà nói một tràng, tự dưng anh bật người dậy trừng mắt lên.- Cái gì? Minh Minh...-Anh lao ngay đến giường.

-Anh hai.

Anh ôm cô vào lòng, đứa em này của anh không sao thì anh yên tâm rồi. Anh buông cô ra rồi rót cho cô cốc nước.

-E muốn ngủ- Ng.Minh tay cầm cốc nước tay thì dụi dụi mắt.

-Không được- QMinh/Ng.Ký đồng thanh.

-Sao dạ?- Cô phụng phịu.

-Mới tỉnh giờ ngủ nữa không chừng đi luôn- Q.Minh đã trở lại phong thái bình thường không giống anh cách đây 5' đâu.

-Anh đang trù em à?- Ng.Minh đánh vào tay anh.

Anh không nói nữa chỉ nhún vai.

-Thôi đi...em đối xử với người lo lắng cho mình nhất như vậy sao?- Ng.Ký lắc đầu.

-Anh ấy mà lo lắng gì?- Ng.Minh bĩu môi. Cô biết anh rất lo lắng chứ nhưng cô cứ phớt lờ cho qua. Không phải cô ghét anh mà tại sau nụ hôn đó rồi vụ việc đã sãy ra cô vẫn chưa biết đối diện với anh ra sao.

Mới 6.00 am Q.Minh đã ra hành lan gọi cho Nhân.

"Alo thằng hâm nào đáy?"

"Ngọc Minh tỉnh rồi"

"Ngọc Minh nào trời?"

"Tút...Tút...Tút...*

Q.Minh vừa tắt máy thì Nhân bật người dậy. Ng.Minh tỉnh rồi? Anh vội nhảy xuống giường, phi thân vào nhà vệ sinh.

Sau khi ra anh vội gọi ngay cho những người còn lại rồi kéo nhau vào viện thăm Ng.Minh.

-Bé yêu!!!!!!!! Nhớ bé quá- Ng.Anh/Khả Liên chạy đến ôm lấy Ng.Minh.

-Mình cũng nhớ mấy cậu quá- Ng.Minh choàng tay ôm hai người.

-Ngọc Minh chúc mừng em- Nghi/Nhân/Huy đồng thanh.

Ng.Ký từ cửa bước vào anh cầm theo sổ khám bệnh của Ng.Minh.

-Minh Minh, em sẽ được suất diện vào ngày mai nhưng phải đến đây để khám định ký mỗi tuần.

-Dạ- Ng.Minh gật đầu.

-Mà em phải ở đây chung với mọi người anh thì phải sang anh rồi...ba mẹ vừa gọi- Ng.Ký vuốt tóc cô.

-Vâng mà anh đi trong hôm nay luôn ạ?

-Ừ- Ng.Ký gật đầu.

-Anh đi lâu không?- Khả Liên cau mày.

-Khoảng 1,2 tuần gì đó thôi- Anh choàng tay ôm cổ cô từ phía sau.

-Để Ng.Minh ở nhà tao đi- Q.Minh nảy giờ mới lên tiếng, câu nói của anh rất có sức ảnh hưởng nha. Cả nhóm trừng mắt còn Ng.Minh thì phun hết nước trong miệng ra.

-Không...không chịu đâu.- Ng.Minh lắc đầu ngày ngạy.

-Hợp đồng- Anh ghé vào tay cô.

-Được rồi...em sẽ ở nhà anh- Ng.Minh mím môi.

Q.Minh cười, phải nói là nụ cười gian nhất từ anh làm cho Ng.Minh thấy bất an trong lòng.

"Thảm rồi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngọc Minh Xuất Viện.

Hôm nay là cuối tuần cũng là ngày Ng.Minh xuất viện. Theo tâm lý ai vừa được xuất viện thì vui mừng không thôi nhưng với Ng.Minh thì khác vì cô sắp vào nhà "sói" rồi.

Sáng sớm cô đã bị Gia Nghi, Ng.Anh và Khả Liên dựng đầu dậy thay đồ, make up nhẹ,... Cô qua nhà Q.Minh ở tạm theo "thánh chỉ" chứ đâu phải đi thi "hoa hậu phiên bản lỗi đâu" làm gì mà ghê vậy chứ.

Sau một lúc "vật lộn" với mấy đống son phấn thì cô đã trở thành một Ng.Minh hoàn toàn khác. Xinh hơn, giống búp bê hơn,...nhưng cũng nhờ vào Khả Liên thôi.

-Em thay cái này đi.

Ng.Minh vừa đứng dậy định đi ra thì Nghi nhanh tay dúi vào tay cô cái túi rồi tống thẳng vô nhà vệ sinh luôn.

Cô uể oải bước ra ngoài, cô trông như thiên thần trong bộ váy màu hồng nhạt, tóc uốn xoăn nhẹ xõa ra nhưng có gì đó kì kì.

-Em thấy nó thiếu thiếu gì đó- Ng.Anh vuốt cằm.

-Chị cũng thấy vậy- Nghi nheo nheo hai mắt.

-Thiếu giày- Ng.Minh nói giọng chán nản.

-Ờ ờ đây nè- Khả Liên lại dúi cho cô thêm một cái túi nữa.

Ng.Minh lấy trong túi ra...là đôi giày búp bê cùng màu với bộ váy. Cô mang vào chân song đó cửa phòng mở ra.

-Trời Ngọc Minh em đi thi hoa hậu hả?- Nhân há hốc mồm.

-Hỏi mấy người này đi...Qua ở ké nhà người ta mà cũng làm lố...không có hai em ở đây rồi ăn hiếp em vậy đó- Ng.Minh than vãn.

-Bởi vậy mới nói...anh cũng thấy em hợp đi thi hoa hậu đó- Huy cười cười.

-Thật hả anh?- Hai mắt cô sáng rỡ.

Huy gật gật đầu, cô thấy vậy thì đắt ý nhướng mày nhìn Nghi, Ng.Anh với Khả liên.

-Hoa hậu phiên bản lỗi đó cô hai- Cả nhóm đồng thanh trừ Q.Minh

Ng.Minh hậm hực lườm mỗi người một cái rồi quay phắt mặt đi.

Q.Minh đứng dựa người vào tường, ánh mắt anh nhìn cô không lệch một giây nào. Anh cười nhẹ, gật gật đầu rồi tiến lại kéo cô đi thẳng ra ngoài.

-Về nhà thôi- Anh nắm chặc lấy tay cô.

"Về nhà? Ủa nhà anh ấy đâu phải nhà mình...Làm gì mà hối chứ"_Ng.Minh bĩu môi.

Anh tống cô lên xe về trước, mấy người kia cũng theo sau. Tội nghiệp cho Khả Liên, Ng.Ký đi rồi chẳng ai đưa cô đi tự dưng Ng.Anh kéo cô lên xe của Huy luôn làm cho cô thấy khó chịu. Có ai mà đi phá hoại cơ hội của người khác, nhìn cách Huy nhìn cô thì cô biết anh đang ức lắm rồi.

Kít...

Ba chiếc xe dừng trước biệt thự của Q.Minh. Cánh cổng cũng từ từ được những tên vệ sĩ mở ra, ba chiếc xe chạy vào sân.

Mọi người xuống xe cùng nhau vào trong, vừa vào đến cửa thì họ đã thấy QGKim đang cuối đầu chào.

-Chào thiếu gia Quốc Minh, thiếu gia Hiếu Nhân, thiếu gia Khắc Huy và tiểu thư Gia Nghi- QGKim nói rồi quay sang Ng.Minh, Ng.Anh và Khả Liên- Còn ba vị này là?

-Đây là Ngọc Minh, Ngọc anh và Khả Liên- Q.Minh đưa tay chỉ từng người.

-À chào tiểu thư Ngọc Minh, tiểu thư Ngọc Anh và tiểu thư Khả Liên- Bà lại cuối đầu.

-Ơ dì không cần làm vậy đâu ạ- Ng.Minh hối hả cầm lấy tay bà.

-Không sao tôi cũng quen rồi- Ba cười hiền.

-Tụi con vào trong đây- Q.Minh cười nhưng nó chỉ là thoáng qua.

-Vâng- Bà nói rồi đi ra ngoài.

Ở trước biệt thự lại có thêm chiếc BMW, chiếc xe dừng lại, lưỡng lự một lúc rồi chạy vào trong.

Cạch

Một cô gái bước xuống, về vật chất lẫn vóc dáng của cô ấy đều toát lên vẻ quý phái, kiêu kì và...coi trời bằng vung.

-Chào tiểu...à không cô Khả Linh- QGKim chào cô rồi bước đi tiếp.

-Nè nè nè...bà có biết phép tắt gì không vậy hả? Có cần tôi dạy cho không?- Khả Linh núi tay bà lại.

-Xin lỗi nhưng cô không đi với thiếu gia thì tôi không thể gọi là tiểu thư- Bà không chút sợ hãi mà nói lại

-Bà...đúng là không biết phép tắt gì hết...người làm của Lý Gia là vậy đó hả- Cô ta nói bằng giọng khinh bỉ.

-Tôi có ra sao thì cũng là người của Lý Gia cô không có gì quản hết...với lại ai mà cũng như cô chắc xã hội này còn gì nữa- Bà nói thẳng mặt, với loại người không xem ai ra gì của cô ta thì cần chi nhượng bô.

-Bà...được lắm! Đến lúc tôi làm chủ nơi này thì bà đừng hòng mà yên thân...hứ- Cô ta hất tay bà ra, lườm ngang bà một cái rồi đi vào trong.

Cô ta đi một mạch vào trong thì thấy chỉ có Q.Minh ngồi ở sofa (mấy anh chị kia kéo nhau vào bếp hết rồi ạ). Cô ta nhanh chóng nhảy vào ngồi kế anh.

-Anh Minh...em nhớ anh quá đi- Cô ta dựa cả thân người vào anh mà nũng nịu.

-Cảm ơn đã nhớ đến tôi- Anh nhết mép.

-Anh nói vậy là sao chứ?- Khả Linh ngước lên nhìn anh.

Trong bếp bây giờ rất hỗn loạn, rau cải văng tứ tung, nồi niu xoong chảo cũng vật vã ra sàn hết,...Tất cả cũng vì bốn đứa lóc chóc, chọc ghẹo rồi rượt đuổi nhau không ai khác là Ng.Minh, Ng.Anh, Khả Liên và cô nàng lâu lâu "lên cơn" Gia Nghi.

Huy và Nhân chỉ biết đứng nhìn rồi khóc trong lòng, ba lần rồi. Hai anh đã dọn lại rồi bốn người kia lại bày bừa ra. muốn khóc thét lên quá đi.

-Ngọc Minh à em đem nước ra cho thằng Minh đi- Nhân lấy cớ đuổi khéo.

-Vâng- Ng.Minh gật đầu cái rụp rồi lại bàn rót nước và đi ra.

"Phù...đuổi được một con siêu quậy"_Nhân và huy thở phào nhẹ nhõm.

-Ê ba đứa kia...hết cái rồi hả mà lấy ớt ra băm thế- Huy hét lên.

Ngọc Minh cầm ly nước cam vừa rót đem ra cho anh, cô vừa ra tới thì thấy Khả Linh đang dựa người vào anh còn anh...chẳng phản kháng.

Xoảng

Lý nước cam trên tay cô rớt xuống vỡ cụng, cô đứng bất động nhìn về phía anh.

-Có chuyện gì vậy?- Nhóm Nhân chạy ra.

Q.Minh không nói gì anh đẩy Khả Linh ra rồi bước một mạch lên lầu.

-Chậc...chậc tội nghiệp chưa...-Khả Linh tặc lưỡi.

-Ý gì?- Nghi liếc mắt qua cô ta.

-Không có gì hết chỉ là thấy bé này quá đáng thương- Cô ta cười nhẹ nhưng trong nụ cười đó ẩn chứa điều gì? Khinh bỉ? Thương hại?Hay thỏa mãng?...

-Vậy sao? Người đáng thương là chị mới đúng?- Khả liên nhết môi.

-Đúng đó quá đáng thương đi chứ- Ng.Anh vừa xoay xoay lọn tóc vừa nói.

-Chứ cô em của tôi thấy tôi đáng thương ở chỗ nào?- Khả Linh chuyển sang Khả Liên.

-Tôi thấy chị...um để coi...à thiếu vitamin boys trầm trọng- Cô vừa dứt câu thì nhóm Nhân cười rộ lên nhưng chỉ có một người cả cái nhết môi còn không nổi huống chi là cười.

-Mày...- Khả Linh trừng mắt cái gì chứ mấy vụ đấu võ mồm này thì cô treo cờ trắng chào thua.

-Sao nào?- Khả Liên nghiêng đầu hỏi.

-Tôi không rảnh nói chuyện với mấy người.- Cô ta nói rồi lại sofa ngồi xuống.

Cả nhóm bắt đầu bỏ mặc cô ta quay sang Ng.Minh.

-Ngọc Minh à...để mình đưa cậu lên phòng nghĩ nha- Khả Liên nói rồi cùng Ng.Anh và Nghi đưa Ng.Minh lên phòng. Còn Nhân và Huy thì quay lại dẹp dọn bãi chiến trường ở dưới bếp.

Bữa trưa đã được chuẩn bị xong xuôi, Huy, Ng.Anh, Khả Liên thì dọn mọi thứ ra bàn, Nhân thì đi gọi Q.Minh còn Nghi thì đi gọi Ng.Minh

Khả Linh bước vào bếp, cô ta nảy giờ ngồi ở sofa chơi game lướt web đã đời rồi, chờ mọi người làm xong mới lết xác vô đây. Bộ định ăn chùa à?

Cô ta thản nhiên ngồi xuống bàn, vắt chéo hai chân nhìn mọi người dọn ra. Ng.Anh thấy ngứa mắt định cho cô ta một bài học thì bị Huy cản lại.

Ng.Minh cùng Nghi và Nhân bước xuống thì mọi người cũng đã dọn ra bàn hết chỉ còn thiếu Q.Minh thôi.

Mọi người ngồi vào bàn chờ anh, sao nảy giờ anh vẫn chưa xuống. Nhân cau mày rồi quay sang Ng.Minh định nói nhưng sợ Khả Linh cướp công nên nhắn tin qua cho cô.

Tin

Điện thoại cô có tin nhắn, cô vội mở ra đọc.

"Em lên gọi Quốc Minh đi! Lâu quá mà sao nó chưa xuống nữa"_Nhân

Ng.Minh nhìn anh, cô gật đầu rồi đứng dậy đi lên, cô lại trước cửa phòng anh. Tay cô đưa lên nửa muốn gõ cửa nửa muốn không. Nhưng thôi anh ấy cũng cần phải ăn gì chứ.

Cốc...Cốc

Cô gõ cửa.

-Ai- Tiếng nói của anh vọng ra.

-Là em- Ng.Minh nói.

Bên trong tự dưng im lặng rồi cánh cửa mở ra. Cánh cửa cửa mở, cô dần hiện ra, vừa thấy cô anh đã ôm vào lòng.

-Đừng hiểu lầm anh.

-Em đâu hiểu lầm- Cô gỡ tay anh ra- Anh xuống ăn trưa đi.

Cô quay gót đi xuống, anh đứng một mình ở đó. Sao anh lại nói vậy? Cô và anh là gì của nhau? Sao anh lại sợ cô hiểu lầm.

Anh bước xuống và đi vào bếp.

Mọi người ăn trong sự ngột ngạc, không được tự nhiên như lúc họ ở cùng nhau bởi vì...vị khách không mời mà tới.

Q.Minh ngồi giữa Ng.Minh và Khả Linh. Khả Linh gắp thức ăn đầy ắp chén của anh nhưng anh đều gắp ra và để vào cái đĩa trống Nhân vừa lấy cho anh. Anh gắp từng thứ một bỏ vào chén của Ng.Minh bảo cô phải ăn hết. Ôi trời! Cô đâu phải là heo =.=

Khả Linh hậm hực, tại sao anh lại quan tâm Ng.Minh như vậy chứ? Nhưng thứ gì của cô anh đều gạt bỏ qua một bên.

Nhóm Nhân nhìn ba người với ánh mắt thích thú. Đáng đời lắm!

Sau khi ăn xong mọi người kéo nhau ra phòng khách chơi. Khả Linh cầm ly nước lọc đi lại gần Ng.Minh, cô ta vờ vấp ngã và làm đổ hết nước trong ly và tất nhiên người hứng hết là Ng.Minh rồi.

-Nè...cô không có mắt à?- Ng.Anh gắt lên.

-Lỡ vấp chân làm gì ghê vậy?- Cô ta nhìn bằng nữa con mắt rồi quay sang Q.Minh- Em về nha anh.

Anh không nói gì chỉ cùng Nhân và huy ngồi xem tivi. Cô ta lấy túi xách rồi khinh khỉnh bước đi.

-Để mình lên thay đồ- Ng.Minh nói rồi chạy lên phòng.

Thế là cả nhóm ở lại nhà Q.Minh chơi đến tối với lý do là "Lúc nảy có khách không chơi được nên giờ chơi bù".

Sau khi mọi người về hết thì Ng.Minh chán nản đi ra ngồi ở bộ ghế làm bằng mây gần bờ hồ bơi. Cô đang ngồi nghịch chậu sương rồng nhỏ trên bàn thì Q.Minh từ đâu đi lại và ngồi xuống đối diện cô.

-Sao chưa ngủ?- Anh hỏi.

-Em không ngủ được- Cô chu miệng trả lời.

-Lý do- Anh nheo mắt.

-Em chưa quen thôi- Cô bỏ chậu sương rồng ra, hai tay cô đang lại rồi chống cằm lên.

-Từ từ rồi quen...tập đi là vừa- Anh cười cười.

-Dạ?- Cô cau mày. Tự nhiên cô bật người đứng dậy nắm tay anh kéo lại bờ hồ bơi.- Anh đi theo em.

Cô kéo anh ngồi xuống, tay cô từ từ chạm nước và...

-Em làm gì vậy? Ước áo anh rồi này- Q.Minh giật mình.

Cô không nói, vừa cười khúc khích vừa tát nước anh. Hay tay anh cầm hai tay cô lại, đôi mắt màu huyết của anh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô.

-Anh biết anh đẹp rồi...Không cần lấy nước làm nền đâu.

-Anh tự tin quá đấy- Cô bĩu môi rồi quay sang hướng khác.

-Giận à?- Anh lay vai cô, cô không trả lời- Nè giận thật à?- Anh lay mạnh hơn.- Được lắm...chết nè- Anh đưa tay xuống nước và tát vào cô.

-Á...lạnh...hihi không giỡn đâu...lạnh mà...anh thôi đi hihi...

Phía cửa chính của căn biệt thự có một người phụ nữ đứng tuổi nhìn hai người bằng ánh mắt triều mến.

-Thiếu gia...cậu trưởng thành rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Giấy Nhắc Nhở Tỏ Tình.

Ngọc Minh uể oải bước xuống. Nơi đây lạ chổ báo hại cả đêm cô không thể chợp mắt. Cô đi vào bếp thì gặp QGKim đang chuẩn bị bữa sáng.

-Chào dì Kim! Con có thể phụ giúp gì không?- Ngọc minh chào bà.

-À chào tiểu thư, xong hết rồi cô không cần làm gì đâu- Bà cười.

-Dạ thôi con thấy còn rau chưa rửa hay là con rửa cho- Ngọc Minh đi lại phía bà.

-Không được đâu. Thiếu gia thấy thì sẽ không vui...chắc tiểu thư không muốn thấy thiếu gia như vậy đâu đúng không?- Bà ngăn cô lại.

-Thôi mà...dì cho con làm đi- Ngọc Minh nũng nịu

-Còn rửa rau thôi để tôi làm được rồi, tiểu thư lại ghế ngồi đi.

-Dạ...mà dì đừng gọi con như vậy nữa, con không quen đâu.

-Chỉ cần tiểu thư ngồi ở đây thì tôi sẽ làm những gì mà tiểu thư muốn.- Bà đẩy cô lại ghế.

Ngọc Minh chán nản ngồi xuống. Làm khách thì cũng phải cho phụ chứ, không lẽ lại ngồi không coi sao được.

Quốc Minh trong bộ đồng phục bước xuống cầu thang, anh nhìn vào bếp thì thấy Ngọc Minh đang chú tâm nhìn theo từng động tác của QGKim. Anh cười rồi vào bếp.

Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô.

-Dậy sớm vậy?

-Tại em ngủ không được- Cô rời mắt khỏi QGKim rồi nhìn anh.

-Hôm nay em phải ở nhà, tuần sau mới được đi học.

-Vâng- Cô trả lời cùng lúc đó QGKim đem bữa sáng ra.

-Đây là beef steak của thiếu gia còn đây là cháo của tiểu thư- Bà đặt lên bàn.

-Ủa? Sao là cháo ạ?- Cô cau mày.

-Đó là ý của thiếu gia- Bà cười với cô.

Cô nhìn anh thì thấy anh đang ăn rất ngon lành. Cô thở hắc ra rồi cầm muỗng lên và ăn từng miếng.

-Ở nhà đừng quậy phá- Anh nói xong thì ra sofa lấy ba lo rồi đi ra ngoài luôn.

Cô cau mày chu miệng, bộ cô quậy lắm sao? Cô ngồi ăn hết cháo xong thì dẹp vào hết.

-Tiểu thư để tôi- QGKim ngăn cô lại.

-Sao vậy dì?- Cô hỏi lại.

-Tiểu thư muốn thiếu gia la tôi sao? Tôi thấy hay là cô đi dạo đi mấy cái này để tôi làm là được rồi- Bà kéo cô ra phòng khách.

Cô nhìn bóng bà đang khuất "Thật khó hiểu" bộ phụ giúp có gì sai à.

-Dì Kim ơi con ra ngoài dạo nha- Cô nói vọng vào rồi ra ngoài.

Cô vừa đi tới cửa thì gặp bốn tên vệ sĩ của Quốc Minh đang gác cổng. Những tên đó thấy cô thì cúi xuống chào.

-Chào tiểu thư.

-Um...chào mấy anh- Cô lấp bấp.

-Cô định đi đâu sao?- Một trong mấy tên đó hỏi cô.

-Vâng em định ra ngoài đi dạo xíu thôi- Cô cười.

-Dạ được...Vậy có cần chúng tôi theo bảo vệ không?- Tên đó lại hỏi.

-Thôi không cần đâu...mấy anh cứ ở đây được rồi- Cô lắc đầu.

-Vậy tiểu thư đi vui vẻ- Tên đó mở cổng cho cô.

Ngọc Minh ra ngoài, cô không biết phải đi hướng nào, cô quyết định đi thẳng. Vậy mà cũng ra rồi, cô đã đi đến công viên khá lớn ở đây.

Cô đi đến hàng cây xanh cố rất nhiều ghế đá, đôi mắt cô bây giờ đang hướng về một gia đình nhỏ có ba mẹ và hai đứa bé 1 trai 1 gái.

Cậu nhóc giật bịch snack trên tay của cô bé, cô bé liền đuổi theo.

-Hai trả cho em đi.

-Qua đây lấy- Cậu nhóc chọc quê cô bé.

-Mẹ- Cô bé nũng nịu với mẹ.

-Thôi Bin con trả cho em đi- Người mẹ xoa đầu cô bé.

-Ba mua kem cho hai đứa nha- Người ba nói rồi bế cậu nhóc lên và cùng người mẹ bước đi.

Ngọc Minh mỉm cười nhìn gia đình họ, có phải đó là gia đình hạnh phúc. Cô không được nhưng vậy, từ nhỏ đã sống xa ba mẹ chỉ có ngày sinh nhật thì cô mới gặp ba mẹ của mình thôi.

Cô cúi xuống, khẽ lau đi giọt nước mắt sắp tràng mi. Cô lấy điện thoại ra mở headphone nghe nhạc.

-Ui da- Ngọc Minh vừa bị ai đó đụng trước làm cô té xuống.

-Này cô kia đi kiểu gì thế?- Người con trai quát lên.

Ngọc Minh loạng choạng đứng dậy cô vừa phủi bụi trên người vừa nói.

-Tôi xin lỗi.

-Này cô....

Cậu ta chưa nói xong thì Ngọc Minh ngước mặt lên. Vừa thấy cô cậu ta im luôn.

-Cậu có sao không?- Ngọc Minh hỏi

-À...à...không...không sao...- Cậu ta ấp úng.

-Vậy mình đi trước- Ngọc Minh nở một nụ cười rồi lướt qua.

Cậu ta nhìn theo Ngọc Minh đến khi cô ngồi xuống chiếc ghế đá gần đấy. Cô vừa ngồi xuống thì cậu ta tiến lại.

-Mình có thể ngồi cùng không?

-Ừ cậu cứ ngồi đi- Cô ngồi xích qua.

-Cậu tên gì vậy?- Câu ta bắt đầu bắt chuyện.

-Mình là Ngọc Minh- Cô cười.

-Còn mình là Lục Sĩ Thành mình đang học trường Chent- Cậu ta tự giới thiệu.

-Vậy à! Mình cũng học trường Chent đây- Ngọc Minh rất vui vẻ tiếp chuyện với cậu ta.

-Chung trường rồi...

...

Quốc Minh ra khỏi biệt thự, anh không đến trường mà đi đến một nơi khác rất vắng vẻ. Anh bước vào cánh đồng hoang, nơi đây là nơi anh đã đưa Ngọc Minh đến. Anh không vào mê cung mà đi qua luôn, anh dừng lại trước một ngôi mộ cách xa mê cung 200 m. Trên bia có hình của người phụ nữ với nét đẹp thuần khiết với tên...Ngọc Lan Nữ.

Đó là mộ mẹ anh, người mẹ chưa bao giờ anh gặp mặt cũng chưa bao giờ gọi trực tiếp trước bà hai từ "mẹ ơi". Anh quỳ một chân xuống, tay anh đưa lên tấm hình phủi những hạt bụi bám ở đó.

-Mẹ...Con đến thăm mẹ đây! Ở đây mẹ có lạnh không?

-Con đã yêu rồi đó...con trai của mẹ đã biết yêu rồi. Đó là người con gái rất tốt, khi ở bên em ấy con đều thấy mọi thứ xung quanh mình chỉ toàn là những điều tốt đẹp...Con muốn nói cho em ấy biết nhưng...con chưa biết phải làm như thế nào. Mẹ cũng biết con không thích sự lãng mạng mà.- Anh ngồi nói với bà.

-Con có thể tỏ tình không? Mẹ trả lời cho con đi!

Anh vừa dứt lời thì có một cơn gió nhẹ thoáng qua làm cho những chiếc lá của cây cổ thụ to kế bên mộ đung đưa vang lên những âm thanh xào xạc.

Anh mỉm cười, anh đã hiểu ý của bà rồi. Ngồi dựa người vào cây cổ thụ anh mở lên những bản nhạc Trịnh da diết cho mẹ anh nghe. QGKim đã từng nói mẹ anh rất thích nghe nhạc Trịnh.

...

-Cảm ơn cậu đã đưa mình về- Ngọc Minh cười híp mắt

-Ừ không có gì. Cậu vào đi. Tạm biệt- Sĩ Thành chào cô rồi chạy đi.

Ngọc Minh vào nhà, cô vừa thấy QGKim đang tưới cây thì chạy lại ngay.

-Chào dì Kim.

-À chào tiểu thư- QGKim bỏ bình tưới xuống.

-Đừng gọi con như vậy nữa mà...Dì ơi, nếu dì không phiền thì dì dắt con đi tham quan xung quanh nha.

-Được nêu tiểu thư...à không nếu cháu muốn- Bà cười rồi đi trước.

Ngọc Minh đi sau, bà đưa cô đi vào một ngõ kế bên biệt thự có hai hàng dừa kiểng hai bên, cứ cách 3 cây dừa thì có 1 trụ đèn cảm ứng. Cô đi một lúc thì đến khu vườn rất rộng ở ngay phía sau biệt thự. Có rất nhiều loại hoa ở đây và...chúng đều rất đẹp.

-Đây, đây và cả chổ này đều do một tay thiếu gia trồng- Bà đưa tay về phía hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ và hoa cẩm chướng.

-Không ngờ người lạnh lùng như anh ấy lại thích trồng nhiều loại hoa như vậy- Ngọc Minh tấm tắt khen ngợi.

Bà chỉ cho cô rất nhiều loại hoa ở đây, có loại thì rất phổ biến còn có nhiều loại rất hiếm như hoa Kadupul, Koki'o, v...v...

-Hoa này đẹp quá đúng không dì- Cô cúi mặt xuống ngửi hoa lan ma, có một mùi hương nhẹ sộc vào mũi và cũng có một tiếng nói trầm vang lên.

-Có đẹp bằng em không?

Cô quay người lại nhìn...là Quốc Minh. Anh đến đây khi nào chứ?

-Ơ...thôi vào ăn tối đi cũng trễ rồi đó anh- Cô lúng túng nói cũng mở điện thoại lên xem giờ. Đã 6.00 pm rồi.

-Vào thôi.- Anh nói rồi đi vào, cô lẽo đẽo theo sau anh.

Vào đến nơi thì QGKim cũng vừa nấu xong bữa nên hai người vào bàn ăn luôn. Anh thì ăn biết bao món ngon mà cô thì phải ăn cháo, sao bất công vậy chứ.

Bóc

Ngọc Minh định gắp miếng thịt thì anh lấy đũa gõ vào đũa cô. Ngọc Minh hậm hực lườm anh rồi ăn cháo tiếp.

Anh ăn xong thì đi lên lầu không quên nói với cô.

-Cứ ăn đi hôm nay anh mệt nên ngủ sớm.

Anh mà cũng có lúc mệt sao? cô bĩu môi rồi tiếp tục ăn. Vừa ăn xong cô định dọn lại thì QGKim tống lên lầu bảo nghĩ ngơi dù cho cô năng nỉ cỡ nào bà cũng không cho cô làm.

Cô VSCN xong thì lên phòng, cánh cửa vừa mở, cô bước vào rồi đóng cửa lại, đèn vừa sáng thì cùng lúc tiếng hét oanh vàng của cô vang lên.

-MAAAAAA.....

Cô định thần lại nhìn lên giường. Anh đàng làm gì trong phòng cô vậy? Đang ngủ hả? Có phải như anh nói...anh mệt rồi giờ đi lộn phòng không?

-Anh Minh sao anh lại ngủ ở đây? Tỉnh dây đi- Cô lay người anh- Anh ngủ thật à?

-Anh đang ngủ mà bị em đánh thức rồi- Anh mở rồi ngồi dậy.

-Em xin lỗi- Cô trưng bộ mặt hối lỗi.

-Con chuột kìa- tự dưng anh hét lên chỉ tay về góc tường.

-Chuột...chuột...có chuột...- Cô nhảy cẩn lên.

Anh cười rồi kéo gọn cô nằm xuống giường.

-Anh làm gì vậy? Thả em ra- Cô giãy giụa

-Em nghĩ nhà anh có chuột à?- Anh kìm cô lại.

Cô ngượng chín mặt.Tại sao lại ngu như vậy chứ? Ta hận chuột.

Anh lòn tay xuống gối kê đầu của cô lấy ra một tờ giấy nhắc hở màu xanh được gấp đôi lại.

-Anh ngủ rồi em mới được mở đó.

Cô nhận lấy rồi nhìn anh bằng ánh mắt dò xét. Anh cười rồi nằm xuống kế bên cô, từ từ hai mắt anh cũng nhắm lại.

5' sau...

Cô thấy anh như đã ngủ nên mở tờ giấy ra. Cô bật cười với nội dung của nó và đó cũng là điều cô luôn nghĩ nhưng điều đó đã bị cô phớt lờ vì cô nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ nói vậy Mà tại đây ngay tại thời điểm này nó đã thành sự thật.

Cô quay qua nhìn anh, Anh đang mỉm cười nhưng mắt vẫn nhắm nghiền.

-Được...Em sẽ làm bạn gái anh.

Anh trở người qua ôm cô vào lòng và đặt lên trán cô nụ hôn thật nhẹ.

-Anh yêu em...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hai Người Làm Cái Gì Vậy?

Ngọc Minh tỉnh dậy, cô đưa tay lên dụi dui mắt, định ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh nhưng ngay eo cô có một vật cản lại. Cô quên mất là lúc qua ngủ quên nên ôm Quốc Minh ngủ luôn.

Cô trở người qua nhìn anh, anh còn đang ngủ. Lúc anh ngủ thì cô không nhìn ra được đây là người lạnh lùng, kiêu ngạo của ngày thường, trông anh rất đáng yêu. Cô đưa tay lên vén những sợi tóc phủ ngay mắt anh. Cô nở nụ cười hạnh phúc, người cô yêu sẽ mãi là anh...duy nhất chỉ anh thôi.

Người ta hay nói tình đầu sẽ kết thúc không có hậu nhưng cô chẳng tin đâu. Đôi tay này cô sẽ không buông...mối tình đầu của cô...

Ngọc Minh đang nhìn anh thì tự dưng anh mở mắt làm cô giật mình.

-Bộ anh đẹp lắm à?

-Ơ...thôi em xuống trước- Mặt cô đỏ bừng lên.

Ngọc Minh vội chạy vào nhà vệ sinh để Quốc Minh ở lại với nụ cười đầy ma mị.

Vừa vscn xong cô vội đi xuống phòng khách.

-Hi bé yêu- Ngọc Anh/ Khả Liên đồng thanh.

-Chào em- Nghi/Nhân/Huy đồng thanh.

-Chào mọi người- Ngọc Minh cười tươi.

Ngọc Anh kéo Ngọc Minh ngồi xuống, đưa cho Ngọc Minh ly trà.

-Cậu ở đây có quen không?

-Ừ cũng quen dần rồi- Ngọc Minh nhận lấy.

-Em với thằng Minh có gì chưa?- Nhân tò mò hỏi.

-Gì...gì là gì...chứ- Ngọc Minh lấp bấp.

-Thì em với nó có tiến triển gì chưa- Huy hùa theo.

-Có gì đâu- Mặt cô tự dưng đỏ bừng lên.

-Ai nói không có- Quốc Minh không biết từ đâu đứng ngay sau lưng cô.

Ngọc Minh quay ra sau, vừa thấy anh cô hoảng hồn.

-Vậy anh với Ngọc Minh có gì chứ?- Khả Liên cau mày.

-Người yêu- Anh cúi xuống ôm cổ Ngọc Minh từ phía sau.

-Thật hả?- Cả nhóm đồng thanh.

Anh gật đầu chắc nịch còn cô thì cứ cúi mặt xuống đất chẳng dám nhìn lên.

-Thôi đi học đi! Ngọc Minh em lên thay đồng phục đi- Nhân gọi cô

-Vâng- Cô nói rồi chạy lên phòng.

Quốc Minh ngồi xuống sofa, anh không nói gì chỉ ngồi nhâm nhi ly trà và lướt web. Cả nhóm ngồi nhìn anh rồi nhìn lên phòng của Ngọc Minh gần cầu thang "Tiến triển nhanh thật"

Không lâu sau Ngọc Minh bước xuống, cô đã sẵn sàng cùng mọi người đến trường.

-Đi học thôi- Ngọc Minh rất hào hứng, cô đã nghĩ học biết bao lâu rồi giờ phải đi học lại thôi.

-Ừ- Cả nhóm cùng nhau đi ra.

Reeng...Reeng

Điện thoại của Quốc Minh reo liên tục, anh lấy điện thoại ra và nghe máy.

"Chuyện gì"

"..."

"Được rồi"

Anh cúp máy xong thì quay sang nói với Ngọc Minh.

-Em đi chung với mọi người đi anh có việc rồi- Anh cũng không quên tặng cho cô nụ hôn nhẹ ở trán.

-Gato quá đi- Khả Liên vờ khóc lóc.

-Thôi mà...mấy ngày nữa là Ngọc Ký về rồi ha- Nghi vỗ vỗ lưng của Khả Liên.

-Thôi đi đi- Huy nói rồi cùng Quốc Minh và Nhân đi lấy xe.

Ngọc Minh nhìn ra cổng thấy bóng ai quen quen, cô nở nụ cười rồi chạy ra.

-Chào cậu Sĩ Thành.

-Chào cậu- Sĩ Thành cười lại.

-Cậu đến đây có gì không?- Cô chu miệng hỏi.

-À mình muốn rủ cậu đi học chung- Sĩ Thành gãi đầu.

-Ừ cũng được.

-Vậy mời cậu- Sĩ Thành đưa tay về chiếc Lamborghini.

Cô cười rồi cùng cậu đi lại xe. Sĩ Thành rất ga lăng, cậu mở cửa cho cô lên rồi đóng lại một cách nhẹ nhàng.

"Chết rồi" Cô quên gọi cho mọi người rồi. Cô vội lấy điện thoại gọi cho Ngọc Anh.

"Tút...Tút..."

"Alo"

"Mình đi chung với một người bạn sẽ tới trường sau cậu và mọi người cứ đến trước đi"

"Ừ"

Cô tắt máy rồi cùng với Sĩ Thành đi tới trường. Chiếc Lamborghini vừa chạy vào đã làm tấm điểm của trường. Sĩ Thành xuống xe và đi vòng qua mở cửa cho cô. Ngọc Minh vừa bước xuống thì những tiếng xì xầm to nhỏ cũng nổi lên.

-Ôi trời Hot Girl đi chung với Play Boy sao?- Girl 1

-Hot Girl đi học lại kìa- Girl 2

-Đẹp đôi ghê- Girl 3

-Ủa còn anh gì của trường List...Hot Girl đang quen anh đó mà- Girl 4

-Thôi đi người ta đẹp quen ai mà chẳng được- Girl 5

-.....

Dù mọi người có bàn tán, khen hay chê gì đó cô cũng chẳng quan tâm tới đâu, chuyện này quá thường xuyên rồi. Cô cùng Sĩ Thành rất vui vẻ đi về lớp.

-Chào cậu nha mình vào đây- Ngọc Minh đưa tay lên chào.

-Ừ chào cậu- Sĩ Thành chào cô rồi đi về lớp kế bên, lớp 10A2.

Ngọc Minh vào lớp thì thấy Ngọc Anh và Khả Liên vào trước rồi.

-Vui quá ha- Ngọc Anh nói có chút không vui.

-Cậu biết lúc sáng anh Minh giận lắm không?- Khả Liên kéo cô ngồi xuống.

-Cậu đó...Hoa đã có chủ rồi thì giữ ý một chút với lại mình không tin cái thằng lúc nảy là cao thủ mà giết chủ cướp cây đâu- Ngọc Anh trách cứ.

-Nói khùng điên gì vậy? Mình với cậu ấy có gì với nhau đâu- Ngọc Minh cau mày.

-Thôi vào học rồi đừng nói đến chuyện này nữa- Khả Liên ngăn lại.

Ngọc Anh hậm hực ngồi xuống, tại sao Ngọc Minh lại thân mật với người con trai khác như vậy? Mọi người có thể hiểu lầm đấy.

...

-Lúc sáng tao thấy thằng Minh giận lắm- Nhân thở dài

-Biết sao giờ...cầu cho Ngọc Minh không phải chịu trận lôi đình của nó- Huy chấp tay lại.

-Tao nghĩ em ấy không sao đâu- Nghi nói.

-Thôi đi vào học rồi mà cũng chẳng biết thằng đo chạy đi đâu rồi.- Nhân lắc đầu ngao ngán.

....

Reeng...Reeng...

Chuông ra chơi vang lên, tất cả học sinh lớp của Ngọc Minh ùa ra như nấm chỉ còn lại cô, Ngọc Anh, Khả Liên và số ít học sinh khác. Ngọc Minh chả có hứng thú gì với lại cô đang làm biếng đi ra ngoài nên chọn ngồi trong lớp Ngọc Anh định lại nói gì đó với cô nhưng lại bị Khả Liên lôi đi.

Ngọc Minh đang ngồi nghịch điện thoại thì bỗng có ly ca cao nóng đặt trước mặt cô. Cô ngước mặt lên thì ra là Sĩ Thành.

-Cảm ơn cậu.

-Không có gì. Mình đi trước nha- Sĩ Thành nói xong liền đi ra ngoài.

Ngọc Minh nhìn ly ca cao mỉm cười một cái rồi vươn tay lấy. Hương ca cao nhẹ nhàng tỏa ra, hương thơm thật nhẹ. Cô đưa lên miệng hớp 1 ngụm. Từ cửa bỗng dưng có ba đứa con gái bước vào, ba đứa đó cứ vậy mà tiến xuống chỗ của Ngọc Minh, học sinh của những lớp khác hiếu kỳ cũng kéo qua xem.

Nhỏ tóc vàng đứng giữa bước lại gần cô.

-Nè mày dám đụng đến anh Sĩ Thành của tao hả?

-Tôi không quen mấy người- Mặt cô đanh lại giọng nói cũng cực lạnh (Không lẽ nhiễm của Q.Minh?)

-Mày tốt nhất nên tránh xa anh Thành ra...Rõ chưa- Nhỏ đó cúi xuống, tay cô ta vỗ vỗ vào mặt của cô.

-Biến- Ngọc Minh hất tay cô ta ra sẵn tiện liếc ngang phù hiệu- Lớp 12 mà kêu lớp 10 là anh sao? Chị có nhục không?

-Mày...

Bốp

Tiếng "bốp" vang lên tất cả như ngừng thở, một bên má của Ngọc Minh bắt đầu đỏ ửng lên. Còn cô kia thì vênh vênh mặt tỏ ra "ta là đàn chị".

-Mấy người làm cái quái gì vậy hả?

Từ phía đám đông có một thân ảnh cao cao bước ra, phong thái ung dung tự tại, khuôn mặt lạnh hơn tiền làm cho mọi người không rét mà run.

-Anh Thành- Ba nhỏ đó cúi đầu.

-Ba người vừa mới làm gì?- Sĩ Thành không biểu lộ một cảm xúc nào ngoài bộ mặt lạnh băng.

-Nó bám lấy anh thì em chỉ giải quyết nó thôi- Nhỏ tóc vàng chỉ tay vào Ngọc Minh.

-Ai cho cô cái quyền đó?- Sĩ Thành nhìn Ngọc Minh, nhìn bên má bị sưng lên cậu thấy nhói trong tin lắm.

-Em...

Bốp

Lại thêm một tiếng "bốp" thứ hai, bây giờ ai cũng há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt. Sĩ...Sĩ Thành tác nhỏ tóc vàng sao? Không thể tin nổi.

Ngọc Minh đứng dậy chạy vụt ra ngoài, Sĩ Thành thấy vậy cũng chạy theo cậu không quên nói với nhỏ đó.

-Đừng bao giờ đụng đến cô ấy.

Ngọc Minh chạy ra hoa viên trường. Cô ngồi xuống chiếc ghế đá ở kế bên cây bàng lớn, cô khóc nấc lên. Từ trước tới giờ chưa ai đánh cô mà giờ thì bị đánh vì một chuyện chẳng đâu ra đâu, có bị đánh thì cũng vì chuyện xứng đáng chứ (Bà này bệnh)

Sĩ Thành vừa chạy ra thì thấy cô nên chạy lại ngay. Cậu ngồi xuống kế cô, khẽ lau đi hai hàng nước mắt của cô, cô như vậy cậu đau lòng lắm chứ.

-Đừng khóc nữa mà, cho cậu mượn này xong thì trả cho tớ- Cậu kéo đầu cô tự vào vai mình.

Cô không nói gì, tự vào vai cậu khóc thút thích.

Tách...Tách...Tách

-Vui nhỉ! Là mày tạo cơ hội cho tao đó nha Ngọc Minh.

Tiếng máy ảnh vang lên và kèm theo đó là câu nói đầy ẩn ý. Người này là ai?

...

Quốc Minh đang ở trụ sở của Black Wolf, lúc sáng Chist nóicó một số trục trặc nên anh đã đến đây. Đang ngồi trên bàn xem lại một số hoạt động gần đây của bang qua laptop thì bỗng điện thoại anh có tin nhắn.

Anh với lấy rồi mở ra xem.

"Em vừa tình cờ gặp một cảnh tượng này! Anh nghĩ sao về tấm ảnh này?"_Nội dung tin nhắn kiêm luôn hình ảnh Ngọc Minh đang tựa vào vai của Sĩ Thành.

Anh vừa xem xong thì tức giận vô cùng. Cô đang suy nghĩ gì vậy? Có biết mình đã có bạn trai rồi không?

Bốp

Chiếc điện thoại bị anh ném mạnh vào tường vỡ vụng, anh với lấy chìa khóa rồi ra ngoài.

...

-Vào học rồi đi về thôi- Sĩ Thành lay tay Ngọc Minh.

-Ừ- Cô nói rồi đứng dậy nhưng không may bị vấp cục đá ngay dưới chân.

Cô cứ tưởng là sẽ về với đất mẹ nhưng không ngờ Sĩ Thành đã nhanh tay kéo cô lại làm cô té lên người của cậu luôn.

Cô vội đứng dậy nhưng chân cô đang rất rát có cả máu nữa. Sĩ Thành thấy vậy thì bảo cô lên phòng y tế nhưng cô nhất quyết không chịu nên cậu phải xin cho hai người nghỉ đi về.

Ngọc Minh sợ về biệt thự của Quốc Minh thì anh sẽ biết nên cô bảo Sĩ Thành đưa về biệt thự Nost.

Sĩ Thành lái xe vào rồi đưa Ngọc Minh vào trong.

...

Quốc Minh đến trường thì giám thị nói cô đã về, anh chạy về biệt thự cũng không thấy, anh vội lấy xe chạy kiếm vòng vòng mong là sẽ gặp cô. Chist cũng gọi thêm lực lượng để giúp anh một tay. Anh chạy hết cả thành phố cũng chẳng thấy, anh chợt nhớ còn một nơi chưa tới nên anh cấp tốc chạy đến đó.

Anh dừng xe trước cửa biệt thự Nost, thấy cửa mở toan thì anh cho xe vào trong. Anh nhanh chân đi vào trong nhà, phòng khách chẳng có ai mà ngay sân lại có thêm một chiếc Lamborghini nữa chứ, anh vội đi lên phòng của cô.

Vừa tới anh định đưa tay lên gõ cửa nhưng những câu nói ở trong khiến anh dừng lại.

"Sĩ Thành...cậu làm nhẹ nhẹ thôi đau đấy"

"Mình sẽ làm từ từ nha"

"Ừ nhẹ thôi mình sợ lắm"

"Ừ ráng đi sắp xong rồi"

"Um...a đau..."

"Nhẹ tay thêm chút nữa nha"

"Ừ nhẹ nhẹ thôi...aaaa...Máu"

Ngọc Minh vừa hét lên thì Quốc Minh mở ngay cửa.

-Hai người đáng làm cái gì vậy...

----GTNV mới----

*Lục Sĩ Thành (16t): Đẹp trai, là một playboy chính hiệu, sát gái vô cùng. Con trai của chủ tịch tập đoàn YL.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Em Xin Lỗi.

-Hai người đang làm cái gì vậy?

Ngọc Minh và Sĩ Thành cùng nhìn ra phía cửa. Cô giật mình lắp bắp.

-Anh...anh Minh.

-Chào- Sĩ Thành nhìn anh đầy thắc mắc "Hai người này có quan hệ gì chứ?"

Quốc Minh không nói gì anh đi lại gần cô, từng bước thật chậm rãi nhưng toát ra khí lạnh đến tột độ. Mặt anh tối sầm lại khi nhìn sang Sĩ Thành.

Cậu nhìn anh, biết rõ là không nên ở đây nữa nên quay sang cô chào.

-Thôi mình về nha còn vết thương này mình cũng sát trùng cho cậu rồi.

-Ừ cảm ơn cậu, mình xin lỗi vì không ra tiễn cậu được- Cô cười cười.

-Ừ không sao đâu- Cậu đi ngang anh gật đầu chào rồi đi ra.

Anh ngồi xuống kế cô, mắt anh hướng về những lọ oxy già và mớ bông gòn.

-Chuyện này là sao?

-Em...em bị té- Cô nói lí nhí.

Anh đưa tay chạm vào vết thương rồi rụt lại.

-Hậu đậu- Anh nói không nhìn cô.

-Em xin lỗi mà- Cô nũng nịu lay tay anh.

-Chưa hết. Còn vụ em tựa vai cậu ta thì sao?- Anh nhìn vào mắt cô, anh đang cần một câu trả lời.

-Em...em đang khóc- Cô cúi mặt xuống.

-Lí do- Anh cau mày.

Cô im lặng không nói nữa.

Anh thở dài rồi bế sốc cô lên đi ra ngoài.

-Anh đang làm gì vậy? Thả em xuống- Cô giãy giụa.

Anh im lặng quăng cô lên xe rồi phóng đi.

Kít

Chiếc Jaguar của anh dừng lại trong sân biệt thự. Anh vòng qua mở cửa và bế cô vào phòng khách.

Lúc này nhóm Nhân đều có mặt đông đủ, khi nghe Ngọc Anh kể cô bị đánh thì anh cũng lo lắng. Vừa thấy anh bế cô vào Ngọc Anh chạy lại ngay rồi đến những người còn lại.

-Ngọc Minh sao cậu lại bị tát chứ?

Quốc Minh cau mày. Sao cô không nói cho anh biết.

-Mình...

-Em đó có chuyện gì thì phải nói chứ,- Nghi cốc đầu cô.

-Trời còn bị thương nữa nè- Khả Liên chỉ vào vết thương ngay gối của cô.

-Ai đánh em- Nhân hỏi cô.

-Em...- Cô ấp úng.

-Để em nói cho- Ngọc anh đứng lên kéo mọi người về ngồi ở sofa rồi kể hết lại sự việc cho mọi người nghe.

Cạch

-Để chị xử nó- Nghi dằn ly nước xuống bàn.

-Thôi chị...Chỉ là hiểu lầm thôi mà- Ngọc Minh lắc đầu.

-Haiz...Em đó thánh thiện quá đi- Huy thở dài.

Reng...Reng...

Điện thoại của Ngọc Anh reo liên hồi. Cô xin phép mọi người rồi ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo"

"..."

"Dạ con về liền"

"..."

"Vâng"

Cô ngắt máy rồi quay vào trong.

-Em xin lỗi bây giờ em phải về gấp.

-Để anh đưa em đi- Huy nói xong thì đứng lên.

-Dạ- Cô cười- Chào mọi người.

Cô và Huy ra xe, cô nói địa chỉ cho anh lúc đến nơi thì anh cau mày. Đây đâu phải là nhà của cô.

-Nhà ai vậy?- Anh quay sang hỏi cô.

-Nhà ba mẹ em. Tạm biệt anh- Cô nói rồi thì mở cửa bước ra.

Anh nhìn theo đến khi cô vào trong thì mới khởi động xe đi.

"Chào tiểu thư"

Ngọc Anh đi đến đâu thì những người hầu đều cúi đầu chào cô. Cô mỉm cười và đi vào phòng khách.

-Ba...mẹ.

Vừa vào tới, cô thấy một người đàn ông mặc âu phục xám và một người phụ nữ trong bộ váy trắng tinh khiết ngồi ở sofa. Cô chạy đến ôm hai người.

-Chào con gái- Bà Phương (Mẹ Ngọc Anh) thơm vào má cô.

-Con ngồi đi, ba mẹ có chuyện muốn nói- Ông Lương (Ba cô) điềm đạm nói.

-Vâng- Cô ngồi xuống sofa.

-Con chuẩn bị đi ngày mai sẽ có một cuộc hẹn đó- Mẹ cô nói giọng nuông chìu.

-Hẹn sao mẹ? Dạ được nhưng lí do là gì ạ?- Cô nheo mắt.

-Gặp đàn trai- Ba cô cười mỉm.

-Dạ?- Cô giật mình.

-Ừ gặp đàn trai và chồng tương lai của con.- Mẹ cô cười hiền.

-Vậy là đính hôn sao?- Cô cau mày khó chịu

-Ừ- Ba cô vô tình thốt ra

-Hả?- Cô ủ rủ-Thôi con về đây.

-Con không ở lại à?- Mẹ cô níu lại

-Dạ không- Cô chán nản đáp rồi đi ra.

Ngồi trong phòng ngay cửa sổ, ánh mắt cô nhìn xa xăm. Tại sao lại sắp đặt vậy chứ? Không lẽ cả hạnh phúc của mình cô cũng không có quyền lựa chọn?

Cô luôn nghe lời ba mẹ, cô sẽ sẵn sàng chấp nhận cuộc hôn nhân này nhưng nếu nó sảy ra trước ngày mà người ấy chưa đến. Ngày người ấy chưa chiếm

lấy tâm trí lẫn trái tim cô.

Kiing...Koong

Đang chìm trong suy nghĩ bỗng nhiên cô nghe tiếng chuông cửa. Cô vội chạy xuống mở.

Đứng phía trong nhìn ra cô thấy Huy đang tựa người ở chiếc BMW. Cô vội mở cửa.

-Anh đến có gì không?

Anh ngước lên nhìn bầu trời đầy sao rồi mỉm cười.

-Em có từng yêu ai thật lòng chưa?

-Em...- Cô ấp úng.

-Làm bạn gái anh nha- Anh nắm lấy hai tay cô.

Ngọc Anh quay mặt sang hướng khác, sao lại ngay lúc này? Ngay lúc cô cảm thấy bế tắc nhất. Cô đang rất rối nhưng đang cố tìm cách để ở những sợ chỉ gút dính chặt lại. Sẽ không có cách gở và chuyện tình này chưa bắt đầu thì đã có kết thúc.

Cô gở tay anh ra, cười nhạt.

-Em xin lỗi...Em không thể- Cô nói rồi chạy vào nhà để anh ở lại.

Huy nhìn theo bóng cô, mũi anh bắt đầu cảm thấy cay cay. Có phải yêu thật lòng là vậy không?

Chưa bao giờ anh thấy mình vô dụng như bây giờ. Chỉ biết đứng nhìn theo bóng cô mà không níu cô lại hỏi lí do tại sao.

"Huy à? Mày ngốc lắm"

Anh mím môi rồi lên xe phóng đi.

...

Ngọc Anh vào lớp, cô quăng cặp lên bàn rồi nằm dài ra đó.

-Ngọc Anh cậu sao vậy?- Khả Liên vỗ vai cô.

Cô im lặng không đáp trả, nhìn cô như đang cấm khẩu, muốn nói nhưng sao nó cứ nghẹn ở cổ họng.

-Chia sẽ đi chứ- Ngọc Minh ngồi xuống kế cô.

Tự dưng cô bật người dậy ôm lấy Ngọc Minh khóc nức nở.

-Mình không muốn...Hức...không muốn vậy đâu...Tại sao mọi chuyện lại...hức...vậy chứ?

-Rốt cuộc là chuyện gì?-Khả Liên cau mày.

-Mình sẽ...đính hôn- Cô mím môi.

-Đính hôn?- Ngọc Minh/ Khả Liên đồng thanh.

Hai người biết rõ là Huy và Ngọc Anh thích nhau mà. Bây giờ Ngọc Anh lại đính hôn đúng là khó xử.

...

-Thằng Huy sao nó chưa vô nữa.- Nhân lo lắng đứng lên rồi lại đứng xuống.

-Đâu chỉ là thằng Huy còn thằng Minh nữa kìa- Nghi vừa nói xong thì bắt đầu thở hỗn hển, cô đứng dậy cô đi ra ngoài.

Nghi đứng ngay góc khuất ôm lấy ngực trái. Cô mở hộp thuốc một cách vụng về, tay cô run run cho những viên thuốc vào miệng. Cô không biết ngày đo khi nào mới tới nữa.

Sau một lúc thì cô cũng lấy lại được tinh thần.

-Mày có sao không- Phía sao cô có một giọng nam trầm vang lên.

-Cô quay người lại...là Nhân. Anh đã thấy hết rồi sao?

-Tao không sao?- Nghi mỉm cười.

Anh bước đến ôm cô, tựa cằm lên vai cô khẽ thầm thì.

-Đừng làm tao lo lắng.

-Thằng này sến rện à- Nghi đẩy anh ra rồi kéo anh vào lớp.

Vừa vào lớp Nghi đã thấy Quốc Minh cùng Huy ngồi ngay bàn.

-Mày có chuyện gì thì phải nói chứ?- Quốc Minh liếc nhìn Huy.

Anh không trả lời mà nhìn ra hướng cửa sổ.

-Có chuyện gì vậy?- Nhân cau mày

-Hết thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đính Hôn

Khắc Huy về nhà, anh thả người xuống sofa. Hai tay ôm lấy đầu, anh thật không biết phải nên làm gì nữa. Trong đầu anh chỉ có hình bóng Ngọc Anh nhưng nó mờ mờ không thấy rõ. Chưa bao giờ trong mắt anh cô lại mờ nhạt đến thế.Anh ngước mặt lên là Ngọc Anh sao? Cô đang đứng trước mặt anh sao?

Reng...Reng...

Tiếng chuông điện thoại làm anh giật mình song đó anh cũng chẳng nhìn thấy cô nữa. Anh nhìn vào màn hình rồi lướt nút xanh.

"Con nghe đây mẹ"

"..."

"Ba mẹ về rồi sao?

"..."

"Tối nay ạ?"

"..."

"Mà có chuyện gì không mẹ?"

"..."

"Con qua ngay"

Anh ngắt máy, tay anh với lấy cái áo khoát da rồi ra ngoài. Anh lên chiếc Lamborghini rồi phóng đi.

...

Ngọc Anh lang thang trên đường, cô muốn thời gian hãy dừng lại...dù chỉ một chút thôi cho tối nay đừng đến. Ngày cô không mong muốn nhất.

Đi một lúc thì cô dừng lại trước Eva hair salon, cô nhẹ đẩy cửa bước vào.

-Chào quý khách- Cô lễ tân tươi cười.

-Chào chị- Ngọc Anh cười nhẹ.

-Cho hỏi quý khách muốn phục vụ hạng nào ạ?- Cô lễ tân ân cần hỏi.

-Hạng VIP nha chị.

-Dạ được quý khách cứ đi thẳng vào trong, sẽ có người đón quý khách- Cô lễ tân đưa tay về phái lối cho khách hàng.

Ngọc anh gật đầu rồi đi vào, cô đi đến trước phòng thì gặp cô phục vụ.

-Chào quý khách, vui lòng theo tôi- Cô ấy cười rồi vào trước.

Ngọc Anh ngồi trên ghế trước một cái gương lớn. Không lâu sau có một tai list đi ra, cô ấy dặt tay lên vai Ngọc Anh.

-Chào tôi là Anna Trương, tôi có thể giúp gì cho cô?

-Em sắp có cuộc hẹn, chị làm thế nào cho phù hợp tý- Ngọc Anh nói.

-Ok tôi làm trước trước nha- Anna nói rồi lại tủ túi lấy đồ nghề ra.

...

Huy đi vào một căn biệt thự ngoại ô thành phố. Nơi này không gian yên bình và rất thoáng đảng. Anh để xe ở sân rồi đi vào phòng khách.

Trong phòng khách bây giờ có 1 người đàn ông và 1 người phụ nữ, cả hai người đều toát lên vẻ quý phái sang trọng.

Anh cúi đầu chào.

-Chào ba chào mẹ.

-Chào con- Ông Triệu (ba anh) gật đầu.

-Con trai qua đây với mẹ- Bà Triệu (mẹ anh) kéo lại.

Anh ngồi xuống kế bà, nét mặt anh không vui gì mấy.

-Tối nay con đến nhà hàng Keity đi- Ông Triệu bỏ tờ báo xuống bàn.

-Sao lại phải đi?- Anh cau mày.

-Có việc đó con mà con sao vậy mẹ thấy con không được vui sao?- Bà Triệu lo lắng hỏi.

-Dạ không sao?- Anh lắc đầu.

-Tự khai hay là ba nói- Ông Triệu trầm giọng.

-Con...Con bị từ chối- Anh ấp úng.

-Từ chối?- Hai ông bà hết nhìn nhau rồi lại nhìn anh.

-Vâng- Anh chán nản ngả người ra sau.

-Trả ba 500 triệu đi, đánh cược rồi mà- Ông Triệu cười mỉm.

-Ông này con trai mình còn tâm trạng đâu mà trả với không- Bà Triệu trách ông rồi quay sang anh- Không người này thì có người khác con lên phòng chuẩn bị đi.

Anh không trả lời lủi thủi đi lên phòng, hai ông bà nhìn theo, bà Triệu lắc nhẹ đầu.

"Con bé nào mà từ chối nó được vậy?"

...

Sau một lúc làm tóc, lựa đồ thì Ngọc Anh cũng bước ra từ phòng thay, cô nhìn trong gương cười nhẹ.

Tóc cô được tết qua một bên, khuôn mặt cũng trang điểm nhẹ thôi nhưng lại tôn lên vẻ đẹp trời phú của cô. Ngọc Anh mặc bộ váy trắng cúp ngực đến gối, có một chiếc nơ nhỏ làm điểm nhấn ở eo, chân lại đi thêm đôi cao gót 5 phân nữa.

Ngọc Anh gật đầu hài lòng. Cô ra ngoài thanh toán rồi bắt taxi đi.

...

Khắc Huy cùng ba mẹ anh đi vào nhà hàng Keity, ba người đi lại phòng dành cho khách VIP.

Trong phòng có một người đàn ông và một người phụ nữ, vừa thấy ba người vào thì hai người đứng dậy chào.

-Chào anh Triệu- Người đàn ông đưa tay ra

-Chào anh Lương- Ông triệu bắt tay lại.

-Chào chị- Bà Triệu ôm người phụ nữ kia.

-Giới thiệu đây là Khắc Huy con trai chúng tôi- Ông Triệu đưa tay về phía anh.

-Chào hai bác.- Anh cúi đầu.

-Chào con- Hai người đồng thanh.

-Mọi người ngồi đi con gái tôi cũng sắp đến rồi- Ông Triệu nói.

Mọi người cùng nhau ngồi xuống, Khắc Huy có chút nghi hoặc "Con gái? Là sao?"

-Mẹ...Không lẽ...- Anh nói nhỏ bên tai bà Triệu.

-Mẹ quên nói với con hôm nay là ngày con gặp vợ tương lai- Bà Triệu cười nhẹ.

-Có nghĩa là đính hôn?

-Ừ.

Anh cau mày khó chịu, sao phải làm vậy chứ?

-Con xin lỗi nhưng theo con thì không nên có ngày đính hôn gì hết với lại con đã có người con thích rồi...con thành thật xin lỗi- Anh nói rồi cúi đầu.

-Ơ chuyện này là sao?- Bà Phương hỏi bà Triệu.

-Xin lỗi chị- Bà Triệu nói rồi quay sang anh- Con nói lung tung gì vậy?

-Con không nói gì lung tung cả- Anh nghiêm mặt lại.

Reng...Reng

-Con xin lỗi, con xin phép ra ngoài- Anh nói rồi đi ra.

-Thằng này. Xin lỗi anh chắc thằng bé vừa biết nên nhất thời không đồng ý thôi- Ông Triệu nói với ông Lương.

-Không có gì đâu- Cô Lương mỉm cười.

Từ cửa có một cô gái bước vào, nhìn vẻ rất dịu dàng và đặc biệt là rất xinh đẹp.

-Xin lỗi con đến trễ- Cô gái cúi đầu xin lỗi.

-Giới thiệu với anh chị đây là Ngọc Anh con gái của chúng tôi- Bà Phương đứng lên kéo cô lại.

-Chào con- Ông bà Triệu nhìn cô cười.

-Chào hai bác ạ- Cô lể phép chào lại.

-Con ngồi đi.- Bà Triệu đưa tay về chiếc ghế trống.

-Con đến đây hôm nay là để nói với mọi người. Con không thể chấp nhận cuộc hôn nhân này- Cô nói.

-Con đang nói gì vậy?- Tới lượt bà Phương bàng hoàng.

-Con nói thật.- Cô gật đầu chắc nịch.

-Cái con bé này- Ông Lương trừng mắt.

-Xin lỗi con đã vô lễ- Khắc Huy từ ngoài đi vào.

Ngọc Anh quay người lại, hai ánh mắt chạm nhau, cô giật mình làm rơi luôn cả bóp đang cầm.

-Ngọc Anh/Anh huy- Hai người đồng thanh tập 1

-Sao anh/em lại ở đây- Đồng thanh tập 2.

-Trả lời em.anh trước đi- Đồng thanh tập 3.

-Hai đứa biết nhau à?- Bà Triệu cau mày.

-Mẹ người con kể là...Ngọc Anh đó- Anh nói với bà

-Vậy con là người đá nó sao?- Bà Triệu không tin vào tai mình.

-Ơ...- Ngọc Anh đớ họng.

-Thôi anh Lương à, hai đứa trẻ không chịu thì biết như thế nào bây giờ?- Ông Triệu lắc đầu.

-Tôi và anh không có số làm xui với nhau rồi- Ông Lương lắc đầu.

-Có mà- Cô và anh đồng thanh.

-Vậy là chịu rồi chứ gì- Bà Phương cười cười.

-Vâng- Ngọc anh đỏ mặt đáp.

-Nếu vậy thì tốt rồi...con trai...- Bà Triệu huýt tay anh và hất mặt về phía cô.

Anh nhìn bà mỉm cười rồi đưa tay trước cô.

-Tôi có thể mời tiểu thư đi chơi chứ?

Ngọc Anh bật cười để tay lên tay của anh gật đầu.

-Được thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Người Thay Thế...

Gia Nghi ngồi trên sofa ở biệt thự riêng của cô, cô vừa nhận được cuộc gọi từ Mĩ, ngày cô chờ đợi cuối cùng cũng tới.

Nghi nhìn vào màn hình nền điện thoại, bất giác mỉm cười. Cô và Nhân trông có vẻ rất hạnh phúc với nhau nhưng thứ hạnh phúc này sẽ nhanh chóng tan theo bọt biển.

Cô lướt danh bạ và gọi cho người nào đó.

"..."

"Em rảnh không?"

"..."

"Ừ qua nhà chị đi, chị cần nhờ em giúp"

"..."

"Gọi hai đứa kia luôn"

"..."

Nghi lại lướt danh bạ gọi tiếp.

"..."

"Mày qua nhà tao đi tao có chuyện muốn nói"

"..."

Nghi ở sofa chờ, không lâu sau Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên đến.

-Chào chị- Cả ba đồng thanh.

-Chào, mấy đứa ngồi đi- Nghi đưa tay về phía sofa.

Cả ba ngồi xuống, Ngọc Minh thấy sắc mặt Nghi không được tốt nên nhận ra ngay.

-Có chuyện gì rồi đúng không chị?

-Chị có chuyện gì à?- Ngọc Anh hỏi.

-Ừ có chuyện.

-Chị cứ nói tụi em giúp được gì thì sẽ giúp- Tới lượt Khả Liên.

-Chị không thể bên cạnh Nhân nữa- Nghi nói như nghẹn ở cổ họng.

-Sao...sao vậy chứ?- Ngọc Minh lấp bấp.

-Mấy đứa cũng biết chị bị gì mà...chị phải qua Mĩ để thay tim, không chắc sẽ toàn mạng để trở về nên...mong ba đứa giúp chị 1 lần thôi- Nghi chậm rãi nói.

-Nhưng chị cũng đâu cần làm cả hai đau như vậy- Ngọc Anh cau mày.

-Chị không làm vậy thì Nhân còn đau hơn gấp bội kìa. Xíu nữa Nhân đến đây chị nói gì thì mấy đứa đáp trả như vậy là được rồi.

Tin...Tin

Nghi vừa dứt câu thì tiếng còi xe vang lên. Cô quay qua ba người người.

-Nhân đến rồi đó ba đứa làm ơn đi.

Ngọc Minh, Ngọc Anh, Khả Liên nhắm mắt gật đầu cho xong.

Nhân cất xe vào gara rồi đi vào nhà Nghi nhưng anh chưa tới thì anh đã nghe được cuộc trò chuyện trong đó, anh nép người vào cánh cửa.

"Chị làm vậy sao được dù gì thì anh Nhân và chị cũng quen được 2 năm rồi mà"_Ngọc Minh.

"Sao không được? Chị chỉ yêu mỗi Đình Khải thôi còn cậu ta...chẳng là gì cả"_Gia Nghi.

"Không lẽ..."_Ngọc Anh

"Chị sẽ cùng Đình Khải qua Mĩ sống một cuộc sống nhàng hạ, nếu chán cậu ta rồi thì chị lại tìm một người khác thay thế"_Gia Nghi

"Vậy chị xem anh Nhân là gì chứ?"_Khả Liên.

"Người thay thế"_Gia Nghi.

"Em không ngờ chị lại như vậy"_Ngọc Minh.

Bốp

Nhân đấm vào cánh cửa rồi bỏ đi. Gia Nghi vừa nghe xong thì nước mắt cũng trào ra. Cô vội chạy ra ngoài nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng chiếc Audi đang khuất dần.

Nghi ngã quỵ xuống khóc nấc lên.

-Em xin lỗi...hức...sẽ có người yêu anh hơn em...hức...hãy quên em đi...quên cả con người phản bội này đi...hức...đừng nhớ đến nó nha anh.

Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên chạy ra, ba người vừa thấy Nghi thì vội chạy lại đỡ cô. Không biết từ khi nào mà nước mắt của cả ba cũng ứa ra.

Nhân phóng xe bạc mạng trên đường. Anh không biết điểm dừng ở đâu, chỉ cần chạy càng xa nơi này càng tốt.

Anh biết...anh biết người tên Đình Khải đó, con người làm cho nghi thất thần, sống không bằng chết vì hai từ "chia tay"

Anh cứ nghĩ anh sẽ xoa diệu đi được vết thương đó nhưng không ngờ nó lại dài và sâu đến vậy.

2 năm trước Nghi đã từng bảo anh là "Người thay thế" nhưng anh chẳng bận tâm, anh muốn dùng hết tình yêu của mình chứng minh cho cô hiểu.

1 năm gần đây anh và Nghi đã gần gũi với nhau hơn, anh nghĩ rằng mình đã làm được, đã xóa được hình bóng của Dình Khải trong cô nhưng tất cả chỉ là anh ngộ nhận.

Anh đã quá tự cao, đã quá tin rằng quên một người rất dễ, anh cũng đã tin là Nghi sẽ làm được, sẽ quên được Đình Khải. Bây giờ mọi thứ đã tan biến hết rồi, người anh yêu cũng đã về với người yêu cũ rồi...anh còn lại gì nữa đâu chứ.

Kít

Anh thắng xe ở trước cửa bar rồi vào trong.

Anh vào phòng V.I.P 1 theo sau là Chist.

-Cậu dùng gì?

-Hennessy XO- Nhân lạnh lùng thốt ra.

-Nhưng Gia nghi...- Chist chưa nói xong thì anh quát lên.

-Cứ lấy đi. Còn cô ta cấm thì cứ việc.

-Được rồi- Chist ra ngoài và đóng cửa lại.

Không lâu sau Chist quay lại trên tay cầm theo chai rượu và hai cái ly. Chist đặt lên bàn rồi ngồi xuống kế anh.

-Có chuyện gì sao?-Chist đặt tay lên vai anh.

-Tôi có giống người thay thế không?- Anh rót rượu vào ly và nhâm nhi nó.

-Ý cậu là sao?- Chist cau mày.

-Tôi là người thay thế đó- Anh nhếch môi.

-Không, tôi không tin- Chist lắc đầu.

-Không tin? Do chính tai tôi nghe này.

-Tôi không bao giờ tin chuyện này. Gia Nghi không phải người như vậy- Chist cũng hớp ngụm rượu.

-Tin cũng được không tin cũng chẳng sao. Giờ tôi muốn ở một mình.- Anh đặt ly rượu xuống bàn.

-Được...cậu sẽ phải hối hận.-Chist nói rồi ra ngoài.

Anh ngồi một mình trong phòng, anh rót rồi uống cứ như vậy cho đến khi không còn tự chủ nữa.

Người thay thế...

Người thay thế...

Người thay thế...

Ba từ này cứ văng vẳng trong đầu anh không cách nào xóa đi được. Không uống bằng ly nữa anh đưa cả chai lên uống hết.

Choang...bốp...bốp

Anh lật tung cả cái bàn làm cho nó văng ra xa.

Ngồi bệt xuống sofa, hai tay ôm lấy đầu đang đau nhức, anh không biết là mình đang làm gì nữa.

...

Giờ ra chơi ở trường List Quốc Minh đang lướt web và Huy đang nhắn tin với Ngọc Anh.

Nhân đi lại quăng ba lô lên ghế và ngồi xuống.

-Thằng này- Huy cau mày.

-Giờ này mới vào?- Quốc Minh hỏi mắt không rời màn hình.

Nhân không trả lời, anh ngồi im đó như là không nghe thấy gì.

Nghi từ xa vừa thấy anh thì chạy lại, cô khoác tay lên vai anh và đưa tấm ảnh trước anh.

-Mày coi nè! Tao đã tìm rồi, tương lai tao và mày sẽ sống trong ngôi biệt thự như thế này- Nghi cười nói với anh.

Anh gỡ tay cô ra rồi nhết môi.

-Đừng nói với tôi hai từ tương lai...hừ...biết đâu ngày mai cô sẽ sánh vai cùng thằng khác.

Anh quay đi để nghi ở lại với vết cứa sâu ở tim. Ai bảo cô không yêu anh chứ. Anh có biết anh là người cô yêu nhất không.

Quốc Minh và Huy cau mày.

"Có gì đó ẩn khuất ở đây"

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46: Chấm Dứt Đi

*reeng...reeng*Tiếng chuông ra chơi vang lên, Khả Liên vừa lấy điện thoại ra thì có tin nhắn đến. Tin nhắn từ một số lạ.

"Ra sau trường đi"

Cô cất máy rồi nhanh bước ra ngoài.

-Ê Khả Liên không xuống căn teen à?- Ngọc Anh nói với theo.

Khả Liên lắc đầu rồi chạy đi, cô ra đến sân sau của trường, cô thấy một chàng trai ngồi trên chiếc ghế gỗ nhìn cô.

Cô tiến lại gần, đối diện với người đó.

-Yuki- Cô nhẹ thốt lên.

-Còn nhớ tôi à?- Yuki mỉm cười.

-Tìm tôi có việc gì?- Cô phớt lờ câu hỏi của cậu mà hỏi lại.

-Không phải tôi mà là cô ấy- Yuki chỉ cô gái đang đi lại.

-Khả...Linh- Khả Liên trừng mắt.

-Làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy em gái- Khả Linh nhết môi.

-Có chuyện gì thì nói đi- Cô quay mặt đi.

-Được rồi vào vấn đề chính. Em hãy cùng chị, lấy lại chiếc ghế mà Danny đang ngồi, chị sẽ cho em quay trở về và làm đứa con cưng của Trịnh gia.- Khả

Linh ngồi xuống chiếc ghế gỗ và bắt chéo chân.

-Chị tưởng tôi sẽ làm theo lời chị à? Tôi cũng không cần làm con cưng gì hết và cũng đừng tìm tôi để nói những chuyện nhảm nhí này, tôi sẽ không giúp chị đâu.

-Mày...- Ả đã tức giận thật sự- Được nếu mày muốn chết chung với tụi nó thì tao chìu. Đi thôi Yuki- Khả Linh nói rồi kéo theo Yuki bước đi.

Khả Linh nhìn theo bóng hai người họ. Cô không biết họ đang tính toán gì nhưng cô cảm nhận được có sự bất ổn ở đây.

Cô định bước đi thì lại nghe phía sau có người gọi.

-Khả Liên.

Cô quay người lại, tự nhiên hai hàng nước mắt của cô chảy dài bên má. Cô há hốc mồm nhìn người trước mặt mình. Người đã bỏ rơi cô trong những ngày qua, người làm cho cô nhớ đến phát điên.

Chàng trai tiến lại ôm chầm lấy cô, anh cũng khẽ nói bên tai cô.

-Vợ yêu đừng khóc! Anh về với em đây.

-Anh là đồ tồi. Anh có biết em nhớ anh đến mức nào không?- Cô đấm vào ngực anh.

-Anh xin lỗi...Em chờ anh lâu không?- Ngọc Ký càng xiết chặc vòng tay hơn.

-Anh nhắn cho em à?- Cô tựa đầu vào ngực anh.

-Ừ- Anh gật đầu.

"Vậy sao Yuki và Khả Linh biết mình sẽ ra đây?"_ Cô suy nghĩ.

-Anh tặng em nè- Anh lấy ra một con rubik đưa cho cô.

-Ơ người ta tặng những thứ có ý nghĩa còn anh lại tặng đồ chơi là sao?- Cô chu miệng hỏi.

-Ai bảo nó không có nghĩa? Nó là khối lập phương dù em có xoay thế nào nó vẫn là khối lập phương cũng như anh dù có thế nào anh vẫn yêu em- Anh nói rồi hôn thật nhẹ lên môi cô.

Đôi môi này, vị ngọt này, cảm giác này đã bao lâu rồi anh chưa chạm đến?

Cô ôm lấy cổ anh đáp trả lại bằng một nụ hôn thật nhẹ. Tự nhiên cô sực nhớ và luyến tiếc rời khỏi đôi môi đó.

-Em sao vậy?- Anh nhíu mày.

-Em nhớ đến một chuyện.

-Là chuyện gì vậy?- Anh lại ôm cô để cô tựa đầu vào ngực anh.

-Um...Chị Nghi sẽ chia tay anh Nhân- Cô khẽ nói

-Tại sao lại vậy?- Ngọc Ký buông cô ra ghì chặc lấy hai vai cô.

-Em..."Không được, không được nói"...Không biết- Cô lắc đầu.

Reeng...Reeng

Tiếng chuông vào học vang lên, anh mỉm cười với cô.

-Em vào lớp đi, tan học anh qua đón.

Cô mỉm cười và gật đầu. Cô nhón gót lên và hôn vào má anh và chạy đi. Anh bật cười và lắc đầu "Cô vợ nhỏ này".

...

Gia Nghi về lớp, vừa vào lớp cô đã thấy Nhân đang ngồi với Ali_cô bạn lớp trưởng đặc biệt là Ali rất thích Nhân. Hai người đang cười nói vui vẻ thì Nghi bước đến.

Ali thấy Nghi thì vội đứng dậy nhưng Nhân đã kéo tay Ali lại:

-Cậu cứ ngồi đó.

Nghi mím môi, cô nắm tay Nhân kéo đi. Cô kéo Nhân ra đến sân sau thì buông ra. Cô và anh đối mặt với nhau, không ai nói với ai câu nào.

-Chuyện gì đây?- Nhân cau mày khó chịu

-Mày làm vậy là sao?

-Như mày thấy- Nhân nhết môi

-Thấy? Cuối cùng thì mày cũng chán tao rồi- Nghi gật đầu như đúng.

-Chán sao? Mày đã làm gì và mày định làm gì tao biết hết rồi- Nhân quát lên

-Mày biết gì?- Nghi nhỏ giọng hỏi Nhân.

-Mày đi đi...đi theo cái tên Đình Khải đó đi- Anh quát lên chỉ tay về phía lối ra.

-À...thì ra mày đã biết- Cô nhết môi.

-Máy thừa nhận sao?- Mặt mày Nhân nhăn nhó. Đôi mày của anh nhíu lại đau khổ.

-Ừ tao không ngờ mày lại biết sớm như vậy- Nghi gật đầu.

-Mày...

Nhân chưa nói hết thì Nghi đã bước đi, ngang qua anh cô nói:

-Không còn gì thì chấm hết đi.

Anh nắm lấy cổ tay cô, anh kéo cô lại và ôm trọn vào lòng.

-Em đừng đi hãy ở lại bên anh. Anh sẽ tha thứ hết tất cả, chúng ta sẽ làm lại từ đầu nha em.

Nghi vươn tay định ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh nhưng cô đã rụt lại. Gở tay của anh ra, cô nhết môi.

-Tôi không cần.

Nhân như có ngàn lưỡi dao cứa sâu vào tim, anh nhìn theo cô khẽ nói.

-Nếu em cứ bước thì chúng ta chấm hết từ đây.

Cô nói nhưng không quay đầu lại.

-Tùy anh.

Nghi bước đi để Nhân ở lại với tâm trạng buồn não nề. Hai hàng nước mắt của cô không biết từ khi nào đã tuông rơi.

Nhân ngồi đó với những kỉ niệm của anh và cô. Bắt đầu từ đây Nghi đã bước ra khỏi cuộc đời anh. Chẳng còn những lúc cô như con nít giận hờn anh vu vơ, chẳng còn nụ cười đáng yêu mỗi khi anh cùng cô đùa giỡn và những nụ hôn ngọt ngào mà anh chạm tới. Tất cả bây giờ chỉ còn trong quá khứ nhưng anh biết nó sẽ theo anh đến suốt cuộc đời.

...

Ngọc Minh ở trước cổng bắt taxi về nhà. Hôm nay Khả Liên bà Ngọc Anh có việc bận nên đều về trước. Đang đứng đó thì từ xa Sĩ Thành đi con Lamborghini tới. Cậu dừng xe rồi chào cô.

-Chào cậu.

-Chào cậu.- Cô mỉm cười.

-Cậu lên sđi mình đưa về.

-Thôi mình tự về được mà.- Cô cười trừ.

-Uhm...mà tối nay câu rảnh không?

-Có chứ.- Cô hồn nhiên gật đầu- Mà có gì không?

-À hôm nay là ngày đặc biệt của mình không biết cậu đi được không.- Sĩ Thành gãi đầu.

-Nếu như ngày quan trọng của cậu thì mình sẽ đi.

-Vậy...mình về trước nha.

-Uhm- Cô cười híp mắt và đưa tay chào cậu.

Sĩ Thành vừa cho xe đi thì lại có thêm con Jaguar tiến đến. Người trên xe cũng chẳng có gì xa lạ.

-Anh Minh.- Cô ngạc nhiên.

-Đi thôi.- Anh hất mặt vào ghế phụ.

-Dạ.- Cô nói rồi lên xe

Anh cho xe đi xa dần trường cô. Hai người đang trong trạng thái im lặng thì anh lên tiếng.

-Nhân và Nghi đã chia tay rồi.

-Sao ạ- Cô trừng mắt ngạc nhiên.

-Thật.

-Vâng- Cô trả lời ỉu xìu.

-Tối anh sẽ qua đón em đi công chuyện.

-Ơ nhưng em có hẹn rồi.- Cô nói lí nhí

-Với cậu ta- Đôi mày của anh hơi nhíu lại.

-Vâng.

Cô vừa trả lời xong cùng lúc xe anh dừng trước nhà cô.

Anh nghiêng người qua hôn nhẹ lên môi cô. Nhìn cô anh khẽ nói.

-Không đi cùng anh cũng không sao nhưng nếu cậu ta làm gì vượt giới hạn thì chắc chắn anh sẽ không tha.

-Dạ.- Cô hôn lên má anh rồi chạy tít vào nhà.

Anh nhẹ cười rồi cho đi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Không Bao Giờ Còn Là Của Nhau

Gia Nghi phóng xe như bạc mạng trên đường. Cô dừng lại ở bìa rừng, đứng nhìn lên đỉnh đồi_nơi có ngôi nhà gỗ của cô và Nhân. Khẽ mĩm cười chua xót, cô bước từng bước nặng trĩu lên bật thang. Tay Nghi lướt lên từng thân cây, mỗi cây đều khắc lên đó những dòng ký ức khó quên.Cây thứ nhất: ngày xx tháng yy ♥ mãi yêu em Gia Nghi.

Cây thứ 2: ngày zz tháng mm ♥ anh sẽ luôn bên em

Cây thứ 3:...

....

....

Còn rất nhiều điều do chính tay Nhân khắc lên, do chính cả tình yêu của anh gửi vào đó. Lau đi hai hàng nước mắt thấm đẫm trên gương mặt hoàn mĩ, Nghi cầm lấy nắm đấm rồi mở cửa ngôi nhà gỗ đó ra.

Vào trong nhìn thật kĩ ngôi nhà gỗ, tuy đơn sơ mộc mạc nhưng nó chứa đựng biết bao nhiêu tình yêu của cô.

Nghi mĩm cười, cô bước chậm rãi đến giá đỡ. Nơi đây toàn là hình ảnh của anh và cô.

Nhìn nụ cười thiên thần của anh kìa, trông nó hạnh phúc biết bao. Cô đưa tay chạm lên mặt anh ở tấm ảnh hai người chụp gần đây nhất. Cô lại rơi nước mắt, chưa bao giờ cô thấy mình yếu đuối như lúc này.

Nghi tiến lại cây Piano, vươn tay chạm lên từng phím đàn, cô đàn lên một bài nhạc đậm màu buồn bã.

-Sai...nốt này sai rồi đàn lại đi- Nhân lắc đầu.

-Sao lại sai? Mày đưa tao nốt của bài này mà. Nếu sai thì tại mày đó- Nghi cải lại.

-Đâu? Sai chỗ nào?- Nhân cau mày.

Nghi chỉ tay vào nốt nhạc bị lỗi. Nhân gãi đầu và cười trừ.

-Lỗi...của ông thầy soạn nhạc.

-Không đàn nữa- Nghi đứng dậy rồi đi lại ghế và ngồi xuống.

-Thôi mà, tao thích nghe mày đàn à. Mày biết mày đàn hay lắm không- Nhân ôm cổ Nghi từ phía sau.

-Không.- Nghi trả lời dứt khoác rồi lại cửa sổ ngắm cảnh.

Nhân lại mò đến, ôm cô từ phía sau, tựa cằm lên vai cô anh thì thầm.

-Mình sẽ mãi thế này nhé em.

Cô quay người lại vươn tay ôm lấy anh.

-Đương nhiên rồi.

Anh mĩm cười hạnh phúc và hôn thật nhẹ lên môi cô.

Nốt nhạc cuối vừa vang lên, bài nhạc vừa kết thúc, cùng lúc đó nước mắt của Nghi đã tuông như mưa.

Cô mệt mỏi gục xuống đàn thút thít.

...

Ngọc Minh vừa chuẩn bị xong mọi thứ, hôm nay cô sẽ cùng Sĩ Thành dự buổi tiệc quan trọng của cậu. Nơi đó chắc có nhiều khách mời, có những bản nhạc vu vươn cùng những điệu nhảy đầy lãng mạn.

Tiin...Tiin

Chắc Sĩ Thành đếnn, cô với tay lấy ví da rồi ra ngoài.

Ngọc Minh mở cửa, cô vừa bước ra thì đã làm cho Sĩ Thành ngớ người.

Cô mặc chiếc váy xanh nhạt, tóc được xõa ra và đi thêm đôi giày búp bê cùng màu với bộ váy.

-Chào Sĩ Thành- Cô đưa tay chào.

Sĩ Thành vẫn đang thơ thẫn nhìn cô.

-Sĩ Thành à!- Cô gọi.

-Ơ nay cậu đẹp quá- Sĩ Thành giật mình.

-Cảm ơn cậu.

-Mời cậu lên xe.- Sĩ Thành đưa tay về phía con Lamborghini.

-Uhm- Ngọc Minh mĩm cười rồi leo lên.

Sĩ Thành nổ máy và cho xe chạy đi. Trên đường hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Xe của Sĩ Thành dừng trước một nhà hàng lớn. Nhìn trông rất sang trọng nhưng lại vắng khách, như là nhà hàng này không được khách ưa chuộn cho lắm.

Cậu nhìn cô như đoán được cô đang nghĩ gì.

-Nhà hàng này rất nổi tiếng nhưng mình đã bao trọn hết rồi nên hôm nay chỉ có hai chúng ta thôi.

-Hai chúng ta?-Ngọc Minh ngay người ra.

-Ừ- Cậu nói rồi kéo cô vào.

Trước cửa có một nhóm nhân viên của nhà hàng đang cúi chào hai người. Vào phía trong lại có những nghệ sĩ chơi Violon chào đón cả hai. Không gian bên trong cũng chỉ được thắp sáng bằng ánh sáng mờ ảo của những ngọn nến lung linh.

Đến bàn ăn, Sĩ Thành ga lăng kéo ghế cho cô rồi ngồi xuống đối diện. Dựa vào ánh sáng mờ ảo của nến, cô có thể thấy được một cái bánh kem nhỏ trên bàn. Cô vô cùng ngạc nhiên khi trên đó để tên của Sĩ Thành.

-Hôm nay là sinh nhật của cậu à?

-Ừ- Cậu mĩm cười.

-Sai không nói sớm để mình chuẩn bị quà.- Cô cau mày.

-Quà cáp gì, có cậu là được rồi- Sĩ Thành trêu cô.

-Thôi bay giờ thì cậu hãy ước gì đi.

Cậu mĩm cười.

"Happy Birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birthday to you"

Ngọc Minh hát lên mừng sinh nhật Sĩ Thành, cô cười tươi rồi nói với cậuu.

-Cậu ước đi.

Cậu gật đầu rồi chấp tay lại và cầu nguyện.

Xong xuôi, cậu thổi tắt những ngọn nến trên bánh.

Cùng lúc này đèn trong nhà hàng sáng lên, những bông tuyết nhân tạo được phóng ra tuyệt đẹp.

Cô và Sĩ Thành nhìn nhau mĩm cười. Nét mặt của cậu có gì đó khó tả. Ngọc Minh cau mày rồi nhẹ nói.

-Cậu sao vậy?

-Mình hỏi cậu chuyện này nha- Sĩ Thành ái ngại nói.

-Ừ cậu nói đi.

-Cậu có bạn...

Reeng...Reeng

Sĩ Thành chưa kịp hỏi hết câu thì cô có điện thoại.

-Xin lỗi cậu nha.

-Ừ- Cậu cười trừ.

Ngọc Minh ra ngoài nghe điện thoại. Cô vừa bắt máy thì bên kia Ngọc Anh nói gấp gáp.

"Ngọc Minh! Cậu về nhà nhanh đi chị Nghi đi đâu mà chưa thấy về."

"Hả? Thật sao?"

"Ừ nhanh đi"

"Ừ ừ về liềnn"

Cô ngắt máy rồi vào trong. Nhìn Sĩ Thành cô không dám mở lờn, dẫu sao hôm nay cũng la sinh nhật của cậu mà.

-Sĩ Thành à! Mình xin lỗi, mình phải về nhà gấp, mình đang có một số việc.

Sĩ Thành cười buồnn.

-Không sao mình đưa cậu về.

-Cảm ơn cậu.

Cậu bước đi ra trước cô. Tâm trạng của cậu bây giờ có ai biết rõ không. Cậu cũng chưa bao giờ có một ngày sinh nhật buồn như vậy.

Sĩ Thành cho xe chạy thật nhanh về nhà cô. Đến nơi, cô xuống xe chào cậu nhưng cậu chỉ cười buồn rồi phóng xe đi.

Ngọc Minh khó hiểu bước vào nhà, lúc nảy khác, bây giờ lại khác.

Ngọc Minh vào trong thì thấy mọi người đã có mặt đông đủ, chỉ thiếu Nhân và Huy thôi.

-Có chuyện gì sao ạ?-Cô hỏi.

-Nghi không thấy đâu, liên lạc cũng không được. Cò Huy thì đến bar tìm Nhân rồi.- Ngọc Ký nói.

-Vậy mọi người đã chia ra tìm chưa?

-Rồi, mọi người đã tìm ở khắp nơi nhưng khônf thấy.- Ngọc Anh nói.

-Anh Minh nói hôm nay cậu có hẹn nên không ai gọi cho cậu nhưng chuyện như thế này rồi không gọi không được.- Khả Liên lắc đầu.

Cùng lúc Huy ở ngoài đang kéo Nhân đi vào. Huy đẩy Nhânxuống ghế rồi cũng ngồi xuống.

-Bây giờ chỉ có thằng Nhân mới biết con Nghi đang ở đâu thôi- Huy thở dài.

-Nhân, Nghi mất tích rồi.- Ngọc Ký gọi anh.

-Mặc xác cô ta- Anh nói giọng lè nhè.

-Anh tỉnh táo lại đi Nhân-Ngọc Anh cau mày.

-Hừ...ta có ra sao cũng chẳng liên qua đến tôi- Anh nhết môi

-Lấy cho tao ly nước.- Quốc Minh nói.

-Giờ này mà mày còn tỉnh vậy à.- Huy khó chịu nói.

-Nhanh.- Quốc Minh lạnh giọng nói.

Huy thở hắc ra rồi vào bếp lấy ra một ly nước. Huy đưa cho anh, anh cầm lấy và lắc nhẹ, săm soi nói thật kỹ. Đột nhiên anh đứng bật dậy tạt thẳng ly nước vao vào mặt Nhân.

Mọi người đều ngưng thở, phải nói nhìn anh lúc này cứ như ác quỷ hiện hình.

-Mày tỉnh chưa?- Anh quát lên.

Nhân lắc lắc đầu, anh đưa tay lên vuốt lại tóc mình. Dường như anh đã tỉnh táo hơn được một lúc.

-Mày tỉnh hẳng chưa? Gia Nghi mất tích rồi kìa- Ngọc Ký tức giận nói.

-Nghi...Gia Nghi bị làm sao hả?- Anh nắm lấy cổ áo của Huy.

-Ế ế đau, ngộp thở, tắt thở bây giờ- Huy cố dùng sức đẩy Nhân ra.

Mọi người đều chạy tới giúp Huy, Ngọc Ký gở tay Nhân và kéo xuống ghế.

-Thằng này sao nay mạnh như trâu vậy trời- Ngọc Ký than thở.

-Nghi...Gia Nghi chờ anh- Nhân nói rồi chạy nhanh ra ngoài.

Ngọc Ký và Huy định theo thì giọng nói lạnh hơn băng của Quốc Minh vang lên.

-Cứ để nó đi.

Mọi người đều khó hiểu nhìn anh.

...

Nhân dừng xe ở bìa rừng, anh nhìn thấy xe của Nghi. Vội nhìn lên đỉnh đồi,anh nhanh chân chạy lên đó.

Cạch

Anh vội vàng mở cửa, bên trong ngôi nhà mang một màu đen u tối. Anh chạm vào công tắc và bật lên.

Ánh sáng hiện lên, anh đau thắt lòng khi thấy Nghi nằm ngủ trên chiếc đàn Piano. Anh cởi áo khoác ngoài và đắp lên cho cô. Ngồi nhìn Nghi ngủ anh lại nhớ đến 2 năm trước anh gặp cô. Lúc đó cô cũng nằm ngủ trên cây Piano trong phòng thanh nhạc của trường.

Anh khẽ mĩm cười, đưa tay lên chạm vào mái tóc của cô tim anh lại nhói đau. Nghi giật mình dậy, cô dụi dụi hai mắt. Vừa thấy Nhân cô vội đứng dậy làm rơ luôn chiếc áo khoác xuống đất. Cô không nói gì chỉ quay lưng đi. Nhân đứng dậy, anh nắm tay cô lại và ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô vào lòng.

-Em quyết định kết thúc thật sao?

-Tôi không đùa.

Cô đẩy anh ra rồi bước đi... Chắc không bao giờ là của nhau nữa đâu...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Phương Trời Vắng Em...

Cả đêm hôm qua chẳng ai ngủ được vì lo lắng cho Nghi, khi thấy cô về ai cũng nhẹ lòng hẳng.Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên chuẩn bị qua nhà Nghi xem có khuyên cô nói ra sự thật được không.

-Đi thôi!- Khả Liên gọi Ngọc Minh và Ngọc Anh.

Cả hai gật đầu rồi ra xe. Ngọc Minh và Ngọc Anh ngồi phía sau cứ thấp thỏm mãi, cô vội nói với Khả Liên đang ở vị trí lái xe.

-Khả Liên à! Không biết tại sao mình lại thấy khó chịu trong người quá.

-Cậu có ổn không?- Khả Liên nói vọng xuống.

-Sao mình thấy khó chịu lắm- Ngọc Minh cau mày khó chịu.

-Có khi nào...chị Nghi bị gì không- Ngọc Anh hốt hoãn.

-Cũng có thể. Khả Liên cậu chạy nhanh lên- Ngọc Minh hối Khả Liên.

-Ừ mình sẽ cố.

Khả Liên nói rồi phóng đi với tốc độ nhanh nhất.

Vừa tới nơi ba người vội chạy xuống. Ngọc Minh ấn chuông liên hồi, chốc sau có cô hầu gái chạy ra mở cửa.

-Chúng tôi đến tìm chị Nghi- Ngọc Anh nói.

-Xin lỗi, tiểu thư của chúng tôi đã đi lúc tối rồi- Cô hầu gái cúi đầu.

-Đi? Sao không báo cho mình?- Khả Liên nhìn hai người cau mày.

Ngọc Minh và Ngọc Anh lắc đầu.

-Cho tôi hỏi ba vị có phải là Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên không?- Cô hầu gái hỏi.

-Uhm đúng rồi.- Ngọc Minh gật đầu.

-Đây là bức thư mà tiểu thư của tôi gửi cho ba vị.

Nó rồi cô hầu gái đưa bức thư cho Ngọc Minh và đóng cổng lại.

Tay Ngọc Minh run run khi cầm lấy bức thư. Nước mắt của cô cũng đã lăng dài bên má. Ngọc Anh và Khả Liên kéo cô vào xe rồi hối thúc.

-Ngọc Minh cậu đọc nhanh đi xem chị Nghi nói gì ở trong đó.

Cô từ từ mở bức thư, nhìn những nét chữ không đều cô biết chắc rằng Nghi đã viết nó trong lúc bệnh của cô ấy đang tái phát.

Giọng Cô run run cho dù cô đã cố kìm nén lại. Ngọc Minh cất giọng đọc.

-Ngọc Minh, Ngọc Anh, Khả Liên! Ba đứa chính là ba đứa em mà chị yêu thương nhất...

"Ngọc Minh, Ngọc Anh, Khả Liên! Ba đứa chính là ba đứa em mà chị yêu thương nhất.

Chị viết thư này gửi cho ba đứa, chị cũng biết rất rõ khi cả ba đọc được nó thì chị sẽ chẳng còn ở đây. Cười lên, đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ qua, hạnh phúc sẽ tìm đến với ba em. Đừng giống như chị! Quốc Minh, Khắc Huy và Ngọc Ký đều là những chàng trai tốt, họ sẽ hết mực yêu các em. Còn chị và Nhân đã kết thúc thật rồii không thể cứu vãng được nữa. Hãy thay chị chăm sóc Nhân và tìm cho Nhân một người vợ thật tốt. Vài tiếng nữa thôi chị sẽ vào phòng mỗ, có thể sẽ chẳng giữ được mạng đâu. Sống tốt ba đứa nhá. Còn chuyện bí mật của bốn chị em mình phãi giữ thật kỹ. Nhớ chưa!

Tạm biệt, yêu ba đứa!"

Cả ba đều rơi nước mắt. Ai cũng đau lòng như ai.

Nghi đã đi xa họ thật rồi.

...

Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đây mà Nghi đã họ được ba tháng. Ai cũng nghĩ ba tháng trôi qua nhanh chóng như con gió lướt qua. Nhưng với Nhân, ba tháng là những ngày anh sống trong địa ngục. Không còn Nghi anh cứ như người vô hồn. Sáng, trưa, chiềuu, tối anh chỉ biết đến bar. Hết say lại sỉn.

Huy tức giận đi vào phòng V.I.P 1 theo phía sau là Chirst.

Rầm

Huy đá tung cửa rồi vào trong, anh thấy Nhân ngồi uống rượu hết ly này đến ly khác bèn đến giật lấy.

-Mày làm cái gì vậy? Tao đang uống mà- Nhân làu nhàu.

-Uống, uống và uống? Mày còn biết cái gì khác nữa không- Huy quát lên.

-Cậu- Nhân chỉ tay vào Chirst- Chẳng phải tôi bảo không cho ai vào sao?

-Cái này thì sao tôi ngăn được. Lenny trên cấp tôi mà. Xin lỗi nha Tonny.- Chirst cúi đầu hối lỗi.

Nhân không nói gì, anh loạng choạng đứng dậy rồi đi ra ngoài. Huy thấy vậy liền theo sau anh, có những lúc anh xém té Huy đều đỡ anh.

Đưa anh vào nhà, Huy để anh nằm trên sofa. Trong lúc Huy vào trong pha nước chanh thì Nhân ở ngoài cứ lèm bèm xuốt.

-Tại sao vậy? Anh có gì không bằng cậu ta? Điểm nào không bằng chứ?

Huy lắc đầu, anh đi lại kéo Nhân dậy.

-Nè uống đi.

Nhân cầm lấy rồi từ từ nhâm nhi nó.

-Mày tỉnh chưa? Mày định sẽ như thế này mãi à?- Huy gắt lên.

-Mày biết tao đau như thế nào không? Tim tao đang rỉ máu mày có biết không?- Nhân đau khổ nói.

-Mày tưởng chỉ có mày đau lòng à? Mày nghĩ tụi tao là vật vô tri vô giác sao?- Huy đang nói bình thường tự nhiên anh quát lên- Mày tự say nghĩ đi.

Anh nói rồi bỏ ra ngoài, Nhân ngồi đó xem xét lại những hành động của mình trong suốt 3 tháng qua.

Phải! Huy nói đúng. Tại ai? Tại ai mà anh lại như thế này chứ. Anh quá ích kỹ, anh chỉ nghĩ cho bản thân. Anh không hề nghĩ mọi người đã đau lòng như thế nào. Anh sai...Anh mới là người sai. Anh cũng hận người con gái đó. Nhẹ nhàng bước vào tim anh nhưng lại nhảy ra một cách tàn bạo khiến nó khắc lại một vết thương sâu.

Nhết môi một cái, anh với lấy chìa khóa rồi ra ngo leo lên xe và phóng đi.

Xe anh dừng lại ở bìa rừng. Bước lên bậc thang, anh nhìn lên ngôi nhà gỗ.

-Gia Nghi!- Anh trừng mắt đầy ngạc nhiên.

Anh chạy thật nhanh lên phía ngôi nhà, vừa đến thì cô gái anh vừa gọi tên Nghi cũng biến mất.

Ảo giác...thì ra chỉ là ảo giác. Cầm lấy nấm đấm cửa anh mở ra một cách nhẹ nhàng nhất.

Nhìn xung quanh, bất kể nơi đâu anh cũng thấy hình bóng của Nghi_người con gái anh yêu nhất.

Đi đến giá đỡ, anh cầm lấy khung ảnh lên xem. Tay anh chạm vào mặt Nghi, lòng anh càng đau thắcc. Để khung ảnh xuống, anh định đi đến cửa sổ nhưng anh đã vô tình làm rơi khung ảnh xuống đất.

Anh cúi người xuống nhặc lên nhưng trong đó rơi ra một tờ giấy trắng.

Anh thấy vậy liền mở ra đọc, đọc từng câu từng chữ trong đó. Anh tự nhiên thấy mũi cay cay và nước mắt của anh không tự chủ mà rơi xuống.

"Gửi người em yêu! Chắc không bao giờ anh thấy được những dòng chữ này nhưng nó sẽ làm em không cảm thấy ray rức lòng mình. Vì em đã nói ra sự thật. Không có Đình Khải nào cả anh à, đó chỉ là lí do ảo để đánh lừa anh. Nhưng nay nó sẽ chẳng còn ở nhân gian này nữa đâu, nó sẽ được chôn vùi cùng em. Hãy quên em đi và sống thật tốt, em phải bước đến một chân trời mới rồi. Vậy anh nha. Yêu anh!"

Nhân vừa đọc xong thì quỵ xuống đất, tim anh đang nát ra hàng trăm mảnh. Anh đã hiu lầm cô rồi.

-Nghi chờ anh, anh đến với em đây.

Nhân bật dậy chạy ngay ra ngoài, anh leo lên con Audi và phóng đi thật nhanh.

Lúc đến ngã tư, anh cho xe vượt qua nhưng chẳng may lại có một chiế c container lao đến.

Anh vội thắng xe lại.

Kéttt...Rầm

Tiếng vang vang vọng giữa trời, một người bất tỉnh, toàn thân rướm đầy máu tươi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Sự Mất Tích Bí Ẩn.

Hiện giờ mọi người đang ở nhà Ngọc Minh, ai cũng mừng vì Nhân không đến bar nữa.Ngọc Minh đang lay hoay dưới bếp, cô muốn nấu một bữa thật

ngon để đãi Nhân. Cô chạy ra phòng khách nói với mọi người.

-Em nấu xong hết rồi chờ anh Nhân về thì chúng ta có thể dùng bữa.

-Em ngồi đi- Quốc Minh vỗ vào ghế trống kế anh.

-Để em dọn xong chỗ này đã- Cô nói rồi bưng mấy ly nước vào bếp.

Lúc đi ngang tivi thì cô dừng lại xem một ít tin tức.

"Sau đây là phần tin chúng tôi vừa cập nhật sát giờ lên sóng. Cách đây không lâu, chúng tôi vừa ghi hình một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, nạn nhân bị mất khá nhiều máu. Hiện giờ đã được đưa vào bệnh viện để cấp cứu. Xin mời quý vị cùng theo dõi đoạn ghi hình"

Màn hình chiếu lên hình ảnh một chiếc container và chiếc Audi, dưới đất đầy máu me bê bết. Ngọc Minh tự nhiên hét lên.

-Xe của anh Nhân kìa.

-Làm gì có...- Ngọc Anh cau mày rồi nhìn vào màn hình- Đúng kìa...xe...xe anh Nhân.

Mọi người đều nhìn vào màn hình. Ai cũng giật thót tim.

-Thằng Nhân...xe của nó- Ngọc Ký lắp bắp.

Reeng...Reeng

Điện thoại của Quốc Minh reo liên hồi. Anh chẳng buồn nhìn mà nghe máy.

"Alo"

"..."

"Đúng"

"..."

"Được rồi"

Anh ngắt máy rồi quay sang nói với những người khác.

-Vào viện thôi

-Không lẽ...- Huy ấp úng.

Quốc Minh không trả lời, anh với lấy chìa khóa rồi ra ngoài. Những người còn lại thấy vậy cũng chạy theo sau.

Đến viện, cả nhóm chạy vào trong, thật nhanh đến phòng cấp cứu. Bác sĩ ra vào phòng liên tục, Ngọc Ký kéo một người lại hỏi.

-Bác sĩ bạn tôi có sao không?

-Cậu là người nhà của nạn nhân Hiếu Nhân sao?- Bác sĩ hỏi

Cả nhóm cùng gật đầu.

-Nạn nhân mất máu rất nhiều, có thể sẽ không thể tỉnh lại tỉ lệ sau này sống đời thực vật là rất cao. Mọi người nên chuẩn bị tâm lý.- Bác sĩ nói rồi đi vào phòng cấp cứu.

Nghe xong ai cũng thất thần, Huy ngồi tựa người vào tường, buộc miệng anh nói ra.

-Phải chi Gia Nghi ở đây thì Nhân nó đã được cứu rồi.

-Anh Huy- Ngọc Anh cau mày.

-Đúng. Chỉ có Nghi mới có thuốc cứu Nhân.- Quốc Minh đứng dựa người vào tường có vẻ anh đang suy nghĩ gì đó.

-Nói vậy chứ bây giờ chị Nghi có ở đây đâu mà ra thuốc chứ.- Ngọc Anh chán nản nói.

-Quốc Minh!

Chirst từ đâu chạy đến rất hấp tấp.

-Chuyện gì?- Quốc Minh cau mày.

-Trụ sở...Black Wolf và Silver Wolf...bị đánh úp đột ngột.- Chirst vừa nói vừa thở không ra hơi.

-Cái gì?- Huy trừng mắt ngạc nhiên.

-Đi thôi- Quốc Minh nói rồi quay đi.

-Anh Minh- Khả Liên gọi theo.

-Chuyện gì?- Anh không quay đầu lại.

-Em có thể giúp anh không? Em dùng tốt một số loại vũ khí và cả võ thuật.

Anh trầm ngâm hồi lâu rồi đi tiếp.

-Em bảo vệ Ngọc Minh và Ngọc Anh đi, Huy, Ngọc Ký theo tôi.

Huy, Ngọc Ký nhìn Ngọc Anh và Khả Liên song họ cũng theo sau anh.

Ngọc Minh nhìn bóng anh đang khuất. Chỉ chào cô thôi mà anh cũng không nói sao? Hay chỉ nhìn cô thôi...cũng không hề thấy.

...Ngày hôm sau....

Cả ba ngồi phía ngoài phòng của Nhân bỗng một cô y tá đi đến.

-Chào! Bác sĩ cần nói chuyện cùng ba vị, hiện ông ấy đang trong phòng riêng.

-Mà...nếu chúng tôi đi thì ai xem bệnh nhân. Hay là để bạn tôi đi còn tôi sẽ ở đây.- Ngọc Minh nói.

-Ba vị đi đi để tôi xem cho- Cô y tá nhẹ nhàng nói.

- Thôi mình nên đi đi. Phiền cô vậy- Ngọc Anh nói rồi cùng Khả Liên và Ngọc Minh đi xuống.

Khẽ nhếch môi cô y tá kia ra hiệu cho một số kẻ đang nấp gần đó...

Không lâu sau cả ba quay lại.

-Cô y tá đó đúng thiệt là. Có ai gọi đâu, báo hại đi xuống mệt chết đi.- Khả Liên làu nhàu.

-Để mình vào xem anh Nhân, không biết anh ấy sao rồi.- Ngọc Anh nói.

-Cậu lo xa quá, anh ấy vừa trong phòng phẫu thuật ra mà- Khả Liên cau mày.

-Để Ngọc Anh vào đi, nếu có gì thì mình còn thông báo kịp.- Ngọc Minh nói

Khả Liên gật đầu, Ngọc Anh hé cửa rồi vào trong.

-Mình thấy lo quá- Ngọc Minh xụ mạt xuống.

-Sao mà cậu lo?- Khả Liên hỏi.

-Mình lo cho anh hai, anh Huy và...anh Minh.

-Không sao đâu- Khả Liên vỗ vai cô an ủi.

-Tiêu rồi!!!- Ngọc Anh chạy ra.

-Có chuyện gì vậy?- Khả Liên hỏi.

-Anh Nhân...anh Nhân...- Ngọc Anh ấp úng.

-Anh Nhân sao vậy? Cậu nói đi- Ngọc Minh lay tay cô.

Ngọc Anh cố bình tĩnh lại và nói.

-Anh Nhân mất tích rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Mất Tích (2)

Ngay trong đêm, Quốc Minh, Ngọc Ký, Khắc Huy và Chirst phóng xe đến một tòa nhà bao bọc xung quanh chỉ là màu đen huyền bí.Khi xuống xe thì cả nhóm thấy một thảm cảnh không muốn chút nào.

Chiếc cổng bị đánh sập hoàn toàn. Phía trong sân thì toàn là xác chết, máu chảy loan cả ra. Cả nhóm vội chạy vào phòng bảo mật. Lúc vào trong thì họ không tin mình đã thấy những gì. Ngay cả phòng bảo mật bật nhất cũng bị phá tan hoan.

Bốp

Tay Quốc Minh tạo thành nấm đấm rồi đập xuống bàn.

Anh sẽ khiến cho kẻ phá hại này "Một phải đền nghìn" trả lại gấp nghìn lần cái mà chúng cho anh.

-Dọn hết xác ngoài đó rồi trang hoàng chổ này lại. Còn phòng bảo mật phải tìm các thiết bị tối tân nhất để bảo vệ.

Anh nói rồi bỏ đi để Huy, Ngọc Ký và Chirst lại đó. Sau một lúc lấy lại bình tĩnh thì Chirst nói theo:

-Rõ.

...

-Tính sao đây, phài làm sao đây hả, anh Nhân sao có thể ra khỏi chổ này...

Ngọc Anh lòng thấp thỏm đi qua đi lại trong phòng khách nhà của Ngọc Minh.

-Cậu ngồi xuống đi làm mình ong hết cả đầu.- Khả Liên kéo Ngọc Anh ngồi xuống.

-Hay là báo cho anh Minh đi- Ngọc Anh vội nói.

-Không!- Ngọc Minh quả quyết.

-Tại sao?- Ngọc Anh cau mày.

-Hai cậu nghĩ đi, mấy anh ấy đang lo việc quan trọng cần có một không gian riêng. Chỉ có việc đó thôi cũng đủ làm rối lên rồi mình mà báo thêm chuyện này thì còn rối ra sao.- Ngọc Minh giải thích.

-Cũng đúng. Mình nên đi tìm, dò la thông tin mình biết, biết đâu có manh mối thì sao- Khả Liên gật đầu đồng ý.

-Vậy đi thôi.- Ngọc Anh kéo cô và Ngọc Minh đi ra ngoài.

...

-Nói- Ngọc Ký đạp lên tay của một tên trong nhóm phá hoại má anh tóm được.

-Tôi không biết- Tên đó gan lì luôn miệng chối.

Chân anh càng đạp mạnh, xoáy xuống tay tên đó.

-A- Kẻ đó hét lên.

-Có nói không?

-Không- Vẫn thái độ đó.

Ngọc Ký đá vào tên đó liên tục khiến máu ngay khóe miệng càng tuôn ra.

-Thôi- Quốc Minh lên tiếng.

Anh giống y một vị thần nào đó xuống cang ra, nếu không tên đó đã bán mạng cho Diêm Ca rồi.

Đoàng

Tiếng súng chói tai vang lên, tên đó chết ngay tại chỗ, mắt vẫn không kịp nhắm lại.

-Thà giết lầm còn hơn bỏ xót.

Anh nói rồi bỏ đi, Huy và Ngọc Ký cho dọn lại xong xuôi thì cũng mất dạng.

....

Ba người con gái chạy đi giữa thành phố rộng lớn, họ mong rằng họ có thể tì được người họ tìm.

Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên chia nhau ra. Họ đi xung quanh những nơi có thể tìm được Nhân.

Reeng...reeng...reeng

Điện thoại Ngọc Minh reo lên. Cô vội lấy ra nhìn vào màn hình cô giật thót tim. Khẽ nuốt nước bọt, cô áp tai vào mà nghe máy.

"Alo"

"Mọi chuyện xong hết rồi bây giờ anh sẽ vào viện thăm thằng Nhân"

"Anh..."

"Có gì không?"

"Không ạ"

"Uhm anh vào viện ngay"

Ngọc Minh vội gọi ngay cho Khả Liên và Ngọc Anh.

"Anh Minh xong việc rồi kìa bây giờ phải làm sao đây?"

"Hả? Anh Minh xong việc"

"Anh ấy bảo sẽ vào viện ngay"

"Mình nên đến viện trước anh ấy mới được."

"Uhm đi thôi"

Cả ba đi 3 hướng khác nhau cùng gặp mặt tại trước cổng bệnh viện.

Họ cùng nhau chạy thật nhanh lên phòng bệnh của Nhân. Vừa tới ba người thở hồng hộc đang lấy lại bình tĩnh thì Quốc Minh, Huy và Ngọc Ký vừa đến. Ba người liền tươi cười chào họ.

-Chào mấy anh.

-Nhân sao rồi?- Huy hỏi.

-Dạ...dạ cũng bình thường à- Ngọc Anh ấp úng.

-Để anh vào xem- Quốc Minh nói xong định bước đi thì Ngọc Minh níu tay anh kéo đi.

-Để anh vào- Tới lượt Huy

-Anh ấy vẫn bình thường không có gì phải xem đâu.- Ngọc Anh ngăn Huy lại.

-Nhưng mà anh muốn xem- Huy cứ một mực đòi vào.

-Không có gì đâu mà.- Khả Liên cũng ngăn anh lại.

Hai cô nàng cứ lo cản Huy đâu nhớ đến vẫn còn một người nào đó đang nhìn họ một cách nghi hoặc.

"Chắc chắn là đã có chuện."_Ngọc Ký suy nghĩ rồi lén lẻn vào trong.

Khi vào rồi anh mới nhận ra trong đây không có ai.

...

Ngọc Minh kéo Quốc Minh đến một gốc khuất, khi buông anh ra thì thình lình cô chợt nhớ mình phải bói gì đây.

Anh thấy cô mãi im lặng mả chẳng nói thì lấy làm lạ.

-Sao em lại im lặng thế?

Cô nhìn anh, cô phải làm gì đây? Chẳng lẽ bảo muốn nói chuyện với anh.

Cô nên làm như thế nào đây. Đúng rồi!

Cô đỏ mặt lí nhí nói.

-Em...nhớ anh.

Môi khẽ cong lên, vươn tay ôm lấy cô anh thì thầm.

-Anh cũng nhớ em. Mà bên kia có gì vậy nhỉ?

-Có gì ạ?- Cô vội nhìn theo hướng anh chỉ.

Anh cúi xuống hôn lên má cô một cái rồi quay mặt sang hướng khác xem như không có gì.

-Anh này- Cô càng đỏ mặt hơn, đánh vào anh một cái rồi cô chạy đi.

-Đừng bao giờ để anh bắt được. Rm.

Nói rồi anh cũng chạy theo cô.

-Chuyện này là sao? Thằng Nhân đâu?- Ngọc Ký trừng mắt.

-Em...em xin lỗi- Khả Liên cúi đầu.

-Có một cô y tà bảo tụi em xuống gặp bác sĩ nhưng khi quay lại thì tụi rm đã không thấy anh Nhân nữa.

Huy thở dài nhìn hai người.

-Tại sao tụi em lại không báo cho tụi anh biết.

-Ngọc Minh nói chuyện của trụ sở làm mọi chuyện rối lên rồi thêm chuyện này nữa sẽ càng rối hơn. Nên tụi em không báo- Khả Liên nói.

Ngọc Minh và Quốc Minh quay lại. Lúc đến cô nhìn Ngọc Ký thì thấy nét mặt của anh không như bình thường.

-Có chuyện gì sao hai?

-Em còn hỏi? Thằng Nhân mất tích sao không báo ngay cho tụi anh?- Ngọc Ký bực bội gắc lên.

Quốc Minh cau mày.

-Mất tích???

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trùng Phùng...

Trong căn phòng màu trắng của ngôi biệt thự màu kem không xa trung tâm thành phố.Một cô gái cầm trên tay chiếc bình thủy tinh nhỏ có chứa chất lỏng màu xanh nhạt, lắc lắc vài cái cô đưa cho người trợ lý của mình.

-Đem truyền cho cậu ta đi.

Người trợ lý gật đầu rồi ra ngoài. Tháo gỡ găng tay và chiếc áo blouse treo lên giá, cô bước đi tới cửa sổ ánh mắt nhìn xa xăm. Không biết anh đã quên cô chưa? Anh đã yêu một người nào đó chưa? Người đó có tốt với anh không?

Rời khỏi nơi đó cô bước đi vào lối xuống tầng hầm.

Tay nắm lấy nấm đấm cửa, cô nhẹ nhàng mở cửa ra. Đến bên giường của người nào đó, cô đưa tay chạm nhẹ vào bên má người ấy.

Nước mắt cô không tự chủ mà tuông ra.

-Em xin lỗi.

Ngồi xuống kế bên anh, cô nắm thật chặt đôi tay ấy. Sao nó lại lạnh đến thế.

....

Tiin...Tiin...Tiin

Chiếc máy định vị kêu liên hồi, trên màn hình vẫn đang chạy dòng chữ "Loading".

Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên bị phạt đứng khoanh tay phía góc tường. Cô mặt mày nhăn nhó nài nỉ.

-Hai tha cho em đi mà.

-Minh Minh em im lặng xíu có chết không?- Ngọc Ký cau mày nói.

-Sao mày biết thằng Nhân nó đeo con chip trong người?- Huy hỏi Quốc Minh

-Mày nghĩ nó là ai? Một người như nó mà không đem theo người mới là chuyện lạ đó- Quốc Minh nhết môi.

Tin

Chiếc máy định vị kêu lên báo hiệu đã có thông tin. Cả nhóm đều chạy lại xem.

-Nhà....chị Nghi!- Ngọc Anh thốt lên.

-Sao...sao lại thế?- Huy trừng mắt ngạc nhiên.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn nhau chỉ có Quốc Minh là thản nhiên. Thật đúng như anh đoán mà!

-Đi thôi!

Anh cùng mọi người ra xe để đến nhà người quen "đã lâu không gặp".

...

Nhân mơ hồ tỉnh dậy, anh không nhớ mình đã hôn mê trong bao lâu nữa. Nhìn xung quanh, anh không biết mình đang ở đâu nhưng anh có cảm giác nơi này rất quen thuộc.

Phía ngoài cửa, có một cô gái đang nhìn vào qua lỗ nhỏ trên cửa. Quá tốt rồi, thuốc của cô cuối cùng cũng có tác dụng.

Cô mở cửa đi vào, Nhân nghe có tiếng động liền nhắm mắt lại như lúc anh còn hôn mê.

Cô gái bước lại gần chạm lên tóc anh.

-Cuối cùng anh cũng tỉnh.- Nói rồi cô bước đi đến bên cửa sổ và tiếp lời.

-Anh còn nhớ đến em không? Anh đã yêu ai chưa?

Nhân nằm trên giường nhận ra giọng nói quen thuộc liền cố gắng ngồi dậy, khó nhọc bước lại gần cô.

Cô vẫn đứng đó không hay biết anh đã đến gần mình từ lúc nào.

-Em nhớ anh rất nhiều!

-Gia Nghi- Anh vòng tay ôm lấy cô.

Cô giật mình, không lẽ anh đã hồi phục rội, cô chỉ tưởng chừng anh còn hôn mê chỉ là anh mơ màng một lúc thôi.

Cô gạt tay anh ra rồi bước đi.

-Anh chắc chắn là em. Đừng bao giờ trốn anh nữa mà...anh biết hết rồi, anh xin lỗi!

Lời nói của anh làm cô dừng chân, quay lại nhìn anh, hai hàng nước mắt của cô không tự chủ mà lăn dài hai bên má.

Anh bước lại gần cô thật chậm rồi ôm lấy cô như sợ cô sẽ biến mất thêm lần nào nữa.

-Quay về với anh! Em nhé!

Cô vươn tay ôm lấy anh, gật nhẹ đầu.

-Em sẽ không xa anh nữa đâu.

-Tôi nói rồi tiểu thư của tôi không có sống tại đây, mong mọi người về cho, không được xuống đó.

Tiếng bước chân càng dồn dập hơn, đang ngày càng gần tầng hầm.

Cạch

Cánh cửa bị mở ra. Phía ngoài có 6 người dần bước vào trong.

-Chị Nghi- Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên cùng đồng thanh.

Ba cô nàng chạy đến đẩy Nhân ra rồi ôm lấy cô cứng ngắc.

-Tụi em nhớ chị quá.

-Tụi em có cần vậy không?- Nhân mếu máo.

-HIẾU NHÂN- Ngọc Ký và Khắc Huy nhảy vào ôm lấy anh.

Khi cả hai đã buông ra thì Quốc Minh bước đến lạnh giọng nói.

-Tao tưởng mày die rồi chứ.

-Mày muốn chết à? Hai thằng bay chắc cũng ngứa tay rồi đúng không?- Nhân làm mặt nham hiểm.

Crop...crop

-Uhm.

Ngọc Ký và Khắc Huy bẽ tay.

Nhân nhướng nhướng mày.

-Đập nó.

Cả ba nhảy vào đuổi theo Quốc Minh chạy vòng vòng trong phòng khách rồi chạy vòng lên lầu.

Bốn cô nàng vui vẻ vừa đi vừa nói, khi đến phòng khách mặt ai cũng khác thường. Họ đã thấy một chuyện không tưởng. Ba đuổi một chạy vòng trong nhà Nghi. Quốc Minh chạy đến liền kéo Ngọc Minh ra làm bia ngay phía trước.

Ngọc Minh không ngờ Quốc Minh lại có lúc như thế này.

-Nghỉ...Khó quá cho qua đi.-Quốc Minh thở mạnh nói.

-Xin lỗi đi- Nhân thở hồng hộc.

-Xin lỗi?- Quốc Minh hỏi lại

-Uhm- Nhân gật đầu chắc nịch.

Quốc Minh nhe răng cười rồi lại gần anh.

-Tao nói mày nghe nè.

Rầm

Và rồi Nhân đã hưởng một cú đá, nằm sõng soài trên sofa.

-A mày biết tao vừa khỏi bệnh không?

-Mặc xác mi.-Quốc Minh nói xong thì ngồi xuống sofa kế Ngọc Minh.

Họ cứ vậy đó, chia xa rồi lại hội tụ. Dỗi hờn rồi lại làm lành.

...

Quốc Minh đưa Ngọc Minh về nhà còn cái ông anh trời đánh kia chỉ lo chở vk đi chơi bỏ lại cô em gái mỏng manh, yếu đuối như cô đây ═'

Khi dừng xe trước cửa thì anh thấy có một người nào đó đang đứng trước nhà cô.

Anh vội quay sang nói chuyện với cô làm cô bị che mất tầm nhìn, với lại lúc nay cô lo bấm điện thoại nên không thấy ai kia.

-Em thấy lúc nảy anh đoán hay không?

-Uhm chỉ có anh lá giỏi nhất thôi- Cô vươn tay bẹo má anh.

-Vậy có nên thưởng cho anh gì đó không?- Mặt anh bị tay cô ép vào nên khi nói chuyện trong rất buồn cười.

-Thưởng gì đây?- Cô hỏi mong lung.

-Đây này- Anh chỉ vào môi mình.

Cô nhăn mặt.

-Háo sắc.

-Thôi em vào nhà đi, anh về đây.- Anh lạnh mặt lại.

Cô bật cười, không ngờ anh có lúc lại y như trẻ con ý.

-À em nói anh nghe này.

-Nghe gì?- Anh cau mày.

-Chuyện này không nói lớn được, anh lại gần đây đi.

Anh nhìn cô nghi hoặc nhưng cũng chòm người qua.

Cô mỉm cười rồi hôn thật nhẹ lên môi anh.

-Anh giống con nít quá đi.

Nói xong cô liền mở cửa ra ngoài.

-Ngọc Minh.- Anh gọi cô.

-Dạ?

-Hay là em chuyển sang sống với anh luôn đi!- Anh ôm cô

-Không được đâu- Cô ôm anh- Thôi anh về đi cũng khuya rồi.

-Uhm anh về đây, em phải ngủ sớm biết chưa.- Anh buông cô ra rồi quay lại xe.

Xe anh khởi động rồi chạy đi. Cô đứng phía sau vẫn vãy tay chào anh.

Những hành động của hai người đã được một người nào đó thu vào tầm mắt. Đóa hồng trên tay cậu ta rơi xuống. Mỉm cười chua xót, cậu bước đi trong màn đêm hiu vắng.

Ngọc Minh vừa mở cửa nhà thì nghe có tiếng động. Cô vội nhìn xung quanh, trước mắt cô bây giờ là bóng một người con trai trông rất cô đơn.

-Ai trông giống Sĩ Thành thế nhỉ? Chắc không phải đâu giờ khuya rồi cậu ấy sẽ không tìm mình đâu.

Nói rồi cô quay vào trong đánh một giấc đến sáng.

Mong sao...

+Bình minh ngày mai sẽ mang đến những điều tốt đẹp hơn cho họ.

+Hoàng hôn hôm nay sẽ giữ chặt những quá khứ tồn tại theo họ.

Nhưng rồi ai biết được họ sẽ được hạnh phúc hay...sẽ là đau thương kéo dài vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bỏ Đi Mẹ!!!

Ngày mới bắt đầu, Ngọc Minh vẫn như mọi bữa, sáng đến trường chiều lại về. Nhưng nay lại khác. Khi cô cùng Ngọc Ký trở về thì phát hiện một chuyện khiến cô phải rơi nước mắt. Ngay cả Ngọc Ký cũng ngạc nhiên.Cô vội chạy đến ôm lấy hai người đang ngồi trên ghế sofa. Gồm 1 người đàn ông trong bộ âu phục đan và người phụ nữ trong bộ váy trắng. Hai người dang tay ôm lấy cô bằng tất cả tình yêu thương của họ.

Ngọc Ký bước đến cúi chào hai người.

-Con chào ba, chào mẹ.

-Uhm con ngồi đi- Ông Hào (Ba cô và anh) mỉm cười.

-Con gái mẹ nhớ con quá- Bà Nhung (mẹ cô và anh) ôm chặt Ngọc Minh vào lòng.

-Sao bây giờ mẹ mới trở lại với con.- Cô nhìn hà bằng đôi mắt ướt đẫm.

-Mẹ xin lỗi! Nhưng con đừng buồn nữa, có mẹ đây rồi- Bà vuốt tóc cô vỗ về an ủi.

-Con chỉ nhớ đến mẹ thôi sao?- Giọng trầm trầm của ông Hào vang lên.

Cô buông bà ra rồi ngồi kế bên ôm lấy cổ ông.

-Sao con lại quên mất người ba vĩ đại này được.

-Cô chỉ được cái dẻo miệng- Ông đưa tay nựng yêu cô.

-Ba mẹ sao về đây sớm vậy ạ? Bộ có chuyện gì sao?- Cô ngây ngốc hỏi.

-Ôi trời em đừng nói không nhớ ngày sinh nhật của mình nhá-Ngọc Ký ngạc nhiên.

-À à em quên mất- Cô nhe răng cười.

-Cục vàng à xíu nữa hai mẹ con mình đi trung tâm mua sắm nhé à Tiểu Ký con đi chung luôn đi- Bà Nhung nói với cô rồi quay sang Ngọc Ký.

Không khí đang vui vẻ tự nhiên trùng xuống. Ngọc Minh và Ngọc Ký sa sầm mặt, ai hiểu thấu bà Nhung bằng hai anh em cô. Mỗi lần đi mua sắm là một cực hình. Cô nhớ rất rõ, năm trước mẹ cô cũng đưa hai anh em đi mua sắm đi tới nỗi Ngọc Ký không còn sức để vác một đống đồ đó nữa. Mẹ cô mới bắt đầu nãy ra một sáng kiến là kêu trung tâm chuyển đồ đến nhà để thử. Ôi trời! Chắc cô chết mất -_-lll

-Mẹ- Ngọc Minh và Ngọc Ký cùng đồng thanh.

-Có gì sao?- Bà vui vẻ hỏi.

-Dạ..."Mẹ đừng đi mà"- Không, không được. Nghĩ vậy cô liền bảo- Dạ không có gì.

Ngọc Ký trừng mắt. Anh vội xin phép rồi kéo cô vào bếp.

-Em điên à! Còn nhớ vụ án năm trước không?

-Anh không thấy mẹ đang vui sao? Làm vậy là mẹ sẽ buồn đó- cô xụ mặt xuống.

-Haiz chịu- Ngọc Ký thở dài.

Cô và anh trở lại phòng khách. Hai người nhìn nhau như muốn trào nước mắt.

-Ngày mai là sinh nhật con rồi. Ba và Tiểu Ký lo phần trang trí, chuẩn bị tiệc còn mẹ con sẽ lo phần trang phục cho con.- Ông Hào nói một cách nhẹ nhàng.

-Dạ mà...Mai là sinh nhật con ạ?- Cô lấy tay khều khều mũi như đứa trẻ đang mắt lỗi.

-Em gái yêu quý của tôi ơi mai là ngày cô vừa cất tiếng khóc chào đời của 17 năm trước.- Ngọc Ký chán nản nói. Sao mọi ngày cô thông minh lắm cơ mà.

-Ưm...à nhớ rồi- Cô gật gù.

-Thôi mẹ con mình đi trung tâm mua sắm thôi.- Mẹ cô hào hứng nói.

-Dạ- Hai tiếng "dạ" yếu xìu của hai anh em nhà nào đó vang lên.

...

Quốc Minh ngồi trong phòng riêng của anh ở trụ sở. Đối diện với anh là người con trai đang nhìn anh bằng đôi mắt dè chừng.

-Hãy cho tôi biết ai là người sai khiến cậu?- Quốc Minh lên tiếng.

-Tôi không nói được và cũng không muốn nói- Hắn ta trả lời anh mà mắt vẫn đảo xung quanh tìm lối thoát.

- Đừng tìm nữa, vào đây rất dễ nhưng ra thì vô cùng khó.- Nhận thấy hành động đó của hắn anh liền nói.

Hắn ta càng nhìn anh lạ thường hơn. Con người này quả thật đáng sợ hơn hắn nghĩ. Chỉ nhìn phong thái đủ để hắn biết anh có quyền lực như tế nào rồi.

-Nếu cậu khai ra tôi sẽ có một số quyền lợi dành cho cậu.

-Quyền lợi?- Hắn cau mày.

-Đúng. Cậu sẽ được gia nhập vào Black Wolf làm thành viên chính thức của bang. Ngoài ra tôi sẽ chuyển vào tài khoảng của cậu một số tiền không nhỏ. Nhưng phải vớiđiều kiện...- Nói đến đây anh ngưng lại.

-Điều kiện gì?- Hắn hỏi anh.

-Chỉ cần cậu khai ra ai là người sai khiến cậu phá Black Wolf và Silver Wolf.

Hắn bắt đầu suy nghĩ. Phải công nhận một điều, theo Black Wolf rất có lợi, hắn cũng được thêm một mớ tiền kha khá. Chứ lúc trước theo Us New hắn chẳng được cái gì gọi là quyền lợi. Nghĩ thế hắn liền nhìn anh.

-Thế nào?- Anh hỏi hắn, vẻ như chẳng có gì phải sốt ruột.

Hắn gật đầu.

-Được.

-Vậy hãy ký vào đây. Theo giới kinh doanh gọi là thỏa thuận, còn theo thế giới ngầm gọi là "tôi mua đứt cậu"- Anh nhàng nhạt nói.

Hắn đặt bút xuống và ký tên mình.

-Nói đi!

-Là....

...

-Mẹ ơi xong chưa?- Ngọc Ký nhăn nhó hỏi

-Chưa đâu- Mẹ anh trả lời gọn lỏn.

-Mẹ à con mỏi lắm rồi mình về mẹ nha.-Ngọc Minh nài nỉ.

-Ok về thôi chắc hai đứa con cũng đói rồi đúng không?- Mẹ cô hỏi.

Gật gật

-Vậy mình về thôi!

Gật gật

Mẹ cô đi trước, khi đi ngang qua shop váy bà đột nhiên quay lại cười toe toét rồi lại kéo Ngọc Minh vào.

-Thử cho mẹ chiếc váy này một cái cuối thôi.- Bà chỉ vào chiếc váy màu trắng đơn giản nhưng sang trọng.

Khi cô bước từ phòng thay đồ ra, bà Nhung nhìn cô một cách thích thú, những ai có mặt tại shop cũng nhìn cô chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Ngọc Ký nhìn cô mỉm cười. Công nhận em gái anh có khác, nhìn đáng yêu quá đi!

-Tôi lấy bộ này- Mẹ cô hào hứng nói với cô nhân viên.

-Vâng mời quý khách theo tôi đến quầy thu ngân để thanh toán.- Cô tiếp viên lịch sự mời bà.

Bà Nhung cười với cô rồi kéo cả hai anh em đi đến quầy thu ngân.

Trên đường về, bà hí hửng mở những gói đồ ra xem, bà rất hài lòng với chúng. Quay sang Ngọc Ký và Ngọc Minh bà nói bằng giọng hớn hở.

-Mai ba mẹ con mình lại đi tiếp nhá.

Cô và anh đơ hết cả mặt, họ quay sang bà đồng thanh.

-Bỏ đi mẹ!!!

*Anh không muốn lại làm một ông ờ một cậu quản gia trẻ tuổi, đẹp trai nhưng lại đi sách đồ cho hai người phụ nữ.

*Cô không muốn làm cô gái ma-nơ-canh cho mẹ cô hết thử rồi lại thay.

=>Thật mà nói hai anh em cô sẽ đánh đổi cả mạng sống của mình nếu việc đi trung tâm mua sắm tiếp diễn thêm một lần nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Sinh Nhật Và Sợi Dây Chuyền

Phía trước ngôi biệt thự nào đó, có những chiếc xe thời thượng tới lui liên tục. Bên trong sân được trang trí hoành tráng, chiếc bàn dài 15m (hơi lố hihi) trải dài hết khoảng sân. Bong bóng hình trái tim đủ loại màu sắc treo xung quanh: ở trên thân cây, ở phía cổng và trên cả khán đài rộng lớn. Ngay chính giữa khán đài là một cái bảng to để tên vị chủ nhân của nó "Chúc mừng Sinh Nhật Ngọc Minh".Trước cổng, ông Hào, bà Nhung và Ngọc Ký đang chào đón những vị khách quý.

-Chào anh chị, mời anh chị vào trong- Bà Nhung vui vẻ.

- Chào hai bác- Gia Nghi và Hiếu Nhân cúi chào.

-Chào hai con. Tiểu Ký mời bạn vào đi con- Ông Hào cũng vui vẻ không kém.

-Dạ, vào trong đi- Ngọc Ký đưa hai người họ vào.

-Ba nuôi, mẹ nuôi- Ông bà Hào nhìn xung quanh sao nghe tiếng mà chẳng thấy hình.

-Con đây này- Ngọc Anh bỗng từ đâu lù lù xuất hiện.

-Cái con bé này- Bà Nhung cốc yêu cô.

-Chào hai bác- Huy cúi đầu lễ phép.

-Con chắc hẳn là bạn trai của Tiểu Anh đúng không? Đẹp trai đấy- Ông Hào nheo mắt cười.

-Dạ- Anh gãi gãi đầu.

Mặt Ngọc Anh ửng hồng, cô vội kéo Huy vào.

-Con vào trong đây- Lúc đi tự nhiên cô quay lại nói với bà Nhung- Con rể của mẹ sắp đến rồi ý.

Nói rồi cô chạy theo Huy, tít vào trong.

Bà Nhung nhìn cô rồi lắc đầu, con bé này cứ như thế. Mà nó bảo có con rể...là sao?

Bà quay lại với việc đón tiếp khách quý của mình.

Kít

Chiếc Jaguar dừng trước cổng, một người con trai dáng vẻ sang trọng trong bộ âu phục trắng bước ra, gương mặt điển trai và có một sức hút khác thường. Bà Nhung và ông Hào nheo mắt nhìn, chàng trai này quá lạ lẫm so với họ. Anh tiến đến chào họ.

-Cháu chào hai bác.

-Ờ...chào con- Bà Nhung hơi đơ người.

-Chào con- Ông Hào mỉm cười.

-Dạ con là bạn của Ngọc Ký và Ngọc Minh ạ.- Quốc Minh lễ phép nói.

-Vậy à, con vào trong đi có Tiểu Ký ở trong đó còn Minh Minh thì một lát nữa xuống ngay bây giờ. - Bà Nhung tươi cười nói, có vẻ bà khá hài lòng với chàng trước mặt.

Anh cúi đầu chào rồi vào trong. Lúc anh đi ngang bà thì bà thấy sợi dây chuyền anh đeo. Bà vội gọi theo.

-Con trai.

Anh nghe vậy liền quay đầu nhìn lại, kính trọng nói với bà.

-Dạ có chuyện gì không bác.

Bà nhìn vào cổ anh, đúng sợi dây chuyền đó rồi nhưng bà cần xác nhận lại.

-À bác chỉ muốn hỏi tên của con thôi mà.

-Dạ cháu tên Minh, Lý Quốc Minh.

-Uhm con vào đi- Bà mỉm cười rồi quay lại với ông Hào.

-Có chuyện gì vậy bà?- Ông Hào cau mày hỏi.

-Không...Không có gì?- Bà Nhung cười trừ rồi lại chào đón khách.

...

Quốc Minh tiến vào trong, những cô gái ở đây đều nhìn anh một cách say đắm, phải nói anh trong mắt họ là một người chuẩn không cần chỉnh.

Anh đang nhìn xung quanh tìm nhóm của Nhân thì có một cô gái ờ quá quen mặt luôn rồi.

-Không ngờ hôm nay anh cũng đến- Khả Linh nhết môi nói.

-Tất nhiên, hôm nay là sinh nhật bạn gái của tôi mà- Anh chẳng buồn nhìn ả một cái.

-Quốc Minh- Ngọc Ký vẫy tay gọi anh.

Anh không nói nữa, bước chân tiếp tục tiến về phía Ngọc Ký.

Khả Linh nhìn theo anh, ly rượu trên tay ả càng xiếc chặc lại. Tại sao vị trí đó không phải là của ả? Hai từ bạn gái của anh sao không dành cho ả? Nhất quyết mối thù này phải đòi cho bằng được.

Buổi tiệc được bắt đầu, ông Hào trong bộ âu phục đen chỉnh tề và bà Nhung trong bộ đầm đỏ dài đến chân bước ra, ông đến chiếc micro nhẹ cất giọng.

-Nhiệt liệt chào mừng các vị khách quý đã đến tham dự buổi tiệc sinh nhật của con gái tôi. Xin giới thiệu với mọi người, tôi tên Đào Trí Hào Chủ Tịch của tập đoàn Thiện Ký Minh, kế bên là vợ tôi bà Kiều Huyền Nhung và người con trai lớn Đào Ngọc Ký. Chúng tôi rất vui khi buổi tiệc có đầy đủ quan khách hôm nay. Và để buổi tiệc bắt đầu xin mọi người cho một tràn pháo tay thật to để chào đón cô con gái cưng của tôi và cũng như tập đoàn Thiện Ký Minh.

Bùm...Bùm...Bùm

Ông Hào vừa dứt lời thì pháo hoa được bắn ra phía hai bên. Trên bật thang gần pháo đài, Ngọc Minh từ từ bước xuống. Cô mặc bộ váy do bà Nhung chọn, màu trắng dịu dàng, đơn giản nhưng toát lên được vẻ đoan trang, sang trọng. Mọi người đều vỗ tay chúc mừng cô, có một người lại nhìn cô không chớp mắt.

Cô nhẹ nhàng nước lên khán đài và tiến lại phía micro. Chất giọng trong trẻo của cô vang lên.

-Chào mọi người, tôi rất vui vì mọi người đã đến và tham dự sinh nhật lần thứ 17 của tôi. Tôi không biết nói gì hơn chỉ mong mọi người có một đêm thật vui vẻ. Xin cảm ơn.

Bốp...Bốp...Bốp

-Và bây giờ buổi tiệc xin phép được bắt đầu.- Ngọc Ký tươi cười nói- Có một người đã đăng ký hát một ca khúc dành tặng cho em gái tôi. Bây giờ chúng ta cùng nghe nhé.

Quốc Minh nhìn cô, cô cùng nhìn anh. Bất chợt một nụ cười từ anh hé lên lộ ra hai lúm đồng tiền bây giờ cô mới biết. Anh bước lên khán đài, tiếng nhạc du dương nghe rất êm tai.

"Em! Có yêu anh không?

Trả lời anh đi khi anh còn ở đây.

Không yêu xin em cứ nói ra,

Để cho anh biết em không cần anh đâu.

Em đang suy nghĩ gì?

Về những ngày tháng khi anh còn bên em.

Có lẽ chưa quá lớn đối với em,

Hay là anh bước đi, em nhé!

Nếu một ngày nào đó anh sẽ cất bước ra đi,

Thì em có nhìn theo mà khóc một lần vì anh?

Để anh cảm thấy trái tim em không vô tâm,

Như anh nghĩ.

Để cho anh cảm giác em ở bên.

Vậy đừng buông tay em nhé,

Trước mắt em đã có anh.

Để anh dìu bước em trên con đường yêu.

Hãy nắm lấy tay anh,

Hãy níu lấy chân anh em nhé!

Để cảm giác mãi mãi ta gần nhau"

(Em! Có yêu anh không- Khánh Phương)

Tiếng hát anh vang lên, thật ấm áp. Nó làm tìm cô cứ mãi tình động, không biết tại sao mà cô lại rơi nước mắt. Có lẽ vì quá hạnh phúc chăng?

Đột nhiên từ phía sau có người vỗ vai cô, có giật mình quay lại.

-Ơ là cậu sao Sĩ Thành?

-Mình có thể mời cậu nhảy một bài được không?

-Ơ mình...mình...- Cô ấp úng.

-Xin lỗi, bạn gái tôi phải cùng tôi nhảy rồi.- Quốc Minh từ đâu lù lù xuất hiện. Anh còn nhấn mạnh hai từ "bạn gái".

Ánh mắt Sĩ Thành có chút thất vọng, ai bảo cậu là người đến sau chứ.

-Vậy chúc hai người vui vẻ - Cậu mỉm cười rồi quay đi.

Dáng đi này làm cô nhớ đến hôm Quốc Minh đưa cô về, không lẽ hôm đó là Sĩ Thành thật sao?

Cô nhìn anh khẽ cau mày.

-Anh đó nói vậy Sĩ Thành buồn rồi kìa.

-Vậy em muốn anh nói thế nào? Không lẽ anh bảo "từ cậu cứ tự nhiên với bạn gái tôi"- Anh nheo mắt nói với cô.

Cô lườm anh rồi quay phắt mặt đi.

-Ra nhảy với anh đi!

-Không- Cô phồng má.

-Đi không?- Anh hỏi lại lần nữa.

-Không- Cô vẫn giữ thái độ đó.

-Hmm...Hmm...- Anh hắng giọng đứng dậy, vừa chỉnh sửa lại cổ áo vừa nói bâng quơ- Không biết có cô nào nhảy cùng được không?

Ngọc Minh nghe vậy liền xám mặt. Cô đưa tay kéo nhẹ vạt áo anh như một đứa con nít.

-Anh quá đáng.

-Vậy có ra nhảy với anh không?- An đưa tay ra.

Cô nắm lấy tay anh, khẽ chu miệng nói.

-Em ghét anh.

-Hình như con gái nói ghét là yêu.- Anh mỉm cười rồi kéo cô ra giữa sân nhảy cùng mọi người.

-Anh xem kìa- Khả Liên chỉ về phía Ngọc Minh và Quốc Minh.

Ngọc Ký nhìn theo. Môi anh hơi cong lên cười với Khả Liên.

-Chắc phải ôm em chặt hơn thằng Minh ôm em gái anh.

-Anh đó nha tin em đánh chết anh không?- Khả Liên nũng nịu nói.

-Em đánh anh đau đấy- Ngọc Ký nhăn nhó.

-Cho anh đau chết luôn.

Anh bĩu môi rồi nói với Quốc Minh đang đứng không xa họ.

-Mày đừng ôm em gái tao mạnh quá đấy.

Ngọc Minh mặt đỏ ửng lên, cô vội di chuyển gần anh rồi đạp vào chân anh một cái đau điếng (tg: Giày cao gót mà. Ít có thấm nha -_-|||)

Ngọc Ký nhăn mặt. Khả Liên thấy thế liền đưa anh vào trong ngồi. Ngọc Minh hả dạ, cô quay lại nhảy cùng Quốc Minh, Ngọc Anh với Khắc Huy và Gia Nghi và Hiếu Nhân.

Ngọc Minh ôm lấy cổ Quốc Minh. Cô nhẹ nhàng cùng anh hòa theo điệu nhạc.

Cô vừa thấy sợi dây chuyền anh đeo liền ngạc nhiên.

-Sao dây chuyền của anh giống của em thế?

Anh nhìn sợi của mình và của cô nhưng không đổi ngạc nhiên.

-Chắc do trùng hợp.

Anh tựa cằm lên vai cô khẽ thì thầm.

-Em! Có yêu anh không?

Cô khúc khích bật cười thành tiếng.

-Em yêu anh Đại Ngốc à.

...

-Chắc cậu đang không được vui.- Khả Linh ngồi xuống kế Sĩ Thành.

-Biết vậy thì đừng dại gì mà đến gần tôi.- Sĩ Thành nghiến răng nói.

-Tôi và cậu đều chung hoàn cảnh mà. - Khả Linh nhếch môi.

-Thì sao? Cô là cô còn tôi là tôi chẳng liên quan gì nhau cả.

Khả Linh bật cười. Cô ta đang toan tính gì đây.

-Sao không liên quan. Sắp đến đoạn trao đổi cặp rồi đấy.

-Thì sao?- Sĩ Thành cau mày.

-Thì ra trao đổi cặp thôi.- Khả Linh kéo Sĩ Thành ra nhảy.

Quả thật đến khúc trao đổi cặp thì Quốc Minh và Ngọc Minh bị tách ra. Vị trí của Ngọc Minh thì Khả Linh thế còn vị trí của Quốc Minh thì Sĩ Thành thế. Quốc Minh và Ngọc Minh không vui chút nào. Họ đang trò chuyện rất vui vẻ với nhau mà, sao họ lại bị tách chứ. Mặc dù vậy nhưng Ngọc Minh vẫn vui vẻ nhảy cùng Sĩ Thành. Cô đành chờ đến khúc đổi cặp tiếp theo thôi.

Quốc Minh cau mày. Anh không hài lòng thấy rõ ra mặt.

-Bộ anh không muốn nhảy cùng em sao?- Khả Linh hỏi anh.

-Phải nói là rất không muốn.- Mặt anh lạnh tanh không một cảm xúc gì.

Cũng may, khúc đổi cặp đã lập lại. Ngọc Minh nhanh chóng trở lại với Quốc Minh. Quốc Minh cũng rất phối hợp. Anh đẩy Khả Linh ra để Ngọc Minh trở vào.

Cô mỉm cười với anh. Nhìn cô cứ như mới tìm lại món đồ chơi mà mình đã đánh mất ấy. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô.

-Em dám bỏ anh sao?

-Anh cũng bỏ em đấy thôi.- Cô chu miệng nói.

-Em có thấy anh rất bực mình không còn em lại vui vẻ nhảy với người khác- Anh nói giọng khó chịu.

-Ơ lỗi của em à?

-Chứ lỗi của ai- Anh thở hắt ra.

-Vậy em sẽ đền bù nha.

-Em đền gì?

-Đưa anh gặp ba mẹ em.- Cô tinh nghịch nói rồi kéo anh ra khỏi chỗ đó.

Đến chỗ ba mẹ cô thì cô thấy nhóm của Nhân ở đó rồi.

-Hmm...Hmm...- Mẹ cô hắng giọng khi thấy cô nắm tay Quốc Minh.

Cô thấy vậy liền buông ra.

-Bạn con à.- Ông Hào hỏi.

-Dạ đây là...

-Bạn trai của Minh Minh đó ba.

Ngọc Minh chưa kịp nói thì bị Ngọc Ký cướp lời.

-Vậy à- Bà Nhung nhìn cô và anh một cách hài lòng.

Nhưng chợt bà lại nhớ đến sợi dây chuyền, bà nhìn vào cổ hai người. Hai sợi y như nhau, giống đến một cách lạ thường. Bà thốt lên.

-Không được...Hai đứa không được yêu nhau.

Mọi người trố mắt nhìn bà.

-Sao...sao vậy mẹ?- Ngọc Minh hỏi, giọng như muốn khóc.

-Dây...Sợi dây...chuyền.- Bà lấp bấp.

Ông Hào và Ngọc Ký nhìn hai người. Sợi dây chuyền...của người con lớn bị mất tích của họ sao lại trên cổ của Quốc Minh.

Bà Nhung do quá sốc nên đã xỉu trong vòng tay của ông Hào. Buổi tiệc hôm ấy nháo nhào lên. Làm mọi chuyện trở nên rối rắm hơn.

*Rốt cuộc Quốc Minh có phải là con của ông Hào và bà Nhung không?

*Nếu đúng như vậy thì Ngọc Minh phải làm như thế nào?

*Liệu chuyện tình của họ đến đây đã kết thúc?

=> Các bạn hãy cùng tác giả đón đọc những chap sau xem thật hư thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chân Tướng

Ngọc Minh ngồi trong phòng của bà Nhung, nắm lấy tay bà cô nấc lên từng hồi. Buổi tiệc hôm qua cũng kết thúc dưới sự bàn tán của mọi người. Có ai đời em gái và anh trai lại là người yêu của nhau.Họ đã từng ôm nhau thật chặc. Họ đã từng trao cho nhau những chiếc hôn ngọt ngào. Họ đã từng thổn thức vì nhớ nhau... Tại sao số phận lại trớ trêu đến thế để anh trai và em gái trở thành người yêu của nhau rồi mới cho họ biết...họ là người cùng huyết thống.

Bà Nhung lờ mờ tỉnh dậy, mặt bà bây giờ trắng bệch. Tìm được đứa con thất lạc ai mà không vui nhưng điều làm bà sốc nhất là người con trai và người con gái của bà lại yêu nhau. Hai khóe mắt bà tuông ra thứ chất lỏng trong suốt. Bà quá mệt mỏi. Bà không ngờ tìm được con trong hoàn cảnh như thế.

-Mẹ- Ngọc Minh gọi bà.

-Ba con đâu?- Giọng của bà yếu ớt hẳn đi.

-Ba, anh ba và...anh hai đang ở dưới phòng khách.- Khi nhắc đến hai từ "anh hai" thì đôi mắt cô trùng xuống.

-Mẹ muốn xuống đó.- Bà thều thào nói.

-Nhưng mẹ vẫn chưa khỏe mà.

-Không sao, con đưa mẹ xuống đi.

...

Ông Hào, Ngọc Ký Quốc Minh và nhóm Nhân ngồi ở phòng khách. Trên bàn có ba sợi dây chuyền để song song với nhau và đều được làm bằng vàng. Hai sợi được khắc hình Rồng tượng trưng cho "Long", sợi Quốc Minh đeo có chữ "Nhất" còn sợi của Ngọc Ký thì lại có chữ "Nhị". Sợi còn lại là của Ngọc Minh được khắc hình Phượng Hoàng tượng trưng cho "Phụng" có chữ "Tam".

Ông Hào nhìn ba sợi dây rồi nhìn Quốc Minh và Ngọc Ký.

-Rốt cuộc con có phải là con trai Ngọc Thiện của ta không?

-Ba ơi con đã nói với ba rồi mà. Quốc Minh nhỏ tuổi hơn con thì sao là anh trai của con được!- Ngọc Ký cau mày.

-Vậy thì theo con sợi dây chuyền này ở đâu mà ra?- Ông Hào hỏi anh.

Ngọc Ký im lặng. Đúng! Ba anh nói đúng sợi dây ở đâu ra nhưng rõ ràng Quốc Minh mới 18 tuổi nhỏ hơn anh 1 tuổi thì làm sao làm anh trai của anh được.

-Con không biết mình đeo nó từ lúc nào nhưng con biết chắc rằng nó đã theo con từ khi còn nhỏ.- Quốc Minh nói.

-Vậy ta hỏi con chuyện này, không đúng thì mong con bỏ qua cho ta.

-Dạ bác cứ hỏi ạ.

-Con có thể kể về ba mẹ của mình không?

Đôi mắt của anh bỗng dưng ánh lên những tia phức tạp. Anh không muốn ai nghe hay hiểu gì về chuyện riêng tư của anh. Nhưng hôm nay có lẽ anh sẽ kể. Duy nhất lần này thôi.

Đôi mắt anh nhìn xa xăm, vô định, nhìn về hướng mẹ anh ở đó. Nơi bà luôn chờ anh đến. Giọng anh khàn khàn cất lên.

Lúc học đại học, chuyện tình ba mẹ của Quốc Minh được toàn thể sinh viên trường ngưỡng mộ. Ba anh Lý Nhất Phàm là chàng trai phong lưu, đào hoa. Trải qua không biết bao nhiêu mối tình, luôn lạnh nhạt với những người xung quanh mình. Nhưng Nhất Phàm lại có một người bạn rất thân Đào Trí Hào cũng là Hot boy đình đám của trường. Sau đó mẹ anh Ngọc Lan Nữ và cô bạn tri kỷ Kiều Huyền Nhung chuyển đến, cũng nổi tiếng là Hot girl số một. Do duyên số hay vận xui của Lan Nữ mà để cô đụng phải một đại thiếu gia cao cao tại thượng. Suốt ngày họ cứ gây nhau suốt, đến lúc họ cảm thấy có tình cảm với đối phương thì chẳng ai chịu nói cứ quăng cho nhau một cục lơ to đùng. Người giúp hai người họ tiến đến với nhau là Trí Hào và Huyền Nhung.

Sau khi ra trường,họ không còn gặp Trí Hào và Huyền Nhung nữa.Qua 3 năm yêu nhau cuối cùng họ quyết định tiến đến hôn nhân. Khi Lan Nữ đang mang thaiQuốc Minh. Nhất Phàm rất thương vợ, cứ có thời gian rảnh là về nhà ngay. Khi Lan Nữ gần đến ngày sanh thì Nhất Phàm có đưa cô đi dạo ở công viên. Trên đường về hai người có gặp một cậu bé bị lạc đường. Họ đưa cậu bé về nuôi dưỡng. Song đó họ cũng chuyển qua Mĩ định cư. Khi sanh Quốc Minh, Lan Nữ do sức yếu nên qua đời sau khi sanh. Nhất Phàm vì thế mà giam mình trong phòng, làm bạn với công việc. Khi Quốc Minh lên ba, cậu nhất quyết đòi về Việt Nam sống vì có mộ mẹ cậu ở đó. Cậu bé kia thì sống với Nhất Phàm ở Mĩ và được đặt tên là Lý Quốc Khang. Trước khi về VN Quốc Minh xin sợi dây chuyền mà Quốc Khang đeo vì cậu bé rất thích nó. Quốc Khang vì thương em nên đeo vào cổ cho cậu.

Cho đến bây giờ mọi việc đã trôi qua dần đúng 15 năm.

Quốc Minh không kiềm được nước mắt của mình khi kể đến lúc mẹ anh qua đời, phải nói anh rất rất yêu mẹ mình. Mọi người đều nhìn anh, tuy không đồng cảm nhưng họ có thể hiểu được tâm trạng của anh bây giờ.

Bà Nhung và Ngọc Minh đứng ngay cầu thang nghe hết tất cả, bà há hốc mồm, Ngọc Lan Nữ là người bạn thân nhất của bà năm đại học nhưng bây giờ đã...

Ở ngoài phòng khách, ông Hào cũng ngạc nhiên không kém.

-Con là con trai của Nhất Phàm sao?

-Dạ- Anh lễ phép thưa.

-Con có nói đứa con trai ba mẹ con nhận nuôi có đeo sợi dây chuyền bây giờ đang ở đâu? Nay bao nhiêu tuổi?- Bà Nhung chạy xuống, nước mắt bà

giàn giụa. Lay vai anh bà nấc lên.

-Anh ấy 21 tuổi ạ- Quốc Minh vội đáp.

Đúng con trai bà rồi....21 tuổi, con trai bà nay cũng 21 tuổi.

Ông Hào tiến đến ôm lấy vai bà.

-Con có thể cho ta gặp Nhất Khang và ba của con không?- Ông Hào nghẹn giọng hỏi.

-Được ạ.

-Cảm ơn con- Ông Hào vỗ nhẹ vai anh.

-Bác cảm ơn con- Bà Nhung lạc giọng nói với anh.

Ngọc Ký thấy Ngọc Minh cứ đứng đó thì đẩy cô lại, anh đi đến nói với ba mẹ mình.

-Ba mẹ lên phòng nghỉ đi ạ - Anh nháy nháy mắt.

Ba anh hiểu ra vấn đề liền cười nhẹ.

-Thôi ba mẹ lên phòng đây.

Nói rồi ông dìu bà Nhung đi lên lầu.

Anh quay sang nói với nhóm Nhân.

-Ê đi kiếm gì ăn đi.

-Anh điên à vừa ăn lúc nãy- Khả Liên cau có.

-Chậc...nhưng anh đói- Anh lại nháy mắt và tặc lưỡi.

Cả nhóm hiểu ra rồi kéo nhau đi mất hút để lại Ngọc Minh và Quốc Minh ở phòng khách.

Mặt cô ửng hồng, cô ái ngại di di ngón chân dưới sàn.

Anh nhìn cô không nói gì và quay lưng đi. Cô nhìn theo bóng anh dần khuất, đôi mắt cô bỗng nhiên nặng trĩu.

Đôi chân cô vô thức bước theo anh. Ra đến khu vườn nhỏ, vừa đi vừa suy nghĩ cô không biết anh đã dừng lại từ lúc nào, làm cô đâm sầm vào anh.

Cô ngã người sắp té ra phía sau thì đôi tay rắn chắc của anh vòng qua eo và kéo cô lại.

-Sao em bất cẩn quá vậy?

-Tại anh không nói chuyện với em,.làm em vừa đi vừa suy nghĩ nên mới đâm đầu vào anh- Cô uất hận nói.

Anh ôm cô vào lòng hít nhẹ hương thơm êm dịu trên tóc cô anh thì thầm.

-Sao anh lại không nói chuyện với em được chứ, anh chỉ muốn em ra ngoài đây với anh thôi.

-Sao anh không nói ra đi- Cô giãy nảy đấm vào ngực anh.

-Anh xin lỗi, anh chịu thua.- Anh đưa tay đầu hàng.

Cô đẩy anh ra bức xúc hét lên.

-Anh đi chỗ khác chơi.

Cô quay lưng chạy vào trong nhà để anh ở lại với bộ mặt khó hiểu. Sao cô lại thế chứ?

Uầy, ai bảo làm người ta tưởng... haizzz!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Giận Lẫy? Làm Hòa Nhé!

Quốc Minh trở về nhà, anh thả người lên chiếc sofa. Anh vừa mới liên lạc với ông Nhất Phàm_ba anh về chuyện vừa xảy ra. Ông bảo đang chuẩn bị cho một cuộc họp quan trọng nên vài bữa nữa mới có thể về. Anh cũng đã thông báo cho ba mẹ Ngọc Minh luôn rồi. Điều anh đang quan tâm chẳng phải là chuyện đó mà điều anh quan tâm đây chính là Ngọc Minh. Con Thỏ Bạch đó giận anh rồi. Haizzz...không ngờ giận dai đến thế.

Trong mấy ngày nay cô cứ tránh mặt anh suốt, thấy anh là quăng cho một cục lơ to đùng. Tức mình nhất là những ngày qua anh luôn đến đón cô vào giờ tan học. Vậy mà cô lại lơ anh và leo lên xe của tên đáng ghét Lục Sĩ Thành đó. Hừ...đáng phạt cô không chứ.

Không được! Nhất định hôm nay phải đón cô về cho bằng được dù cô có muốn hay không cũng phải về.

Anh vội lấy điện thoại gọi cho ai đó. Không lâu sau bên kia đã nhấc máy.

"Alo"

"Cháu chào bác! Cháu là Quốc Minh đây,.không biết cháu đường đột gọi vào lúc này có phiền bác không?"

"Không sao không sao, con gọi thì chắc hẳn giữa con và Minh Minh đã có chuyện rồi đúng không?"

"Dạ, quả thật là Ngọc Minh đang giận cháu"

"Vậy để bác lo, mà phiền con chiều nay đón Minh Minh hộ bác."

"Dạ được ạ"

"Uhm tạm biệt con!"

Anh ngắt máy rồi quay lên lầu thay đồ tỏ ra rất hài lòng.

-Em dám không về không?

...

-Chết tiệt- Khả Linh giận dữ buông ra câu chử-i thề.

-Bớt nóng lại đi- Yuki ngồi ở phía đối diện khẽ nhết môi.

-Cậu có biết ai khai ra không?

-Zop- Môi của hắn cong lên buông ra duy nhất một từ.

-Zop? Chẳng phải cậu bảo hắn ta là người đáng tin cậy và trung thành lắm mà nhưng sao bây giờ lại bán đứng chúng ta?- Khả Linh bức xúc quát lên.

-Yên tâm chúng ta còn cái này- Yuki lấy trong túi ra một chiếc CD.

-Thông tin bảo mật của Black Wolf.

Yuki tiến lại laptop, bỏ vào ổ đĩa và khởi động phần mềm. Hắn gõ mật khẩu và chờ đăng nhập. Hai người họ nhìn nhau nở nụ cười gian xảo. Bỗng nhiên nụ cười đó tắc hẳn và thay vào đó là bộ mặt xám xịt.

Trong đó chẳng có thứ gì cả.

-Zop tôi nhất quyết không tha cho cậu- Khả Linh nghiến răng gằn từng chữ.

À à thì ra cái ông...à nhầm...bạn Zop của chúng ta đã gửi chiếc CD này cho Yuki khi đã gia nhập Back Wolf.

Dù gì với thế lực của Black Wolf thì Yuki cũng đâu làm gì được Zop, nên cứ thoải mái như thường là xong.

...

Ngọc Minh đứng trước cổng trường, chân cô di di xuống đất lên chiếc lá khô dưới chân. Vì ai cô phải ở đây chờ đến 2 giờ đồng hồ. Cô định hôm nay sẽ nói rõ ràng với Quốc Minh thì mẹ cô gọi bảo anh sẽ đến đón nên đứng chờ. Ai ngờ anh lại dám cho cô leo cây. Quá đáng mà!

-Quốc Minh đáng ghét. Nếu anh cứ im lặng thì em sẽ không nói chuyện với anh nữa. Thấy em đi với người khác cũng chẳng hề để tâm. Dù sao cũng nên chạy qua kéo em lại chứ, đằng này anh lại im thinh thích chăng ngó ngàng gì tới. Được rồi muốn im lặng thì im lặng để xem ai nhường ai cho biết. Anh không làm hòa thì em cũng chẳng nói chuyện với anh.

Ngọc Minh hậm hực, càng đạp mạnh lên chiếc lá phía dưới (Aida chiếc lá của ta có tội dì âu >_

Trong khi Ngọc Minh đang một mình lầm nhầm ở đó thì cách đó không xa có một chiếc Jaguars dừng lại. Chàng trai anh tuấn bước xuống và bước từng bước chậm rãi đến gần cô.

-Quốc Minh đáng ghét, Quốc Minh chết bầm, em ghét anh, ghét anh, ghét anh!!!!!!- Cô đã hết mức kiên nhẫn của mình rồi, quả thật là rất quá đáng!!

Những lời nói này đã được ai đó "vô tình" nghe thấy, môi khẽ cong lên anh tiến đến gần cô.

-Hôm nay đón trễ 2 giờ đồng hồ mà sao ai kia chưa về nhỉ?- Quốc Minh hỏi vu vơ.

"Anh đúng là đồ đáng ghét, vì ai mà em lại như thế này. Hừ, tức chết mà"_ Ngọc Minh lườm anh rồi quay phắc mặt đi. Đã vậy môi còn chu chu lên nữa chứ.

Anh nhìn cô ánh mắt ánh lên những nét cười "con Thỏ Bạch này nhìn muốn cắn cho chết luôn."

-Có muốn về không hay định đứng đây hoài thế?

"Anh tự mà đi về một mình, em không quan tâm đến anh nữa"

Anh quá hiểu rõ những gì cô nghĩ mà, đuổi anh sao? Giận lẫy anh sao? Đâu có dễ vậy!

-Không trả lời là không về, vậy thôi anh về trước.

"Về đi! Anh về ngay đi"

Anh cho hai tay thong dong vào túi rồi ung dung bước đi. Ngọc Minh nhìn theo bóng anh, anh là vậy đó, vô tâm, hững hờ, chẳng biết quan tâm. Hai mắt cô rưng rưng, mũi cũng cảm thấy cay xè. Anh nói ra ba từ "Làm hòa nhé!" thì có chết hay không?

Cô bước đi trên đoạn đường dài đầy nắng. Vừa đi cô vừa đá hòn đá nhỏ dưới chân. Cô cứ cảm thấy giữa anh và cô bây giờ đang có một khoảng cách. Không lớn lắm đâu nhưng nó làm cho cô thấy anh không cần đến cô nữa.

Tại sao anh lại không như lúc trước? Quan tâm và ở bên những khi cô cần. Tại sao anh lại không còn dỗ dành mỗi khi cô giận dỗi? Mặc dù anh vẫn biết đó là tính cách con nít trong cô. Mặc dù anh vẫn biết đó chỉ là những lúc cô ương bướng. Là do anh thay đổi hay là do cảm nhận của cô.

Đang suy nghĩ mong lung thì một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm cô từ phía sau. Hơi thở nhẹ nhàng phả lên cổ làm người cô cứng đờ.

-Đừng giận anh nữa! Làm hòa nhé!

Giọng nói trầm ấm của Quốc Minh truyền đến, thủ thỉ vào tai cô. Anh...anh làm hòa kìa! Anh đã mở lời làm hòa với cô rồi kìa!

Ngọc Minh quay người lại vươn tay ôm lấy anh thật chặt.

-Uhm mình sẽ làm hòa.

Anh buông cô ra, trở lại phong thái lạnh nhạt như lúc ban đầu.

-Xong, những gì em muốn anh đã làm rồi đó.

Cô hai mắt ngấn lệ nhìn anh. Cô quá tin vào anh rồi, cô từng nghĩ anh sẽ nói một câu gì đó thật lòng với cô. Vừa rồi cô cũng nghĩ anh nói thật lòng nhưng nào ngờ...

Chắc đã đến lúc cô phải buông tay.

-Em thấy...hay là...mình chia tay đi.

Nói rồi cô liền quay đi chẳng để cho anh trả lời thêm một câu nào nữa.

Nhưng một cánh tay mạnh mẽ đã kéo cô trở lại.

-Anh...um...um...

Môi cô bị thứ gì đó mềm mềm chiếm lấy, lúc đầu cô còn vùng vẫy nhưng về sau cô như đắm mình vào mật ngọt của nó mà đón nhận.

Quốc Minh ôm lấy cô. Môi anh chiếm lấy đôi môi nhỏ xinh kia, xem còn dám nói ra ý định ngốc nghếch như vừa nãy không. Ngọc Minh ôm anh, cô nhẹ nhàng chỉnh lại nhịp tim của mình, nụ hôn này đến bất ngờ quá làm cho tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

-Em còn dám nói như thế một lần nào nữa không?- Chạm trán mình vào trán cô, cự ly giữa anh và cô đang rất gần. Hơi thở ấm nóng đó phả vào hai bên má làm những giác quan thần kinh của cô tê liệt. Mặt cô vô thức ửng đỏ lên.

-Không...không nói thế nữa!- Cô lấp bấp.

-Ngoan, về nhà được chưa?- Anh khẽ cười.

Cô gật đầu và đẩy nhẹ anh ra. Nếu như thế này thêm một giây phút nào nữa chắc cô chết mất.

Anh nắm tay cô kéo lên xe đang đỗ không xa đấy.

Hiện tại Ngọc Minh vẫn đang ccòn ngay người ra. Thật sự là thế nào đây? Lúc nãy cô bảo chia tay và anh đã...đã...

Quốc Minh vừa lái xe vừa nhìn cô. Tay anh đưa qua nắm lấy bàn tay nhỏ ấy. Hiện giờ chắc lạ cô đang suy nghĩ chuyện gì đó liên quan đến anh.

-Em nghĩ gì thế?

-Em nghĩ xem mình có nên đánh cho anh một phát chết luôn hay không?- Cô chu miệng nói.

-À ra thế nhưng đánh là một chuyện còn em có nỡ lòng đánh không là chuyện khác.- Anh vừa nói vừa trưng ra nụ cười chết người.

Yahhhh...chết đi mất, đã quen nhau bao lâu rồi vậy mà nụ cười đó vẫn làm cô đỏ mặt.

-Nhất định em sẽ không mềm lòng đâu- Cô đưa tay véo mũi anh.

-Ai cho anh véo mũi anh?- Anh cau có lấy tay xoa xoa chóp mũi.

-Em cho- Cô ương bướng trả lời.

-Nhưng anh không cho- Anh cau mày nói.

-Uhm không cho thì thôi không nói với anh nữa.- Rồi lại giận lẫy tiếp rồi đấy. Cô nàng này đúng là khó hiểu mà.

-Em mà giận nữa là anh sẽ qua gặp hai bác xem mắt em, bàn chuyện đính hôn sau đó em mà ra trường thì sẽ cưới em liền đấy! Tin không?

-Ý anh là sau này em mà không giận thì không cưới chứ gì?- Mặt mày cô xám xịt lại.

-Ơ bộ sau này em định gả cho anh à?- Anh lại buông lời trêu ghẹo.

-Anh...anh...- Ngọc Minh nói không thành lời, ngu hay sao mà chui vào bẫy vậy trời. Nói vậy chẳng khác nào sau này muốn gả cho anh ấy. Ngu hết chỗ nói ::>_

Dừng trước cửa nhà cô, anh liền xuống xe đi vòng qua bên kia mở cửa cho cô. Ngọc Minh xuống xe, cô vô tư bước vào nhà. Nhưng có gì đó không đúng, cô liền quay sang nhìn người đi kế bên.

-Sao anh không về?

- Bộ em muốn anh về đến thế sao?- Anh ung dung thong dong hai tay trong túi.

-Em tưởng anh đi đón em thôi chứ?

-Đâu? Anh còn phải vào gặp ba mẹ vợ nữa.- Anh mỉm cười rồi vào trong trước.

-Ơ ơ...

Hai người cùng vào trong, khi vào tới thì những người còn lại đang có mặt rất đông đủ. Bà Nhung đang cầm một sấp hình xem vừa thấy Ngọc Minh bà liền giấu đi.

-Chào ba, chào mẹ, chào anh hai.- Cô vòng qua hôn vào má mỗi người.

-Chào con.

Ông Hào và Bà Nhung đáp trả lại, họ hôn cô một cái. Khi đến lượt Ngọc Ký, anh vừa thấy ánh mắt ai đó lườm liền cười trừ.

-Thôi em ngồi đi, cả ngày đi học chắc hẳn mệt lắm.- Nói xong anh liền nhìn Quốc Minh, ánh mắt đó vẫn đang còn lườm anh.

Ngọc Minh ngoan ngoãn ngồi xuống, tiện tay cô kéo Quốc Minh ngồi cùng luôn.

Cô nhìn thấy sau lưng bà Nhung có cái gì đó, định hỏi bà nhưng chắc bà đang giấu cô nên sẽ không nói. Nghĩ vậy Ngọc Minh liền viện cớ vào trong lấy nước uống. Đi ngang qua chỗ của bà, cô nhanh tay lấy sấp hình. Cô mở từng tấm xem, mặt càng lúc càng đen lại. Hết thảy đều giật mình nhìn cô trừ Quốc Minh vì anh cũng là nhân vật chính trong đó.

-Mọi người...

Ai nấy đều nhìn cô bằng đôi mắt gian gian rồi quay sang nhìn Quốc Minh.

Ba, mẹ, anh hai, Khả Liên, anh Nhân, chị Nghi, anh Huy và Ngọc Anh đều dùng ánh mắt đó.

Sao số cô lại đen như thế chứ...

*Ngọc Minh: mấy bạn có biết trong đó có gì không, là hình mình với anh Minh vừa...thôi chắc mấy bạn cũng đủ biết rồi. Yahhh cũng tại cái bạn Thư Fuon gì gì đó, kể về chuyện của mình như thế được rồi còn thêm vào vụ sấp ảnh làm gì nữa thế. Ngượng quá đi (#^.^#)

Thư Fuon: Xin lỗi bạn nhưng đó là trách nhiệm của tác giả hêhê *^O^*

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Anh Trai Rắc Rối

7.00 p.m

Trong phòng V.I.P của nhà hàng XX, ông Hào, bà Nhung và Ngọc Ký ngồi trên một chiếc bàn lớn. Phía cửa, Quốc Minh và Ngọc Minh bước vào. Anh cúi người chào ông bà.

-Ba cháu và anh Quốc Khang vừa xuống máy bay, chốc sau sẽ đến ngay ạ.

-Uhm con với Minh Minh ngồi đi- Bà Nhung mỉm cười đưa tay về hai chiếc ghế kế bên Ngọc Ký.

Anh và Ngọc Minh ngồi xuống, lấy vài tờ khăn giấy thấm mồ hôi trên trán cô. Ba người kia lắc đầu nhìn hai người họ, ông Hào trêu chọc nói.

-Con gái mình sướng ghê đó bà, hay bà đưa trán để tôi xem có mồ hôi không mà còn lau.

-Ba...- Ngọc Minh mặt ửng đỏ nhìn ông. Ngượng chết đi được.

-Chắc phải học Quốc Minh để con còn về chăm sóc cho Khả Liên nữa. Đúng không mẹ.- Anh cười mỉm nhìn bà Nhung.

-Hai cha con chỉ được cái chọc người khác thôi.- Bà Nhung bênh vực Ngọc Minh nhưng trong đó lại có một ẩn ý khác.

-Ba mẹ nói thật đúng- Quốc Minh mỉm cười.

-Ai là ba mẹ của anh?- Ngọc Minh cau mày.

-Tất nhiên anh là con rể của ba mẹ em.

-Ai cho chứ?

-Vậy cho con hỏi ba mẹ có nhận đứa con rể này không?- Anh quay sang hỏi ông Hào và bà Nhung.

-Nhận, nhất định sẽ nhận- Bà Nhung tươi cười nói.

-Vậy con được phép gọi ba mẹ đúng không ạ?- Anh lại hỏi.

-Đúng, rất đúng- Ông Hào cao hứng trả lời.

-Hmm...cậu cũng nên gọi tôi một tiếng anh vợ đấy- Ngọc Ký hắng giọng.

-Vâng anh vợ- Anh liền quắt mắt lườm Ngọc Ký.

Không khí đang vui vẻ bỗng nhiên bị gián đoạn.

Reeng...reeng...reeng...

Chuông điện thoại của bà Nhung reo liên hồi. Bà vội cầm lên xem, là của đối tác bên Anh gọi cho bà, bà nói với ông Hào rồi ra ngoài nghe điện thoại.

"Hi! I'm Daily"

"..."

"Yes"

"..."

"Okay"

Bà ngắt máy rồi quay vào, lúc này trước nhà hàng có một chiếc Lamborghini. Hai người trong xe bước ra, một người trong âu phục đen, chừng ba mươi mấy là cùng. dáng đi chững chạc, có sức hút khác thường. Kế bên là người con trai trong âu phục đỏ đô. Gương mặt anh tuấn, dáng người cao ráo, chuẩn mực. Bà Nhìn người trong bộ âu phục đen kia, rất quen. Khi người đó quay mặt lại bà nhận ra ngay.

-Nhất Phàm.

Bà bước đến bên hai người họ.

-Chào cậu, Huyền Nhung- Chất giọng trầm trầm của Nhất Phàm cất lên.

-Cháu chào bác.- Người con trai kế bên cúi đầu chào.

-Đây là...- Bà nheo mắt nhìn.

-Đây là Quốc Khang con trai mình- Nhất Phàm dõng dạc nói như rất tự hào về con trai.

-À...- Bà nhìn Quốc Khang một cách trìu mến. Con trai của bà kìa.

-Cậu ở đây làm gì?- Ông Phàm hỏi bà.

-Mình đến đây có hẹn với cậu.- Bà mỉm cười.

-Cậu là người hẹn mình ở phòng 209 sao?

-Uhm đúng rồi. Thôi vào đi Trí Hào đang đợi trong đó.

Cả ba cùng nhau vào trong, lúc nãy quả thật bà rất hồ đồ mà. Tính ra Nhất Phàm nay đã ngoài bốn mươi vậy mà bà cứ nghĩ người con trai nào đó chừng ba mươi mấy là cùng.

Cạch

Cánh cửa được mở ra ba người họ cùng bước vào. Ông Hào, Ngọc Ký và Ngọc Minh nhìn bà Nhung và hai người kế bên. Quốc Minh đứng dậy vội cúi đầu chào.

-Chào ba, chào anh hai.

-Uhm- Ông Phàm gật đầu.

-Nhất Phàm...Lý Nhất Phàm.

Khóe môi ông Hào giật giật, người bạn thân của ông thời đại học nay đã ngay trước mặt ông. Ông bước đến vươn tay ôm ông Phàm.

-Lâu rồi không gặp cậu.

-Phải nói là rất lâu- Nhất Phàm cũng ôm lấy ông trên môi vẫn ngự trị nụ cười tươi.

-Em trai anh nay đẹp trai hơn rồi đấy - Quốc Khang xoa đầu Quốc Minh.

-Vâng- Quốc Minh cười với Quốc Khang, chưa bao giờ trước mặt Quốc Khang anh không thoát khỏi vẻ lạnh lùng vốn có.

-Khả Linh vẫn còn liên lạc với em chứ? Cách đây vài hôm con bé gọi nói với anh là hai đứa đang giận nhau và em đã yêu một cô gái khác.

-Anh à đây mới là bạn gái em còn Khả Linh, cô ta chỉ đóng kịch với anh thôi.- Quốc Minh kéo Ngọc Minh ra phía trước mình như muốn khẳng định cô-là-của-anh.

-Ơ ơ...em...em chào anh- Cô lúng túng nói.

-À...chào em- Quốc Khang bật cười với vẻ vụng về ấy của cô.

-Mọi người ngồi đi- Bà Nhung lên tiếng.

Mọi người cùng ngồi xuống, ông Phàm liền vào ngay vấn đề chính.

-Hai cậu đang tìm con trai sao?

-Uhm mình và Huyền Nhung đang tìm đứa con lớn bị thất lạc.- Đôi mắt ông Hào trùng xuống hẳn.

-Rất tiếc mình không thể trả con lại cho cậu- Ông Phàm nhâm nhi ly rượu.

-Tại...tại sao chứ?- Bà Nhung lấp bấp.

-Vì hai cậu chưa cho mình biết đứa bé ấy thất lạc trong hoàn cảnh nào.

À à đúng rồi! Sao, có thể nhận bừa khi chưa biết thật hư như thế nào. Mà ông Nhất Phàm này thiệt là, bạn bè cũng chẳng tin tưởng nhau. Bà Nhung khẽ lắc đầu.

Năm đó, Huyền Nhung và Trí Hào vừa ra trường đã cưới nhau. Sau khi cưới, họ đã sang Anh định cư. Không lâu sau, họ có đứa con đầu lòng và đặt tên là Ngọc Thiện. Khi cậu bé vừa thôi nôi thì họ đưa về Việt Nam sống với bà ngoại rồi lại tiếp tục với công việc ở Anh Quốc của mình. Nhưng số phận muốn họ phải xa nhau, đến năm 3 tuổi, Ngọc Thiện đã biết nói, biết đi vững vàng. Người quản gia đưa cậu bé đi ra ngoài nhưng không may lại lạc mất. Bà ngoại cậu bé nghe thế liền lâm bệnh qua đời, Trí Hào và Huyền Nhung gấp rút quay về Việt Nam họ đã cố hết sức để tìm nhưng mọi thứ chỉ là vô vọng. Cùng lúc đó Ngọc Ký cũng tròn 1 tuổi, Huyền Nhung cứ nhìn sợi dây chuyền mà cậu đeo thì lại nhớ đến Ngọc Thiện. Huyền Nhung cũng đã bao lần nước mắt dài nước mắt ngắn.

Quốc Khang như cảm nhận được tình mẫu tử trong lời kể của bà, thấy nước mắt của bà lặng lẽ rơi xuống khi nhắc đến đứa con thất lạc thì tim anh lại nhói lên.

-Hmm...- Ông Phàm hắng giọng để dằng lại phong thái như lúc đầu.

-Mẹ đừng khóc nữa mà- Ngọc Minh ôm lấy bà.

Ngọc Ký cũng vươn tay nắm lấy tay bà.

-Mình trả Ngọc Thiện lại cho hai cậu đó.- Ông Phàm mỉm cười.

Quốc Khang ngơ ngác, ba anh nói gì vậy? Anh biết anh là con nuôi của ba từ lâu rồi. Nhưng ba anh chưa bao giờ nói sẽ tìm lại người thân cho anh. Ba anh nói trả lại cho họ, Quốc Minh do mẹ Lan Nữ sinh ra thì chỉ còn lại anh thôi. Chắc chắn người đó là anh rồi. Anh vươn ánh mắt phức tạp nhìn ông Nhất Phàm.

Ông nhìn anh, khẽ cười. Ông đã âm thầm tìm ba mẹ giúp anh, tuy là con nuôi nhưng ông lại rất thương anh. Ông luôn dành những gì tốt nhất cho anh. Từ ngôi trường anh theo học cho đến địa vị trong xã hội mà hiện nay anh đang có. Tất cả là vì tình thương của ông đối với người con trai của mình. Ông vỗ vỗ tay anh.

-Qua đó với ba mẹ đi con.

Anh nhìn sang bà Nhung, trong ánh mắt của bà chất chứa bao nhiêu tình yêu thương con trong suốt 18 năm nay. Bà đứng dậy, khóe môi của bà run run.

Anh nhào đến ôm lấy bà, tiếng nói như nghẹn ở cổ họng.

-M...mẹ...

-Con trai của ta- Bà Nhung ôm lấy Quốc Khang, nước mắt bà chảy ròng ròng.

Ngọc Minh thì ôm lấy cánh tay của ông Hào nức nở. Quốc Khang buông bà ra rồi đến trước ông Hào anh khẽ gọi.

-Ba...

Tiếng ba của anh như xé lòng ông Hào, ông vươn tay ghì chặc vai anh.

-Tiểu Thiện ngoan của ba.

Nói rồi ông đưa tay lên hốc mắt, nơi có giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống. Hạnh phúc! Đây là ngày hạnh phúc nhất trong đời ông!

Ngọc Minh và Ngọc Ký bước đến, cô nhào lòng anh như một con mèo làm nũng, Ngọc Thiện và Ngọc Ký bật cười, hai người cùng ôm lấy cô em gái bé bỏng của mình.

...

Xe của Quốc Minh dừng lại, Ngọc Minh chòm người qua, như thường lệ cô hôn vào môi anh một cái thật nhẹ.

-Em vào nhà đây.

-Có anh trai rồi bơ anh luôn sao?- Anh có vẻ đang khó chịu.

-Ơ đâu nào? Mà chiều nay em muốn đi công viên chơi anh đưa em đi nhá- Cô làm bộ mặt cún con.

-Thôi được rồi, vào trong ăn trưa rồi ngủ một giấc đi chiều anh qua đón- Anh xoa đầu cô. Chịu thua với con Thỏ Bạch này.

-Hihì vâng! Chìu anh gọi rồi em ra nha- Cô cười xòa.

-Ừ em đi học mệt rồi vào trong nghỉ ngơi đi.

-Em vào đây bey anh- Cô cười tít mắt rồi chạy vào trong.

*Đúng là con nít*_ Anh bật cười, cho xe đi xa dần.

Ngọc Minh vào nhà, cô chào ba mẹ và hai anh rồi chạy lên phòng. Tâm trạng cô hôm nay rất tốt, ba mẹ cô bảo ở lại thêm ít hôm nữa rồi mới sang Anh làm cô mừng quýnh lên.

Cạch

-AAAAAAA.....

Vừa mở cửa phòng thì Ngọc Minh hét toán lên, ba mẹ cô và 2 hai ông anh của cô thấy thế liền chạy lên xem chuyện gì.

Trước mắt họ lúc này là căn phòng của Ngọc Minh, bình thường rất sạch sẽ mà nay đã trở thành một chuồng lợn. Ngọc Minh nhìn tổng quát căn phòng, con gấu bông màu hồng cực dễ thương mà Quốc Minh tặng cô ngày sinh nhật bây giờ đang nằm vật vã dưới sàn.

Cô há hốc mồm, nhanh chân cô chạy vào định nhặt con gấu lên nhưng không ngờ dưới sàn lại có thứ chất lỏng gì đó làm cô trượt chân té nhào ra sàn. Ông Hào thấy vậy liền chạy vào kéo cô dậy,ông cũng xém ngã mấy lần rồi ấy chứ. Ngọc Thiện (gọi Quốc Khang như thế luôn nhá) và Ngọc Ký bưng miệng cười hai ông này là chủ mưu đây mà.

Ngọc Minh mặt mày nhăn nhó, tay xoa xoa lấy mông. Bỗng nhiên trước mắt cô là một chiếc khuyên tai của ai kia. Cô liền sa sầm mặt nhìn Ngọc Thiện. Anh thấy cô nhìn thì nhanh chóng ngẩn mặt lên nhìn trần nhà và huýt sáo.

Ngọc Minh vừa vệ sinh cá nhân xong, cô chạy ngay xuống phòng khách. Thật tức mình mà!

-Ai cho hai anh ngồi?

-Ơ sao không được ngồi?- Ngọc Thiện cau mày.

-Hai anh phải đứng để nghe kết án, ba mẹ người chủ mưu là anh hai còn người đồng lõa là anh ba. Đây là đơn tố cáo của con.- Ngọc Minh đưa cho ông Hào một tờ giấy.

Ngọc Thiện và Ngọc Ký trừng mắt, con bé này đào đâu ra cách mách tội như thế chứ.

-À à thì ra cục vàng của mẹ bị té là do hai đứa- Bà Nhung nghiến răng.

Ngọc Thiện và Ngọc Ký nuốt nước bọt ừng ực, mẹ mà giận lên là coi như toi luôn.

-Thì ra hai đứa phá tan hoan phòng riêng của cục vàng của ba.- Ông Hào nghiêm mặt.

Hai người họ lại nuốt nước bọt, ông mà cáu là bỏ mạng như chơi.

Ngọc Minh cáu kỉnh nhìn hai ông anh, cho chết luôn! Chọc tiểu thư đây à? Mơ đi >o

-Nhưng điều đó làm ba mẹ thích- Ông Hào và bà Nhung đồng thanh.

Ngọc Minh há hốc mồm, bốn người họ hùa nhau ăn hiếp cô.

-Con nghỉ chơi với ba mẹ, nghỉ chơi với anh hai và anh ba luôn bo-xì- Cô tức giận quay đi. Không chơi với ai trong nhà này hết.

Ông Hào và bà Nhung nghiêm túc trở lại.

-Hai đứa đang làm một chuyện quá ư là sai trái- Bà Nhung lắc đầu nói.

-Hai con có biết đang đụng đến ai không?- Ông Hào cau mày hỏi.

-Hai đứa đang đụng đến con Thỏ Bạch của Quốc Minh ,nghĩ đi Quốc Minh mà biết thì hai đứa chẳng yên thân- Bà Nhung nói, giọng có vẻ thương tiếc lắm.

Ngọc Ký hiểu rõ mà, anh đã từng thấy con thịnh nộ của Quốc Minh khi đụng chạm vào những thứ cậu ấy thích. Còn Ngọc Thiện cũng chẳng khá khẳm hơn bao nhiêu anh cũng đã từng chứng kiến Quốc Minh tức giận thì sẽ như thế nào.

Hai người nhìn nhau rồi nhìn ông Hào và bà Nhung.

-Làm sao bây giờ đây mẹ- Ngọc Ký đâu khổ.

-Hai con lên dọn lại phòng đó cho sạch sẽ lại đi- Nói rồi hai ông bà cùng quay đi llên lầu.

...

Quốc Minh ở trước cổng gọi cho Ngọc Minh, bên kia cô liền nhất máy.

"Anh đến rồi!"

"Em xuống ngay đây"

Anh ngắt máy rồi cho hai tay thong dong trong túi, trong lãng tử vô cùng, khiến các cô gái đi đường.cứ ngoảnh đầu nhìn lại. Còn gì đẹp hơn cảnh một Hoàng Tử đứng cạnh con Bạch Mã...à không...con BMW màu trắng mới đúng.

*Reeng...reeng...reeng *

Điện thoại anh lại reo lên. Là Ngọc Minh gọi anh.

"Anh nghe đây"

"Anh vào đây đi"

"Ừ anh vào ngay"

Có chuyện gì với cô bé đó thế nhỉ? Anh mở cổng rồi tự nhiên bước vào. Đến cửa thì ah lại thấy Ngọc Minh đang khó khăn đi ra.

-Em sao thế?

-Em vừa bị té nên đi khó khăn hơn.

Anh mỉm cười nhìn tay cô đang vịnh vào mông. Ngọc Minh thấy anh nhìn liền luống cuống lấy tay ra, anh hiểu ra vấn đề liền khẽ cười.

-Lên đây anh cõng.

Ngọc Minh mỉm cười, đúng là thật hạnh phúc mà, cô nhẹ nhàng trèo lên tấm lưng to lớn của anh. Anh cõng cô đến xe rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Trên đường đi hai người nói chuyện rất vui vẻ. Anh bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi:

-Em còn đau không?

Ngọc Minh đỏ mặt liền đánh vào tay của đang nắm lấy tay cô.

-Anh kỳ nha!!!

-Anh nói đúng mà!

Cô đẩy tay anh ra rồi quay sang một bên không thèm ngó ngàng gì đến anh.

Anh dừng xe lại rồi đi vòng qua mở cửa cho cô. Cô nắm lấy tay anh giật giật như con nít, anh nhớ ra liền ngồi xuống cho cô trèo lên lưng. Anh cõng cô đi vào trong, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị. Anh đặt cô ngồi xuống chiếc ghế đá rồi ngồi kế bên cô.

-Em muốn ăn gì không?- Anh choàng vai ôm lấy cô.

-Không! Không ăn đâu!- Cô chu miệng nói.

-Muốn anh hôn em à?- Anh thì thầm vào tai cô.

-Ơ ai cho anh hôn em chứ- Cô ương ngạnh trả lời.

-Anh bảo em đáng yêu đến thế- Anh nói rồi liền hôn vào bên má của cô.

-Aa anh kỳ nha!!

Anh ôm lấy cô thật chặt, chỉ có bên cô anh mới là chính mình, mới có thể cười đùa vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Biến Cố

Khả Linh bước vào trong biệt thự của Quốc Minh. Những gì sắp xảy ra sẽ là bước ngoặc lớn ngăn chặn Ngọc Minh và Quốc Minh ở bên nhau. Không chỉ làm quay đầu mà còn làm con cá lớn như thế phải-nhảy-đành-đạch nữa kìa. Khả Linh thừa biết bây giờ Quốc Minh đang làm gì, bây giờ chắc hẳn anh đang ở ban công hưởng thụ không khí trong lành. Cứ hưởng thụ đi! Cứ vui vẻ, thoải mái đi! Không lâu sau sẽ chẳng còn đâu.*Cạch*

Khả Linh mở cửa phòng của anh. Quả thật không sai, anh đang ở ban công. Hai tay cho vào túi dáng vẻ cao lớn, vững chãi của anh làm cho ả nhớ đến ngày xưa. Cái ngày chưa có sự xuất hiện của Ngọc Minh, cái ngày ả chưa phũ phàng buông ra 2 từ "chia tay".

Quốc Minh nghe tiếng cửa mở thì môi cong lên, anh nhẹ nói:

-Em đến rồi sao?

Không có một tiếng trả lời. Anh bật cười, nay còn im lặng như thế nữa chứ. Anh vẫn đứng đó, không quay đầu lại nhìn. Như đang chờ một cái gì đó.

Một vòng tay ôm lấy anh từ phía sau. Anh đặt lay của mình lên đôi tay kia. Nhưng quái lạ, tại sao nó không ấm áp? Tại sao anh không cảm nhận được người anh đang nghĩ đến?

Anh quay lại chưa kịp nhìn xem là ai thì một nụ hôn ập đến, anh cau mày khó chịu. Người kia vẫn ôm chặt lấy anh. Ả biết làm thế nào để anh phải ở yên không cử động được.

...

Ngọc Minh tung tăng trên đường, cô có ghé ngang siêu thị mua vài thứ để nấu cho anh. Không biết bây giờ anh đang làm gì nhỉ? Cô hi vọng không phải như những lần trước, cứ cuối tuần thì anh lại không có ở nhà.

Vừa đi cô vừa ngẫm nghĩ cho đến khi tới nhà anh. Cô mở cổng rồi đóng lại một cách cẩn thận, may là mấy anh vệ sĩ kia được anh cho thôi việc rồi chứ nếu không cô lại phải vào nhà anh một cách mất tự nhiên. Chẳng phải cô ghét bọn họ mà cô cứ cảm thấy có ai đó đang theo dõi mình ấy chứ.

Ngọc Minh nhìn giỏ đồ trên tay rồi nhìn lên nhà anh. Thật không may, một cảnh tượng ập vào mắt cô làm cô như hóa đá.

Bịch

Cái giỏ trên tay rơi xuống, những thứ trong đó đổ hết ra ngoài. Ngọc Minh không tin vào mắt mình, cô vội chạy ra ngoài và đóng cổng lại, vì lực mạnh nên đã phát ra một tiếng "rầm" rất lớn.

Quốc Minh giật mình, anh vừa thấy Khả Linh thì đẩy nhanh ra khỏi người và nhìn xuống dưới, trước mắt anh là thân ảnh quen thuộc đang chạy vụt đi có vẻ như...đang khóc.

Anh nhìn Khả Linh bằng ánh mắt cay nghiệt nhất rồi chạy thật nhanh xuống dưới theo Ngọc Minh.

Ả nhìn theo anh rồi khẽ nhếch môi.

-Game starts!

...

Quốc Minh chạy theo cô ra đến đoạn đường lớn. Anh vội kéo cô lại với một lực vừa đủ.

-Em nghe anh nói đi! Đó chỉ là hiểu lầm thôi.

Ngọc Minh lắc lắc đầu, hai mi mắt cô đỏ hoe và bắt đầu sưng húp lên.

-Anh còn nói gì nữa? Em thấy hết rồi, không cần anh phải kể lại hai người vừa làm gì với nhau đâu.

-Em đang nói gì thế hả? Sao lại không tin anh chứ?- Anh càng siết chặt cổ tay cô hơn.

-A...đau...- Ngọc Minh cau mày, anh thấy vậy thì thả lỏng ra một chút- Em biết người sau không bao giờ bằng người trước hết, cho nên anh về đi!

-Em nhất định phải tin anh, chỉ là anh hiểu lầm tưởng đó là em.

-Anh tưởng đó là em hả? Anh luôn cảm nhận rất tốt mà nhưng bây giờ anh lại dùng từ "tưởng" có quá vô lý không?

Đúng! Anh cảm nhận rất tốt nhưng nay anh lại không hề cảm nhận được đó là ai.

-Anh không trả lời? Em nói đúng rồi phải không? Anh không cảm nhận được...là vì trong tim anh vẫn còn người đó, vì cảm xúc của anh vẫn còn...vì em chỉ là người đến sau, lấp đầy cái khoảng trống đó. Che lấp đi những gì anh thiếu. Em và Khả Linh cũng như nước trong ly, đổ đi rồi thì không thể lấy lại được. Nhưng em là nguồn nước mới để cái ly đó chẳng cô đơn, có gì bằng những thứ lúc ban đầu hả anh? Em hiểu rồi...em hiểu hết rồi! Em sẽ buông tay!

Nói rồi cô liền nớ lỏng tay mình ra, đưa tay lên lau nước mắt, cô khẽ cười. Ai bảo cô là người đến sau.

Quốc Minh hóa đá tại chỗ, anh không nghĩ sẽ có ngày này. Anh muốn anh và cô sẽ mãi như thế, được ở bên nhau, nắm lấy tay nhau đi hết đoạn đường đời. Hạnh phúc của anh đơn giản lắm, chỉ cần thấy cô cười, chỉ cần cô như con sáo líu lo bên cạnh anh cả ngày mà sao lại không được. Bỗng một bóng dáng chạy vụt qua mặt anh, Ngọc Minh đang lao mình băng qua đường lộ.

Tiin...tiin...

Tiếng còi xe vang lên làm anh bừng tỉnh, chính xác là tiếng của chiếc xe tải lớn. Anh vội nhìn ra vừa thấy Ngọc Minh đang giữa ranh giới sống-chết thì anh liền lao ra đó.

Két...Rầm..

Tiếng thắng của phanh xe và tiếng va chạm chói tai vang lên cùng một lúc. Ngọc Minh bị đẩy sang một bên, toàn thân đều xay xát, ngay khóe môi còn rỉ máu. Cô đưa tay ôm lấy đầu rồi nhìn xung quanh, đột nhiên cô thấy ai đang nằm bất động trước đầu xe tải lớn. Nhận ra đó là Quốc Minh thì cô ngay tức khắc chạy đến.

-Anh Minh...anh đừng làm em sợ mà. Anh không sao đúng không? Anh vẫn bình yên đúng không? Làm ơn trả lời em đi.

Nước mắt cô giàn giụa, ôm lấy đầu anh cô thét lên.

-Em...có tin...anh không?- Anh khó nhọc nói.

-Tin...em tin anh...em tin anh...- Cô ôm lấy anh rồi khóc nấc lên.

-Đừng khóc...em biết...em khóc xấu...lắm không?- Anh đưa tay áp vào má cô.

-Em không khóc...em không khóc nữa. Anh làm ơn...đừng có mệnh hệ gì nha.

Anh khẽ cười ghì chặt đầu cô xuống, hôn lên đôi môi nhỏ xinh kia.

-Ở đó...anh sẽ...rất nhớ em..

-Anh không được nói như thế, anh phải ở lại với em. Em không cho anh đi, không cho anh đi đâu mà.

Nước mắt cô lại chảy dài xuống, mọi người đi đường đều kéo lại xem. Ai cũng chỉ trỏ, xì xầm bàn tán.

Quốc Minh cười rồi hai mắt anh từ từ nhắm lại, tay anh rơi xuống, không còn ở bên má cô nữa, Ngọc Minh ôm chặt lấy anh và hét lên.

-Không! Em không cho anh đi, Lý Quốc Minh, em hận anh...em hận anh! Tại sao anh bỏ em một mình như thế chứ? Mọi người làm ơn có ai giúp tôi không? Gọi cấp cứu giùm tôi đi...cứu bạn trai tôi với. Đừng để anh ấy chết mà...

...

Ngọc Minh ngồi trước cửa phòng cấp cứu, cô cứ nức nở khóc mặc dù xung quanh có người thân, bạn bè an ủi.

-Cậu đừng khóc nữa!- Khả Liên nắm lấy tay cô.

-Cậu nín đi mà- Ngọc Anh ngồi kế bên cô lau đi hai hàng nước mắt.

-Em đừng khóc, thằng Minh phước lớn mạng lớn, nó không sao đâu!- Gia Nghi xoa làn tóc đang rối tung của cô.

-Do em, tất cả là lỗi của em...nếu em tin anh ấy thì không có cớ sự này...nếu em không kích động chạy đi thì anh Minh không phải vào trong đó. Tất cả đều do em, do em hết.- Ngọc Minh tự trách bản thân, giày vò chính mình.

-Em ngốc lắm! Người đáng trách là người bắt nguồn sự việc này. Khả Linh bày ra thì cô ta là người có lỗi, em chỉ là người bị hại thôi.- Gia Nghi ôm lấy cô, con bé này sao thích nhận lỗi về phía mình chứ.

Phía đối diện, Hiếu Nhân và Khắc Huy người đứng người ngồi, dựa vào bức tường lạnh lẽo. Ở xa xa ông Hào, bà Nhung, Ngọc Thiện và Ngọc Ký chạy đến.

-Con gái!- Bà Nhung ôm cô vào lòng- Con có sao không?

-Con không sao chỉ là xay xát nhẹ thôi.

-Còn Quốc Minh, Quốc Minh có sao không?

Cô không trả lời bà, chỉ vươn ánh mắt đau thương nhìn vào cửa phòng cấp cứu.

-Anh Thiện, anh gọi cho bác Nhất Phàm đi- Ngọc Anh gọi Ngọc Thiện.

-Không được, ba mà biết là không ai được yên đâu...kể cả Ngọc Minh- Anh nhìn Ngọc Anh rồi nhìn em gái mình.

-Đáng sợ thế sao ạ?- Khả Liên trừng mắt ngạc nhiên.

-Anh rất hiểu ba, Quốc Minh là kết quả tình yêu của ba và mẹ Lan Nữ. Cho nên ông sẽ bất chấp tất cả nếu như Quốc Minh có mệnh hệ gì.

Ngọc Thiện vừa nói xong thì cửa phòng cấp cứu sáng đèn xanh. Ông bác sĩ bước ra, Ngọc Minh vội vàng chạy đến nắm lấy tay bác sĩ già.

-Anh Minh không sao chứ ạ? Anh ấy có làm sao không bác?

-Cậu ấy đang mất khá nhiều máu và do chấn thương ở vùng đầu nên cần phẫu thuật gấp, cơ hội tỉnh lại sẽ cao nhưng có thể cậu ta sẽ tạm thời quên những ký ức gần đây. Mong mọi người hãy chuẩn bị tâm lý.

Ông bác sĩ quay đi. Ngọc Minh nghe thế liền ngã quỵ xuống nền gạch lạnh buốt. Anh sẽ quên những ký ức gần đây, có lẽ là anh sẽ quên đi cô. Quên đi những ngày tháng anh và cô bên nhau, quên lãng cả việc hai người họ đã hứa với nhau những gì.

Ngọc Minh khóc nấc lên từng hồi. Tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt xót xa. Nghi ngồi xuống ôm lấy vai cô.

-Em bình tĩnh lại đi. Nó chỉ là tạm thời thôi mà. Nhất định nó sẽ nhớ ra em.

Cô tựa đầu vào ngực Nghi, giọng nói khó nhọc, lí nhí.

-Anh ấy quên em rồi!

-Ơ Ngọc Minh...Ngọc Minh...

Gia Nghi nhìn những người còn lại.

-Ngọc Minh...ngất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cái Tát Nhớ Đời

Ngọc Minh tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trong căn phòng trắng đầy mùi thuốc sát trùng. Khẽ cử động, cô cảm nhận được ở tay có đau nhức một ít.Thấy cổ tay bị gắn kim truyền nước biển thì cô bức rức giật ra làm máu tuông xuống nhỏ giọt trên sàn.

-Ai lại gắn thứ này không biết.- Cô càu nhàu rồi xuống giường.

Từ cửa, bà Nhung, Ngọc Thiện và Ngọc Ký đi vào thấy cô đã tỉnh, vả lại tay còn chảy liên tục rất nhiều máu nên bà chạy ngay đến bên cô.

-Con gái, con không sao chứ?

-Dạ không sao- Cô cười nhạt.

-Tay em đầy máu thế kia mà còn bảo không sao- Ngọc Thiện ân cần cầm lấy tay cô.

-Để anh gọi bác sĩ băng lại cho em- Ngọc Ký nói xong liền ra ngoài gọi bác sĩ.

-Anh Minh như thế nào rồi mẹ- Cô cầm hai tay bà, giọng rất lo lắng.

-Quốc Minh được đưa vào phòng hồi sức rồi, ca phẫu thuật thành công tốt đẹp nhưng có điều...- Đang nói giữa chừng thì bà ngừng lại.

-Có điều gì mẹ? Anh Minh bị làm sao à?- Cô càng gấp rút hơn.

-Có điều...như bác sĩ nói, Quốc Minh chẳng thể nhớ chuyện 1 năm trước tới ngày hôm nay.

Ngọc Minh im bặt, hai tay cô thả lỏng, cô chẳng còn sức lực nào nữa. Mọi chuyện quá ngỡ ngàng, quá bất ngờ đối với cô. Cô làm sao sống nổi khi người mình yêu nhất đã lãng quên mình cơ chứ.

Phía cửa, một người con trai cứ thập thò ở đó. Ngọc Ký và bác sĩ vừa đi vừa nói chuyện với nhau, bỗng thấy ai đó nên anh đến vỗ vào vai cậu ta.

-Này!

-Ơ anh Ken.

-Là cậu sao Jin- Ngọc Ký cau mày.

-Vâng, em đến thăm Ngọc Minh- Sĩ Thành gãi đầu.

-Vào trong đi- Ngọc Ký mỉm cười vỗ vai cậu rồi quay sang nói với bác sĩ- Em gái tôi ở bên trong.

Ba người cùng nhau vào. Bác sĩ già tiến hành công việc của mình. Ông xem xét và băng bó lại cho Ngọc Minh.

-Cũng may là vết thương không bị nhiễm trùng nên chẳng có gì đáng lo.

Ông nói với Ngọc Ký rồi ra ngoài. Sĩ Thành bước đến, để giỏ táo trên bàn rồi cậu ngồi xuống kế bên cô.

-Cậu vẫn ổn chứ?

-Mình vẫn bình thường- Cô nhẹ nói.

-Uhm vậy là tốt rồi.

-Phiền mọi người ra ngoài, con cần nói chuyện riêng với Sĩ Thành.- Cô nói nhưng ánh mắt cứ nhìn ra cửa sổ.

-Được rồi, con chăm sóc Minh Minh hộ bác- Bà Nhung cười nhẹ- Hai đứa ra đây mẹ bảo một tí.

Ngọc Thiện và Ngọc Ký ra ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn lại cô và Sĩ Thành, không gian im lặng, tĩnh mạch đến đáng sợ.

Sĩ Thành nhìn vào ánh mắt của cô. Nó chẳng còn trong veo như trước nữa, thay vào đó là ánh mắt chất chứa bao nhiêu nỗi buồn sâu thẳm. Cậu đưa tay chạm nhẹ vào làn tóc đen óng của cô, nhưng tay của cô đưa lên nắm lại.

-Cậu đừng chạm vào mình, hiện tại mình muốn chúng ta nói chuyện như hai người bạn bình thường không có tình cảm nam nữ gì ở đây hết.

-Uhm mình hiểu mà- Cậu để tay của mình xuống.

-Có liên quan đến cậu không?- Ngọc Minh chẳng buồn nhìn cậu một cái.

-Liên quan chuyện gì chứ?- Cậu cau mày.

-Mình thấy cậu và Khả Linh nói chuyện với nhau trong ngày sinh nhật của mình, hai người có vẻ thân mật nhỉ.

-Mình không quen biết cô ta, mình càng không liên quan gì đến vụ Danny gặp tai nạn, mình chỉ nghe Khả Liên nói chuyện điện thoại với ai đó nói là cậu bị ngất đang truyền nước biển nên mình vào thăm cậu thôi.

-Vậy sao hôm đó cậu lại nói chuyện và đi chung với cô ta?- Ngọc Minh mím môi.

-Cô ta và mình chỉ nói qua loa vài câu thôi mà- Sĩ Thành cau mày.

-Cậu làm mình mất lòng tin rồi, mình không ngờ cậu lại như vậy.

-Mình không có làm vậy. Mình không hại Danny.

-Mình không muốn nghe nữa.

-Mình yêu cậu, mình rất yêu cậu, yêu cậu từ cái nhìn đầu tiên. Mình rất muốn nói cho cậu biết nhưng khi biết cậu và Danny là một đôi mình đã nén cảm xúc lại...mình chấp nhận mình yêu đơn phương và mình cũng không yêu cầu cậu phải đáp lại tình yêu của mình. Cậu sẽ không bao giờ là của mình, ngày trước cũng thế, hôm nay cũng thế và mãi mãi về sau cũng thế. Thôi mình đi đây, cậu hãy mau bình phục nhé.

Cậu nói rồi quay lưng bước đi. Ngọc Minh im lặng nãy giờ đột nhiên đưa tay nắm lấy tay cậu ta lại.

-Mình có thể tin cậu thêm một lần nữa không?

-Cảm ơn cậu đã tin mình, cậu hãy nhớ. Nếu Danny buông tay thì bên cạnh cậu vẫn luôn còn mình. Mình sẽ luôn chờ cậu.- Sĩ Thành quay đi, trong mắt ánh lên những tia xót thương.

Ngọc Minh nớ lỏng tay, đôi tay cô bơ vơ trong không trung lạc lõng. Cô bước xuống giường, đi từng bước mệt mỏi, cô đi chậm rãi qua phòng chăm sóc của Quốc Minh.

Nước mắt cô lăn dài hai bên má, do cô nên anh mới nằm đây. Đáng lẽ người nằm đó phải là cô mới đúng. Sao anh lại cứu cô chứ?

Nắm lấy tay anh, cô khẽ ngồi xuống. Người trên giường vẫn nhắm nghiền hai mắt, đôi môi hồng ngày nào nay lại trắng bệch.

-Em đến với anh đây, anh mau tỉnh dậy đi mà. Nhìn em đi, anh từng nói sẽ luôn ngắm em chẳng biết chán mà, anh cũng hứa sẽ nắm lấy tay em đi hết đoạn đường này mà. Anh gọi em đi một tiếng "Ngọc Minh" thôi cũng được. Em xin anh, anh làm ơn tỉnh lại đi mà.

Cô ngồi bên giường anh khóc nấc lên. Áp tay anh lên má, giọt nước mắt ấm nóng của cô chảy xuống tay anh.

Khả Linh đứng trước cửa, ả nhếch môi. Đúng là "yêu nhau lắm cắn nhau đau".

-Cô định đấu với tôi sao, Ngọc Minh? Cô không đủ sức đâu!

Ả mở cửa rồi vào trong, chưa gì mà chất giọng chua chát của ả đã vang lên như đang khiêu khích Ngọc Minh.

-Oh có lẽ tôi đến không đúng lúc nhỉ?

Ngọc Minh đưa tay lên lau hai hàng nước mắt song đó chỉ im lặng nhìn Quốc Minh. Ả ta ngồi xuống bên cô giọng điệu vô cùng khinh bỉ.

-Cô không xứng với anh Minh, cô nhìn mình đi. Cô có những gì? Ngoài cái tiểu thư đài các thì cô còn tài năng gì khác hả?

-Tôi cần đi lấy một ít đồ.

Ngọc Minh đứng dậy, nhìn Quốc Minh.

Chát

Trong lúc Khả Linh không chú ý cô vun tay tát ả một cái.

-Cái tát này là cho anh Minh, chính cô đã hại anh ấy như thế này. Nếu cô còn mưu tính gì nữa thì chẳng phải là một cái tát đơn giản thế đâu.

-Con khốn, mày giỏi lắm! Để tao xem mày còn vương bộ mặt đắc ý đó nữa không? Cứ chờ đó.

Khả Linh ôm má bên phải, nghiến răng rồi quay đi. Ngọc Minh ngồi bệch xuống.

Cái gì cũng phải có giới hạn và...cái gì cũng phải trả giá....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Sự Thật Sau Một Giấc Ngủ

Khả Linh ôm má phải rồi quay đi, Ngọc Minh ngồi bệch xuống. Cô vừa tát ả ta sao? Quả thật cô không muốn, cô cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm vậy.-A...um...- Tiếng kêu khe khẽ của người nằm trên giường làm cô bưng tỉnh.

-Anh Minh... Anh...

Ngọc Minh hốt hoảng, rối rít nhấn vào cái nút đỏ phía đầu giường.

-Bác sĩ làm ơn lên phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng 3 gấp.

Ngọc Minh ngồi xuống, nét mặt của cô lộ rõ vẻ lo lắng. Phía ngoài, bác sĩ và y tá gấp rút chạy nhanh đến còn có cả bà Nhung, Ngọc Thiện, Ngọc Ký và nhóm Nhân.

Ngọc Minh thấy họ vào thì liền đứng dậy. Bác sĩ và y tá nhanh chóng vào việc của mình. Ngọc Minh đứng kế Gia Nghi, đôi tay cô nóng lên, mồ hôi cứ tuông ra. Nghi nắm chặt lấy tay cô để cô khỏi lo lắng. Sau khi khám xét thì ông bác sĩ lại nói với mọi người.

-Hiện tại cậu ấy đã tỉnh còn...như tôi đã nói với mọi người hôm trước.

Ông khẽ cúi chào rồi cùng y tá ra ngoài.

Quốc Minh nằm trên giường, hai mắt anh khẽ động đậy. Ngọc Minh lo lắng, cô vội ngồi xuống nắm tay anh.

Anh đưa tay còn lại áp lên trán, anh thấy hình ảnh của cô gái nào đó quay đi có vẻ rất tức giận và làm rơi một chiếc lắc xuống đất. Hơi thở của anh gấp gáp hơn, đầu của anh cứ đau nhứt liên tục như đang có một thứ gì đó đè lên đầu.

Mọi người cùng kéo đến giường, Quốc Minh từ từ mở đôi mắt ra. Anh giật tay mình ra khỏi tay cô rồi xoa xoa thái dương.

-Quốc Minh!- Nhân lay vai anh.

-Nước...tao cần nước.- Anh thều thào nói.

-Lấy nước nhanh đi- Nhân gọi Nghi.

-Ừ- Nghi gật đầu rồi chạy lại phía bàn rót nước vào ly cho anh.

-Đây nè.

Khắc Huy đỡ anh ngồi dậy dựa người vào tường. Huy lấy ly nước đưa cho anh.

Anh uống một ít nước rồi lại lấy tay xoa đầu mình.

-Minh mày nhớ tao là ai không?- Nhân hỏi anh.

-Mày là cái thằng nhoi nhất nhóm Thái Hiếu Nhân- Anh bực dọc nói.

-Còn tao- Huy chen vào.

-Mày giống thằng Nhân nhưng mày còn được cái xấu giả tạo nữa Triệu Khắc Huy.

-Ê tao nữa nè- Ngọc Ký gấp rút hỏi

-Mày là thằng hay tâm sự với tao, luôn sát cánh bên tao khi tao cần Đào Ngọc Ký.

-Chắc mày còn nhớ con này nữa đúng không?- Nhân chỉ vào Nghi.

-Nó là vợ mày Lâm Gia Nghi.

-Nè còn nhỏ vợ tao- Ngọc Ký kéo Khả Liên lại.

-Đó là Khả Liên mà, mày quen em ấy sao? Bộ em ấy hết thích thằng Huy rồi hả?

"Cái ông này, đào chuyện 1 năm trước ra làm chi vậy"_ Khả Liên mím môi.

-Minh chắc mày nhớ 2 em này phải không?- Gia Nghi chỉ tay về phía Ngọc Minh và Ngọc Anh.

-Um...không- Anh thẳng thừng nói ra.

Cả nhóm nhìn nhau rồi lại nhìn anh. Tại sao người quan trọng với anh như thế mà anh lại quên cơ chứ.

-Em xin phép ra ngoài- Ngọc Minh lạc giọng.

-Ngọc Minh em cần...chị đi với em không?- Nghi gọi cô.

-Đúng đó cậu cần tụi mình đi cùng không?- Khả Liên nắm lấy tay cô.

-Không! Không cần thế đâu. Mình đi một mình được.- Cô cười nhạt.

Rầm...rầm

Ngoài trời, sấm chớp ầm ầm, trời bắt đầu chuyển thành màu đen kịt. Chắc là trời sắp mưa đây.

-Thôi em muốn đi đâu thì nói để anh đưa đi.- Ngọc Ký ngăn cô lại.

-Em nói em muốn đi một mình mà- Cô hét lên rồi mở cửa chạy ra ngoài.

Cô chạy vụt đi, hai bên má cô có thứ chất lỏng không màu mặn chát lăn dài xuống, mũi cô cũng bắt đầu cay cay.

Ai anh cũng nhớ ra nhưng sao duy nhất một mình cô là anh không nhớ? Anh thẳng thừng nói ra từ "không" mà chẳng biết có một người đang đau đến xé lòng.

Trời bắt đầu mưa, những giọt mưa nhỏ rồi dần dần lớn lên. Nước mắt cô hòa quyện với mưa, cũng tốt thôi! Như thế thì người ta không biết cô đang khóc, như thế thì người ta không biết cô đang yếu đuối.

Từng giọt nước thấm đẫm lên người của cô, chiếc áo trắng mỏng bám chặt vào người. Cả thân hình của cô cảm thấy lạnh buốt, cả người cô run lên. Chợt thấy mái hiên cô vội vàng nấp vào đó. Cô ngồi xuống, co rúm người lại. Đôi môi cô tím tái, hai mắt đỏ hoe, cô dựa đầu vào tường cả thân người đều run bần bật.

Phía xa cũng có một người chạy đến chính xát là con trai, dáng vẻ cao lớn, phong độ. Người đó cũng nấp vào mái hiên để trú mưa.

Cơ thể cô lạnh cóng. Bây giờ cô không thể nhìn rõ đó là ai, cô mở lời, thều thào nói với người kia.

-Bạn ơi! Bạn có áo khoác không?...Bạn có thể...cho tôi mượn không.- Nói rồi cô liền ngất đi.

-Ngọc Minh- Người đó hốt hoảng vội cởi áo khoác, khoác vào cho cô.

Ngoài trời cũng ngớt mưa chỉ còn lăm răm cơn mưa nhỏ. Người đó đưa tay lên trán cô xem xét.

-Sốt rồi, thiệt tình cậu làm gì mà phải ướt người như thế chứ?.

Người đó bế xốc cô lên rồi nhanh chân đưa cô đến một nơi nào đó.

...

-Khả Linh đâu?- Quốc Minh đặt ly nước xuống bàn.

-Khả...Khả Linh? Sao mày hỏi vậy?- Nhân lắp bắp.

-Tất nhiên, bộ tao không được biết bạn gái mình ở đâu à?- Anh cau mày.

-Bạn gái?- Cả nhóm đồng thanh.

Anh bực dọc nằm xuống, mấy đứa này nay bị gì không biết! Còn cô gái kia nữa, chẳng hiểu sao thấy cô ta buồn thì anh lại nhói trong tim. Cảm giác chẳng thoải mái một chút nào, càng thấy mình thêm bực tức.

Ngọc Ký chạy vào, vẻ mặt rất hối hả. Anh thở hồng hộc chẳng nói thành lời.

-Anh sao thế? Có chuyện gì à?- Khả Liên rót một ly nước mang đến cho anh.

Anh hớp một ngụm rồi nhăn mặt nói.

-Không liên lạc được với Minh Minh.

-Ngoài trời mưa to như thế thì một mình Ngọc Minh phải làm sao đây?- Ngọc Anh lo lắng.

Quốc Minh thấy khó chịu trong người, anh cứ thấp thỏm lăn lộn trên giường trong khi mọi người đang lo lắng, tìm mọi cách liên lạc với Ngọc Minh.

"Em yêu anh Đại Ngốc à"

"Anh đi chỗ khác chơi"

"Ý anh là sau này em mà không giận là không cưới chứ gì"

"Em hiểu rồi...em hiểu hết rồi...Em sẽ buông tay"

"Két...Rầm"

Quốc Minh bật người dậy, hơi thở của anh gấp rút hơn. Trên trán đều lấm tấm mồ hôi. Anh quệt tay lên trán rồi lại ôm đầu, hình ảnh cô gái nào đó cứ bám chặt lấy tâm trí anh.

Rốt cuộc cô ấy là ai...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60: Khởi Đầu Một Sóng Gió: Đây Là Bạn Gái Tôi!

Ngọc Minh lờ đờ tỉnh dậy, cả thân người đều mềm nhũn chẳng còn sức lực. Đầu cô đau nhức đến mức muốn vỡ ra. Cô gượng người dậy chợt cô thấy có người ngồi kế bên giường hình như là đang ngủ gật. Người đó còn nắm chặt lấy tay cô nữa chứ. Cô nhìn lên cái bàn phía đầu giường thì thấy có thau nước và chiếc khăn trắng. Có lẽ người này đã chăm sóc cô cả đêm qua. Cô nhìn mặt người đó.

-Ơ Sĩ Thành.

Sĩ Thành giật mình, cậu lấy tay dụi dụi hai mắt.

-Cậu tỉnh rồi à?

Cô nhìn xuống tay mình, cậu thấy vậy liền buông ra.

Cậu đem đến cho cô ly ca cao nóng, ngồi xuống bên cô cậu mỉm cười.

-Cậu uống đi.

-Cảm ơn cậu.- Cô nhận lấy.

-Sao cậu lại chạy trong mưa lớn như thế để ướt hết cả đồ vậy?

Cô im lặng không trả lời, cô vội lãng sang chuyện khác.

-Ơ...ai thay đồ...cho mình thế?

-Mình đó- Cậu khẽ cười.

-Cậu nói sao?- Cô giật thót tim.

-Đùa thôi, mình nhờ bà quản gia thay cho cậu ý.

"Phù..."_ Cô thở phào nhẹ nhõm.

-Nói mình biết đi, sao cậu phải chạy đi trong khi trời đang mưa rất to? Rồi còn để sốt cả đêm như thế?

Đôi mắt cô trùng xuống, chợt cô lại rơi nước mắt khi nhớ đến câu nói của anh.

-Cậu sao vậy? Sao lại khóc?

Cô khóc nấc lên chòm người qua ôm chặt lấy cậu. Cậu ngỡ ngàng, chắc đã có chuyện gì với cô gái nhỏ này rồi.

-Cậu đừng khóc nữa, sao nay cậu hay khóc thế? Cậu khóc xấu lắm luôn ý.

-Anh ấy quên mình rồi, anh ấy không nhớ mình là ai. Mình phải làm gì bây giờ đây Sĩ Thành?

-Đừng khóc, chắc là anh ấy đùa thôi. Làm sao mà anh ấy quên cậu được?

-Không phải đâu....anh ấy bí mất trí nhớ, là mất trí nhớ đó.

Cô ôm chặt lấy Sĩ Thành khóc càng to hơn cô phải làm gì để đối mặt với anh đây, cô không biết phải sống những ngày tháng theo theo như thế nào. Cô quá quen với sự chăm sóc, sự quan tâm và yêu thương...đặc biệt là anh luôn ở bên cô. Nhưng bây giờ thì sao? Anh đã quên cô rồi, đồng nghĩa với việc cô và anh chẳng còn quan hệ gì hết. Cô đã bị anh gạt bỏ ra khỏi cuộc đời mình. Với một từ "không" của anh đã chấm dứt hết tất cả mọi thứ. Cô không muốn đứng yên một chỗ nhìn anh nắm lấy tay người con gái khác, cô không muốn ánh mắt, nụ cười đó của anh dành cho một người không phải cô. Cô càng không muốn bước đi bên anh là người khác, vị trí của cô trong anh cũng bị thay thế như vậy. Những thứ tưởng chừng là của cô lại bị một người nào đó không công cướp mất. Cô phải làm gì đây? Sẽ quên anh hay là chôn chặt anh trong tim mình và cửa lòng cô mãi mãi khép lại.

Sĩ Thành xiết chặt vòng tay hơn, người con gái cậu yêu đang trong vòng tay của cậu nhưng không phải đang hạnh phúc mà là đang đau đớn đến tột cùng. Cậu sẽ luôn ở bên cô những khi cô cần. Cô chịu đựng quá nhiều rồi, cậu sẻ không để những chuyện như thế tái diễn thêm một lần nào nữa. Cậu sẽ bảo vệ cô đến mãi mãi về sau.

-Yên tâm đi Ngọc Minh, bên cậu vẫn còn mình. Chỉ cần cậu gật đầu thì mình sẽ dìu dắt cậu suốt quãng đường còn lại.

...

-Con gái bác là cô gái Ngọc Minh gì đó à?- Quốc Minh cau mày hỏi.

-Uhm nó không liên lạc về từ hôm qua đến giờ làm bác lo lắng quá- Bà Nhung thở dài.

-Không sao đâu mà, bác đừng lo- Anh nắm tay bà.

-Quốc Minh nói đúng đó bà- Ông Hào ghì chặt vai bà.

-Con không nhớ gì sao? Lúc trước con và Minh Minh rất yêu nhau, hai đứa là một đôi đó.

-Không nhưng...bác đừng nói thế, bạn gái con là Khả Linh, duy nhất cô ấy thôi.

Bà Nhung bất lực thở dài, bỗng chuông điện thoại bà reo lên.

"Alo"

"..."

"Minh Minh"

"..."

"Nghe giọng con là mẹ yên tâm rồi, con mau vào đây chăm Quốc Minh nghe không?"

"..."

"Ừ"

Bà nhìn ông Hào, cuối cùng cô cũng tự liên lạc về nhà. Lòng bà cũng nhẹ nhõm đi vài phần rồi.

...

Ngọc Minh cầm giỏ táo cùng Sĩ Thành vào bệnh viện, đến trước cửa phòng của Quốc Minh thì cậu dừng lại.

-Cậu vào đi, khi nào buồn nhớ gọi mình, nhất định mình sẽ lắng nghe hết- Cậu nháy mắt.

-Thôi thôi vào đi- Cô kéo tay Sĩ Thành.

-Mình phải về rồi bey cậu- Cậu nói rồi nhanh chóng quay đi. Dù thế nào thì cậu vẫn tin sẽ có một ngày Ngọc Minh sẽ mở lòng cho cậu.

Ngọc Minh vào trong, bà Nhung liền ôm lấy cô.

-Con gái của mẹ.

-Con không sao rồi mà mẹ.

-Thôi ngay bây giờ ba mẹ phải ra sân bay rồi.

-Ơ để con đi với.

-Không. Lo cho người kia quan trọng hơn, cố lên con gái- Bà thì thầm vào tai cô rồi cùng ông Hào ra ngoài.

Cô ngồi xuống nhìn anh.

-Anh khỏe chưa?

-Đỡ rồi- Anh chẳng buồn nhìn cô một lần.

-Em gọt táo cho anh nhé!

-Sao cũng được.

Cô khẽ cười rồi gọt táo cho anh, chắc cô phải bắt đầu lấy lòng của anh rồi.

-Anh ăn đi.

Cô đưa cho anh miếng táo vừa gọt. Anh đưa tay lấy rồi lại chăm chú vào điện thoại.

-Lúc trước tôi và cô từng yêu nhau?- Anh hỏi vu vơ.

-Ơ vâng- Giọng cô vui vui, có phải anh đá nhớ gì rồi không.

-Vậy xem như chưa từng có chuyện gì giữa chúng ta đi.

Cô bất động tại chỗ, đó là câu anh vừa thốt ra sao? Cô không thể tin được.

Ở cửa cũng có một người khác bước vào, cô vội nhìn ra.

-Khả Linh- Quốc Minh thay đổi hẳn thái độ, trông anh lúc này rất vui.

Khả Linh giật mình, chuyện gì thế nhỉ?

-Giới thiệu với cô đó là bạn gái của tôi Trịnh Khả Linh...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Điều Dại Dột Từ Một Phía

-Giới thiệu với cô đó là bạn gái của tôi Trịnh Khả Linh- Quốc Minh mỉm cười. Ngọc Minh thừ người ra. Anh đã xác định ai là người yêu của anh rồi, rõ ràng đó không phải là cô.

Khả Linh bước đến, dường như ả đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Đi ngang qua cô ả nhếch môi và khẽ nói.

-Cô trắng tay rồi. Mãi mãi cũng thế thôi.

Ả bước đến ôm cổ anh nũng nịu.

-Anh à! Cô ấy là ai thế?

-Em gái của Ngọc Ký đấy, cô ấy là Ngọc Minh- Anh nhẹ nói.

-Vậy á? Trùng tên với anh kìa- Ả giả nai, chu miệng nói với anh.

-Ừ- Anh đưa tay véo mũi ả.

Ngọc Minh cảm thấy như đang rơi xuống vực sâu, cô không thể ngồi nhìn hai người họ như thế được. Thà không thấy thì hơn.

-Thôi em về đây.

-Ừ cô về đi- Anh xoay xoay nghịch lọn tóc của ả.

Khả Linh mỉm cười, ả bước đến gần cô trông cứ như hai người là chị em tốt của nhau từ lâu rồi vậy.

-Cô về cẩn thận nha,cảm ơn cô đã đến thăm bạn trai tôi- Ả ghé sát vào tai cô thì thầm- Đừng làm người thừa ở đây nữa.

Khả Linh mỉm cười quay lại ngồi kế Quốc Minh. Ả vươn ánh mắt đáng thương nhìn cô.

"Cô quá ngốc Ngọc Minh à".

...

Ngọc Minh lang thang trên đường, Khả Linh bảo cô là người thừa cũng đúng. Cô đã đi quá giới hạn rồi, đến lúc cô nên dừng lại. Chôn chặt anh trong tim và sống với con người mới của mình.

Từ xa, Ngọc Anh đi đến, vừa thấy cô Ngọc Anh liền hét toán lên.

-Ngọc Minh! Mình, Ngọc Anh nè.

Cô quay lại, thấy Ngọc Anh chạy tới cô liền cười nhạt.

-Cậu đi đâu vậy?

-Mình định đến bệnh viện thăm anh Minh đây.

-Thôi đừng đến, cậu...về nhà với mình đi.

Cô kéo Ngọc Anh một mạch về nhà chẳng để cô nàng kia ú ớ thêm câu nào. Cô không thể để Ngọc Anh tức giận khi thấy cảnh đó được. Cô không lường được vì bệnh vực cô mà Ngọc Anh sẽ làm những gì đâu.

-Aaaaa...sao cậu lại kéo mình về?- Ngọc Anh bực tức la um lên.

-Về với mình một lát rồi vào cũng được mà.

-Hai cậu về rồi à?- Khả Liên từ bếp đi ra.

-Ừ chào cậu- Ngọc Minh khẽ cười.

-Chị Nghi trong bếp ý, tụi mình sẽ được dùng bữa sau ít phút nữa thôi- Khả Liên nháy mắt tinh nghịch rồi quay vào trong.

Sau khi dùng xong bữa trưa, đợi Ngọc Minh vừa lên lầu thì Ngọc Anh liền kéo Khả Liên và Gia Nghi lại nói chuyện.

-Em nghĩ Ngọc Minh đang có gì đó dấu mình- Ngọc Anh vuốt vuốt cằm.

-Có chuyện đó sao?- Khả Liên cau mày.

-Tất nhiên rồi- Ngọc Anh gật đầu.

-Chị cũng nghĩ vậy, trong lúc ăn mà Ngọc Minh cứ thất thần như đang suy nghĩ gì đó.- Gia Nghi tán thành với câu nói của Ngọc Anh.

-Vậy thì...mình phải bắt Ngọc Minh nói ra cho bằng được.- Khả Liên kiên quyết.

-Okay- Hai người kia cùng đồng thanh.

Ngọc Minh ở trong phòng, cô trèo lên giường, trùm kín mít người lại. Cô cứ suy nghĩ, những ngày tháng tiếp theo nên sống như thế nào đây. Cô đau đầu nhức óc với những gì vừa xảy ra quá rồi. Để kết thúc đau thương, để không phải chứng kiến kiến cảnh đau lòng như vừa rồi thêm lần nào nữa, cô chỉ còn cách kết liễu đời mình thôi.

Cô với tay vào hộc tủ lấy ra một lọ thuốc. Nhìn lọ thuốc trên tay, hai,mắt cô bắt đầu rưng rưng.

-Hôm nay...là ngày cuối em gặp lại anh, em yêu anh rất nhiều...nhưng bây giờ còn gì nữa đâu. Anh đã thừa nhận người anh yêu là Khả Linh...còn em là gì của anh? Em chiếm vị trí nào trong anh?...Em thua rồi...EM THUA RỒI...

Cô khóc nấc lên, cô tháo chiếc đồng hồ đôi anh tặng cô ném mạnh vào tường làm nó vỡ vụng. Gia Nghi nghe tiếng hết liền cùng Ngọc Anh và Khả Liên chạy lên phòng cô.

-Ngọc Minh.

Cả ba cùng gõ cửa liên tục nhưng bên trong chỉ vọng ra tiếng của Ngọc Minh.

-Mặc kệ em đi, ba người đừng quan tâm đến em.

-Em đang nói gì vậy, có gì thì từ từ mà nói- Nghi sốt ruột đập mạnh vào cửa phòng.

-Đúng đó có gì thì từ từ nói mà Ngọc Minh- Khả Liên vặn nắm đấm cửa- Sao cậu lại khóa trong cơ chứ.

-Cậu nghe mình đi mở cửa ra đi mà- Ngọc Anh đấm mạnh vào cửa.

-Không mọi người để em chết đi, em sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

-Em nghe chị nói, em phải nghĩ cho ba mẹ và anh trai của em. Ba mẹ em mới là người đưa em đến thế giới này, họ và anh của em đã dìu dắt em trên con đường dài 17 năm nay. Bây giờ muốn chết là vì chuyện gì, vì ai? Vì một thằng mất trí mà em phải thành như thế đó hả? Em rất ích kỷ, em chỉ nghĩ làm thế nào để bản thân mình không phải chịu đau đớn nhưng em có nghĩ cho họ không. Họ sẽ đau gấp trăm gấp ngàn lần nỗi đau của em bây giờ nữa kìa. Chị đã sai một lần, chị biết mình sai lầm rồi. Xe trước sụp hố, xe sau thấy thì phải biết mà né đi chứ. Sao em không lấy đó làm gương mà cứ đâm đầu vào chỗ chết. Đừng dại dột như thế, nghe chị đi.

-Ngọc Anh có chìa khóa dự phòng không- Khả Liên hỏi.

-Có để mình đi lấy- Ngọc Anh chạy nhanh xuống lầu.

Không lâu sau Ngọc Anh trở lại. Nghĩ lấy chùm chìa khoá tra từ cái vào ổ.

Cạch

Cả ba cùng chạy vào, Khả Liên chạy đến giật lấy lọ thuốc trên tay Ngọc Minh.

-Là thuốc ngủ.

-Em bị gì vậy? Tỉnh táo lại xíu đi. Em làm vậy thì Quốc Minh sẽ trở lại với em à?- Nghi mắng cô một trận.

-Sao cậu dại dột vậy, cậu mà có mệnh hệ gì thì ba mẹ nuôi phải như thế nào đây.- Ngọc Anh nức nở ôm Ngọc Minh.

-Có chuyện gì cậu mau nói ra đi, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết mà- Khả Liên nắm chặt đôi tay đang dần lạnh ngắt của cô.

-Anh Minh không cần đến mình nữa, anh ấy thừa nhận người anh ấy yêu là Khả Linh.

Ngọc Minh ôm ghì lấy Ngọc Anh.

-Chết tiệt, chị sẽ tính sổ với nó.- Nghi nắm chặt tay tạo thành nắm đấm.

-Không, em xin chị. Chị đừng đi mà, em van xin chị.- Ngọc Minh phóng xuống giường, cô ôm tay Nghi kéo lại.

-Em...Thật tức chết mà.

-Anh về rồi đây.- Ngọc Ký cùng Huy và Nhân bước vào.

-Ơ...bốn chị em có chuyện gì thế?- Nhân cau mày.

-Ngọc Anh, Ngọc Minh sao hai em lại khóc cơ chứ?- Huy chạy đến ghì chặt vai Ngọc Anh.

Nghi đứng đó nói không thành lời, phải làm gì khi mọi chuyện đã đến mức này.

-Anh Minh nhận Khả Linh là bạn gái.- Khả Liên lí nhí nói.

-Cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Người Tao Chọn...!

"Em yêu anh Đại Ngốc à""Anh đi chỗ khác chơi"

"Ý anh sau này em mà không giận thì anh sẽ không cưới chứ gì?"

"Em hiểu rồi...Em hiểu hết rồi! Em sẽ buông tay!"

"Két...rầm"

Quốc Minh giật mình tỉnh dậy, anh thở mạnh từng nhịp. Ngay lúc này tim anh đang đập rất nhanh, đưa tay lên trán anh nhận thấy mồ hôi cứ tuôn ra.

Rốt cuộc cô gái đó là ai? Tại sao cứ bám chặt lấy anh? Tại sao anh thường thấy cô ấy trong những giấc mơ? Đầu anh lại tiếp tục đau nhức lại là hình ảnh một cô gái đang tức giận quay đi, làm rơi chiếc lắc xuống đất và một người con trai nhặt lên cho chiếc lắc ấy vào túi rồi cũng quay lưng đi mất hút.

-Cô ta là ai? Cô ta là ai chứ?

Quốc Minh gầm lên, anh nghiến răng và ôm lấy đầu mình. Mặt mày anh nhăn nhó, cơn nhức đầu đó từ từ cũng dần qua đi.

-Tôi nhất định phải tìm ra: em là ai?

...

Khả Liên ngồi ngủ gật bên giường của Ngọc Minh, để tránh tình trạng như lúc trưa nên Khả Liên, Ngọc Anh và Gia Nghi phân công nhau ở bên Ngọc Minh khi cô chỉ ở một mình trong phòng.

Trời cũng tờ mờ sáng rồi, tới ca của Ngọc Anh rồi đấy, bây giờ Khả Liên phải lê lết cái xác như tử này sang gọi con heo ú khi nữa chứ. Khả Liên vào phòng Ngọc Anh, vừa đi cô vừa ngáp ngắn ngáp dài. Đến giường, cô vỗ vào chân Ngọc Anh.

-Dậy đi Ngọc Anh, tới phiên cậu rồi kìa.

Ngọc Anh vẫn chưa dậy, cô nàng cứ lăn lộn trên giường.

-Nhanh đi, mình ngủ đây.

Khả Liên hết sức lực, cô nằm bệch lên giường và chìm vào giấc ngủ say.

Mặt trời đã đứng bóng ngoài kia, mà hai cô nàng này vẫn cứ ngủ như chết ý. Khả Liên thì còn thông cảm được vì cô đã thức cả đêm để xem chừng Ngọc Minh rồi. Còn Ngọc Anh ngủ vẫn hoàn là ngủ chẳng cục cựa được tí nào.

Nghi vào trong nhà, cô nhanh chân chạy lên xem xét. Cô mở cửa phòng thì chẳng thấy ai, vào nhà vệ sinh cũng thế. Nghi lo lắng chạy sang phòng bên cạnh.

Cạch

Nghi muốn điên lên khi thấy hai người con gái nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường êm ái.

-Dậy, dậy ngay cho chị.

Nghi lấy gối đánh tới tấp vào hai người kia.

-Chuyện gì vậy chị?- Ngọc Anh nói giọng ngái ngủ.

-Ngọc Minh đi đâu rồi kìa- Nghi càng đánh mạnh hơn.

-Hả???- Cả hai cùng bật dậy.

-Hai đứa thiệt là.

Khả Liên vội chạy qua phòng Ngọc Ký, cô mở cửa rồi nhanh chân chạy vào lay anh.

-Anh, dậy đi, dậy nhanh đi.

Ngọc Ký vò đầu, anh đưa tay kéo cô xuống.

-Lạnh quá, cho anh ôm ngủ xíu.

-Anh dậy nhanh lên có chuyện gấp đó.- Khả Liên giãy giụa.

-Em yên nào- Anh xiết chặt vòng tay lại.

-Ngọc Minh chẳng thấy đâu rồi kìa.

-What?- Anh bật dậy.

-Thật đó.

-Qua đó nhanh lên.

Anh phóng xuống rồi chạy qua phòng của Ngọc Minh. Khả Liên lắc đầu, làm anh mà thế đó.

Cả nhóm đều có mặt đông đủ ở phòng khách, Nghi nghiêm mặt nhìn Ngọc Anh và Khả Liên.

-Hai đứa xem chừng Ngọc Minh kiểu gì thế hả?

-Em xin lỗi, Khả Liên có gọi thay ca nhưng em buồn ngủ quá nên ngủ quên luôn.- Ngọc Anh cúi đầu hối lỗi.

-Nói chung là hai đứa em cùng có lỗi- Khả Liên lí nhí nói.

-Không phải đâu là lỗi của một mình mình thôi- Ngọc Anh mím môi.

-Mình là bạn mà, nên chia sẻ với nhau chứ. Có tội thì hai đứa cùng gánh.

-Trời ơi giờ nào rồi mà hai đứa còn hát bài ca tình bạn ở đây hả?- Hiếu Nhân cau mày.

-Thôi tìm Ngọc Minh nhanh đi rồi còn vào thăm thằng Minh nữa kìa- Huy lắc đầu.

-Ok vậy đi- Ngọc Ký tán thành.

Mọi người cùng nhau đứng lên, cùng lúc đó Ngọc Minh từ ngoài đi vào.

-Em làm điểm tâm rồi mọi người vào ăn đi, em cũng vừa mua nước ép cam về nè- Ngọc Minh nói rồi đi thẳng vào bếp.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau và nhìn theo Ngọc Minh.

-Ôi trời!!!!!

Ngọc Minh cùng những người kia vào bệnh viện thăm Quốc Minh. Đi đến trước cửa phòng cô liền ngừng lại.

-Em sao vậy?- Nghi vỗ vai cô.

-Em không vào đâu.- Cô lắc đầu.

-Vào đi mà- Ngọc Anh lay lay tay cô.

Cô cứ lắc đầu ngày ngạy.

-Đi vào nhanh- Ngọc Ký kéo cô vào.

-Tụi tao tới rồi này!- Nhân ung dung đi vào.

-Ừ kệ mày- Quốc Minh nhàn nhạt nói.

Nhân lườm anh rồi ngồi xuống rót nước uống.

Khả Linh từ ngoài đi vào, chưa thấy hình mà đã nghe tiếng của ả oan oan lên.

-Em về rồi đây, em có mua cho anh nước ép này...ơ mọi người đến khi nào vậy?

-Tụi nó vừa đến đó.- Anh mỉm cười.

-Nước ép và bữa sáng của anh đây- Ả cười híp mắt.

-Hohơ Nhân ơi mày có mang khẩu trang y tế không? Cho tao mượn đi- Nghi liếc mắt qua ả.

-Có đây cần tao đưa nước kháng khuẩn luôn không?- Nhân lấy khẩu trang ra đưa cho Nghi.

-Thương mày ghê vậy đó.

-Tụi bây thôi nói móc đi được không?- Quốc Minh khó chịu gắt lên.

-Tụi tao nói gì đâu, đúng sự thật thôi mà- Nghi bĩu môi.

-Tao biết ẩn ý trong đó hết khỏi cần biện minh.- Anh nhếch môi.

-Được, muốn nói thẳng thì tao sẽ nói thẳng. Huh...mày nghĩ sao vậy? Tại sao mày lại dang díu với con hồ ly tinh này.- Nghi nghiến răng.

-Ai là hồ ly chứ? Mày đừng ăn nói hàm hồ.- Anh tức giận quát lên.

-Chứ gì nữa!- Nhân bức xúc lên tiếng.

-Mày còn xem tụi tao là bạn không hả? Người mày yêu là đây, là đây nè- Huy kéo Ngọc Minh ra phía trước.

-Tụi bây điên hết rồi, chỉ vì chuyện này mà tụi bây như thế đó à? Tao cũng nói cho tụi bây biết người tao yêu là Khả Linh, Trịnh Khả Linh.- Tay anh xiết lại thành nắm đấm, hai mắt anh cũng vì tức giận mà đỏ lên.

-THÔI ĐI! Không cần phải như thế đâu, người ta có bạn gái, em bây giờ cũng có người mình thích rồi. Chấm hết mọi chuyện đi- Ngọc Minh mím môi.

-Mày chọn đi: 1 là tụi tao_bạn của mày, 2 là Trịnh Khả Linh_con hồ ly tinh đó- Nghi hạ giọng.

-Được, muốn biết thì tao cho biết. Tao chọn...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cảm Giác Ban Đầu

THÔI ĐI! Không cần phải như thế đâu, người ta có bạn gái , em bây giờ cũng đã có người mình thích rồi. Chấm hết mọi chuyện đi- Ngọc Minh mím môi. Quốc Minh nghe đến đây thì muốn bốc hỏa, "người mình thích" không hiểu sao ba từ này của cô lại làm anh thấy điên tiết lên. Anh nhìn cô, ánh mắt của anh trông rất kiếp, nó đỏ ngầu rõ là đang rất tức giận.

-Mày chọn đi: 1 là tụi tao_bạn của mày, 2 là Trịnh Khả Linh_con hồ ly tinh đó- Nghi hạ giọng.

-Được, muốn biết thì tao sẽ cho biết. Người tao chọn...

-Anh, nếu em là nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn giữa anh và mọi người thì thôi em sẽ rút lui...không là vật cản đường của mọi người đâu!- Khả Linh bắt đầu giở màn kịch nước mắt cá sấu.

-Không, em không nên như vậy. Anh cần em hơn ai hết- Anh nắm lấy tay ả.- Tao chọn cả hai, tao không muốn mất đi những đứa bạn thân nhất của tao nhưng tao cũng không muốn mất luôn người tao yêu. Tụi bây cho tao biết đi: vì lí do gì mà tụi bây lại ghét Khả Linh đến thế?

-Chẳng phải do nó mà mày phải nằm viện như thế này sao? Huh, đều do nó bày trò hết- Nhân tức bực dằn nắm đấm xuống bàn.

-Có thật vậy không Khả Linh?- Quốc Minh cau mày.

-Không đâu, em không bao giờ hại anh đâu.- Ả lắc đầu ngày ngạy.

-Tụi bây nghe rõ chưa?- Anh quay sang hỏi Nhân.

-Chỉ người trong cuộc mới biết, chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ hết mọi chuyện thôi. Ngọc Minh em hãy kể chuyện hôm đó đã xảy ra như thế nào.- Huy nói với cô.

-Em...em...- Cô ấp úng.

Quốc Minh nhìn cô, vừa nhìn thấy chiếc lắc tay trên tay cô anh liền cau mày cơn đau đầu lại tiếp tục ập đến.

-A...- Anh ôm đầu, mặt nhăn nhó.

-Anh Minh, đừng làm em lo mà- Ngọc Minh chạy đến, cô vịnh hai tay anh.

Anh buông tay ra khỏi đầu rồi ôm chặt lấy cô, miệng không ngừng lẩm bẩm.

-Em là ai? Chỉ cho tôi biết em là ai đi!

Cảm giác này quá quen thuộc, anh thấy một cô gái đỡ đạn cho anh. Bóng dáng cô ấy rất quen và dần dần hiện rõ hơn.

Nhóm Nhân nhìn hai người họ, ai cũng mỉm cười nhìn tình cảnh trước mắt. Ngọc Ký nháy mắt rồi huýt tay Khả Liên.

Khả Linh tức giận, ả nhanh tay lấy lọ thuốc. Ả chạy đến kéo Ngọc Minh ra và đưa thuốc cho anh.

-Anh uống thuốc đi cho đỡ đau đầu.

Cô rời vòng tay của anh, bỗng dưng trong anh thấy rất hụt hẫng. Anh đưa tay, Khả Linh lấy vài viên để vào tay anh, ả nhanh chóng đưa nước cho anh uống.

-Em đi làm thủ tục để anh xuất viện đi.

-Ơ anh không thể xuất viện được, bác sĩ cần theo dõi anh thêm một thời gian nữa- Ngọc Minh ngăn lại.

-Tôi muốn xuất viện đấy! Thì sao? Dù sao cũng cảm ơn cô đã quan tâm- Anh nhếch môi.

-Em thấy anh nên ở lại đi để vài hôm nữa rồi về cũng được mà- Khả Linh khẽ nói với anh.

-Không, anh muốn về.

-Được, tụi tao sẽ thuê y tá chăm sóc cho mày tại nhà.- Nhân nhàn nhạt nói.

-Tao muốn cô ấy đảm nhiệm việc đó- Anh chỉ tay về phía Ngọc Minh.

-Em sao?- Cô chỉ vào mình.

-Đúng!- Anh chắc chắn.

-Nhưng em không biết làm như thế nào- Ngọc Minh lắc đầu.

Nghi vội đi đến kéo cô ra cửa.

-Em ngốc quá, đây là cơ hội cho em đó. Biết đâu gần nhau thì nó sẽ nhớ ra em. Chỉ cần nhắc đi nó uống thuốc và dùng bữa điều độ là được. Em phải chứng minh cho nó thấy em chiếm vị trí nào trong nó.

-Em...

-Không nói nhiều nhất định em sẽ là y tá riêng của nó- Nói xong Nghi liền kéo cô vào.

-Ngọc Minh sẽ là y tá riêng của mày, ok- Nghi nháy mắt với cô.

-Nhưng tao có điều kiện- Mặt anh nham hiểm rõ rệt.

-Điều kiện gì?- Ngọc Ký cau mày.

-Cô ấy phải ở qua đêm và ngủ tại phòng riêng của tao.

-Hả????- Mọi người đồng thanh.

Khả Linh cắn môi, ả lay vai anh.

-Anh, sao lại vậy chứ?

-Ừ sao Ngọc Minh có thể ngủ ở phòng riêng của mày được, phải chi mày bảo ngủ ở phòng kế bên thì tụi tao còn tạm chấp nhận.- Huy bất bình.

-Cô ấy ngủ như vậy thì mới có thể xem chừng tao lúc nữa đêm chứ. Vả lại cô ta ngủ ở giường riêng cơ mà- Anh liếc mắt sang cô.

-Dù gì thì hai người cũng đã ngủ chung rồi có gì phải sợ đâu.- Nghi vừa nói vừa dò xét thái độ của Khả Linh.

Quả như Nghi nghĩ, ả ta trừng mắt lườm Ngọc Minh.

-Đúng vậy không anh?

Quốc Minh nhún vai, ngay cả anh còn không biết nữa là.

-Được rồi làm thủ tục đi- Nhân huýt sáo rồi cùng những người kia ra ngoài. Trong phòng chị còn lại Ngọc Minh, Quốc Minh và Khả Linh. Ả tiến lại kéo cô lại góc khuất nói chuyện.

-Cô hay lắm. Coi như là cô tài giỏi đã tìm ra được cách để có thể gần Quốc Minh. Nhưng cô hãy nhớ một điều: đừng hòng mà giở trò ở đây. Tôi nhất định sẻ theo dõi cô 24/24. Cô đừng vội đắc ý quá sớm.

-Cô cũng thấy mà là anh Minh chọn tôi là y tá riêng của anh ấy. Tôi không hề ngỏ ý một lời nào và người đắc ý ở đây chính là cô. Tôi cảm ơn, cũng nhờ cô mà tôi đã rút ra được một điều: đừng nhường nhịn kẻ luôn muốn hại mình. Và cô sẽ chẳng bao giờ được như ý muốn đâu.

Ngọc Minh bước ra, cô đã để lại một lời cảnh cáo. Cô sẽ chẳng để ai nghĩ rằng cô yếu đuối và dễ tin người khi cô chưa cho phép.

-Em làm thủ tục cho anh đi.- Anh nói với Khả Linh.

Ả nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, ả với tay lấy túi xách rồi ra ngoài.

-Cô đã từng đến nơi bí mật của tôi chứ?- Anh hỏi Ngọc Minh.

Cô lục lọi trí nhớ của mình, anh đã đưa cô đi nhiều nơi nhưng anh bảo nơi bí mật chắc là chỉ có nơi đó thôi.

-Em đã từng đến.

Anh liền quắc mắt nhìn cô, chỉ có người quan trọng anh mới đưa đến. Ai đặt chân đến đó thì tức là anh chọn người đó là một nửa còn lại.

-Nơi đó có gì?

-Ở đó như một ngôi nhà thu nhỏ, đầy đủ tiện nghi và anh đã từng nói...- Cô ngập ngừng.

-Tôi nói gì?- Anh hối thúc cô.

-Anh nói chỉ người quan trọng nhất với anh thì anh mới đưa đến.

Đúng rồi, anh đã hứa như vậy. Ngay cả Khả Linh chưa đến mà cô ấy đã đến và nhớ cả mọi ngóc ngách ở đó.

-Cô đã yêu tôi?- Anh xuống giường và bước lại gần cô.

-Ơ...vâng.- Cô gật đầu.

-First kiss của cô dành cho tôi?- Chân anh vẫn tiến đến.

Cô không trả lời chỉ gật đầu đáp trả.

-Cho tôi tìm lại cảm giác ban đầu, được không?

Bây giờ anh đang rất gần cô, tay anh chống lên tường, khóa cô lại.

Mặt cô bỗng nhiên ửng đỏ, cô quay mặt tránh né ánh mắt ôn nhu của anh.

Anh cúi đầu xuống, nhẹ hôn lên trán cô. Một cảm giác gì đó dâng lên. Cảm giác anh không tìm được khi ở bên cạnh Khả Linh. Đôi môi anh di chuyển dần xuống chóp mũi và cuối cùng là đôi môi nhỏ nhắn kia.

Ngọc Minh vươn tay ôm tấm lưng rộng lớn của anh, cô phải công nhận một điều: Anh rất ấm áp.

-Hãy cho tôi biết em là ai, em quan trọng với tôi như thế nào...

...Đôi Lời Của Tác Giả...

~Chào các bạn, có một số comment bảo tg ra nhanh chap mới. Tg không dám ngưng chừng vì truyện bây giờ đang trong lúc quan trọng nhất, nhiều diễn biến phức tạp hơn giữa cặp nam nữ chính. Vì sợ mọi người sẽ mất hứng khi phải chờ chap mới nên tg đã rất cố gắng để có thể mỗi ngày đều ra chap đều đặn tránh trường hợp đó xảy ra. Tg post truyện bằng điện thoại nên không thể nhanh như máy tính được nên mọi người hãy thông cảm cho tg nha.

Dự kiến sắp tới là truyện này còn dài và sẽ có nhiều chuyện xảy ra tiếp theo nữa nên mọi người hãy đón đọc nha.

Cảm ơn vì thời gian qua các bạn luôn ủng hộ truyện *Cúi đầu* *^_^*

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Liệu Có Phải Là Em?

Quốc Minh cùng mọi người trở về nhà. Anh lại sofa thả mình xuống.-Đây này, ở trong viện không à mà đem đồ cả đống.- Nhân và Huy để hai cái va-li xuống.

-Cô, đem lên phòng cho anh Minh đi- Khả Linh chỉ hai cái va-li rồi chỉ vào Ngọc Minh.

-Em tôi đến đây để làm y tá riêng của Quốc Minh chứ không phải làm osin cho cô.- Ngọc Ký liếc mắt qua ả.

-Nhưng anh nhìn đi đây đều là đồ của Quốc Minh, những thứ liên quan đến anh Minh thì cô ta đều phải thực hiện hết- Khả Linh vênh mặt.

-Vậy sao? Còn cô chỉ là bù nhìn thôi à, bạn gái gì mà toàn phải để người khác chăm sóc cho người yêu mình. Nếu cô là bạn gái của Quốc Minh thì có giỏi đem hết hai cái va-li lên phòng nó đi- Nghi nhếch môi.

-Chị...

-Thôi đi!- Quốc Minh lên tiếng.- Gây nhau ở bệnh viện chưa đủ hay sao? Về đây định hát màn thứ hai à?

-Anh thấy không, bọn họ ỷ đông ăn hiếp người yếu thế như em kìa, anh không bênh vực thì thôi đằng này lại mắng em nữa.- Khả Linh lay tay anh.

-Đủ rồi! Em im lặng 5 phút cũng chẳng ai bảo em câm đâu. Còn tụi bây muốn ở đây đến tối cũng được. Em...- Anh chỉ vào Ngọc Minh.- Lên lầu với tôi.

Anh quay lưng đi thẳng một mạch lên lầu. Ngọc Minh ngơ ngác nãy giờ bỗng nhiên bị Ngọc Anh và Khả Liên đẩy đi.

-Cố gắng lên- Khả Liên mỉm cười.

-Cậu hãy nhớ nếu Khả Linh làm gì cậu thì hãy gọi mình, mình sẽ cho chị ta một trận nên thân- Ngọc Anh nói rồi cùng với Khả Liên quay lại với nhóm Nhân.

-Cô nên an phận đi, nếu muốn yên thân thì tốt nhất đừng bao giờ tìm cách hại Ngọc Minh, dù trong suy nghĩ cũng không được- Nghi nghiêm mặt.

-Chị lấy quyền gì mà cấm tôi, huh, nó lấy đi của tôi những gì thì tôi sẽ trả lại như thế ấy- Khả Linh nhếch môi.

-Chắc cô còn nhớ Zop chứ?- Nhân nhướng mày.

-Zop...tại sao anh biết hắn?- Ả giật mình.

-Cô quên bây giờ Zop đang là gì sao? Cậu ta đã là cấp dưới của Quốc Minh cũng như của chúng tôi nếu muốn thì tôi sẽ gọi Zop làm nhân chứng, chứng

minh cô và tên Yuki đó là người chủ mưu trong việc phá hoại Black Wolf và Silver Wolf.- Nhân nhàn nhạt nhấp một ít trà.

-Mấy người muốn gì?- Ả quắc mắt lườm từng người một.

-Xem như là cô thông minh. Chúng tôi muốn hai điều. Thứ nhất cô phải ở trong giới hạn không được gần Quốc Minh ít nhất là 2 mét và điều thứ hai, Khả Liên em nói đi!- Nghi gọi Khả Liên.

-Dạ, điều thứ hai là chị không được đụng chạm đến một sợi tóc của Ngọc Minh.

-Toàn điều nhảm nhí. Huh, tôi muốn thì cũng có thể giết nó ngay tức khắc, không cần mấy người phải làm trò này trò nọ.- Ả khinh bỉ nói.

-Cô dám! Cô dám đụng đến em gái của tôi thì tôi dám đảm bảo với cô một điều gia đình cô sẽ chẳng còn chỗ đứng ở thương trường của thế giới này đâu.- Ngọc Ký tức giận, anh căm phẫn nhìn ả.

-Bình tĩnh đi anh, từ từ sẽ nói chuyện rõ với nhau mà.- Khả Liên nắm chặt lấy tay anh.

-Tôi hơi bị sợ rồi đấy mà cũng hay thật, có một đứa em gái khôn-nhà-dại-chợ. Nó chẳng biết bênh vực chị của mình mà còn ở đó lo cho kẻ ngoài đường.- Khả Linh liếc Khả Liên.

-Tôi chẳng phải em gái chị. Tôi đã bước ra khỏi ngôi nhà đó thì đồng nghĩa tôi và chị cắt đứt tình chị em.

...

Ngọc Minh đứng trước cửa phòng anh, tay cô đưa lên nửa muốn gõ mà nửa thì không. Cô nhắm mắt miễn cưỡng gõ cửa.

Cốc...cốc...cốc

-Vào đi- Tiếng của anh vọng ra.

Cô mở cửa và bước vào, cô nhìn thấy anh đang đứng ở ban công. Chợt cô lại nhớ đến ngày đó, cái ngày cô cho rằng đau khổ nhất cả cuộc đời cô.

Anh quay người lại, nghiêng đầu nhìn cô. Rất giống cô gái anh thường thấy trong những cơn đau đầu.

-Cô dọn lái căn phòng này đi.

Anh nói rồi thả người lên chiếc giường êm ái.

-Được rồi- Cô khẽ gật đầu và bắt tay vào làm mọi thứ.

Anh nằm trên giường, cô đi đến đâu, làm những gì anh đều nhìn theo không rời mắt một giây. Ngọc Minh lau bàn, không biết từ lúc nào cô đã ngân nga lời bài hát anh hát tặng cô.

"Nếu một ngày nào đó anh sẽ cất bước ra đi

Thì em có nhìn theo và khóc một lần vì anh

Để anh cảm thấy trái tim em không vô tâm như anh nghĩ

Để cho anh cảm giác em ở bên.

Vậy đừng buông tay em nhé

Trước mắt em đã có anh

Để anh dìu bước em trên con đường yêu

Hãy nắm lấy tay anh, hãy níu lấy chân anh.

Em nhé!

Để đôi ta mãi mãi được gần nhau"

(Em! Có yêu anh không?- Khánh Phương)

Anh cau mày, bài hát này anh đã nghe ở đâu đó rồi, chắc chắn anh đã từng nghe. Nó quá quen thuộc với anh. Lại hình ảnh cô gái đó, lại là cô gái đó hiện lên trong tâm trí anh.

Đầu anh tiếp tục đau nhức, anh ôm lấy đầu mình. Ngọc Minh nghe tiếng anh liền chạy đến.

-Anh Minh, anh có sao không?

-Thuốc, lấy thuốc.

Cô tìm trên người anh rồi xung quanh nhưng chẳng thấy lọ thuốc nào cả.

-Anh để ở đâu? Anh cho em biết đi.

-Khả Linh, Khả Linh giữ.

Cô nhanh chân chạy xuống phòng khách gọi mọi người.

-Anh Minh lại đau đầu rồi mọi người nhanh lên đó đi.

Tất cả nghe thế liền chạy lên riêng Khả Linh ả vẫn đứng đó "Không ngờ nhanh đến thế"_Ả suy nghĩ.

-Khả Linh tôi xin chị, chị đưa tôi thuốc cho anhanh Minh uống đi, nhanh đi mà.

Khả Linh nhếch môi, ả lấy lọ thuốc đưa cho Ngọc Minh. Ngọc Minh lấy nó rồi chạy thật nhanh lên lầu, cô lấy vài viên và đem nước đến cho anh.

Anh nằm vật xuống giường rồi dần ngủ thiếp đi. Mọi người thở phào, Nghi nhìn lọ thuốc. Cô với lấy rồi xem thành phần trong đó. Thuốc này dùng thành phần rất tốt, có lợi chi người dùng. Suy đi nghĩ lại thì ả ra cũng không xấu xa đến nỗi phải hại Quốc Minh. Nhưng chưa được, Nghi cũng nên đem vài viên về thí nghiệm.

-Thôi được rồi tụi mình về đi có gì thị sang thăm nó sau.

Nhân cùng mọi người ra về, Ngọc Minh ngồi bên giường, cô nắm lấy tay anh.

-Anh nhất định phải bình phục, em không cần anh phải nhớ ra em là ai hay không nữa...chỉ cần anh khỏe mạnh không có chuyện gì lạ em vui rồi!

Quốc Minh thấy một ngôi biệt thự lớn, phía trước là một chàng trai đang nghe điện thoại. Người độ cất máy vào và tựa người vào chiếc BMW màu trắng. Chốc sau người đó lại tiếp tục nghe điện thoại rồi vào trong.

Không lâu sau người đó trở ra, lúc này anh còn thấy trên lưng người đó còn có một cô gái. Nhìn kỹ xíu nữa, anh nhận ra đó chính là anh và người con gái kia không ai khác chính là Ngọc Minh.

Anh giật mình tỉnh giấc, lấy tay vỗ vỗ mặt mình anh bật người dậy. Anh nhẹ rút tay mình ra khỏi tay cô. Anh xuống giường và nhẹ nhàng nhấc cô lên đặt lên giường rồi đắp chăn lại cho cô.

-Liệu có phải là em?

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Nỗi Giận Đáng Sợ... Quên Anh Đi!

Ngọc Minh lang thang trên đường phố, không biết trời tối như thế này rồi mà Sĩ Thành còn gọi cô ra làm gì nữa. Lạnh chết mất thôi! Ngọc Minh ôm lấy vai mình, cả thân người cô run lên bần bật. -Ngọc Minh- Sĩ Thành từ phía xa chạy đến.

-Chào cậu, Sĩ Thành.

-Cậu lạnh sao?- Cậu nhanh chóng cởi áo khoác, khoác cho cô.

-Không cần đâu- Cô từ chối.

-Cậu cứ để yên như thế đi.- Sĩ Thành cau mày nhìn cô.

-Thôi! Tìm nơi nào nói chuyện đi, chứ đứng ở đây một hồi hai đứa mình chết cóng mất.

-Cũng được- Cậu mỉm cười.

Cả hai đi dọc theo vỉa hè. Dưới lòng đường, xe cộ qua lại tấp nập. Cô và cậu vừa đi vừa đùa giỡn với nhau rất vui vẻ.

Cách đó không xa, chiếc Jaguars dừng lại. Người trong xe nhìn về phía hai người họ. Nãy giờ anh nhọc công tìm cô khắp nơi thì ra là cô đang ở bên người con trai khác. Nhìn hai người họ như thế anh chắc chắn rằng người cô bảo thích hôm đó có lẽ là cậu ta.

Anh không thấy cô ở trong phòng, liền mặc cho trời rét buốt mà tìm cô. Cứ nghĩ cô sẽ đi lạc nhưng nào ngờ. Thì ra là đi hẹn hò. Khẽ nhếch môi rồi anh cho xe chạy vụt qua họ.

Chiếc Jaguars vụt qua để lại làn gió lạnh buốt, Ngọc Minh run lên. Cô lấy hai tay mình xoa xoa vào nhau rồi áp lên mặt.

-Cậu biết lạnh như vậy thì ra ngoài sao không mặc áo khoác vào?- Sĩ Thành lo lắng cho cô.

-Không sao đâu!- Cô lắc đầu- A! Có quán nước kìa, mình vào đó đi.

-Uhm.

Cậu đến trước mở cửa cho cô, hai người họ cùng vào trong. Trong đây khá ấm, đủ để xoa dịu đi cơn lạnh cô vừa hưởng được. Cô cởi áo khoác trả lại cho cậu.

Người phục vụ bước đến đưa cho cô chiếc menu. Ngọc Minh mở ra xem rồi hỏi Sĩ Thành.

-Cậu uống gì vậy?

-Cậu uống gì thì mình uống đó- Cậu mỉm cười ấm áp.

Cô bật cười rồi nói với người phục vụ.

-Chị cho em hai cốc cacao nóng ạ.

-Quý khách thông cảm chờ trong giây lát.

Người phục vụ quay vào bên trong.

-Cậu như thế nào rồi, còn buồn không?- Sĩ Thành hỏi cô.

-Cũng bình thường thôi, không có gì phải đáng lo cả- Cô cười nhạt.

-Cậu còn liên lạc với Danny à không...Quốc Minh chứ?- Cậu ngập ngừng.

-Hiện tại mình đang làm y tá riêng chăm sóc cho anh ấy.

-Sao lại thế?

-Mình không biết nhưng anh Minh muốn mình làm việc đó.

-Ngọc Minh này!

Cậu vươn đôi tay ấm áp của mình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

-Cậu cho mình một cơ hội được không?

Ngọc Minh giật mình, cô vội rút tay ra khỏi tay cậu.

-Cậu nói lung tung gì thế?

-Hiện tại Quốc Minh chẳng còn nhớ ra cậu nữa vậy thì hà cớ gì cậu lại ôm chặt hi vọng mỏng manh đó chứ?

-Mình biết, mình không cần anh ấy phải nhớ ra mình là ai. Không cần anh ấy quan tâm mình như trước. Mình chỉ cần nhìn thấy anh ấy hạnh phúc, bình an thế là đủ rồi...

...

Quốc Minh vào nhà, anh thả người xuống sofa. Không hiểu sao cứ nhìn Ngọc Minh đi với người con trai khác là anh thấy chẳng vui, trong lòng cứ bứt rứt mãi. Anh không muốn cô đi với bất kỳ ai hết. Nhưng hiện tại cô và anh như hai người xa lạ, chỉ có quan hệ bệnh nhân và y tá riêng. Liệu khi anh khỏi bệnh thì cô có rời bỏ anh không? Anh không muốn nghĩ, anh không muốn nghĩ đến ngày đó.

Anh ích kỷ lắm, mặc dù nhiều lần anh dặn lòng: nhất quyết không được có tình cảm với cô nhưng anh lại không làm được. Mỗi lần nhìn thấy cô thì trong

anh lại có một thứ cảm xúc khó tả. Thứ cảm xúc này anh chưa từng có với một ai ngay cả Trịnh-Khả-Linh.

Anh bức bối quay trở về phòng. Thật tình nếu vừa nãy anh không kiểm soát suy nghĩ của mình thì có lẽ anh sẽ phóng ngay ra đó đánh cho tên kia một trận.

Anh thả người xuống giường và trùm chăn kín mít cả người.

Ngọc Minh trở về, cô vừa muốn giữ tình bạn của cô và Sĩ Thành vừa muốn tránh mặt cậu. Bây giờ cô phải làm gì đây. Cô không nên gieo thêm hi vọng cho cậu nữa, có lẽ cô phải nói chuyện thật rõ ràng với cậu.

Ngọc Minh mở cửa phòng anh. Cô bước vào nhìn xung quanh, cô biết chắc giờ này anh chưa ngủ đâu.

-Em về rồi đây!

Nghe thấy tiếng cô, anh liền bật dậy.

-Cô vừa đi đâu về?

-Em chỉ đi dạo với một người bạn thôi.

-Bạn? Ừ thì là bạn! Bạn bè có cần phải thân thiết với nhau như thế không? Bạn bè có cần đùa giỡn vui vẻ với nhau ngay chốn thanh thiên bạch nhật như thế không?- Anh quát lên.

-Bạn bè cũng chẳng được đùa giỡn với nhau à? Sao anh vô lý quá vậy?

-Vô lý? Nhưng đó là một người con trai. Tôi không quan tâm em đi với ai điều tôi chẳng hài lòng là em đi mà đã xin phép tôi chưa?

Anh xuống giường và đi đến trước mặt cô.

Ngọc Minh nhìn anh, hai mắt cô bắt đầu ngấn lệ.

-Em có chân thì em tự đi và đôi chân này là của em, anh lấy quyền gì cấm đoán em chứ?

-Tôi lấy quyền là bệnh nhân của em. Em là y tá mà bỏ đi như thế à? Nhỡ trong lúc đó tôi có chuyện gì thì sao?

Ngọc Minh im bặt, anh nói đúng. Trong lúc cô không có ở đây, anh mà có chuyện gì chắc cô chẳng sống nổi nữa đâu.

-Bắt đầu từ hôm nay, em chỉ được quanh quẩn trong phòng này. Tới bữa thì sẽ có người đem lên. Em chỉ được bước ra khỏi đây khi có sự cho phép của tôi. Nhớ, em không bao giờ thoát được khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.

Quốc Minh ra ngoài, anh đóng sầm cửa lại. Ngọc Minh ngã quỵ xuống, anh chưa bao giờ như thế hết, anh chưa bao giờ nặng lời với cô như vừa rồi. Anh đã thay đổi, về tính cách, về mọi mặt.

Ngọc Minh ngồi co ro ở góc tường, trên chiếc giường nhỏ kế bên giường của anh. Cô cứ suy nghĩ mãi, tại sao anh lại khác trước như thế chứ?

Anh trở vào phòng, điều đầu tiên anh muốn nhìn thấy là cô đang làm gì. Anh bước đến ngồi xuống kế bên cô. Ngọc Minh run sợ, về cả tinh thần và trí óc. Cô càng nép người sát vào vách tường lạnh lẽo.

Anh đưa tay chạm nhẹ vào má cô, khẽ lau đi hai hàng nước mắt cứ chảy dài chẳng biết điểm dừng.

-Sao em lại khóc?

Ngọc Minh rùn mình, tay cô run run yếu ớt đẩy tay anh ra.

-Trả lời tôi đi.

-Anh không phải là Quốc Minh em từng biết. Anh Minh lúc trước không cấm đoán em, anh ấy luôn ủng hộ em dù anh ấy không muốn. Anh ấy luôn dỗ dành em những khi em giận lẫy và cho phép em đi cùng với một người khác vì anh ấy biết em xem họ là bạn bình thường không hơn không kém. Nhưng anh lại khác. Hôm nay anh cấm em ra khỏi đây, anh trở nên đáng sợ khi mắng em. Đặc biệt anh còn quát thẳng vào em. Em sợ...em sợ lắm anh biết không?- Ngọc Minh càng khóc to hơn.

Tim anh đau nhói anh kéo cô ôm chặt vào lòng mình.

-Tôi chẳng phải Quốc Minh em từng biết và càng không phải người em cần. Tôi là Quốc Minh của hiện tại và tương lai. Em quên nó đi. Nó chẳng mang đến cho em được gì đâu, nó đã chết trong tôi rồi.

Anh buông cô ra rồi trở về giường của mình. Ngọc Minh ngồi đó, chỉ với ba từ "quên anh đi" thì chấm dứt tất nhiên sao? Cô sẽ giữ khoảng cách. Từ nay cô sẽ giữ khoảng cách giữa anh và cô. Không để cho cả hai phải bận lòng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nghi Ngờ

Quốc Minh ngồi một mình trong phòng, từ sáng đến bây giờ anh bảo thế nào thì Ngọc Minh làm thế ấy, xong việc thị cô liền tránh mặt anh ngay. Suy nghĩ mãi, anh thấy ngày hôm qua anh cũng hơi quá đáng. Anh cũng có phần lỗi trong đó. Đáng lẽ ra anh không nên cấm tiệt không cho cô ra ngoài, vả lại anh và cô có là gì của nhau đâu.-Ngọc Minh!

Anh gọi vọng lên lầu.

Reeng...Reeng...Reeng

Chuông điện thoại anh reo lên, anh cầm lên, xem xong anh tức giận nghe máy.

"Sao không xuống mà gọi điện hả?"

"Tôi gọi để xin phép anh cho tôi xuống dưới "

"Ashia...cô có điên không vậy? Xuống đây nhanh đi"

"Cái này là anh cho nên tôi mới xuống đó nha"

"Được rồi nhanh đi"

Quốc Minh dập máy. Anh ném cái điện thoại lên sofa rồi tựa người vào.

Ngọc Minh chạy xuống. Cô đã quyết định bắt đầu từ bây giờ cô sẽ thay đổi cách xưng hô và cô sẽ không lại gần anh để tránh cảm xúc của mình dâng lên thêm một lần nào nữa. Cô vẫn mãi là cô của trước kia, lúc chưa có anh bên cạnh và như lần đầu cô gặp anh.

-Có chuyện gì sao?

-Cô...- Anh lấp lửng.

-Anh gọi tôi thì phải có chuyện gì chứ?

-Những chuyện tôi dặn cô làm xong hết chưa?

-Xong hết rồi.

-Được rồi cô...quay lại phòng đi.

Ngọc Minh quay lưng đi thẳng một mạch lên lầu chẳng nói thêm với anh câu gì.

Quốc Minh nhìn theo cô. Anh rất muốn bảo cô hãy như lúc đầu. Bây chừ cô đã được tự do, không phải giam mình trong bốn bức tường chán ngắt đó nữa. Nhưng suy nghĩ là một chuyện còn để nói với cô lại là chuyện khác, anh không thể thốt ra bốn từ "cô được tự do". Ai cũng thấy để nói ra rất dễ nhưng anh không thể đối mặt và nói với cô.

Anh đứng dậy định bước lên lầu bỗng nhiên phía sau lại phát ra những tiếng động đầy nhốn nháo.

-Quốc Minh!!!!!

Nhóm Nhân chạy vào trong. Nghi vừa vào chen lấn cô gái nào đó.

Khả Linh tức giận giậm chân tại chỗ hét lên.

-Anh Minh!!!!!

-Chuyện gì vậy?- Quốc Minh cau mày.

-Anh xem chị ta kìa, cứ chặng đường e mãi thế này thì sao mà vào.

-Đường này đâu phải của cô tôi đi thế nào là quyền của tôi chứ- Nghi nhếch môi.

-Chị....

-Im hết đi!- Quốc Minh quát lên.- Sao cứ hễ gặp mặt là gây nhau là sao?

-Em có muốn đâu.- Khả Linh cãi lại.

-Còn em nữa, dù gì thì tụi nó cũng lớn hơn, em gây với tụi nó như thế à? Sao chẳng có một chút phép tắc nào hết vậy?- Anh quay sang mắng Khả Linh.

-Em...em...- Khả Linh cứng họng

-Huh im luôn rồi chứ gì?- Nghi khinh bỉ nói.

-Mày đó Nghi, bỏ cái tính con nít đó đi.- Quốc Mình lườm Nghi.

-Vừa lắm- Khả Linh lè lưỡi chọc quê Nghi.

-Cô...

-Thôi thôi bỏ đi Nghi, Ngọc Minh em ấy đâu rồi- Ngọc Ký lên tiếng.

-Trên phòng- Anh buông ra hai từ rồi quay lên.

-Chờ em với- Khả Linh chạy theo anh.

-Tụi mình lên thăm Ngọc Minh đi.

Nhóm Nhân kéo lên phòng của anh, khi vào trong họ thấy Ngọc Minh đang buồn chán ngồi trên giường nghịch điện thoại.

-Ngọc Minh nhớ cậu/em quá đi!

Ngọc Anh, Khả Liên, Gia Nghi nhào đến ôm chầm lấy cô. Ngọc Minh giật mình, cô vừa ngước mặt lên thì lập tức có 3 người nhào ngay đến.

-Em...ngợp thở rồi...buông ra!!!

Ngọc Minh giãy giụa.

-Aaaa...xin lỗi, xin lỗi.- Ba người buông cô ra rồi cười trừ.

-Mọi người không đi học sao? Giờ này sao đến đây rồi?- Ngọc Minh ngạc nhiên nhìn từng người một.

-Em bị mất trí giống thằng Minh à?- Huy hỏi cô.

-Nay là chủ nhật mà em.- Nhân mỉm cười với cô.

-À em quên béng đi mất.- Cô gãi đầu.

-Chị thấy em nay xanh xao quá, em có chuyện gì rồi à?- Nghi lo lắng hỏi cô.

-Em không sao hết, mọi người đừng lo.

Lúc này ngoài cửa Quốc Minh và Khả Linh bước vào. Anh lại giường rồi ngồi xuống.

-À quên nữa, đến giờ anh phải uống thuốc rồi.

Ngọc Minh lại hộc tủ lấy hủ thuốc ra ,cô rót nước váo ly rồi đem đến cho anh.

Quốc Minh lấy thuốc và uống, không nhìn cô lấy một lần. Ngọc Minh lại quay lại giường nói chuyện với những người còn lại.

-Ngọc Minh, lâu rồi tụi mình không đi shopping hay hôm nay mình đi nha- Ngọc Anh nài nỉ cô.

-Không, mình không muốn đi.- Ngọc Minh từ chối.

-Thôi đi dị mà- Khả Liên lay lay tay cô.

-Không!- Ngọc Minh lắc đầu ngày ngạy.

-Đi đi chị cũng muốn đi nữa nè.- Nghi cố thuyết phục cô.

Ngọc Minh cứ mãi lắc đầu.

-Cậu thương tụi mình đi đi mà...

Ba người cứ nài nỉ, hát mãi bên tai cô chẳng biết chán.

-Thôi được rồi, đừng nói nữa.

Ngọc Minh nói, cô liền quay sang nhìn anh.

-Anh đưa tay lên xem đồng hồ rồi lại cắm cúi bấm điện thoại.

-30 phút.

-Được- Ngọc Minh xuống giường, cô lấy đồ xong thì vào vệ sinh cá nhân.

Không lâu sau cô trở ra rồi nhanh chóng kéo ba người kia đi luôn.

-Thôi tao phải qua White Wolf đây.- Nhân đứng dậy chỉnh lại quần áo.

-Có chuyện gì sao?- Anh hỏi bâng quơ.

-Chị vãi chuyện lặt vặt thôi- Nhân vừa nói vừa liếc mắt nhìn Khả Linh.

Ả ta cảm thấy chột dạ nên quắc mắt lườm lại Nhân.

-Hai đứa tao cũng đi giữ vợ đây, mày mau bình phục nhá.

Ba người nhanh ra ngoài để lại bầu không khí khá yên tĩnh.

-Anh, anh có thấy chuyện gì lạ không?- Khả Linh hỏi anh.

-Uhm...không- Anh trầm tư một lúc rồi trả lời.

-Anh không thấy thật à? Ngọc Minh với Gia Nghi đó.- Ả ngồi xuống kế anh.

-Hai người đó thì sao? Có gì khác lạ à?

-Anh nhỏ hôm anh còn ở viện không?

-Nhớ! Thì sao?

-Anh nghĩ kỹ đi, tại sao ah bảo Ngọc Minh làm y tá riêng thì Nghi nhanh tay kéo Ngọc Minh ra ngoài nói chuyện. Không phải họ đang toan tính gì đó chứ?- Ả Linh truyền những điều không tốt vào tai anh.

-Mặc người ta. Em đừng quan tâm đến.

Anh lạnh nhạt trả lời ả. Khả Linh tức tối, ả cắn môi rồi lại cố tìm cách để chia rẽ Quốc Minh và những người kia.

Quốc Minh trầm mặc suy nghĩ, lời Khả Linh nói có đúng hay không? Nhưng nếu họ lừa anh thì hộ sẻ được những gì? Họ có phải những loại người như thế không...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nụ Hồng Mong Manh

Ngọc Minh cùng Ngọc Anh, Khả Liên và Gia Nghi vào trung tâm mua sắm lớn nhất. Ba người kia lựa khá nhiều quần áo, trang sức đẹp. Riêng Ngọc Minh, cô đứng lựa áo, tay cứ vén hết cái này sang cái khác nhưng mắt lại nhìn về phía nào đó-Ngọc Minh, em lựa gì vậy?- Gia Nghi đi lại rồi lựa đồ với cô.

Ngọc Minh chẳng trả lời, cô cứ thả hồn vào không trung.

-Ngọc Minh- Nghi gọi cô.

-Ơ dạ?- Cô giật bắn người.

-Em sao thế? Lại nghĩ đến thằng Minh sao?

-Không có gì đâu chị!- Ngọc Minh cười nhạt rồi chú tâm lựa áo.

-Em nên gần gũi với nó hơn, chị thấy vừa nãy em cứ muốn giữ khoảng cách với nó ý. Đúng không?

-Chị đừng suy nghĩ nhiều, không có đâu!

Ngọc Minh rời nơi đó, cô bước nhanh ra ngoài. Vừa ra đến cửa cô vô tình đâm sầm vào một người, người đó liền cúi xuống nhặt những thứ bị rơi ra.

-Tôi xin lỗi- Ngọc Minh cúi đầu.

-Là cậu sao Ngọc Minh- Người đó ngước mắt lên nhìn cô.

-Sĩ Thành!

-May quá gặp cậu ở đây,của cậu này- Cậu đưa cho cô cái túi lớn.

-Gì vậy?- Cô hỏi cậu.

-Mình mua những thứ này cho cậu, định là sẽ qua thăm cậu nhưng thôi, gặp cậu ở đây, thấy cậu khỏe mạnh thế này là mình vui rồi.- Cậu gãi đầu.

-Cảm ơn cậu nha- Cô mỉm cười.

-Không có gì, mà chiều mai cậu có thể cùng mình đi công viên không?

-Mình xin lỗi, mình không đi được, cậu thông cảm cho mình nha.

-Uhm không sao, lúc khác cũng được mà.

-Sĩ Thành này, cậu đừng...

-Ngọc Minh ơi về thôi!- Khả Liên gọi cô.

-Ừ mình ra liền. Mình về nha.

Cô chào cậu rồi nhanh chân chạy theo ba người kia. Sĩ Thành mỉm cười, cậu biết. Tình cảm của cậu đặt ở cô lạ sai lầm. Vì cô chẳng bao giờ bên cậu và là của cậu.

Cậu muốn quên cô lắm chứ nhưng nhớ đến ánh mắt của cô nhìn cậu ngay lần đầu gặp gỡ thì cậu lại chẳng thể nào kiềm nén được thứ tình cảm ấy.

Ngọc Minh và ba cô nàng kia ra ngoài. Vừa ra đến đường lộ thì họ thấy Ngọc Ký và Khắc Huy đang chờ ở đó. Ngọc Minh và Khả Liên lên xe của Ngọc Ký, anh bắt đầu nổ máy và phóng đi thật nhanh. Nghi và Ngọc Anh lên xe của Huy, Huy cũng chẳng thua kém, anh vội cho xe đuổi theo xe phía trước.

Huy chạy đến, song song với xe của Ngọc Ký. Anh nhìn Ngọc Ký bằng ánh mắt thách thức.

Ngọc Ký đưa tay lên, ngón trỏ, ngón giữa, đến ngón áp út thì hai xe tăng tốc chạy thật nhanh theo hướng về biệt thự của Quốc Minh để lại phía sau là những người đi đường và những hạt bụi hòa lẫn với không khí.

Ngọc Minh vừa xuống xe thì lao ngay vào nhà vệ sinh. Cô trở ra mặt mày cô bây giờ xanh lét chẳng còn sức sống.

-Cậu không sao chứ?- Ngọc Anh lo lắng cho cô.

-Không...không sao đâu.

Ngọc Minh lại sofa ngồi xuống, cô thở hắt ra rồi uống ngụm nước trong ly.

Quốc Minh xuống phòng khách, phía sau anh là Khả Linh với bộ mặtự cao tự đại.

Quốc Minh cũng lại sofa rồi ngồi xuống, anh đưa mắt nhìn Ngọc Minh rồi nhanh chóng chuyển ánh mắt đó sang nơi khác.

-Tụi mình hát karaoke đi, lâu rồi chưa có hát.- Huy nhướng mày.

-Okie luôn- Nghi đồng tình.

-Tụi bây hát mà chẳng rủ tao- Nhân sa sầm mặt từ ngoài đi vào.

Nghi liền liếc mắt lườm Nhân, Nhân thấy thế thì liền đến gần khoát vai và cười với Nghi.

-Để tao mở.

Ngọc Ký đến tivi mở lên, sau khi xong hết mọi thứ thì anh trở lại ngồi kế Khả Liên.

Mọi người đều vui vẻ hát hò với nhau. Riêng chỉ có ba người vẫn cứ im lặng ngồi xem.

Khả Linh chán ghét cứ thở dài thở ngắn rồi lại chịu khó ngồi đó.

Quốc Minh ngồi nhìn, lâu lâu anh cứ liếc mắt nhìn sang Ngọc Minh. Đã lâu rồi mà cô cứ ngồi đó chẳng biểu hiện cảm xúc gì.

Ngọc Minh thì cứ xem nhưng chẳng có hứng thú gì, cô nhìn vào màn hình, mắt dò theo từng chữ nhưng mọi sự tập trung của cô đều dồn hết cho Quốc Minh.

-Ngọc Minh em hát một bài đi- Nghi gọi cô.

-Thôi em hát dở lắm.- Cô từ chối.

-Em nói dối, anh ba thường nghe em hát mà- Ngọc Ký dụ ngọt cô.

-Em không hát đâu!- Cô lắc đầu.

-Cậu thương tụi mình đi mà- Ngọc Anh và Khả Liên nhìn cô bằng đôi mắt long lanh.

-Thôi được rồi.

Ngọc Minh bấm dãy số rồi lấy micro. Nhạc dạo đầu một bài ballad buồn bã, từng nốt cứ từ từ vang lên.

"Anh đem trao cho em nụ hồng

Nụ hồng mong manh

Như sương mai trong gió.

Em nâng niu đem hoa về giữ

Trong hồn

Mong sao hoa không phai sắc hương.

Nhưng sao hoa kia mau phai tàn

Rụng tả tơi trên đôi tay em băng giá.

Em nghe như trong tim rạn vỡ,

Nỗi đau

Làm nhạt nhoà một trời sương khói.

Anh như chim bay quên đường về,

Âm thầm mình em nơi đây

Với những bâng khuâng.

Cánh chim ơi

Còn mịt mùng tận trời nao,

Vui chi nơi xa xôi ấy

Anh quên em như quên cánh hoa.

Nhưng sao nay anh quay trở về

Ta còn gì đâu hoa xưa đã héo trong tim.

Mối duyên xưa

Dù giờ chỉ là mộng thôi.

Em nay như trăng đã úa.

Thôi anh ơi duyên ta đành lỡ."

(Nụ Hồng Mong Manh- Bích Phương)

Vừa dứt bài hát thì nước mắt của cô đã giàn giụa Ngọc Minh vội bỏ mic xuống rồi chạy lên phòng.

Quốc Minh cau mày, anh đứng dậy chạy theo cô lên phòng. Anh vào trong, khóa trái cửa lại rồi bước đến ngồi xuống kế cô. Ngọc Minh lại như hôm trước, cô co ro người, nép sát vào góc tường.

-Anh đừng lại gần tôi, đừng lại gần tôi...đừng...đừng mà...

Ngọc Minh cứ lẩm bẩm rồi đẩy anh ra. Anh lấy tay mình giữ chặt hai tay cô lại.

-Em bị sao thế?

Cô cứ lắc đầu rồi ra sức đẩy anh ra khỏi người.

-Quốc Minh mày mở cửa coi, có chuyện gì vậy?- Nhân đập cửa.

-Anh à, anh mở cửa đi.- Khả Linh gọi anh.

-Tự dưng mày khóa cửa trong vậy?- Huy nói vọng vào.

-Anh ba cứu em.- Ngọc Minh la lên.

-Im ngay- Quốc Minh lấy tay bịt miệng cô lại.

-Tôi có làm gì em đâu, tại sao em lại khóc chứ?

Thấy cô có vẻ ngoan ngoãn hơn, Quốc Minh thả tay ra.

-Anh ba...um...um...

Anh lại bịt miệng cô.

-Em có im đi không? Sao em cứng đầu thế hả?

Ngọc Minh vùng vẫy, vừa thoát khỏi tay anh cô nhanh chóng chạy đến cửa.

-Anh ba...

Quốc Minh tức giận, anh vươn tay kéo cô lại. Vì lực của anh quá mạnh làm cô té nhào vào người anh.

Anh hôn tới tấp vào môi, nó không giống như lúc trước nhẹ nhàng và mềm mại thay vào đó, nó rất thô bạo và đầy ấp sự chiếm hữu.

Ngọc Minh giãy nảy. Cô cắn vào môi anh, làm đôi môi anh bật máu.

Như cô nghĩ, anh ngay tức khắc buông cô ra. Ngọc Minh cố chạy đến cửa nhưng đôi tay ấy của anh lại kịp thời kéo cô trở lại.

-Anh buông tôi ra.

-Do em tự chuốc lấy mà thôi!

Anh lại tiếp tục hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đang có dấu hiệu sưng mọng lên.

Ngọc Minh dùng hết sức của mình cố đẩy anh ra nhưng chẳng thể nào làm được. Cô bất lực không còn phản kháng nữa. Cô lại khóc, phải chi như lúc trước thì cô sẽ nhẹ nhàng đáp trả lại nụ hôn của anh. Nhưng bây giờ đã khác, cô và anh_hai thế giới khác nhau, càng ngày cô càng cảm nhận được khoảng cách giữa cô và anh càng lớn.

Tại sao cô muốn buông tay thì anh lại dùng những ánh mắt, những hành động quan tâm để kéo cô trở lên thế?

Anh cảm nhận được vị mặn của nước mắt. Đôi mắt anh nhìn cô, chợt tim anh lại nhói đau. Anh ôm cô vào lòng và thì thầm.

-Tôi sẽ trả em lại nơi em đáng thuộc về...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Rạng Nức Tình Anh Em

Ngọc Minh lại tiếp tục với công việc của mình. Khác lạ là anh cho cô tự ý, muốn đi đâu thị đi, muốn làm gì thì làm. Không còn ép buộc cô như trước nữa.Ngọc Minh ngồi xuống sofa, hai tay cô đấm vào chân. Bộ Quốc Minh không biết dọn dẹp nhà hay sao ý, làm cô mệt nhọc từ sáng đến tận bây giờ.

Quốc Minh từ ngoài đi vào, anh chỉ nhìn lướt qua cô rồi đi thẳng lên phòng.

-Không cần nấu gì đâu.

Ngọc Minh nhìn theo anh, đúng là lạ lùng mà.

Không lâu sau anh trở xuống, trên người anh bây giờ lại là một bộ đồ khác. Bộ anh định đi đâu nữa sao?

Cô đưa mắt nhìn anh rồi cau mày nói.

-Anh định đi đâu nữa sao? Anh đã đi từ sáng sớm rồi bây giờ lại đi nữa à?

-Tôi đi đâu và làm gì cũng không đến lược em quản.

Anh nói rồi đi thẳng một mạch ra ngoài. Ngọc Minh thở dài rồi đi vòng vòng xem còn gì để làm nữa không.

Quốc Minh lên chiếc BMW rồi phóng xe nhanh trên đường lộ. Anh gọi cho Chirst rồi cho xe nhanh đến bar.

Xe anh dừng lại, anh bước ra rồi vào trong. Chirst chờ anh tự trước, vừa thấy anh vào Chirst nhanh chóng báo cáo tình hình của Black Wolf. Anh lạnh nhạt nói rồi đi thẳng vào phòng V.I.P 1.

-Cấm không cho ai vào.

Chirst gật đầu rồi quay lại với công việc của mình. Chirst để ý, cứ lâu lâu thì nhân viên của bar lại đem rượu vào và nhanh chóng ra ngoài. Chirst đi đến hỏi người nhân viên.

-Cậu đem vào đó bao nhiêu chai rượu rồi?

-Dạ 3 chai rồi ạ.

-Loại rượu gì?

-Dạ đều là XO.

Nghe thế Chirst nhanh chóng vào phòng V.I.P 1.

Vừa vào Chirst đã thấy Quốc Minh nằm ườn ra sofa. Cả thân người đều nồng nặc mùi rượu. Ở trên bàn là 3 chai XO đã hết sạch. Chirst thở dài rồi lắc đầu, định dìu anh ra đưa về nhưng điện thoại Chirst run lên.

"Alo"

"..."

"Được rồi"

Chirst ngắt máy và lấy điện thoại của anh dò xem xem có ai có thể đưa anh về không.

-Đây rồi!

Chirst gọi cho một người nào đó.

"Tôi nghe nè, tự nhiên gọi tôi có gì không?"

"Ngọc Minh em đến bar đi Danny say quá rồi mà bây giờ anh không thể đưa về được."

"Dạ anh chờ em xíu nha"

"Ừ"

Chirst ngắt máy rồi đỡ anh ra ngoài trước. Hai người họ chờ ở phía trước, bên kia đường, Ngọc Minh từ taxi chạy ra. Cô chạy đến.

-Em chào anh.

-Em đưa Danny về đi anh phải vào trong làm việc rồi.

-Dạ em cảm ơn anh nhiều lắm.

-Không có gì đâu mà.

-Vậy thôi em về nha.

Cô đỡ lấy cả thân hình to lớn của anh. Phải công nhận anh nặng thật đấy. Cô đã đi không nổi rồi mà anh lại ngã sang bên này, lượn sang bên kia. Chẳng giống Quốc Minh oai phong của bình thường nữa.

-Gần tới rồi, anh ráng xíu nữa nha.

-Tránh ra đi...cô là gì chứ? Cô có biết tôi muốn quên cô như thế nào không?...Tôi đã cố hết sức rồi...TÔI CỐ HẾT SỨC RỒI...

Ngọc Minh đau xé lòng, cô dìu anh lên xe rồi nói địa chỉ cho tài xế.

Quốc Minh tựa đầu vào vai cô, tay anh ghì chặt vai của cô.

-Tôi yêu em...nhưng tôi không thể bỏ Khả Linh được, em biết không? Em biết không hả?...

-Em biết...em đã cố buông tay rồi mà. Tại sao anh cứ muốn níu em lại làm gì chứ?

-Tôi không hề muốn xa em....tôi không hề muốn xa em...không hề...không bao giờ đâu...

Taxi dừng trước biệt thự của Quốc Minh. Ngọc Minh trả tiền cho tài xế rồi dìu anh vào.

Anh tựa hết cả thân mình vào cô. Nhìn Ngọc Minh lúc này cứ như đang mang trên người cả ngọn núi cao vậy.

-Anh ráng xíu nữa nha, một chút nữa thôi.

Cô đưa anh lên phòng, Ngọc Minh để anh xuống giường. Cô vừa định đi pha nước chanh cho anh nhưng chưa gì anh đã đưa tay kéo cô xuống. Ngọc Minh loạng choạng té nhào lên người anh.

Anh nhanh như cắt lật cô xuống giường.

-Anh Minh, anh...

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nó trong veo đến mức anh muốn chìm đắm vào đó.

Môi Ngọc Minh mấp máy muốn nói gì đó nhưng tay anh đưa lên ra hiệu cho cô im lặng. Cô cau mày, như thế này làm cô không quen tí nào.

Quốc Minh cúi đầu xuống hôn lên môi cô. Ngọc Minh rùn mình, cảm giác của lúc trước lại ùa về với cả hai.

Tay anh bắt đầu làm trò ma thuật trong cơn say. Ngọc Minh cứng đờ người, cô cảm thấy không đúng, mọi chuyện đã tiến xa hơn rồi. Cô vùng vẫy hết sức để thoát khỏi vòng tay ma quái đó.

-Anh buông tôi ra!

Anh kìm giữ cô lại rồi tiếp tục chuyện đang dang dở. Cô hết sức giãy giụa, tay cô cố đẩy anh ra. Quốc Minh cau mày, anh nhẹ tay không muốn, muốn anh mạnh tay chứ gì?

Anh càng hôn cô thô bạo hơn, tay anh lướt đến đâu đều làm cho cô run cả người.

Ngọc Minh giãy nảy, cô nhất định không để chuyện này xảy ra.

...

Nhân, Nghi, Huy, Ngọc Anh, Ngọc Ký và Khả Liên lại đến thăm Ngọc Minh. Sáu người họ vừa vào đến cửa thì phía sau có chiếc Audi chạy vào. Người con gái trong đó bước ra. Nghi vừa nhìn thấy liền nhếch môi khinh bỉ.

Khả Linh đi đến vừa ngang họ ả liền khinh khỉnh nhìn rồi chẹp miệng nói.

-Phải nói trời xui đất khiến hay sao vậy trời, đi tới đây là đụng mặt à.

-Nói nghe nè, Quốc Minh nói đúng á, cô im năm phút không ai bảo cô câm đâu.- Nghi nhún vai nói.

-Chị...

-Tốn hơi cãi cọ làm gì lên thăm Ngọc Minh đi!- Nhân ngăn lại.

-Tôi mới là người đi trước này.

Khả Linh tức tối bước lên bậc thang. Nhóm Nhân nhìn nhau, ai cũng lắc đầu rồi đi lên.

Khả Linh đến cửa, ả thấy cửa hé mở thì không khỏi thắc mắc. Bên trong còn nghe thấy tiếng khóc nấc phát ra. Ả đứng suy nghĩ đến khi nhóm Nhân lên tới.

-Mắc mớ gì không vào mà còn dây dưa ở đây nữa- Ngọc Anh gắt lên.

-Mặc xác tôi.

Ngọc Anh nhún vai rồi mở toan cửa.

-Aaaa...hai người...

Ngọc Minh giật mình, cô đẩy mạnh Quốc Minh ra rồi chạy đến nấp sau Ngọc Ký. Đôi môi cô run rẩy, thân mình cô sợ hãi, lạnh ngắt.

-Ngọc Minh- Khả Liên ngồi xuống ôm cô vào lòng.

-Mình không có...mình không có...-.Cô ghì chặt vai Khả Liên, giọng đầy hoảng sợ.

-Mình biết cậu không phải người như thế mà- Khả Liên vuốt lên mái tóc mềm mượt của cô.

-Đào Ngọc Minh cô to gan lắm, cô dám lợi dụng khi anh Minh say như thế này rồi dụ anh ấy sao?- Khả Linh tức giận nhào đến cô như con hổ đói.

Ngọc Minh nép sát vào Khả Liên, cô cứ lắc đầu ngày ngạy.

-Chị im đi!- Khả Liên quát ả.

Chát

-Tao không ngờ tao lại có một đứa em hư đốn như mày.

Ngọc Ký tát thẳng vào mặt cô.

-Anh ba em không có, em không có làm gì hết.- Cô khóc nấc lên ôm lấy chân anh.

-Tránh xa tao ra- Anh vô tình đẩy cô ra khỏi người mình.

-Sao anh vô tình quá vậy? Ngọc Minh là em gái của anh, em gái của anh đó. Anh không bênh vực thì thôi đằng này anh còn đánh cậu ấy nữa, anh có còn nhân tính không?- Khả Liên tức giận mắng anh.

Khả Linh đứng xem kịch nãy giờ đành lên tiếng để góp vui.

-Cô chối gì nữa Quốc Minh đang say khướt rồi còn biết gì đâu, nhìn đi...anh ấy đang ngủ đó.- Khả Linh chỉ Quốc Minh đang nằm ngủ ngon lành ở trên giường.

-Mình không ngờ cậu lại như vậy- Ngọc Anh khinh bỉ nói.

-Đúng vậy, thật không ngờ mà- Nghi nhếch môi.

Nhân và Huy đứng im nhìn, hai người họ không muốn xen vào chuyện rắc rối này.

-Anh ba em không có, không có như vậy đâu...hức...hức...

-Anh nhìn đi! Anh chẳng thấy đau lòng một chút nào sao? Tôi đã có một người chị vô tâm như anh bây giờ, chị ta biến tôi thành một bản sao y chang chị ta. Nhưng khi tôi biết Ngọc Minh và anh tôi mới biết được tình cảm gia đình như thế nào. Ngọc Ký tôi biết là một người luôn quan tâm chăm sóc cho Ngọc Minh một cách tỉ mỉ, tôi nhận ra như thế nên mới bỏ chị ta để trở thành một con người mới trong tôi. Nhưng bây giờ tôi đã biết rồi, anh và chị ta cùng một giuộc thôi.

-Nó không phải em gái tôi còn cô bây giờ mới biết con người của tôi à? Xin lỗi muộn rồi.

Chát

Khả Liên đưa tay giáng một cái tát vào mặt Ngọc Ký.

-Đồ vô tâm!

-Cô...- Ngọc Ký vươn tay lên định đánh Khả Liên nhưng anh kịp thời ngừng lại.

-Anh đánh đi! Anh đánh tôi đi- Khả Liên vươn mặt lên.

Anh bỏ tay xuống rồi quay đi.

-Được, ở đây có rất nhiều người, tôi xin nói những lời này...tôi và anh...chấm dứt hết đi!

-Cô muốn chia tay?- Anh cau mày.

-Đúng!

-Vậy thì chia tay- Anh dứt khoát trả lời.

-Được...Về thôi Ngọc Minh! Ở đây không ai cần cậu thì thôi một mình mình cần cậu là được rồi...

~¶¶¶~

Đã có chuyện gì xảy ra đây?

+Ngọc Anh và Nghi là chị em thân thiết của Ngọc Minh nhưng sao lại quay lưng với cô?

+Ngọc Ký người anh trai hết mực yêu thương cô tại sao lại đánh cô và chấp nhận chia tay với Khả Liên?

Hãy cùng đón đọc những chap tiếp theo nha mọi người (*_*)

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ký Ức Trở Về

Khả Liên đưa Ngọc Minh vào phòng . Nhìn Ngọc Minh lúc này cứ run rẩy, chắc cô đang hoảng sợ lắm. Khả Liên dìu cô đến giường và đỡ cô ngồi xuống. -Cậu sao rồi? Đỡ hơn chưa?

-Khả Liên, cậu tin mình không? Cậu nói mình biết đi!

-Mình tin cậu, dù có thế nào đi chăng nữa mình vẫn luôn tin cậu!

-Thật sự mình không biết anh Minh lại làm những hành động đó, mình không thể tin được.

Ngọc Minh nhớ lại cảnh tượng vừa rồi thì cả người cô run lên, đôi môi cô mấp máy nói không nên lời. Khả Liên ôm cô vào lòng rồi khẽ nói.

-Cậu quên hết đi! Cậu không phải sợ vậy đâu.

-Mình không muốn nhớ nhưng nó cứ ám ảnh mình mãi không thôi.

-Cậu nằm xuống ngủ một giấc để lấy lại tin thần đi.

Ngọc Minh ngoan ngoãn nằm xuống, Khả Liên mở bài nhạc mà cô thích nhất, không bao lâu sau Ngọc Minh đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

-Chắc cậu đã suy nghĩ nhiều rồi.

Khả Liên ra ngoài và nhẹ nhàng khép cửa lại. Cô muốn xuống bếp nấu gì đó để cô và Ngọc Minh bỏ bụng.

Khả Liên xuống bếp lấy mọi thứ ra chuẩn bị làm nhưng cô nhớ đến Ngọc Ký, anh đã bước đi và để lại vết cắt sâu ở tim cho cô. Cô đồng ý cô đã nói lời chia tay trước nhưng không có nghĩa là cô hết yêu anh.

Qua sự tiếp xúc của cả hai cô biết rất rõ anh là một người tốt, anh không bao giờ lật mặt như thế đâu. Nhưng sao anh lại trở nên như vậy chứ? Sự thay đổi của anh làm cho Khả Liên cảm thấy rất sốc.

Khả Liên không muốn đụng đến những thứ gì liên quan đến cô và Ngọc Ký nữa. Càng làm cô càng cảm thấy đau lòng hơn.

Khả Liên quyết định hôm nay cô và Ngọc Minh ăn một bữa ở ngoài vậy.

King...Kong...

Tiếng chuông vang lên, Khả Liên cau mày rồi ra ngoài mở cổng.

Cô vừa mở cổng ra thì gặp ngay Ngọc Ký, Khả Liên tức giận vội đóng cổng nhưng tay anh đã kịp thời đưa lên giữ lại.

-Anh còn đến đây làm gì nữa?

-Tôi...muốn lấy một ít đồ- Anh ấp úng.

-Phiền anh về cho, ở đây chẳng có gì liên quan đến anh đâu.

Anh chợt nhớ ra, đồ đạc của anh đã chuyển ra khỏi nơi này ngay trong ngày hôm qua rồi kia mà.

-Còn gì nữa không? Nếu không thì tôi vào đây, anh cũng nên về đi!

Khả Liên vội vã đóng cổng rồi nhanh chóng vào trong. Anh nhìn theo bóng cô đang khuất dần. Anh biết cô đã trải qua một cú sốc không hề nhỏ.

-Rồi em sẽ hiểu những gì hôm nay anh làm!

Anh quay lưng bước đi, khuôn mặt anh tuấn ngày nào bây giờ chất chứa đầy nỗi buồn sâu thẳm.

King...Kong...

Tiếng chuông lại vang lên, Khả Liên tức giận ra mở cổng. Đã bảo về rồi cơ mà.

-Tôi nói anh nên về đi!

Người con trai trước mặt cô thoáng giật mình nhưng cậu đã nhanh như cắt trở lại trạng thái ban đầu.

-Chào Brina.

-Chào cậu Jin.

-Mình đến...thăm Ngọc Minh- Sĩ Thành gãi đầu.

-Được rồi cậu vào đi!

Sĩ Thành theo sau Khả Liên vào trong. Đây là lần thứ 2 cậu vào đây. Cậu rất muốn gặp Ngọc Minh ngay, những ngày qua trong cậu cứ tồn tại một cảm giác bất an.

-Xin lỗi vì lúc nãy làm cậu giật mình, cậu ngồi đi để mình gọi Ngọc Minh xuống.

Khả Liên mỉm cười rồi lên lầu gọi Ngọc Minh. Khả Liên đưa tay vặn nắm đấm cửa, vừa vào trong Khả Liên đã thấy Ngọc Minh ngồi trên giường ngây ngốc nhìn sợi dây chuyền trên tay.

Khả Liên khẽ cười rồi ngồi xuống bên cô.

-Cậu xuống dưới đi! Sĩ Thành đến thăm cậu kìa.

Ngọc Minh im lặng, cô lặng lẽ đến tủ lấy đồ đi thay.

Khả Liên lắc đầu, Ngọc Minh cứ như vậy. Từ sáng đến bây giờ cô chỉ im lặng, nói gì thì làm theo cái đó. Ngoài những việc đó ra, cô mãi nhìn sợi dây chuyền không rời mắt một giây.

Ngọc Minh ra ngoài, cô thở dài rồi xuống lầu. Chẳng đoái hoài gì đến Khả Liên.

Cô chào cậu rồi ngồi xuống sofa.

-Chào Sĩ Thành.

-Chào cậu, cậu sao rồi? Có đỡ hơn chưa?

Cô gật đầu và lại tiếp tục im lặng.

-Cậu muốn đi đâu đó cho khoay khỏa đầu óc không?

Mắt Ngọc Minh dao động qua lại rồi nhìn ra ngoài cổng.

-Công viên.

-Được mình đưa cậu đi nha.

Cô gật đầu rồi theo cậu ra ngoài. Cậu định mở cửa xe đưa cô đi nhưng tay cô kéo tay cậu lại. Cậu nhìn cô, khẽ cau mày. Cô cười nhạt và lắc đầu. Cô buông tay cậu ra rồi bước đi trước.

Sĩ Thành hiểu ý cô, cậu khẽ cười.

-Chờ mình với.

...

-Anh...đi đi mà...

-Anh bảo không muốn đi rồi cơ mà.

-Thôi anh đi với em đi.

-Anh bảo không.

-Anh...anh không thương em...

Khả Linh chỉ vì muốn Quốc Minh đưa đi chơi mà làm nũng, đã rồi còn dở ra cái trò nước mắt cá sấu.

-Thôi thôi được rồi, đi thì đi.

Anh bực dọc ra ngoài, Khả Linh thấy thế liền chạy theo sau anh.

Đối với Khả Linh anh chẳng có gì gọi là hứng thú. Chỉ toàn thấy phiền não vây quanh. Anh cũng chẳng biết tại sao lại như vậy.

Anh cho xe đến công viên rồi ngừng lại. Anh và ả cùng bước ra. Khả Linh chạy đến ôm lấy cánh tay anh, ả nhanh chóng kéo anh vào.

Ngọc Minh cùng Sĩ Thành đi dạo một vòng công viên, Sĩ Thành đưa cô lon Coca. Ngọc Minh nhìn lon Coca cậu đưa, bỗng nhiên mắt cô nhòe đi, mũi cũng cảm thấy cay cay. Cô lại nhớ đến anh rồi đó.

Cậu cầm tay cô, tay còn lại cậu chạm vào bên má phải, lau hàng nước mắt chảy dài bên má cô.

-Cậu sao thế? Sao tự nhiên lại khóc.

Cô lắc đầu rồi lau nước mắt mình.

-Lại đây ngồi đi.

Cậu kéo cô đến ghế gỗ ngồi xuống. Đây là chiếc ghế cô và anh thường ngồi. Tại sao những kỷ niệm đẹp lúc trước không chôn vùi theo quá khứ đi? Nó hiện hữu trước mắt cô để làm gì chứ?

Khả Linh cùng Quốc Minh đi tới, anh vừa thấy Ngọc Minh ngồi với Sĩ Thành thì cơn tức giận lại bùng lên. Anh choàng tay ôm eo Khả Linh.

Sĩ Thành mỉm cười, cậu đưa tay vén sợi tóc ra sau tai cho cô nhìn vô cùng thân mật.

-Ơ...hôm qua vừa khóc sướt mướt vậy mà hôm nay...- Khả Linh ngưng chừng.

Chuyện ngày hôm qua lại ùa về, môi Ngọc Minh run run, tay cô nắm chặt lấy tay Sĩ Thành.

-Cô im đi!- Sĩ Thành lườm ả.

-Khả Linh nói rất đúng- Quốc Minh nhếch môi.

-Mình về đi Sĩ Thành, mình về đi...- Ngọc Minh nói giọng hoảng sợ.

-Được mình về thôi.

Sĩ Thành dìu cô đứng lên, tay cậu ghì chặt vai cô.

-Cậu đừng sợ nha.

-Sĩ Thành, mình sợ lắm...mình không muốn nhớ đến đâu.

Cô ôm chầm lấy cậu rồi khóc nấc lên.

-Cậu yên tâm, có mình ở đây rồi.

-Cậu đừng đi, đừng bỏ rơi mình nha...

-Ngọc Minh à, cậu cho mình đáp án được không? Cậu đồng ý làm bạn gái mình chứ?

Ngọc Minh buông cậu ra, cô mím môi suy nghĩ.

-Cậu không phải trả lời ngay đâu. Mình chờ được...

-Mình đồng ý!- Ngọc Minh ngắt lời cậu.

-Cậu nói thật chứ? Mình vui lắm, mình sẽ mang những gì tốt nhất cho cậu, tin mình nha.

Cậu ôm cô xoay vòng vòng. Phải nói bây giờ cậu rất hạnh phúc...

...

Quốc Minh buông tay ra, hai mắt anh đỏ ngầu vì tức giận. Anh không muốn Ngọc Minh tay trong tay với một ai, càng không muốn cô thuộc về một ai khác.

Anh bước đi trước bỏ lại Khả Linh mặt mày nhăn nhó chạy theo sau.

-Chờ em với anh...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Căng Bệnh Khó Tin

Sĩ Thành đưa Ngọc Minh về nhà. Trên đường đi cậu cứ nắm chặt tay của cô, hễ người con trai liếc mắt nhìn trộm cô cậu đều lườm nguýt và giấu cô sau lưng mình. Ngọc Minh chẳng để ý đến chuyện gì xung quanh hết, trong đầu cô bây giờ toàn hình ảnh anh ôm eo Khả Linh, tình tứ với nhau.

Sĩ Thành nhìn cô, trong cô có vẻ rất trầm tư chắc đang suy nghĩ gì đó.

-Ngọc Minh!- Cậu gọi cô.

Hồn cô vẫn còn lạc ở một nơi nào đó, bay bổng tận trời cao.

-Ngọc Minh!- Cậu gọi cô thêm lần nữa.

-Ơ...hả???- Cô giật mình.

-Cậu suy nghĩ gì mà chăm chú quá vậy?

-Không có gì đâu- Cô cười nhạt.

-Đến nhà rồi! Cậu vào đi!

-Chào cậu!

Ngọc Minh quay gót đi vào, bỗng một đôi tay kéo cô lại. Sĩ Thành ôm cô thật chặt vào lòng, cứ như sợ cô sẽ biến mất vậy.

-Cậu cho mình biết đi! Đây có phải là mơ không?

Ngọc Minh mỉm cười, cô nhẹ đẩy cậu ra.

-Là thật, chẳng phải mơ đâu.

-Hứa với mình, đừng xa mình nhé!

Ngọc Minh lưỡng lự, cô cũng không hiểu tại sao cô lại chấp nhận làm bạn gái của Sĩ Thành. Đối với cậu, cô chỉ xem cậu là bạn không hơn không kém. Hay là cô muốn chọc tức Quốc Minh? Nhưng cớ gì cô phải làm như vậy? Thật là khó nghĩ. Mọi chuyện đã rối dần lên rồi.

-Mình...

-Mình yêu cậu nhiều lắm!

Ngọc Minh cúi gằm mặt, cậu thật lòng như thế thì sao mà cô nỡ buông tay.

Ngọc Minh chợt thấy chiếc Jaguars quen thuộc ở cách đó không xa. Cô mím môi rồi khẽ cười hỏi cậu.

-Cậu...thật lòng chứ?

Cậu gật đầu chắc nịch.

-Được mình hứa!

Cậu mừng quýnh kéo cô ôm vào lòng. Cô chính là tất cả của cậu, là báu vật của cậu.

...

Trong chiếc Jaguars, có một người con trai nhìn họ không chớp mắt. Con tức giận bây giờ đã lên đến đỉnh điểm rồi. Anh dằn tay vào vôlăng và ra ngoài.

Anh đi đến, toàn thân toát ra hàn khí lạnh đến tột độ.

Bốp

Anh nắm cổ áo Sĩ Thành từ phía sau, giáng vào mặt cậu một cú đấm thật mạnh.

Sĩ Thành ngã nhào xuống đất, chưa biết trời trăng mây lỡ gì.

-Anh làm trò gì thế hả?- Ngọc Minh chạy đến đỡ cậu.

Anh kéo tay cô một cách thô bạo rồi nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu, trông rất khiếp.

-Lý Quốc Minh, anh mau buông tôi ra!

Cô cố giật tay ra khỏi tay anh. Anh xiếc chặt tay cô hơn và nghiến răng.

-Cô muốn chết lắm chứ gì?

-Buông ra!!!

Bốp

Sĩ Thành đấm vào mặt anh rồi kéo Ngọc Minh lại với mình.

-Anh không có quyền đụng đến bạn gái tôi.

Quốc Minh đưa tay lên chạm vào khóe môi, anh nhếch môi khinh bỉ.

-Giỏi thật, cô đóng kịch hay lắm.

-Anh đừng nói bậy.- Ngọc Minh nép người sau lưng Sĩ Thành.

Anh bước tới túm cổ Sĩ Thành.

-Cậu, liệu tôi nói với cậu Ngọc Minh là người của tôi rồi thì cậu còn yêu nữa không?

Sĩ Thành đẩy anh ra, cậu nhìn Ngọc Minh. Cô gái cậu yêu nhất đang run sợ cứ nép người vào cậu. Chắc hẳn đã có chuyện chẳng lành.

-Anh đừng hòng lừa tôi, Ngọc Minh không bao giờ làm những chuyện hèn hạ đó. Vả lại anh hãy nhớ Ngọc Minh còn đi học, anh đừng tiêm nhiễm vào đầu Ngọc Minh những câu nói như thế.

-Cậu thử hỏi đi!

Cô nhìn cậu lắc lắc đầu, cậu mỉm cười nắm chặt tay cô.

Quốc Minh kéo cô lại gần, anh buông lời đe dọa rồi quay đi.

-Tôi-sẽ-khiến-em-trở-lại-ở-bên-tôi!!!

Ngọc Minh hóa đá, hai mắt cô bắt đầu rưng rưng. Sĩ Thành vỗ vai cô, cậu đưa cô vào trong nhà.

Khả Liên ở trong nghe tiếng của Sĩ Thành thì ra ngoài. Khả Liên thấy Ngọc Minh im lặng, trầm mặc chẳng nói gì thì không khỏi thắc mắc.

-Ngọc Minh sao thế?

Sĩ Thành lắc đầu rồi thở dài nhìn Ngọc Minh.

Ngọc Minh buông tay cậu, cô thất thần bước lên cầu thang rồi vào phòng mình.

-Brina!

-Có gì không?

-Ngọc Minh có chuyện gì sao?

-Không...không có gì đâu.- Khả Liên ấp úng.

-Thể xác dùng để bảo vệ tâm hồn, nhưng Ngọc Minh bị tổn thương về tâm hồn thì chắc chắn thể xác của cậu ấy cũng đã bị...

-Không có đâu! Ngọc Minh chỉ buồn vì Quốc Minh không nhớ cậu ấy thôi!

Sĩ Thành gật đầu rồi chìm vào những suy nghĩ của riêng mình.

-Aaaa...

Khả Liên và Sĩ Thành nhìn nhau rồi chạy thật nhanh lên lầu. Hai người họ chạy vào phòng của Ngọc Minh.

-Cậu không sao chứ? Ngọc Minh!

Khả Liên lại gần cô.

-Cô...cô là Khả Linh, cô...định hại tôi nữa sao? Tránh xa tôi ra, tránh xa tôi ra đi mà...

Ngọc Minh co rúm người lại né tránh Khả Liên.

-Mình là Khả Liên mà, cậu sao vậy?

-Không phải...cô là Khả Linh...cô là Khả Linh...

-Ngọc Minh, mình là Sĩ Thành đây...cậu nhận ra mình không?

-Quốc Minh...- Ngọc Minh áp tay lên mặt Sĩ Thành- Sao bây giờ anh mới về với em? Em nhớ anh nhiều lắm anh biết không? Để...để em nấu món mà anh thích cho anh nha...đúng rồi phải nấu cho thật ngon...

Khả Liên nhìn Sĩ Thành, khẽ lắc đầu.

-Có khi nào...

-Mình không biết, mình phải gọi bác sĩ thôi.

Sĩ Thành ra ngoài gọi điện thoại cho bác sĩ. Khả Liên đặt Ngọc Minh xuống giường rồi lấy thuốc an thần cho cô uống.

-Cái gì vậy? Uống là chết đó, bỏ đi...bỏ nó đi...

-Cậu nghe mình uống đi mà.

-Tôi biết rồi, cô muốn cho tôi uống xong rồi tôi sẽ chết. Tôi chết rồi thì Quốc Minh sẽ là của cô. Cô nhầm rồi Quốc Minh không bao giờ yêu người khẩu Phật tâm xà như cô đâu.

-Cậu uống đi! Uống rồi thì cậu sẽ được gặp Quốc Minh.

-Gặp Quốc Minh? Tôi uống, tôi uống ngay nè...

Ngọc Minh uống thuốc vào, không lâu sau cô đã chìm vào giấc ngủ say.

Khả Liên thở phào, dụ cô uống thuốc khổ thật.

Sĩ Thành đưa bác sĩ vào, cậu và Khả Liên ra ngoài để bác sĩ xem xét cho Ngọc Minh.

Hai người họ đứng chờ trước cửa, Khả Liên lo lắng cứ đi qua đi lại suốt.

Không lâu sau, bác sĩ trở ra. Nhìn họ ông lắc đầu vả nói.

-Có lẽ cô bé đã trải qua một cú sốc lớn. Do bị mắc bệnh trầm cảm trong một thời gian nên bây giờ đã phát sinh ra bệnh tâm thần nhẹ. Nếu cho cô bé tiếp xúc nhiều với quá khứ hay điều làm cô bé tổn thương thì triệu chứng này sẽ nặng thêm.

-Tâm...tâm thần sao...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kế Hoạch

-Tâm...tâm thần sao?Khả Liên giật thót tim. Ông bác sĩ già gật đầu rồi lại nói.

-Hai cô cậu cần tạo một không gian mới, đừng để cô bé phải nhớ những chuyện trước kia nữa. Vì do phát hiện kịp thời, căng bệnh cũng vừa bắt đầu thôi nên cơ hội để trở lại bình thường sẽ rất cao nhưng phải với điều kiện.

-Điều kiện gì thưa bác sĩ?- Sĩ Thành gấp rút hỏi.

-Với điều kiện những gì từng làm tổn thương cô bé nên đem cất hết đi.

-Dạ chúng tôi hiểu rồi.- Khả Liên gật nhẹ đầu.

-Để tôi tiễn bác.

Sĩ Thành cùng bác sĩ xuống lầu. Khả Liên vào phòng Ngọc Minh thì thấy cô co ro người ngồi ở giường, trên tay vẫn còn cầm chặt lấy sợi dây chuyền.

-Ngọc Minh- Khả Liên cất tiếng.

-Khả Linh...cô tránh ra đi...đừng lại gần tôi mà...

Ngọc Minh lắc đầu ngầy ngậy, cô vung tay tứ tung không cho Khả Liên chạm vào người.

-Mình là Khả Liên bạn của cậu đây, cậu không nhận ra mình sao?

-Khả Liên...- Ngọc Minh nghiêng đầu nhìn.

-Uhm mình là Trịnh Khả Liên nè.

-À cô có cùng họ và chữ lót với Khả Linh vậy cô cũng là người xấu.

-Không, mình không hại cậu đâu!

-Thiệt hông?

-Thật mà.

-Vậy cô đưa tôi đi chơi đi.

-Không được đâu...

-Thấy chưa...cô là người xấu mà...

-Được rồi nhưng không phải lúc này.

Mặt Ngọc Minh xụ xuống, cô bĩu môi rồi chơi với con gấu bông. Ngọc Minh chạm vào con gấu bông màu hồng thì hàng loạt hình ảnh hiện hữu trong đầu cô.

- Quốc Minh...Quốc Minh...

Ngọc Minh run rẩy, môi cô giật giật gọi tên anh. Khả Liên cau mày.

-Cậu sao vậy?

-Quốc Minh...Quốc Minh...

Cùng lúc đó, Sĩ Thành từ ngoài đi vào. Cậu ngồi xuống bên cô.

-Quốc Minh...- Ngọc Minh ngây ngốc nhìn Sĩ Thành.

-Mình là Sĩ Thành, không phải Quốc Minh.

-Cậu không phải Quốc Minh, càng không giống Quốc Minh...Vậy Quốc Minh của tôi đâu? Anh ấy đi đâu rồi? Sao anh ấy không có ở đây?

-Quốc Minh sẽ nhanh chóng về với cậu thôi mà.- Khả Liên cười nhẹ.- Cậu ngủ một giấc đi, khi tỉnh dậy thì sẽ gặp Quốc Minh thôi.

Ngọc Minh ngoan ngoãn nằm xuống.

-Có thiệt anh Minh về hông?

-Thật mà.

-Vậy đi ngủ, đi ngủ hoy...

Sĩ Thành nhìn cô, đôi tay cậu nắm chặt lấy tay cô. Ngọc Minh mở mắt, cô rút tay ra khỏi tay cậu rồi chu miệng nói.

-Sao cậu nắm tay tôi hoài vậy? Anh Minh không thích thế đâu.

Ngọc Minh nằm xuống, nhắm nghiền mắt lại.

Khả Liên nghiến răng rồi mím môi nói với Sĩ Thành.

-Cậu xem chừng Ngọc Minh đi, mình cần làm một ít việc.

-Cậu ra ngoài sao?

-Uhm.

-Chìa khóa đây, đi cho nhanh nhưng đừng làm lớn chuyện quá nhé.

Cậu thảy chìa khóa cho Khả Liên, cậu thừa biết Khả Liên sẽ đi đâu.

-Thanks- Khả Liên gật đầu rồi ra ngoài.

Sĩ Thành nhìn Ngọc Minh, cậu vuốt lên mái tóc mềm mại của cô.

-Trở lại là cậu như trước được không?

...

Khả Liên xuống lầu, cơn tức giận đã trỗi dậy rồi. Những người chung tay khiến Ngọc Minh phải như thế này quả thật chẳng còn tính người nào cả.

Khả Liên phóng xe như bạc mạng trên đường lộ rồi dừng lại trước một biệt thự lớn. Cô xuống xe rồi đi một mạch vào trong.

Nhóm Nhân vừa thấy cô thì vô cùng ngạc nhiên đặc biệt là Ngọc Ký.

-Khả Liên!- Ngọc Anh gọi cô.

Khả Liên đưa mắt nhìn rồi lướt qua như chưa hề quen biết Ngọc Anh.

Cô chẳng màng mọi người đang chăm chú nhìn mình mà còn hiên ngang gọi tên người cần gặp.

-Trịnh Khả Linh, Lý Quốc Minh. Hai người xuống đây cho tôi.

-Cô làm trò gì vậy hả?- Ngọc Ký kéo tay cô.

-Có chuyện gì đi chăng nữa cũng không liên quan đến anh.- Khả Liên giật tay ra.- Anh ngồi đó đi, tôi sẽ cho anh biết sự thật. Anh đã khiến em gái mình thành người như thế nào.

Ngọc Ký trừng mắt nhìn cô.

-Từ khi nào cô thay đổi như thế hả?

-Huh, từ cái ngày vô tâm bỏ mặt em gái mình, từ ngày tôi và anh chấm hết.- Khả Liên nhếch môi.

-Cô...

-Có chuyện gì vậy hả?- Khả Linh từ trên lầu đi xuống.

Khả Liên bước đến, đứng trước mặt Khả Linh. Hai người mặt đối mặt với nhau.

Chát

Khả Liên vung tay tát vào mặt Khả Linh. Khả Linh ngã nhào xuống nền gạch. Quốc Minh xuống sau, vừa thấy Khả Linh ngã anh liền chạy đến đỡ ả đứng dậy.

-Mày...

-Hình như cô chưa biết, nếu làm loạn ở nhà tôi thì sẽ có hậu quả như thế nào?- Quốc Minh nhìn Khả Liên bằng nửa con mắt.

-Thì sao? Chị ta đáng bị như thế, tốt nhất chị nên hạ màn kịch này đi! Đừng làm bộ làm tịch nữa.

-Khả Liên, từ trước tới bây giờ chị có làm gì quá đáng với em đâu, sao em lại đối xử với chị thế chứ?- Khả Linh nức nở.

-Chị, anh, anh, và cả bốn người này. Ai cũng góp một ít chung tay khiến Ngọc Minh trở nên bấn loạn như hôm nay.- Khả Liên chỉ từng người một. Từ

Khả Linh, Quốc Minh, Ngọc Ký đến nhóm Nhân.

-Khả Liên, em bảo Ngọc Minh bị gì?- Ngọc Ký ghì chặt vai cô.

-Bây giờ anh mới quan tâm sao?- Khả Liên gạt tay anh ra rồi quát lên- Anh còn nhớ mình còn em gái sao?

-Ngọc Minh bị gì chứ? Cậu nói mình biết đi!- Ngọc Anh nắm tay Khả Liên.

-Muốn biết đúng không? Được thôi, nhờ sự quan tâm của các người mà Ngọc Minh đã mắc bệnh trầm cảm, nó đã phát tát thành bệnh tâm thần nhưng cũng may là ở mức độ nhẹ thôi.

Ngọc Anh ngã quỵ xuống, thật không ngờ mọi chuyện lại như thế. Ngọc Ký tự im bặt, ai bảo anh không quan tâm đến Ngọc Minh chứ. Chẳng qua chưa đến lúc thôi.

-A...

Quốc Minh ôm đầu mình, cơn đau đầu của anh lại ập đến. Khả Linh nhanh chóng lấy thuốc cho anh uống.

Gia Nghi và Nhân cau mày nhìn lọ thuốc, lúc trước là viên màu trắng nhưng hôm nay lại là viên màu đỏ.

-Sao lại thay thuốc?- Nghi xiết chặt cổ tay Khả Linh.

-À...um...bác sĩ bảo...anh Minh đỡ hơn rồi nên...lấy thuốc nhẹ hơn...- Khả Linh ấp úng.

-Thật?- Nghi xiết chặt tay hơn.

-Thật mà buông ra...- Khả Linh giật tay ra.

Nghi lườm Khả Linh rồi quay sang Khả Liên nói.

-Em cùng chị qua xem Ngọc Minh nha.

-Không cần, chúng tôi không cần tấm lòng giả dối đó.

Khả Liên nhìn qua một lượt rồi ra ngoài.

Quốc Minh đỡ Khả Linh lên lầu. Nghi, Nhân, Ngọc Ký, Huy và Ngọc Anh nhìn nhau.

-Chúng ta cần lấy viên thuốc màu đỏ đó.- Nghi ngồi bệch xuống Sofa.

-Phải lấy như thế nào đây?- Ngọc Anh cau mày.

-Mọi chuyện phải nhờ em rồi Ngọc Anh- Nhân khẽ cười.

-Em?- Ngọc Anh cau mày.

-Đúng, lại đây.- Huy ngoắc tay.

Cả nhóm chụm lại cùng nhau bàn bạc.

-...

-...

-...

...

Ngọc Anh lén la lén lút, tay bưng ly nước cam lên lầu, cô ghé mắt vào khe cửa thì thấy Quốc Minh cùng Khả Linh nói chuyện trong phòng.

-Hmmm...- Ngọc Anh hắng giọng.

Cốc...cốc

-Ai?- Tiếng của Quốc Minh vọng ra.

-Là em, Ngọc Anh đây.

-Vào đi.

Ngọc Anh vào trong, cô đem ly nước cam vào.

-À ly nước này cho Khả Linh.- Ngọc Anh gượng cười.

-Cô để bên đó đi- Khả Linh chỉ về phía bàn kế bên giỏ xách của ả.

-Ừa...đúng là đáng ghét- Ngọc Anh lầm bầm trong miệng.

Ngọc Anh để ly nước lên bàn, cô thấy lọ thuốc thì nhanh chóng cầm lê mở ra.

-Cô đang làm gì vậy?

-Ớ...hả?- Ngọc Anh giật mình làm rơi lọ thuốc xuống đất, những viên thuốc trong đó cũng văng tứ tung hết.

-Cô...- Khả Linh trừng mắt nhìn Ngọc Anh.

-Thôi bỏ đi, mua lọ khác là được. Em ra ngoài đi- Anh nói với Ngọc Anh.

-Dạ.- Ngọc Anh lon ton ra ngoài.

-Khoan...cô dọn chỗ này đi, không lẽ bắt tôi dọn.

Ngọc Anh bĩu môi rồi ngồi xuống dọn dẹp.

"Cũng tốt, định lấy vài viên nhưng không ngờ lại cho cả lọ..."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chợt Tỉnh...

Từng ngày trôi qua, Ngọc Minh vẫn cứ tình hình như thế. Khả Liên và Sĩ Thành đã vật vã với cô lắm rồi.Khả Liên loay hoay dưới bếp còn Sĩ Thành thì đang xem chừng Ngọc Minh ở phòng khách. Khả Liên nhẹ bước đến khều vai Sĩ Thành.

-Có gì không?

-Suỵt...ra đây.

Sĩ Thành nhìn Ngọc Minh rồi cùng Khả Liên vào bếp.

-Có việc gì sao? Brina.

-Bây giờ trời cũng mát rồi, cậu đưa Ngọc Minh ra ngoài chơi đi. Mình sẽ tranh thủ để đem những món quà của Quốc Minh đi cất.

-Uhm cũng được.

-Haiz...suốt ngày Ngọc Minh ôm chặt thế thì sao đem giấu được.- Khả Liên thở dài.

-Ủa? Khi ngủ cũng không giấu được à?- Sĩ Thành cau mày.

-Lúc ngủ cậu ấy còn ôm chặt hơn nữa kìa.

-Được rồi, mình sẽ đưa Ngọc Minh đi đâu đó một lác.

-Cậu đi đi.

Sĩ Thành gật đầu rồi quay lại phòng khách. Cậu ngồi xuống kế bên Ngọc Minh và hỏi.

-Cậu muốn đi chơi không?

-Đi chơi? Đi...đi...- Ngọc Minh mừng quýnh lên.

-Uhm đi thôi.

Sĩ Thành đưa Ngọc Minh ra ngoài, cô vừa đi vừa cầm theo cái gì đó. Cậu nheo mắt nhìn.

-Cậu lấy ở đâu vậy?- Cậu chỉ vào con Rubik trên tay cô.

-Ở...ở...- Ngọc Minh gãi đầu- A ở phòng chị Liên xinh đẹp á.

Sĩ Thành gật đầu rồi cùng cô đi tiếp. Cậu dìu cô lại ghế đá rồi ngồi xuống.

Ngọc Minh thích thú nghịch con Rubik, Sĩ Thành nhìn cô. Cậu vừa thấy thương và vừa thấy tội. Ngọc Minh còn quá trẻ, tuổi đời còn rất nhỏ mà phải chống chọi nhiều áp lực để thành ra như thế này.

Ngọc Minh nghiêng đầu nhìn Sĩ Thành, cô đưa tay chạm lên má cậu.

-Nước mắt? Sao anh Thành khóc vậy? Ngọc Minh ngoan mà, sao anh Thành khóc chứ?

Sĩ Thành mỉm cười và lắc đầu. Ngọc Minh quýnh lên, cô dò hỏi cậu đủ điều.

Cách đó không xa, năm người đứng nhìn hai người họ. Người con gái khóc nấc lên ôm chầm lấy người con trai kế bên.

-Em không làm được...hức...em không thể nhìn người bạn thân nhất của em thành ra thế này được đâu...

-Em cố gắng đi, kế hoạch thành công thì chúng ta sẽ nói rõ chuyện này.- Huy ôm chặt Ngọc Anh.

-Thật tình, tao không nghĩ Ngọc Minh sẽ trở nên như vậy- Nghi dằn nắm đấm vào thân cây.

-Mày yên tâm đi- Nhân ghì chặt vai Nghi.

Ngọc Ký im lặng nhìn Ngọc Minh, anh cắn môi mình đến bật máu. Người em gái mà anh yêu thương nhất hiện giờ đã bấn loạn, chẳng còn là cô bé hay ương bướng, thông minh của trước kia nữa.

-Ngọc Ký à, mày đừng buồn nữa. Từ từ rồi cũng rõ ràng mọi chuyện thôi.- Nhân vỗ vai an ủi anh.

-Về thôi, đừng để lộ tẩy, làm lỡ việc.

Cả nhóm quay lưng trở về. Nhóm Nhân vừa thấy chiếc Jaguars đỗ ven đường thì liền tìm nơi nấp vào.

Trên chiếc Jaguars, Quốc Minh với bộ mặt lạnh như tiền dõi theo Ngọc Minh và Sĩ Thành. Anh liếc mắt nhìn Sĩ Thành rồi lại nhìn Ngọc Minh, anh cứ như thế ngồi ở đó khá lâu.

Reeng...Reeng...

Chuông điện thoại của anh reo lên. Anh bắt máy, chẳng buồn nhìn xem ai gọi.

"Alo"

"..."

"Được rồi"

Quốc Minh ngắt máy, anh nhìn Ngọc Minh lần nữa rồi cho xe đi.

...

-Cái thằng đó làm gì mà lâu dữ vậy?- Nhân cáu gắt.

-Mày vô duyên, ai mà biết nó làm gì trong đó.- Nghi bực dọc lườm Nhân.

-Ê, ê, nó đi rồi kìa- Huy chỉ tay về phía chiếc Jaguars đang lăn bánh.

-Về nhanh đi!- Nghi kéo cả nhóm về.

Sĩ Thành vén sợi tóc phủ ở mắt cho Ngọc Minh, cậu mỉm cười và nói với cô.

-Mình về thôi!- Ngọc Minh lắc đầu rồi đứng dậy bỏ đi.

-Cậu đi đâu vậy?- Sĩ Thành chạy theo cô.

Trời bắt đầu nhá nhem tối, Ngọc Minh cứ bước đi đến một nơi nào đó không xác định được. Sĩ Thành chạy đến kéo tay cô.

-Về thôi Ngọc Minh, cậu đã ra khỏi trung tâm thành phố rồi đó.

Cô im lặng nhìn cậu. Lúc này cậu mới biết hai người đang đứng trước cánh đồng hoang, đây là nơi Quốc Minh từng đưa cô đến. Ngọc Minh kéo cậu vào phía trong. Cô chạy khắp nẻo chơi đùa, Sĩ Thành nhìn cô khẽ cười.

-Đúng là trẻ con.

Ngọc Minh chạy lại phía cậu, cô lay lay tay cậu.

-Có chuyện gì thế? Cậu muốn về phải không?

-Mất...Mất rồi...- Cô gãi đầu.

-Mất gì chứ?- Cậu cau mày.

-Đồ của Khả Liên.

Sĩ Thành nhìn tay cô, quả thật nó trống trơn con Rubik cũng mất tiêu.

-Không sao, về mua con khác là được thôi.

Reeng....Reeng...

Chuông điện thoại cậu reo lên, cậu áp lên tai nghe máy.

"Alo"

"Cậu và Ngọc Minh về chưa?"

"Chuẩn bị về này"

"Cậu thấy con Rubik của mình đâu không? Mình nhớ cất kĩ trong phòng rồi mà"

"À à Ngọc Minh đang giữ đây"

"Uhm cậu về nhanh nhanh nha còn con Rubik kia nữa, nó rất quan trọng với mình. Cậu nhớ đừng để chuyện gì xảy ra nha."

"Ơ...ờ ờ được...thôi."

Cậu ngắt máy rồi nhìn Ngọc Minh lắc đầu.

-Tiêu thật rồi, chúng ta phải tìm ra con Rubik cho bằng được.

Cậu kéo Ngọc Minh lại những bụi cỏ tìm kiếm, nếu không là vật quan trọng với Khả Liên thì cậu đã đưa Ngọc Minh về và mua một con khác thế rồi.

Ngọc Minh nhìn Sĩ Thành, cô ngây ngốc không hiểu cậu đang làm gì.

-Sĩ Thành làm gì vậy?

-Mình đang tìm con Rubik- Sĩ Thành vừa trả lời cô, vừa dùng tay vạch đám cỏ.

-Tìm Rubik...tìm Rubik...

Ngọc Minh lẩm bẩm rồi đi thẳng, trước mắt cô chỉ còn lại màu đen u tối của màn đêm đang vây kín.

Cô dừng lại trước ngôi mộ, một người phụ nữ trong bộ váy trắng, dáng người thanh tao, mảnh khảnh. Làn da trắng ngần, mái tóc đen óng bồng bềnh và nụ cười hiền hậu từ sau gốc cây cổ thụ kế bên ngôi mộ bước ra.

-Dì...là ai vậy? Trời tối thế này rồi sao dì lại ở đây? Ngay đây còn có mộ nữa, dì không...sợ sao?- Ngọc Minh run sợ nhìn người phụ nữ kia.

-Vốn dĩ nhà của ta là đây mà- Người phụ nữ khẽ cười.

Ngọc Minh rùn mình, không lẽ cô đã gặp...rồi sao?

-Con đừng sợ, ta là mẹ của Quốc Minh_Ngọc Lan Nữ.

-Ơ...chào bác.- Cô rụt rè cúi đầu.

-Chào con, con trai ta phải nhờ đến con chăm sóc rồi. Ta biết, con bây giờ không được như bình thường nữa nhưng đó là ý trời, con không thể cãi lại. Dù cho con có như thế nào đi chăng nữa thì con vẫn là con, vẫn là Ngọc Minh_cô gái tốt nhất mà ta từng biết. Hãy cố để vượt qua những thử thách trong cuộc sống muôn vàn phức tạp này con nhá.

-Ngọc Minh cậu đâu rồi?- Tiếng của Sĩ Thành vang vọng khắp nơi.

Ngọc Minh quay đầu nhìn về phía cậu rồi nhìn lại phía mẹ Quốc Minh. Nhưng trước mắt cô bây giờ không có một ai hết, cô hoảng hốt hét toán lên.

-Sĩ Thành...Sĩ Thành oi...

Sĩ Thành vừa nghe tiếng cô thì liền chạy đến, cậu vừa thấy cô thì thở phào nhẹ nhõm.

-Cậu làm gì ở đây vậy? Mình tìm được con Ribik rồi nè.

-Mình vừa thấy...vừa thấy...

Ngọc Minh nói giữa chừng thì ngất xỉu, Sĩ Thành lo lắng bế xốc cô lên đưa về nhà.

...

Khả Linh thấp thỏm, run sợ đi qua đi lại trong phòng khách nhà của Quốc Minh.

-Chết rồi, sao lại quên béng chuyện này chứ? Lỡ như bị bại lộ thì sao đây? Không được, không thể được! Chắc cô ta bỏ nó vào sọt rác. Đúng rồi, chắc chắn là vậy.

Khả Linh vào bếp, ả nhanh chóng lại sọt rác mở ra. Ả bật cười gian xảo rồi lấy lọ thuốc mở ra xem.

-Thật may, thuốc vẫn còn nhiều...dù thế nào cũng phải bàn bạc, bắt anh Minh nhanh chóng cưới mình, mọi chuyện dù ra sao thì cưới rồi cũng không bỏ được.- Ả độc thoại một mình.

-Khả Linh!- Tiếng của Quốc Minh vang lên từ phòng khách.

Khả Linh nhanh tay bỏ lọ thuốc vào sọt rác rồi chỉnh trang lại quần áo và ra ngoài.

-Anh về rồi à?

-Em làm gì gọi anh về gấp quá vậy?

-Tại người ta nhớ anh nên mới gói anh về chứ bộ- Ả xụ mặt xuống.

-Vậy sao?- Anh ôm ả từ phía sau.

-Anh...hay là mình cưới đi!

-Em nói gì vậy? Hiện tại chưa được đâu- Anh cau mày.

-Tại sao chưa được chứ?

-Hiện tại anh phải tiếp tục đi học, sau này khi đã trở thành người đứng đầu của tập đoàn DK rồi thì anh mới nghĩ đến việc cưới vợ.

-Không, em không muốn mất anh đâu. Vì thế nên em mới nói anh cưới sớm đó.- Ả phản bác.

-Chúng ta chưa đủ tuổi mà.

-Thì đã sao? Mình có thế lực mà, mình lo được mà anh.

-Thôi được, Khả Linh của anh muốn gì cũng được hết. Nhưng trước tiên phải xin phép ba anh.

-Uhm- Ả gật đầu cái rụp và nhếch môi. Cá đã cắn câu rồi.

...

Khả Liên Sĩ Thành thấp thỏm, lo âu đi tới đi lui trước cửa phòng Ngọc Minh. Cậu chợt nhớ ra thì liền lấy con Rubik đưa cho cô.

-Của cậu này Khả Liên.

-À cảm ơn cậu.

-Nó quan trọng lắm hay sao mà cậu giữ như báu vật vậy? Mình thấy nó cũng như những con Rubik bình thường thôi mà.

-Nó là món quà Ngọc Ký tặng mình, mình không thể để mất nó được.

-À...Ơ bác sĩ ra rồi kìa.

Ông bác sĩ già từ trong phòng bước ra, nét mặt của ông cũng bớt căng thẳng hẳn đi.

-Cô bé đã tốt hơn những ngày trước rất nhiều rồi, chỉ cần tiếp tục như thế này thì trở lại như ban đầu sẽ xảy ra trong một ngày không xa.

-Dạ cảm ơn bác sĩ, cảm ơn rất nhiều.- Khả Liên liên tục cúi đầu.

-Được rồi để tôi tiễn bác.- Sĩ Thành mỉm cười.

-Không cần đâu, tôi tự về được rồi.

Ông bác sĩ nói rồi xuống cầu thang. Khả Liên mừng rỡ chạy vào phòng Ngọc Minh. Cô ngồi xuống nắm chặt tay Ngọc Minh.

-Cậu sắp khỏe rồi, mình vui lắm đấy.

-Khả Liên!- Ngọc Minh khẽ gọi.

-Cậu nhớ mình, cậu nhớ tên mình. Ngọc Minh, mình vui lắm cậu biết không?

Sĩ Thành bước vào, cậu mỉm cười với Ngọc Minh.

-Sĩ Thành!

Cậu giật mình, cô trở lại như bình thường rồi sao.

-Cậu đừng trông mong từ mình. Xin lỗi, người mình yêu là Quốc Minh. Mình không thể hai lòng được và...mình chưa bao giờ nói yêu-cậu...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lý Nhất Phàm

-Cậu đừng trông mong ở mình nữa. Xin lỗi, người mình yêu là Quốc Minh và mình cũng chưa bao giờ nói yêu-cậu...

Ngọc Minh nhẹ nói, cô không dám nhìn cậu. Cô sợ, cô sợ mình sẽ không kìm nén được cảm xúc khi thấy vẻ mặt của cậu.

Sĩ Thành cười nhạt, cậu cũng biết cô chẳng bao giờ là của cậu đâu. Giữa cô và cậu mãi mãi chỉ dừng lại ở mức tình bạn thôi.

-Mình hiểu, mình cũng biết rất rõ chứ.

Ngọc Minh nằm xuống, cô trùm chăn kín cả người.

-Mình cần không gian yên tĩnh.

-Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi. Mình và Sĩ Thành sẽ ra ngoài.- Khả Liên nói rồi kéo cậu đi.

Ngọc Minh im lặng, chìm vào suy nghĩ riêng của mình.

Khả Liên cùng Sĩ Thành xuống phòng khách, cô nhìn cậu và nói.

-Cậu yên tâm đi, chắc Ngọc Minh chưa hết bệnh hẳn. Tâm lý của cậu ấy còn ám ảnh nên không kiểm soát được suy nghĩ mới nói như thế thôi.

-Không phải đâu, mình biết Ngọc Minh đã khỏi. Giữa cậu ấy và mình chỉ tồn tại tình bạn bình thường nếu có hơn thì cũng chỉ là bạn thân. Trong tim cậu ấy cũng chưa bao giờ có vị trí cho mình.- Cậu cười nhạt.

-Mình không biết phải nói như thế nào đây, mình chỉ muốn Ngọc Minh lại như trước kia. Chẳng còn nỗi đau nào theo cậu ấy hết. Số của cậu ấy đã quá khổ rồi.- Ánh mắt của Khả Liên ánh lên những tia thương xót.

-Mình sẽ bước đi để mọi chuyện có thể được giải quyết hết!

-Cậu định đi đâu?

-Mình sẽ đi du học...vào tuần sau...

...

Kít

Tiếng xe thắng gấp gáp trong sân biệt thự của Quốc Minh. Người đàn ông lịch lãm bước ra, vội vã vào nhà với gương mặt thật khó coi.

Quốc Minh cùng Khả Linh ngồi ở Sofa. Vừa thấy ông vào anh liền không khỏi ngạc nhiên.

-Ba! Sao ba về không nói trước để con ra đón.

-Không cần- Ông Nhất Phàm quoắt mắt lườm Khả Linh.

Khả Linh vừa thấy ánh mắt đó thì run cầm cặp, ả lắp bắp chào ông.

-Con...chào bác...

Ông không đếm xỉa đến ả, chỉ ngồi xuống sofa rồi hỏi Quốc Minh.

-Con gọi ta về có gì không?

-Trước hết ba uống một ít nước đi song con sẽ thưa chuyện với ba.

Ông thở hắt ra rồi uống nước.

-Chuyện gì?

-Con...muốn kết hôn với Khả Linh.

Ông Nhất Phàm liền trừng mắt. Sắc thái của ông càng xấu đi.

-Con có biết mình vừa nói gì không?

-Con biết chứ ba.

-Đúng là điều điên rồ nhất ta từng nghe, con chưa đủ tuổi và theo gia quy con phải tiếp quản công ty rồi muốn làm gì thì làm. Muốn kết hôn ít nhất cũng phải 3 năm nữa.- Ông tức giận mắng anh.

-Nhưng con muốn cưới Khả Linh ngay bây giờ. Cưới rồi sau này quản lý công ty cũng được mà ba.

-Ba không đồng ý. Còn Ngọc Minh con bỏ ở đâu? Chẳng phải con nói Ngọc Minh là người cuối cùng ở bên con sao? Con cũng hứa sẽ sau khi tiếp quản công ty sẽ cưới Ngọc Minh mà? Con đã đưa Ngọc Minh đến nơi của mẹ con luôn rồi mà. Sao bây giờ con lại muốn kết hôn với một cô gái khác?

-Con chỉ muốn cưới Khả Linh còn cô Ngọc Minh đó ba đừng nhắc trước mặt con.

-Con muốn cưới sớm?- Ông nghiến răng.

-Dạ!- Anh gật đầu.

-Được theo quy tắc từ trước đến giờ thì con phải quỳ đúng ba ngày ba đêm và chấp nhận trong hôn lễ đó không có sự chứng kiến của-nhà-trai.- Ông nói rồi quay lưng bỏ lên phòng.

-Con chắc chắn sẽ theo đúng lời của ba, đúng với quy tắc của dòng họ Lý.- Anh nói vọng theo.

Khả Linh đảo mắt liên tục, ả định sẽ tính toán điều gì nữa đây.

Quốc Minh bước ra ngoài, ả vội gọi theo anh.

-Anh đi đâu vậy?

-Làm theo lời ba.

Anh trả lời, không quay đầu lại nhìn. Ả đưa đầu nhìn ra sân thì thấy Quốc Minh quỳ gối, mắt dán chặt vào phòng riêng của ông Nhất Phàm.

Khả Linh hiểu ra vấn đề liền nhếch môi. Không ngờ vì ả mà anh chấp nhận điều kiện đó.

Khả Linh lên lầu, ả bước đến phòng riêng của ông Nhất Phàm. Tự nhiên sau lưng ả thấy lạnh buốt, hai bên gáy giật giật như mới vừa gặp ma. Tay ả run run đưa lên gõ cửa.

cốc...cốc

-Ai?- Tiếng của ông vọng ra.

-Là con...Khả Linh.

-Vào đi.

Khả Linh mở cửa vào trong. Điều ả cảm thấy là căn phòng này còn ghê rợn hơn phòng của Quốc Minh nhiều, màu đen huyền bí che phủ khắp nơi. Từ đồ vật, vách tường cho đến trần nhà.

-Có chuyện gì sao?

Khả Linh lấy lại tin thần, ả cố nén đi sự run sợ của mình.

-Con muốn nói với bác một việc.

Ông Nhất Phàm liếc mắt nhìn thẳng vào mặt ả. Khả Linh vươn mặt lên và khẽ nhếch môi.

-Chắc bác chưa biết gì? Con trai của bác đã mất trí nhớ. Bác sĩ đưa thuốc cho anh ấy là thuốc giảm đau đầu nhưng thật không may...chậc...chậc...- Ả tặc lưỡi.

-Không may gì?- Ông thốt ra giọng lạnh hơn băng.

-Thật không may con đã lấy nhầm thuốc. Haha, càng không may hơn nữa là trong thuốc đó lại có chất gây nghiện...

-Ý cô là ma túy?- Ông trừng mắt.

-Không không không, chất đó chỉ làm anh ấy thêm đau đầu nhất định phải dùng đến thuốc. Giả sử nếu không có thuốc thì sao nhỉ? Chắc anh ấy phải bán mạng luôn đấy.- Khả Linh thong thả nói.

-Cô muốn gì?

-Con chỉ muốn bây giờ bác bảo anh Minh vào nhà đi, trong ngày cưới bác cũng phải đến và chấp nhận con là con dâu.

-Cô lấy quyền gì bắt tôi phải như thế?

-Bác suy nghĩ đi! Đằng nào cũng mất con trai của mình. Không cho cưới thì anh ấy sẽ theo con hoặc con rời xa anh ấy. Và thuốc chỉ mỗi mình con có mà thôi.

-Cô nên nhớ kỹ, tôi! Lý Nhất Phàm chứ không phải một đứa con nít cho cô xỏ mũi.

-À vậy là bác muốn con trai độc nhất của mình phải chết.

-Tôi không muốn nói nhiều. Mời cô ra ngoài cho.

-Được thôi.- Khả Linh nghiến răng rồi ra ngoài.

Trước khi đi ả còn để lại cho ông một câu.

-Đừng hối hận!

...

Nghi ở trong phòng thí nghiệm suốt 2 ngày. Cô biết trong thuốc đó có vấn đề nên hiện tại cô đang điều chế ra một loại thuốc mạnh hơn để áp chất nghiện đi.

Nghi đưa tay lên xoa xoa thái dương, đã 2 ngày không chợp mắt làm cô mệt lã người.

Nhân mở cửa đi vào, trên tay anh cầm theo ly trà xanh. Anh bước đến đặt lên bàn và ôm cô từ phía sau.

-Chưa xong sao?

-Vẫn chưa, còn khoảng 2 giờ nữa mới thành viên được. À anh vào bếp lấy cho em chai siro đỏ đi!

-Để làm gì?- Anh cau mày.

-Thuốc của Khả Linh màu đỏ thì tất nhiên phải làm cho giống rồi.

-Khỏi nói có đem cho này.- Nhân lấy chai siro từ phía sau.

-Có anh hiểu em thôi! Đây, phụ em đi. mở nắp ra rồi cho siro vào.

-Uhm...

Nhân làm theo lời Nghi cho hết siro vào trong lọ thủy tinh lớn.

-Được rồi ra ngoài thôi. 2 giờ sau anh vào và đổ nó ra khuôn nha. Em phải chợp mắt một tí đây.

-Ủa như đổ bánh á?- Nhân hỏi ngây ngô.

-Tương tự thế nhưng anh phải làm khéo hơn vì khuôn và vỉ thuốc nhỏ lắm.

-Uhm để anh thử nếu không được thì anh sẽ kêu em.

-Uhm em đi đây.

Nghi nói rồi bỏ về phòng ngủ một giấc. Nhân cũng 2 ngày thức trắng với cô rồi chứ ít gì. Anh nhìn ly trà xanh, lúc nãy quên bảo cô uống cho đỡ mệt. Anh đưa tay lên che miệng, ngáp một cái thật dài rồi gục xuống bàn lúc nào không hay.

...6.00 p.m...

Nghi bật dậy, vươn vai thật cao rồi vào vệ sinh cá nhân. Không lâu sau Nghi trở ra, cô nhanh chóng xuống phòng thí nghiệm. Nghi mở cửa vào, vừa vào trong Nghi thấy Nhân nằm gục xuống bàn ngủ.

-Ấy chết...dặn 2 giờ sau lấy ra mà giờ lố 2 giờ luôn rồi.

Nghi chạy lại mở nắp ra.

-Còn 1/3 à sao đây...

Nghi đổ chất lỏng màu đỏ ra khuôn chờ cho nó đông đặc lại. Sau khi xong, Nghi nhìn Nhân. Vừa giận nhưng lại vừa thương, cô lại giá lấy chiếc áo blouse khoác cho anh.

Nhân giật mình tỉnh dậy, anh đưa tay dụi dụi mắt. Nghi nhìn thấy liền phì cười.

-Em dậy rồi á? Á thuốc...

-Xong rồi, em nói anh xem chừng 2 giờ vậy mà anh xem đến tận 4 giờ đúng là có tâm.- Nghi lườm anh.

-Ây...xin lỗi mà tại anh ngủ quên.

-Thôi chờ thuốc đặc rồi anh lấy lọ em để ở hộc bàn đó bỏ thuốc vào nha!

-Em đi đâu nữa à?- Anh kéo tay cô lại.

-Thưa, em đi nấu gì đó ăn.

Anh mỉm cười buông tay cô ra.

-Nhất định anh sẽ xem chừng cẩn thận.

...

Nghi, Nhân, Ngọc Anh, Khắc Huy vả Ngọc Ký đến nhà Quốc Minh. Nghi và Ngọc Anh đi sau, vừa đi cô vừa nói kế hoạch cho Ngọc Anh biết.

-Em phải để ý, lúc cô ta lơ là thì nhanh chóng tráo thuốc. Nếu thành công thì sẽ giúp được Quốc Minh rất nhiều.

-Được rồi em sẽ làm được.- Ngọc Anh lấy lọ thuốc trong tay Nghi.

Cả nhóm vào trong, vừa tới sân thì họ thấy Quốc Minh đang quỳ trong sân còn Khả Linh thì ở bến nói gì đó với anh.

Cả nhóm nhìn nhau rồi kéo lại gần Quốc Minh.

-Anh đứng lên vào nhà đi, anh quỳ từ sáng đến bây giờ rồi đó.- Khả Linh lay vai anh.

-Không em vào trong đi.

-Quốc Minh!- Nhân gọi anh.

-Sao mày lại quỳ? Đứng dậy đi.- Nghi đỡ anh dậy.

-Tao nói rồi, tao không đứng!- Anh kiên quyết.

-Đứng dậy đi, sao mày cố chấp quá vậy.- Huy lên tiếng.

-Ừ đứng dậy đi có gì thì nói rồi giải quyết- Ngọc Ký đưa tay ra trước mặt anh.

Quốc Minh lưỡng lự rồi đặt tay lên tay Ngọc Ký. Anh vừa định đứng dậy thì một giọng nói vang lên.

-Quỳ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 74: Muốn Cưới Thì Ta Cho Cưới

-Quỳ xuống! Một giọng nói đầy uy lực vang lên. Nhóm Nhân, Quốc Minh và Khả Linh đưa mắt nhìn nơi phát ra giọng nói ấy. Họ vừa nhìn thấy một người đàn ông thì liền im bặt.

Ông Nhất Phàm hiên ngang đứng ở cửa chính. Gương mặt ông chẳng biểu lộ cảm xúc gì ngoài sự lạnh giá đến tột độ. Ông từ từ bước xuống bậc thang, ánh mắt lãnh băng của ông dán chặt vào gương mặt anh tuấn của Quốc Minh.

-Chúng con chào bác ạ- Tất cả đồng thanh.

Ông nhìn lướt qua từng người một rồi gật đầu.

-Đã là đàn ông thì nên giữ đúng lời của mình. Chọn con đường ngắn nhưng nó có vằng cũng phải đi đừng bao giờ quay đầu lại.

-Con muốn cưới Khả Linh thì có gì sai chứ ba.- Anh cau mày.

-Im!- Ông trừng mắt.

-Con chẳng thấy gì sai cả, con...

Chát

-Bất hiếu!

Ông Nhất Phàm vun tay tát vào mặt anh. Mọi người nín bặt, họ há hốc mồm nhìn ông. Quốc Minh đưa tay lên khóe môi của mình, khi lấy tay ra anh nhìn thấy vệt máu tươi bám ở ngón tay trỏ.

-Con còn dám nói! Từ khi mẹ con qua đời đến nay ta chưa bao giờ đánh con dù con nghịch ngợm, không vâng lời. Nhưng hôm nay ta đánh con cho con nhớ, ta đánh để con thấy được chính bản thân đã làm sai. Dù bận rộn đến đâu, ta cũng dành thời gian chăm sóc cho con. Ta muốn con có cha bên cạnh đồng thời cũng cảm nhận được mẹ luôn bên con. Ta biết, con không được như những đứa trẻ khác. Từ khi vừa chào đời đã mất mẹ, không có mẹ

thương yêu. Vì thế ta luôn dành cho con những gì tốt đẹp nhất từ vật chất đến cả tin thần nhưng con làm ta quá thất vọng.

-Ba...là con sai, con sai rồi!

-Thừa lúc này em vào trong đi- Nghi hối thúc Ngọc Anh.

-Ơ...dạ- Ngọc Anh nhìn xung quanh xem có ai để ý gì không rồi từ từ lẻn vào trong biệt thự.

Khả Linh cau mày rồi nhìn theo Ngọc Anh, ả lưỡng lự một lúc rồi vào trong.

Ông chìa tay ra trước mặt anh.

-Đứng dậy đi!

Anh nắm chặt tay ông rồi đứng dậy.

-Con xin lỗi ba.

-Không cần đâu, nếu con muốn làm theo ý mình thì làm đi. Xem như...ta chưa từng có đứa con này.

Ông nói rồi quay lưng bước đi.

-BA...

-Bác- Nghi gọi ông.

Ông Nhất Phàm dừng chân, ông quay sang nhìn cô.

-Có chuyện gì?

-Thưa bác, con biết bác đã rất vất vả. Vừa làm cha và vừa làm mẹ của Quốc Minh. Con cũng mất mẹ từ nhỏ nên con hiểu cảm giác đó trống trải như thế nào. Con xin bác, bác là người thân duy nhất của Quốc Minh, bác đừng bỏ cậu ấy mà.- Nghi năn nỉ ông.

-Phải đó bác, bác đừng để Quốc Minh một mình. Cậu ấy đã mất trí nhớ là một cực hình rồi- Nhân ghì vai Nghi.

Nghi bước đến gần ông và thì thầm.

-Con muốn nói chuyện riêng với bác.

-Được, vào phòng đi!

Ông nhìn Quốc Minh lần nữa, khẽ lắc đầu rồi quay đi.

Nghi nhìn Nhân, Huy và Ngọc Ký. Cô mỉm cười rồi theo sau ông.

Ngọc Ký bước đến vỗ vai Quốc Minh.

-Rồi mày sẽ hiểu!

...

-Con muốn nói gì?

Ông tựa người vào chiếc ghế đệm lớn ở bàn làm việc.

Môi Nghi cong lên tạo thành một nụ cười, cô nhẹ nhàng nói với ông.

-Bác đã biết chuyện trong thuốc có chất gây nghiện?

-Đúng!

-Con đã điều chế được loại thuốc giảm đau đầu và có thể tránh chất nghiện. Bác cứ yên tâm cho cậu ấy cưới Khả Linh. Chuyện gì đến thì nó sẽ đến.

-Như thế chẳng khác nào làm xấu mặt nhà họ Lý này.- Ông cau có.

-Không đâu, những người khách đó sẽ dồn hết sự chú ý cho cô dâu...

...

Ngọc Anh nhìn dáo dác xung quanh rồi lẻn vào phòng riêng của Quốc Minh. Cô bắt đầu lục lọi tìm lọ thuốc ở khắp nơi.

-Sao không có vậy chứ?

Ngọc Anh nhìn tổng quát căn phòng, chợt cô thấy còn một chỗ chưa tìm. Cô nhanh chóng chạy đến tủ đầu giường tìm kiếm.

Lúc vừa mở ra, Ngọc Anh thấy rất nhiều hình của Ngọc Minh và Quốc Minh. Cô còn thấy chiếc đồng hồ đôi của anh và Ngọc Minh nữa.

Ngọc Anh sực nhớ, hình như lúc Ngọc Minh định tự tử ném chiếc đồng hồ đi thì cô có nhặt và đem cất.

-Chắc nó cũng có ích chứ nhỉ?- Cô vội cho chiếc đồng hồ vào túi.

Điều may mắn hơn nữa là cô đã tìm được lọ thuốc của Quốc Minh. Ngọc Anh mừng quýnh, cô hí hửng tráo hai lọ thuốc với nhau. Ngọc Anh vừa ra mở cửa thì gặp ngay Khả Linh đã đứng ở đó từ bao giờ. Ả nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống rồi nắm chặt cổ tay cô gằn từng chữ.

-Cô làm gì ở đây?

-Tôi...tôi...- Ngọc Anh lắp bắp.

-Cô làm chuyện mờ ám gì hả?- Ả xiết chặt tay hơn.

-Tôi không có!

-Được thôi, mau xuống đây với tôi.

Nói rồi ả kéo tay cô đi sòng sọc xuống lầu.

Ả đẩy cô xuống sofa. Quốc Minh, Hiếu Nhân, Khắc Huy và Ngọc Ký đều cau mày khó hiểu.

-Cô làm gì Ngọc Anh vậy hả?- Huy chắn trước Ngọc Anh.

-Anh nên hỏi cô ta đi, cô ta vào phòng riêng của Quốc Minh để làm gì?- Khả Linh vênh mặt.

-Tôi...tôi...- Ngọc Anh ấp úng.

-Là ta gọi Ngọc Anh đấy.

Hết thảy mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói ấy.

Ông Nhất Phàm và Gia Nghi đang bước xuống bậc thang. Ông liếc mắt ngang Khả Linh rồi nói với mọi người.

-Ta gọi Ngọc Anh lấy đồng hồ của Quốc Minh!

Ngọc Anh thở phào, tay cô run run đưa cho ông chiếc đồng hồ.

-Dạ...của bác...đây ạ...

Ông cầm lấy rồi nhìn Quốc Minh và nói.

-Ta suy nghĩ rồi, hôn lễ của con và...Khả Linh sẽ được cử hành vào đầu tuần sau.

-Không cần gấp thế đâu ba.- Anh từ chối.

-Nhưng ta muốn thế...

...

Ngọc Minh ngồi ở cửa sổ. Dù tình trạng của cô đã tốt hơn rất nhiều nhưng cô vẫn cứ im lặng chẳng nói chuyện với một ai.

Khả Liên vào phòng, vừa thấy cô Khả Liên liền mỉm cười.

-Mình đem nước ép cho cậu đây!

Ngọc Minh nhìn Khả Liên rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Cậu thấy trong người thế nào, mệt trong người sao?

-Không sao, mình không sao hết.

-Mình xin lỗi- Khả Liên ôm chầm lấy cô- Mình không giúp gì được cho cậu hết.

-Cậu đừng như thế- Cô buông Khả Liên ra và nắm đôi tay đang dần lạnh ngắt của Khả Liên.- Hứa với mình, quay lại với anh mình nha!

-Mình chưa biết được, mình không thể nào tin được, Ngọc Ký lại trở nên khác thường như vậy.- Tự nhiên Khả Liên bật khóc.

-Mình biết cậu yêu anh ba mình nhiều lắm, cậu đừng khóc nữa.

-Cậu muốn đi đâu không?- Khả Liên đưa tay lau hai hàng nước mắt.

-Không đâu, mình muốn ở trong phòng. Mình không muốn khi ra ngoài lại thấy chuyện không nên thấy.

King...Kong...

Tiếng chuông cửa vang lên, Khả Liên mỉm cười với cô rồi xuống mở cửa. Khả Liên vừa mở cửa ra thì gặp ngay nhóm Nhân đang đứng ở phía trước.

-Lại là các người sao?

-Tụi chị có thể vào không?- Nghi lên tiếng.

-Được thôi!- Khả Liên nói rồi mở cổng to ra.

Ba chiếc xe chạy vào và dừng trước sân. Nghi, Nhân, Huy và Ngọc Anh vào trước còn Ngọc Ký ở lại. Anh nhìn Khả Liên, phải nói anh rất nhớ cô. Anh luôn muốn tự tay chăm sóc cho cô và Ngọc Minh nhưng trong tình thế này thì chưa được.

Anh níu tay Khả Liên lại ôm cô vào lòng.

-Anh xin lỗi!

Khả Liên vùng vẫy thoát khỏi anh, cô nhìn anh rồi vào nhà.

-Anh chẳng có lỗi đâu.

...

Ngọc Minh ở trong phòng, cô đã uống hết ly nước ép rồi. Nghĩ đi nghĩ lại thì lâu rồi cô chưa ra sân chơi, không biết những chậu hoa kiểng của cô đã ra sao. Nghĩ vậy Ngọc Minh liền xuống nhà sẵn tiện đem luôn ly nước ép xuống dưới.

-Cái gì? Không thể nào!- Giọng Khả Liên đầy bức xúc.

-Chuyện cũng đã lỡ rồi chị không biết nên làm thế nào hết- Nghi thở dài.

-Mình không thể nói cho cậu biết sớm được, xin lỗi cậu nhiều lắm.- Ngọc Anh hối lỗi cúi đầu.

-Điều đáng quan tâm là Quốc Minh không thể cưới Khả Linh...

Xoảng

-...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Sự Thật _ Chuẩn Bị Cho Lễ Cưới

Xoảng

Chiếc ly thủy tinh trên tay Ngọc Minh rơi xuống đất. Cô ngã quỵ xuống chân cầu thang. Khả Liên nghe thấy tiếng động thì liền chạy đến.

-Ngọc Minh, cậu không sao chứ?

-Khả Liên, cậu nói mình biết đi! Cậu vừa nói gì? Mình không nghe nhầm chứ?- Môi cô run run, đôi tay dần chuyển sang lạnh ngắt.

-Nói...nói gì chứ? Không có chuyện gì đâu.- Khả Liên nắm chặt tay cô.

-Cậu nói dối, mình đã nghe, mình hỏi cậu...nó có phải là thật không?- Nước mắt của cô bất giác chảy dài xuống, giàn ra hai bên.

Khả Liên mím môi, không biết phải nói như thế nào. Nhóm Nhân cùng lại gần cô, ai,cũng nhìn Ngọc Minh bằng ánh mắt thương xót.

Ngọc Minh chạy đến lay tay Nghi, cô đang rất cần câu trả lời.

-Chị Nghi, chị trả lời em đi. Có phải anh Minh sẽ cưới Khả Linh không?

-Chị xin lỗi, chị không làm được gì cho em hết. "Chị không thể nói cho em biết được."

-Mọi người ai cũng dấu em, ai cũng lừa gạt em hết. Dối trá, tất cả đều là dối trá.- Ngọc Minh hét lên rồi chạy thẳng lên phòng đóng sầm cửa lại.

Mọi người định chạy theo cô nhưng Ngọc Ký đã ngăn lại.

-Cứ để Minh Minh yên đi.

-Được rồi, chúng ta nên mua gì đó bồi bổ cho con bé. Ngọc Anh, Huy, Nhân chúng ta đi thôi.- Nghi vừa nói vừa liếc nhìn Ngọc Ký và Khả Liên.

-Ờ ờ đi thôi- Nhân nhanh chóng kéo Nghi đi.

Ngọc Anh và Huy hiểu ý nên cũng chuồn mất tiêu.

Ngọc Ký nhìn Khả Liên, anh bước đến nắm lấy tay cô.

-Anh xin lỗi em, anh đã khiến em phải bận tâm. Lỗi lớn nhất của anh là dấu em.

-Anh không có lỗi, nhưng khi làm vậy anh nên nói trước với em chứ. Anh biết em đã đau lòng như thế nào không? Anh biết khi anh bỏ rơi Ngọc Minh em hận anh đến mức nào không?- Khả Liên òa khóc, cô không thể nào kiềm chế được cảm xúc của mình.

-Anh xin lỗi em, xin lỗi em, Khả Liên.

-Hôm đó em đánh anh đau không?- Cô đưa tay áp vào má anh.

-Đau...rất đau...nhưng không phải đau ở đó...mà đau ở đây.- Anh chỉ tay vào tim mình.

Tay cô nắm chặt tay anh, cô cảm thấy rất có lỗi với anh.

Anh vòng tay ra phía sau ôm chặt cô vào lòng. Anh sẽ không bao giờ để mất cô thêm lần nào nữa đâu, anh sẽ luôn giữ cô ở bên mình.

...

-Anh bộ này được không?

Khả Linh vừa từ phòng thử đồ bước ra. Ả mặc bộ váy cưới trắng tinh khôi. Đính đầy hạt kim tuyến lấp lánh, trên đầu mang một chiếc vương miện đính rất nhiều hạt kim cương lớn nhỏ.

-Đẹp, rất đẹp!- Quốc Minh mỉm cười.

Anh cũng trong bộ âu phục trắng, túi áo cài thêm một bông hồng đỏ.

-Mình qua chụp hình thôi anh!- Ả kéo tay anh đi.

Anh theo ả đến bối cảnh trong studio để chụp ảnh cưới. Nhân viên đưa cho ả một đóa hồng đỏ. Ả nhìn cô nhân viên thì thấy cô ấy đang nhìn Quốc Minh chằm chằm, ả mỉm cười rồi khẽ nói với cô ấy.

-Hình như cô quên đã có cô dâu rồi và anh ấy là chú rể của tôi.

Cô nhân viên nghe xong liền thu ánh mắt đó lại rồi ra khỏi nơi này.

Khả Linh cười thật tươi với anh rồi cùng anh ra chụp ảnh.

-Rồi cô dâu cười tươi hơn xíu nữa nha.- Người thợ chụp ảnh nói với Khả Linh.

-Chú rể nên ngồi xác hơn nữa...

-Chú rể nâng cằm cô dâu lên, đúng rồi...

-Cô dâu ngồi ở đó đi, chú rể ôm từ sau nha...

Sau một thời gian chụp ảnh, dù không dài nhưng làm cho anh cảm thấy rất đuối sức. Có lẽ do không quen khi vừa đứng lâu vừa phải tạo dáng.

-Anh thay đồ đi, còn phải chụp nhiều lắm đó.- Khả Linh đưa cho anh chai nước suối.

-Còn nữa à?- Anh cau mày.

-Còn chứ.

Anh thở dài rồi đứng dậy. Quốc Minh định vào phòng thử đồ nhưng đầu anh lại đau nhức.

Anh ngồi bệch xuống sofa rồi ôm lấy đầu.

-Anh có sao không? Thuốc đây nè- Khả Linh đưa hai viên thuốc cho anh.

Quốc Minh nhận lấy và uống. Khả Linh cau mày, tại sao Quốc Minh dạo này rất ít dùng thuốc? Đau đầu lại càng ít hơn và trong khi ngủ hay gọi tên Ngọc Minh. Có lẽ nào...

-Không...không đâu...- Khả Linh lắc đầu, lẩm bẩm.

-Em nói gì thế?- Quốc Minh hỏi ả.

-Không có gì đâu. Anh vào thay đồ đi rồi mình chụp tiếp.- Ả hối anh.

Anh mỉm cười rồi vào phòng thay đồ.

...

Ngọc Minh co ro ở trên giường. Cô không thể tin nổi Quốc Minh bỏ mặc cô để cưới Khả Linh. Cô nên làm gì đây? Nên níu tay anh lại hay mãi mãi buông xuôi để anh bước tiếp?

-Trịnh Khả Linh, tôi đã làm gì sai với cô? Tôi đã làm gì mà cô phải trả thù tôi như thế? Cô thừa biết, Quốc Minh một trong những người quan trọng nhất của tôi mà... Tôi nên làm sao để vừa lòng cô đây?

Ngọc Minh khóc nấc lên, cô rất nhớ anh. Tại sao nhất quyết bắt cô phải xa anh? Chẳng phải thời gian qua anh và cô đã rất hạnh phúc sao? Ai là người bước đến và đạp đổ nó. Là Trịnh Khả Linh, chỉ có Trịnh Khả Linh thôi.

Tiin

Tiếng chuông tin nhắn từ điện thoại của Khả Liên vang lên. Ngọc Minh nhìn về phía bàn, có lẽ Khả Liên đã để quen nó ở đây.

Cô mở màn hình lên, là số của Sĩ Thành. Cô liền mở tin nhắn xem.

"Khả Liên, có lẽ 3 ngày nữa mình sẽ ra sân bay rồi. Mình sẽ rời khỏi nơi này và sống một cuộc sống mới tại Mĩ. Cậu chăm sóc Ngọc Minh giúp mình, nói với cậu ấy 'mình yêu cậu ấy nhiều lắm'. Tạm biệt cậu"

Ngọc Minh thả lỏng tay, những chuyện đau lòng sao cứ dồn dập đến với cô. Hết Quốc Minh rồi lại đến Sĩ Thành. Chẳng phải cậu đã hứa sẽ là người bạn tốt nhất của cô sao?

Ngọc Minh hội ấn số của cậu rồi gọi.

"Mình nghe đây Khả Liên"

"Sĩ Thành, cậu đang ở đâu? Sao cậu lại đi nước ngoài?"

"..."

Bên kia dường như nhận ra giọng của cô liền ngắt máy.

Ngọc Minh cau mày, cô lấy điện thoại của mình gọi cho cậu. Điều cô nghe được là những tiếng "tút" dài ở bên kia. Cô gọi lại hai ba lần đều không một ai bắt máy.

Cô bất lực thả người xuống giường. Cô cảm thấy rất rối, hiện tại cô chẳng biết nên làm thế nào.

Khả Liên mở cửa, cùng với Ngọc Ký đi vào. Vừa thấy Ngọc Minh, ngay tức khắc anh nhào đến ôm cô.

-Minh Minh!

-Anh...anh ba...

-Cho anh ba xin lỗi, anh ba đã dấu em- Anh xiếc chặt vòng tay hơn.

-Em không sao. Anh ba như thế nào rồi, sao thấy anh ba ốm hơn vậy?- Cô buông anh ra rồi săm soi.

-Anh vẫn ổn, em yên tâm.

Cô gật đầu, ánh mắt cô hướng về Khả Liên. Cô bước đến trước Khả Liên khẽ hỏi.

-Cậu có giấu mình chuyện gì không?

-Sao cậu hỏi vậy?- Khả Liên giật mình.

-Trả lời mình đi!

-Ơ...không.- Khả Liên ấp úng.

-Vậy cậu trả lời đi: Sĩ Thành sẽ đi đâu?

-Mình...mình không biết!

-Thật?

Khả Liên gật gật đầu.

-Vậy tin nhắn này là sao?- Cô đưa tin nhắn của Sĩ Thành cho Khả Liên xem.

Khả Liên trừng mắt rồi nhìn Ngọc Minh.

-Cậu nói đi, cậu ấy sẽ đi đâu?- Ngọc Minh hét lên.

-Cậu ấy...đi du học...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Em Trong Cơn Mơ

-Cậu ấy...đi du học...- Khả Liên lỡ miệng nói ra.

-Đi...du học sao?- Ngọc Minh há hốc mồm.

-Mình...- Khả Liên ấp úng.

-Khi nào cậu ấy đi?- Ngọc Minh cau mày.

-8 giờ sáng đầu tuần sau.

-Được, hôm đó mình và cậu cùng ra sân bay.

-Ơ...không được đâu, mình đã hứa với Sĩ Thành rồi, mình không thể nuốt lời đâu.- Khả Liên lắc đầu.

-Vậy thì mình sẽ tự đi, mình không thể chấp nhận được người bạn của mình đi mà không nói cho mình một tiếng.

-Nhưng đầu tuần sau...

-Em cứ đi đi- Ngọc Ký cướp lời Khả Liên.

-Anh!- Khả Liên kéo tay Ngọc Ký.

Anh nhìn Khả Liên khẽ chau mày.

-Thôi em nghỉ ngơi đi anh và Khả Liên ra ngoài đây.

Nói rồi anh kéo Khả Liên ra ngoài.

Khả Liên cắn môi, cô giật tay ra khỏi tay anh.

-Anh sao vậy?

-Em có bị gì không đó?

-Tại sao lại cướp lời em?

-Chứ em muốn sao đây? 1 là Minh Minh chỉ mất đi một người bạn 2 là Minh Minh sẽ đau lòng, em chọn cái nào?

-Em...

-3 ngày nữa là ngày cưới của Quốc Minh- Ngọc Ký tựa người vào tường.

-3 ngày? Đó cũng là ngày Sĩ Thành đi du học.- Khả Liên trừng mắt ngạc nhiên.

-Em đừng bận tâm quá, Minh Minh không sao đâu. Qua 3 ngày mọi chuyện sẽ bình thường thôi.- Anh nắm tay cô.

Khả Liên gật đầu nhưng trong thâm tâm cô vẫn còn lo lắng lắm.

-Mình xuống dưới thôi.

...

Khả Linh hí hửng ngồi xuống sofa, trên tay ả cầm thêm 1 sấp thiệp cưới. Ả lật lật sấp thiệp rồi lấy bút ghi gì đó.

-Còn ai nữa ta? À đúng rồi còn Kiều Phi nữa.

Ả cầm sấp thiệp lên đếm, cùng lúc Ngọc Anh từ ngoài đi vào.

-Nè nè- Ả gọi Ngọc Anh.

-Tôi có tên chứ không phải người vô danh ha- Ngọc Anh lườm nguýt ả.

-Cô...muốn sao cũng được, nè tôi ghi địa chỉ rồi đó đem thiệp đi mời đi.- Ả đặt sấp thiệp xuống bàn.

-Tôi không phải đến đây làm kẻ hầu người hạ cho cô. Nếu muốn thì tự làm đi- Ngọc Anh khinh khỉnh nói.

-Cô...- Ả đơ họng.

-À mà nè, cô muốn sống an nhàn không cần động tay động chân thì cho bằng tự phế đi- Ngọc Anh nhếch môi rồi bỏ đi.

Khả Linh trừng mắt, tức chết đi mà. Đợi xong lễ cưới rồi thì từng người một sẽ không được yên đâu.

Quốc Minh cùng ông Nhất Phàm từ ngoài đi vào. Vừa thấy anh ả liền chạy đến nũng nịu.

-Anh đi đâu mà lâu quá vậy? Nhớ anh chết đi được!

Anh mỉm cười rồi nắm chặt lấy tay ả.

-Anh cũng nhớ em.

-Hmm...- Ông Nhất Phàm hắng giọng.

Quốc Minh nghe được liền buông tay Khả Linh ra.

-Còn 3 ngày thôi mà, cô cậu không nhịn được sao?

-Con xin lỗi ba.- Anh cúi đầu.

-Con cũng xin lỗi ba- Khả Linh bĩu môi rồi ra giọng hối lỗi.

-Nhà này có phép tắc riêng, cô chưa làm dâu thì không được gọi 1 tiếng ba 2 tiếng cũng ba- Ông lạnh nhạt nói rồi lên lầu trở về phòng.

-Anh coi đó, em chưa về làm dâu mà ba anh đã làm khó làm dễ vậy rồi.- Ả bực dọc ngồi xuống sofa.

-Thôi mà, từ từ rồi ba cũng hiểu em thôi!- Anh ôm cổ ả từ phía sau.

-Thật vậy không?

-Thật...

...

-Tức chết đi mà!- Ngọc Anh tức giận vào biệt thự của Ngọc Minh. Vừa vào đến cô liền quăng ví lên sofa.

-Chuyện gì thế?- Huy kéo tay của cô ngồi xuống.

-Chuyện gì làm em bực tức đến vậy?- Nghi hỏi cô.

-Là Khả Linh đó, em thay chị về đó lấy đồ. Vừa vào trong thì cô ta quăng sấp thiệp bắt em phải đi mời khách, huh bực quá đi.- Ngọc Anh bức xúc.

-Thôi được rồi bỏ qua đi- Nhân đưa cho Ngọc Anh tách trà.

-Em đừng bực tức nữa, mau già lắm- Huy cười cười.

-Ý anh là nói em già á hả?- Cô lườm nguýt Huy.

-Cái này là em tự nói, anh vô can.

-Anh...

-Hai người kia, đây là nhà của tôi đấy nhá. Quen nhau mà đi đến đâu gây rối đến đó.- Ngọc Ký cùng Khả Liên từ trên lầu đi xuống.

-Anh xem anh Huy kìa- Ngọc Anh mè nheo.

-Thôi thôi, anh xin lỗi, vậy được chưa?- Huy thở dài.

Cô cắn môi rồi nhìn sang hướng khác chẳng thèm nhìn anh.

-À mà Ngọc Minh sao rồi?- Nhân hỏi Ngọc Ký.

-Con bé vẫn bình thường nhưng 3 ngày nữa Jin sẽ ra nước ngoài trùng ngày cưới của Quốc Minh.- Ngọc Ký và Khả Liên ngồi xuống sofa.

-Rồi sao? Liên quan gì đến Jin?- Nghi cau mày.

-Tao để Minh Minh đến tiễn Jin, đỡ hơn để Minh Minh thấy Quốc Minh cùng người con gái khác bước vào lễ đường.

-Tao sẽ lên đó với Ngọc Minh, có thể em ấy đã chịu khá nhiều áp lực rồi!- Nghi nói rồi đứng dậy, lên phòng Ngọc Minh.

-Em và Ngọc Anh cũng lên với Ngọc Minh đây- Khả Liên nói.

-Ừ em và Ngọc Anh lên đi, ba người là con gái nên dễ hiểu Minh Minh hơn.- Ngọc Ký mỉm cười với Khả Liên.

Khả Liên gật đầu rồi cùng Ngọc Anh lên lầu.

Nghi vào phòng thì thấy Ngọc Minh ngồi ở cửa sổ, mắt dán chặt vào những đám mây nhẹ bay trên bầu trời.

Nghi mỉm cười và đi đến phía cô.

-Có lẽ em đang buồn!

-Em không thể hiểu được, ai cũng bỏ em đi. Quốc Minh đã hoàn toàn ra khỏi cuộc đời em, anh ấy chẳng để lại một thứ gì ngoài một vết cắt sâu. Sĩ Thành là người bạn mà em nghĩ sẽ không bao giờ cắt đứt được nhưng tình bạn giữa em và cậu ấy sẽ chấm dứt chỉ trong vài ngày nữa thôi...

-Không có gì đáng buồn cả, em hãy như em của trước kia. Chưa một ai bước vào và để lại vết nhơ trong lòng em. Nhớ ra đi, trước lúc họ đến em như

thế nào và sau lúc họ đi em đã ra sao? Em so sánh đi.

-Em nên làm sao đây, em không muốn mất anh Minh, em cũng không muốn mất người bạn rất hiểu em.

-Cậu quá ích kỷ.- Giọng của Ngọc Anh vang lên.

-Đúng, mình ích kỷ. Nhưng cậu có biết, mình không muốn bất cứ ai vì mình phải bận tâm. Họ có thể làm mình đau, họ cũng có thể không hiểu mình nhưng thâm tâm của mình...không cho phép mình tổn thương người khác.

-Mình hiểu mà, mình biết rất rõ cậu chẳng muốn mang nợ ai. Cậu cho đi được nhưng cậu không nhận lại được. Cậu để từng người một làm cậu khóc nhưng cậu không cho phép họ khóc vì cậu. Quốc Minh chẳng nhớ ra cậu, cho là cậu và anh ấy đã hết. Còn Sĩ Thành, cậu đồng ý làm bạn gái cậu ấy nhưng rồi từng chữ từ miệng cậu thốt ra đều nhắc đến Quốc Minh- Khả Liên nhẹ giọng.

-Em suy nghĩ đi, 1 mất cả hai còn 2 níu kéo họ lại.- Nghi đặt tay lên vai Ngọc Minh.

-Nhưng Sĩ Thành sẽ ra nước ngoài còn Quốc Minh...- Ngọc Minh không nói nên lời, cổ họng cô như nghẹn ứ lại nước mắt cũng tràn ra chảy dài hai bên má.

-Cậu đừng khóc, đừng như thế mà.- Ngọc Anh ôm lấy cô.

-Cậu khóc làm mình khóc theo đó.- Khả Liên nức nở ôm chặt cả hai.

-Không được khóc, em nhất định không được khóc!- Nghi nắm chặt tay Ngọc Minh.

...

-Anh hát em nghe đi- Ngọc Minh nũng nịu lay tay Quốc Minh.

-Không, anh không hát.- Anh lắc đầu.

-Hát đi mà- Cô nài nỉ.

-Anh hát không hay, anh không hát đâu!

-Hát đi mà, với em anh hát thế nào cũng hay hết.

Anh suy nghĩ một lúc rồi cười với cô.

-Hát một bài thôi nha.

-Được!- Cô gật đầu- Anh hát bài gì vậy?

-Uhm...những bước chân âm thầm.

-Uhm anh hát đi.

Anh bước lên trước rồi lượn qua lượn lại và ngồi xuống.

-Ơ...sao anh không hát?- Cô cau mày.

-Anh nói với em hát bài gì?

-Thì những bước chân âm thầm.

-Anh đi qua đi lại rồi, hết bài.- Anh nheo mắt cười.

-Aaa...ghét ghét ghét. Nghỉ chơi với anh luôn.- Cô đánh anh.

Anh bật cười rồi kéo cô vào lòng.

-Em đánh đâu quá nha.

-Cho chừa.

Cô đang cười thật tươi thì bỗng nhiên hai mắt cô đỏ ngầu, nét mặt vô cùng giận dữ.

-Lý Quốc Minh, anh bỏ rơi em,anh đã bỏ rơi em...em hận anh đến suốt cuộc đời, em hận anh...

-Ngọc Minh, Ngọc Minh!

-NGỌC MINH...- Quốc Minh bật dậy, hơi thở anh trở nên gấp gáp hơn.

Anh ôm lấy đầu mình, anh không hiểu nổi: giữa cô và anh có mối quan hệ như thế nào. Dạo gần đây anh thường mơ thấy cô hay trong những cơn đau đầu cũng thấy cô. Anh cảm thấy giữa anh và cô có một sợi dây vô hình đang nối lại với nhau. Và càng ngày anh càng không có thiện cảm với Khả Linh. Anh luôn có cảm giác chính Khả Linh là người chen vào giữa anh và cô.

Cuối cùng đâu mới là thật đây?

...

Chào các bạn! Còn vài chap nữa là kết thúc truyện rồi, không biết có ai muốn mình ra thêm ngoại truyện không? ~~o~~

Tg cũng ra thêm một loại truyện khác, sau khi hoàn thành truyện này tg sẽ ra tiếp chap của truyện kia. Mong mọi người ủng hộ.

Tên truyện:

Thiên thần hay ác quỷ...đâu mới là em?

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Em Nguyện Mãi Yêu Anh!

Thời gian trôi qua một cách gấp rút, mới đây ngày đầu tuần đã đến. Một ngày mang đậm màu đau thương. Không biết mọi thứ sẽ như trước hay là đường ai thì người đó đi.

Ngọc Minh giật mình tỉnh giấc, cô đưa tay chụp lấy đồng hồ báo thức lên xem.

-Chết 7 giờ 30 rồi!- Cô quăng đồng hồ xuống giường và vọt nhanh vào nhà vệ sinh.

Cô nhanh chóng làm tất cả mọi thứ, từ trang phục cho đến đầu tóc. Cô chạy nhanh qua phòng gọi Khả Liên.

-Khả Liên, cậu dậy nhanh đi!!!

-Chuyện gì vậy?- Khả Liên nói giọng ngái ngủ.

-Ra sân bay thôi, Sĩ Thành sắp đi rồi kìa.

-Ớ...hả??- Khả Liên bật dậy.

-Vào thay đồ nhanh lên...

Khả Liên luống cuống chạy vào nhà vệ sinh.

Ngọc Minh nhìn đồng hồ đúng 7h45, cô chờ không nổi nữa, nói vọng vào trong.

-Mình đến đó trước giữ chân Sĩ Thành lại, cậu đến sau được không?

-Được, cậu cứ đi trước đi!

Ngọc Minh chạy xuống lầu, cô nhanh chân ra ngoài đường lớn bắt taxi.

...

Quốc Minh ngồi ở phòng chờ, vài phút nữa thôi anh sẽ cùng Khả Linh bước vào Lễ Đường. Bắt đầu một cuộc sống mới cho cả hai.

Anh đang mỉm cười nghĩ ngợi thì từ ngoài ông Nhất Phàm bước vào.

-Ớ...ba! Ba ngồi xuống đây đi!- Anh gọi ông.

Ông lưng chừng suy tính rồi ngồi xuống.

-Sau hôm nay ba sẽ có con dâu rồi. Nhất định Khả Linh sẽ làm tròn bổn phận con dâu ngoan của ba.

-Con đừng bênh vực cô ta, cô ta mà tốt được thì ta đi bằng đầu.- Ông nhàn nhạt nói.

-Kìa ba, sao ba lại nói vậy. Con tin rằng Khả Linh sẽ thay đổi.

-Con nên nhớ, cô ta bước vào nhà này với tư cách là vợ con chứ không phải con dâu của ta- Ông nhếch môi rồi ra khỏi nơi này.

-Ba!

"Đến bây giờ ba vẫn chưa chấp nhận Khả Linh sao?"_ Anh tự hỏi lòng mình.

Khả Linh ngồi ở phòng trang điểm, ả hết la người này rồi lại mắng người kia. Đồ trang điểm của stylist ả lấy ra lục lọi tứ tung.

-Ra đi, ra đi. Chẳng một người nào được tích sự gì. Mấy người có biết chỉ vài phút nữa là bắt đầu rồi không?

-Từ sáng sớm đến giờ chúng tôi đã làm 2 3 kiểu rồi nhưng có kiểu nào cô vừa ý đâu.- Một trong những người stylist lên tiếng.

-Tránh ra đi, không cần, tôi tự làm được.- Ả đuổi nhóm người stylist ra ngoài.

Ngồi trước gương, ả bực bội tự trang điểm cho mình.

-Đúng là một đám vô dụng.

...

Ngọc Minh chạy vào sân bay, vừa chạy cô vừa nhìn đồng hồ, không biết còn kịp không nữa.

-Sĩ Thành! Sĩ Thành à! Cậu đang ở đâu?

Vừa chạy cô vừa gọi tên cậu, cô chạy đến những lối của hành khách trông ngóng cậu.

-Sĩ Thành, cậu ra đây đi!- Cô gọi lớn tên của cậu.

Cách đó không xa, một đôi mắt nặng trĩu dõi theo cô. Cậu nép người sau trụ cột lớn, tay cậu siết chặt tay cầm va-li.

-Mình xin lỗi cậu, Ngọc Minh.

Cậu đội chiếc nón lưỡi trai lên đầu và đeo một chiếc kính đen to bản vào mắt. Cậu cúi đầu xuống rồi hòa nhập vào đám đông.

Ngọc Minh vừa chạy vừa hối hả tìm cậu, cô nhìn thấy một người đội nón lưỡi trai, trên mặt đeo đôi kính đen to bản. Dáng vẻ cũng hao hao giống Sĩ Thành. Ngay lập tức cô chạy đến đó.

-Sĩ Thành- Cô kéo tay người kia.

Người đó giật mình quay lại nhìn cô.

-Cô cần gì?- Người đó cau mày.

-Ơ...xin lỗi tôi nhầm người.- Cô liên tục cúi đầu.

-Không sao- Người đó nói rồi đi vào lối dành cho hành khách.

-Sĩ Thành cậu ở đâu vậy hả?- Cô bật khóc lên.

...

Quốc Minh đứng ở giữa lễ đường, anh cho hai tay vào túi và mỉm cười chờ cô dâu của anh.

Phía cửa, Khả Linh lộng lẫy trong bộ váy cưới trắng tinh khôi cùng với hai cô dâu phụ bước vào.

Khả Linh bước đến, ả mỉm cười thật tươi với anh.

Cha bắt đầu đọc sách thánh và làm lễ "Tuyên thề nguyện ước".

-Ngày hôm nay, hai con đến đây và đã được Thiên Chúa đóng ấn. Hai con hãy hứa sẽ mãi bên cạnh đối phương dù có ra sao. Lý Quốc Minh, con có đồng ý Trịnh Khả Linh là vợ hợp pháp của con không? Con sẽ bên cạnh cô ấy cho dù nghèo khó, ốm đau bệnh tật?

-Con...

-Không bao giờ!

Mọi người trong Lễ Đường nghe được câu nói ấy liền xôn xao bàn tán.

-Tôi không bao giờ để hôn lễ này tiếp tục.- Ông Nhất Phàm đứng dậy chỉnh trang lại cổ áo.

-Ba!- Quốc Minh đơ mặt.

-Đến lúc cô hạ màn kịch này rồi đó- Nghi nhếch môi.

-Trong tay tôi là sấp tài liệu chứng minh rằng: cô đã dùng chất nghiện trong thuốc khống chế Quốc Minh.- Nhân giơ sấp tài liệu lên.

-Đó chỉ là một mớ giấy vụn. Nếu không có bằng chứng thiết thực thì đừng hòng buộc tội tôi.- Khả Linh nghiến răng.

-Chúng tôi có bằng chứng sống ngay đây.

-Tôi chắc chắn Khả Linh đã dùng chất gây nghiện trong thuốc, bởi vì cô ta đã từng uy hiếp tôi, bắt tôi phải chấp nhận cuộc hôn nhân này.- Ông Nhất Phàm chỉ tay vào ả.

-Không...không đời nào...các người dựng chuyện...- Khả Linh hét lên.

Quốc Minh cau mày, mặt mày anh nhăn nhó. Những việc xảy ra trước mắt anh đang dần mờ nhạt. Anh thấy tim mình cũng đang thắt lại.

"Hứa với em, đừng bao giờ bỏ em một mình nha anh"

"Anh hứa, anh sẽ luôn bảo vệ em, không bao giờ để em một mình hết"

"Thật không?"

"Thật!"

Những kỷ niệm của anh và Ngọc Minh dần hiện ra rõ hơn. Anh đưa tay chạm vào trán mình rồi chạy đến siếc chặt lấy khủy tay Khắc Huy.

-Ngọc Minh đang ở đâu?

-Mày nhớ lại rồi hả Minh?- Huy ngạc nhiên.

-Không quan trọng, nói tao biết đi hiện giờ Ngọc Minh đang ở đâu?

-Em ấy...ở sân bay.

Quốc Minh gỡ bỏ nụ hồng trên túi áo quăng xuống đất rồi chạy nhanh ra ngoài bắt taxi.

-Quốc Minh...Quốc Minh...

Anh ngồi trên taxi mà trong lòng cứ thấp thỏm mãi. Anh lên tiếng hối thúc tài xế.

-Anh chạy nhanh hơn có được không? Tôi đang có việc gấp.

-Tôi đã chạy hết mức có thể rồi. Chạy nhanh hơn nữa tôi sẽ bị phạt đấy. Mong anh thông cảm!- Bác tài nói.

Anh bất lực tựa người vào ghế. Đúng là như rùa bò.

Chiếc xe di chuyển dần vào đoạn đường lớn ngay lúc ở đây đang tắc nghẽn giao thông.

Quốc Minh cau mày.

-Chuyện gì thế? Sao anh lại ngừng lại?

-Bị kẹt xe rồi không ra được đâu.

-Cái gì? Thôi được rồi, từ đây đến sân bay mất bao nhiêu thời gian nếu chạy bộ?

-Khoảng 15 phút nếu chạy bộ.

-Được rồi cho tôi xuống đây.

Anh thanh toán rồi ra ngoài. Anh len lỏi chạy vào làn đường dành cho người đi bộ và chạy nhanh đến sân bay.

-Em phải chờ anh!

...

Ngọc Minh thất thần nhìn vào lối vào của hành khách, cô vẫn đang chờ một hi vọng mong manh thoáng qua. Nhưng không như cô mong đợi hi vọng ấy đã theo người con trai đó. Cô đã đến trễ rồi.

-Mình xin lỗi cậu, Sĩ Thành!- Cô đưa tay lên che đi đôi mắt đang đỏ hoe.

Quốc Minh vào sân bay, anh chạy khắp nơi tìm cô. Mọi người ở đây đều nhìn theo anh bằng ánh mắt lạ lùng. Chẳng phải bộ đồ trên người anh là đồ của chú rể sao?

Quốc Minh bỏ mặc những anh mắt đang hướng theo mình, hiện tại anh chỉ biết trong đầu đều là hình ảnh của Ngọc Minh. Trên miệng anh gọi tên Ngọc Minh và trong tim anh khắc sâu lời hứa của Ngọc Minh.

Anh chạy đến lối dành cho hành khách, anh chóng tay xuống gối thở hồng hộc. Anh đã tìm thấy cô rồi, anh tìm thấy Ngọc Minh của anh rồi.

-Ngọc Minh!

Ngọc Minh giật mình, cô quay người lại nhìn anh. Lúc này cô đã bật khóc thật to. Cô đưa mắt nhìn anh chằm chằm, tay cô bắt đầu run run.

Anh chạy nhào đến ôm chặt cô vào lòng mình.

-Em định đi đâu? Em bỏ anh lại à?

-Em không bỏ anh...em chỉ...

-Anh không cần biết em sẽ đi đâu, sẽ làm gì. Nhưng đừng bao giờ rời xa anh, được không?- Anh siết chặt lấy cô, cổ họng anh như nghẹn ứ lại.

-Em không xa anh nữa đâu- Cô ôm chặt tấm lưng rộng lớn của anh.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nó vẫn trong veo không chút xao động. Anh gấp gáp đặt một nụ hôn lên môi cô. Bao lâu rồi anh chưa được chạm vào nó? Bao lâu rồi anh chưa được nếm vị ngọt của nó? Và bao lâu rồi anh chưa được đắm mình vào nó? Tất cả với anh hiện giờ như đang trong một giấc mơ, giấc mơ chỉ tồn tại anh và cô.

Ngọc Minh buông anh ra, cô lại ôm chặt anh một lần nữa.

-Em nguyện mãi yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: 6 Năm Sau

Khả Liên cùng Ngọc Ký chạy vào sân bay. Vừa thấy Ngọc Minh và Quốc Minh ôm nhau thì hai người họ khựng lại.-Anh nghĩ có lẽ mình đã đến sớm!- Ngọc Ký nhướng mày.

-Có lẽ vậy!- Khả Liên gật gù.

-Vậy thôi, mình về đi!- Ngọc Ký quay lưng định bước đi thì Khả Liên níu tay anh lại.

-Bao lâu rồi, mình chưa đi riêng nhỉ?

-À à, thôi hiểu rồi. Đi theo anh.- Ngọc Ký kéo Khả Liên đi.

Khả Liên bật cười, cô nhìn xung quanh thì chợt thấy Sĩ Thành đang đứng sau trụ cột lớn.

-Sĩ Thành!- Cô thốt lên.

Cậu đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cô im lặng. Khả Liên nhìn lại phía Ngọc Minh rồi nhìn cậu. Cô gật đầu và cùng Ngọc Ký ra ngoài.

Sĩ Thành nhìn về phía Ngọc Minh. Cậu cười nhạt, tay cậu siết chặt tay cầm va-li.

-Đến lúc mình đi rồi, chúc cậu hạnh phúc!

Cậu cúi đầu xuống và đi vào trong.

Ngọc Minh vừa thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua. Cô buông Quốc Minh ra rồi nhìn theo hướng Sĩ Thành vừa đi vào.

-Em nhìn gì thế?- Anh thắc mắc hỏi cô.

-Em nhìn xem có phải là Sĩ Thành không.

-Sĩ Thành?

-Uhm...cậu ấy vì chúng ta mà quyết định ra nước ngoài du học.

- Chuyện gì xảy ra cũng qua hết rồi, em đừng buồn nữa.

-Dạ!- Cô gật đầu.

Ngọc Minh nghe thấy tiếng máy bay cất cánh thì vội kéo anh chạy ra.

Cô nhìn theo chiếc máy bay đang vút cao trên bầu trời và nói vọng theo.

-Cậu phải quay trở lại nha Sĩ Thành!

Quốc Minh mỉm cười, anh bước đến khoác tay lên vai cô.

-Anh tin sẽ có ngày Sĩ Thành quay trở lại.

...

Khả Linh trong bộ soiree trắng thất thần bước đi trên đoạn đường dài vắng vẻ.

Ả không thể ngờ, mọi chuyện kết thúc một cách dễ dàng đến thế. Ả bị người ta chỉ trích, khinh bỉ, xem thường,... Chỉ trong chớp mắt, mọi thứ ả cày công sắp xếp đều tan thành bọt biển.

Ả gục ngã xuống lòng đường, cùng lúc trời đổ cơn mưa xuống. Ả nhếch môi rồi cười ha hả trách móc số phận, trách luôn cả ông trời. Tại sao những thứ bất hạnh nhất đều dồn lên người ả.

Từ khi vừa sinh ra, mọi người xung quanh đều xa lánh ả chỉ vì ả là con của cô gái quán bar. Mọi người cho rằng mẹ ả hư đốn đến nỗi phải mang thai nhưng có ai hiểu được, mẹ ả không được nhà trai chấp nhận chỉ vì là một cô gái ****. Buộc lòng ba ả phải quay lưng để lấy người con gái khác, xinh đẹp hơn, quyền uy hơn và giàu có hơn mẹ ả.

Sau khi biết mẹ ả có con thì ba ả đón hai mẹ con về sống cùng người vợ và đứa con gái tiểu thư của ông ta.

Ai bảo sống ở gia đình giàu có là được ăn sung mặc sướng. Thời gian ở đó mẹ con ả chẳng khác gì người ở, làm tất cả mọi thứ trong nhà. Vợ ông ta hết lần này đến lần khác hành hạ, khiến mẹ ả lâm bệnh qua đời. Lúc chết đi mẹ ả cũng chẳng được mồ yên mã đẹp, chỉ được chôn cất tạm ở sau nhà.

Về sau vợ ông ta cũng qua đời vì bị ung thư, ả nhanh chóng bước lên nắm quyền trong nhà biến đứa con gái cưng của ông ta theo tính cách của mình. Người đàn ông phụ bạc đó không ai khác là Trịnh Hoàng Long, còn đứa con gái của ông ta là Trịnh Khả Liên.

Mối thù này ả luôn khắc sâu trong lòng, mãi mãi không thể quên.

Phía xa một người con trai bước đến, trên tay còn cầm theo chiếc ô. Người đó bước đến đưa ô ra che mưa cho Khả Linh.

Khả Linh ngước mặt lên nhìn. Ả lau nước mắt của mình rồi quay mặt đi.

-Cậu không sao chứ?- Yuki lên tiếng.

-Không sao?

Hắn ngồi xuống cầm tay ả lên.

-Quay về đi, cậu đi sai đường rồi đó!

-Thì ra cậu đến đây là để hạ nhục tôi.- Ả nhếch môi.

-Tôi không có!

-Cậu tránh ra đi, cậu đừng lại gần tôi. Cậu và những người kia đều như nhau, đều xem thường tôi...- Ả hét lên và đánh vào ngực hắn.

-Khả Linh, nghe tôi nói...

-Tôi không muốn nghe gì hết, tránh xa tôi ra đi!

Hắn vòng tay kéo ả vào lòng và thì thầm.

-Tôi yêu cậu, dù cậu như thế nào tôi cũng vẫn yêu cậu.

Khả Linh chết lặng. Mọi thứ xung quanh dần lắng xuống. Ả mệt mỏi gục đầu xuống vai hắn.

-Tôi sẽ mang hạnh phúc đến cho cậu, sẽ không để một ai xem thường cậu nữa...

...6 năm sau...

-Aaa...mát quá đi...

Ngọc Minh, Ngọc Anh và Khả Liên chạy trên bãi cát mịn. Hôm nay thật tuyệt vời, đúng là một sự trùng hợp. Hôm nay là ngày Ngọc Minh tốt nghiệp đại học và là ngày kỉ niệm 6 năm cô và Quốc Minh quen nhau nên anh đưa cả nhóm đi biển chơi.

Cô đùa giỡn cùng Ngọc Anh, Khả Liên và Gia Nghi dưới nước vô cùng vui vẻ. Trên bờ bốn người con trai dõi theo bóng họ, trên môi ai cũng tỏa một nụ cười hạnh phúc.

À quên còn 3 nhóc tỳ của 3 gia đình nhỏ nữa à nha.

Gia đình của Ngọc Ký_Khả Liên thì có một bé gái rất đáng yêu, lanh chanh và vô cùng biết làm điệu.

Gia đình của Khắc Huy_Ngọc Anh lại có cậu con trai, tuy còn nhỏ nhưng rất chững chạc, biết lo biết nghĩ à nha.

Còn gia đình của Hiếu Nhân_Gia Nghi cũng có cậu con trai. Nói đến con của Nhân thì khỏi nói, tính cách của cậu nhóc giống ba y hệt. Thích lo chuyện của người khác nhưng chuyện của mình thì không biết xoay xở ra sao ~>_

Chỉ còn có 2 nhân vật chính à, vậy mà không chịu cưới sớm để tác giả đỡ khổ.

Ngọc Minh đòi tốt nghiệp đại học mới chịu cưới, Quốc Minh cũng đành chấp nhận thuận theo cô luôn.

-Ba ơi!- Bé Diệp Nhi lay tay Ngọc Ký.

-Chuyện gì thế con?- Ngọc Ký cúi người xuống hỏi cô bé.

-Mẹ bao nhiêu tuổi rồi ba?

-Mẹ con 23 tuổi.

-Vậy mẹ đang bị bệnh phải không ba?

-Mẹ con đâu có bệnh gì.

-Ba nói dối, con nghe ba mẹ nói chuyện. Mẹ bị viêm...

Ngọc Ký nhanh tay bịt miệng cô bé lại. Anh cau mày, ánh mắt như muốn bùng cháy lên.

-Con nói gì thế hả?

-Con nói mẹ đang viêm họng. Bác sĩ bảo còn trẻ mà bị như thế, không chịu uống thuốc thì nguy hiểm lắm. Ba phải bắt mẹ uống thuốc.

-À à...con lanh chanh quá.

Ngọc Ký vuốt ngực, anh cứ tưởng con bé biết chuyện kia kia rồi chứ.

Tới lượt cậu bé Hiếu Nghĩa_con trai của Nhân và Nghi lay tay Hiếu Nhân.

-Ba ơi!

-Con lại hỏi mấy giờ rồi chứ gì?- Nhân cau mày.

-Không, con buồn...

-Con đừng chối, bây giờ là 4 giờ 20 rồi nha.

-Con nói con...con buồn tè...- Cậu bé mếu máo.

-Ấy chết, ba đưa con đi!

-Khoan...bể ống nước rồi!- Cậu bé khóc òa lên.

-Thôi thôi, ra đây ba thay cho.- Nhân bế cậu bé chạy đi.

-Ton nhoi quá ba nhỉ?- Bé Dương Trình_con trai Huy và Ngọc Anh hĩnh mũi hỏi Huy.

-Ừ con- Huy bế cậu bé trên tay.

-Mà ba ơi.

-Gì hả con?

-Con cũng báo động đỏ rồi.

-Được rồi mình đi thôi.

Huy cũng bế cậu bé theo Nhân đi mất tiêu.

Bé Diệp Nhi chợt buông tay Ngọc Ký ra và chạy một mạch xuống biển.

-Tiểu bảo bối, con chạy đi đâu vậy?- Ngọc Ký gọi theo.

Cô bé mặc kệ ba mình đang ý ới mà chạy thẳng xuống biển sà vào lòng Khả Liên.

-Mẹ!!!

-Con gái- Khả Liên cưng chiều ôm chặt cô bé.- Sao con không ở trên đó với ba?

-Con muốn xuống với mẹ à.

-Xem kìa, Diệp Nhi qua đây mẹ Ngọc Anh hôn tý nào.- Ngọc Anh đưa tay ra.

Cô bé ngoan ngoãn nhào đến Ngọc Anh như một con mèo con. Bốn người cùng chơi đùa với cô bé ở dưới nước. Không lâu sau, Huy và Nhân đưa Dương Trình và Hiếu Nghĩa trở lại. Thấy Diệp Nhi ở dưới tắm biển thì hai cậu nhóc cũng chạy xuống tắm cùng luôn.

-Riếc rồi thấy tụi nó càng nhoi.- Nhân mỉm cười.

-Bây giờ mới biết sao? Ba nhóc này nhoi từ trong bụng mẹ rồi!- Quốc Minh cho hai tay vào túi.

-Ừ nhớ lúc Ngọc Anh, Khả Liên và Gia Nghi sắp sinh mấy nhóc này cho đau một trận nhớ đời chứ ít gì.- Huy nhớ lại chuyện lúc đó thì không khỏi bật cười.

-Mà thằng kia...định cho em gái tao ế trỏng ế trơ luôn à?- Ngọc Ký hỏi Quốc Minh.

-Sao gấp vậy? Từ từ rồi cũng cưới thôi mà...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 79: Đứa Bé

Ngọc Minh ở trong phòng thay đồ, không biết có chuyện gì mà ba người kia hối gấp như thế chứ.Nghi, Ngọc Anh và Khả Liên chờ Ngọc Minh, ba người sốt ruột đứng ngồi không yên.

Reeng...Reeng...

Chuông điện thoại Nghi vang lên, Nghi nhanh chóng bắt máy lên nghe.

"Em nghe nè, anh xong chưa?"

"Xong rồi, em ra đi!"

"Ừa ra ngay"

Nghi nhìn Ngọc Anh và Khả Liên rồi nhìn vào trong nói lớn.

-Chị, Ngọc Anh và Khả Liên có việc rồi xíu nữa em xuống sau nha Ngọc Minh.

Nói xong ba người liền kéo nhau đi mất tiêu.

-Chị! Chị Nghi!- Ngọc Minh gọi với theo.

Ba người chạy ra bãi biển, Nghi nhìn xung quanh rồi cùng Ngọc Anh và Khả Liên chạy đến chỗ Quốc Minh.

-Xong hết chưa?- Nghi hỏi.

-Xong hết rồi, vào trong thôi.- Nhân nói với Quốc Minh rồi kéo cả nhóm vào góc khuất.- Cố gắng lên!

Ba nhóc tỳ kia cứ nhốn nháo đòi ra chỗ Quốc Minh.

-Ba đứa im nào!- Nghi cau mày.

-Con muốn ra chỗ ba Minh.- Hiếu Nghĩa cố gỡ tay Nhân ra.

-Con im lặng đi- Nhân bực bội gắt lên.

Cậu bé im bặt, ngoan ngoãn ngồi im trong lòng Nhân.

-Còn Diệp Nhi và Len hai đứa cũng ngoan xíu đi.- Khả Liên nói.

-Dạ!- Diệp Nhi và Dương Trình đồng thanh.

Quốc Minh tay cầm đóa hồng, tay cầm chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Trong lòng anh cứ mãi hồi hộp, không biết phải mở lời như thế nào. Anh mím môi, ngước mặt lên trời.

-Phải làm sao đây?

Ngọc Minh ra phía bờ biển. Không biết gọi cô ra biển vào lúc tối như thế này để làm gì đây.

-Mấy người kia đâu rồi không biết nữa.

Ngọc Minh dòm ngó xung quanh, cô vừa thấy bóng người ở xa xa thì đi đến.

Cô vô cùng ngạc nhiên. Dưới cát là hình trái tim được rãi đầy cánh hồng, bao quanh còn có những ly nến nhỏ xinh. Tuy đơn giản nhưng làm cho cô rất xúc động.

Quốc Minh mỉm cười, anh đưa đóa hồng ra tặng cô. Ngọc Minh ái ngại cầm đóa hồng, ánh mắt cô nhìn anh rồi nhanh chóng nhìn sang hướng khác.

Anh bật cười rồi cất tiếng hát.

"It's a beautiful night

We're looking for something dumb to do

Hey baby

I think I wanna marry you

Is it the look in your eyes

Or is it this dancing juice?

Who cares, baby.

I think I wanna marry you.

Well, I know this little chapel

On the boulevard we can do

No one will now

Oh, come on girl.

Who cares if we're trashed.

Got a pocket full of cash we can blow

Shots of patron

And it's on, girl.

Don't say no, no, no, no, no

Just say yeah, yeah, yeah, yeah, yeah

And we'll go, go, go, go, go

If you're ready like I'm ready.

Cause it's a beautiful night

We're looking for something dumb to do.

Hey baby

I think I wanna marry you

Is it the look in your eyes.

On is it this dancing juice?

Who cares, baby.

I think I wanna marry you."

(Marry you_Jason Chen, Megan Lee)

Vừa dứt lời anh liền quỳ một chân xuống, tay anh mở chiếc hộp ra. Bên trong là chiếc nhẫn được đính kim cương lấp lánh.

-Làm vợ anh nhé!

Ngọc Minh vỡ òa cảm xúc đến nỗi cô phải bật khóc. Cô gật đầu và nói với anh.

-Em đồng ý!

Anh lấy chiếc nhẫn ra đeo vào ngón áp út của cô. Ngọc Minh vươn tay ôm lấy anh, cô không thể kìm nén được hạnh phúc đang lớn dần trong cô.

...

Ngọc Minh xuống xe. Ngọc Ký vòng ra sau lấy hành lý cho cô.

-Anh ba về đây!

-Em đem đồ vào được rồi, anh về cẩn thận nha.

Ngọc Minh lại ghế phụ mỉm cười và nói với Khả Liên.

-Cậu về cẩn thận!

-Uhm cậu phải ăn uống điều độ vào đó, đừng để ngất nữa.- Khả Liên ân cần nhắc nhở.

-Mình biết mà.

-Tạm biệt mẹ út- Diệp Nhi vẫy tay.

-Tạm biệt con, cuối tuần qua với mẹ nha.

-Dạ!

Ngọc Minh vẫy tay chào họ, cô đợi khi chiếc xe khuất bóng rồi mới vào nhà.

Ngọc Minh đem va-li vào. Cô ngồi lên sofa và lấy chai nước suối trong túi ra uống.

Tội Quốc Minh thật, anh sắp xếp ít ngày để đi chơi bây giờ về lại đối mặt với một đống hợp đồng to tướng. Cô lắc đầu rồi đem va-li lên lầu.

Quốc Minh cho xe thẳng đến công ty. Vừa biết tin anh về, Chirst (hiện nay là trưởng phòng ngoại giao) liền ra cổng đón.

-Chào chủ tịch.

-Những hợp đồng đó đã duyệt hết chưa?

-Tôi có nghe Lan Anh (thư ký riêng của anh) nói đã duyệt gần hết còn một số ít thì đều là hợp đồng quan trọng phải đích thân ngài gặp gỡ và kí kết.

-Được rồi, cậu về phòng làm việc đi tôi sẽ gửi mail cho cậu một số việc cần làm.

-Xin phép ngài- Chirst nói rồi về phòng làm việc.

Anh bước vào đại sảnh, gương mặt anh lúc này đằng đằng sát khí.

-Chào chủ tịch- Nhân viên 1 cúi chào.

-Chào chủ tịch- Nhân viên 2

-Chào chủ tịch- Nhân viên 3.

-...

-...

-Chị Lan Anh, chị biết gì chưa?- Nhân viên 1 hỏi.

-Chuyện gì?- Cô gái tên Lan Anh cáu gắt.

-CEO về rồi!- Nhân viên 2 nói.

-Thật sao?- Cô ta mừng rỡ.- Nhưng không phải việc của mấy người.

Cô ta liếc mắt và bỏ đi. Những người nhân viên bắt đầu tụm năm tụm bảy bàn tán.

-Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ- Nhân viên 1.

-Ừ lúc mới vào nhìn quê một cục.- Nhân viên 2.

-Biết sao lúc mới vào cô ta quê như thế không?- Nhân viên 3.

-Sao? Kể nghe coi!- Hai nhân viên kia thắc mắc.

-Thì mới vào tưởng sếp mình là ông già dê vừa lùn vừa xấu, vừa mập nhưng gặp rồi thì đâu ngờ sếp mình vừa đẹp trai, tuấn tú, vừa giỏi giang, trẻ trung lại còn năng động nữa. Định hớt tay trên đây mà.- Nhân viên 3.

-Không dễ đâu, tôi nghe nói sếp có bạn gái rồi đặc biệt còn rất xinh đẹp nữa. Bà Lan Anh đó không sứng nổi đâu.- Nhân viên 1.

-Bao giờ mới kết thúc đây?- Chirst cho hai tay vào túi, ung dung nói.

-Chào trưởng phòng. Chúng tôi về chỗ làm ngay đây ạ- Ba người ríu rít cúi đầu rồi về lại vị trí của mình.

Chirst lắc đầu và vào phòng làm việc.

Cốc...cốc...

-Vào đi!- Tiếng của Quốc Minh vọng ra.

Cạch

Lan Anh mở cửa bước vào, trên tay cô ta là một mớ hợp đồng chưa được ký.

Cô ta đặt mớ hợp đồng ấy lên bàn và vòng ra sau ôm cổ anh.

-Sếp ký giúp em mấy bản hợp đồng.

-Được rồi, nhưng yêu cầu cô khi đi làm thì ăn mặc cho kín đáo vào. Cô ra ngoài được rồi đó!- Anh gỡ tay cô ta ra và chú tâm vào laptop.

-Dạ, vậy em xin phép ra ngoài.

Cô ta bứt rứt ra ngoài, cứ tưởng anh dễ lọt lưới nhưng không ngờ lòng anh lại sắt đá đến thế.

Reeng...reeng

Điện thoại của anh reo lên, anh với lấy chẳng buồn nhìn xem ai gọi mà áp lên nghe máy.

"Alo"

"Anh mệt không?"

"Không sao. Anh đang làm việc đây."

"Vừa về mà anh đã đi làm rồi"

"Chăm như thế mới có tiền nuôi vợ nuôi con"

"Anh đó nha, dẻo miệng thấy ớn luôn à"

"Vậy mới cưa được em"

"Thôi thôi không nói nữa, tối anh qua nha, em có nấu món anh thích ý"

"Thật vậy sao? Được, tối nay anh qua."

"Uhm bey anh!"

"Bey honey"

Anh hôn vào màn hình rồi bật cười một mình. Càng lúc anh càng thấy yêu Ngọc Minh nhiều hơn. Đối với anh cô là cả thế giới rộng lớn, không bao giờ anh để phải tổn thương.

...

Ngọc Minh xếp đồ treo vào tủ. Cô vừa làm vừa hát ca liên tục.

Reeng...Reeng...

Ngọc Minh lấy điện thoại ra xem, là một số lạ gọi đến. Cô cau mày rồi áp lên nghe.

"Alo"

"..."

"Đúng, tôi là Ngọc Minh đây!"

"..."

"Được rồi tôi đến ngay đây"

Cô nhanh chóng chạy xuống nhà và bắt taxi.

Ngọc Minh đi vào bệnh viện phụ sản. Cô thắc mắc không biết ai gọi vào đây nữa.

Cô y tá chờ Ngọc Minh ở trong sảnh lớn. Vừa thấy Ngọc Minh vào cô ấy liền kéo lại hỏi.

-Cô là Ngọc Minh?

-Uhm là tôi!- Ngọc Minh gật đầu.

-Cô theo tôi.

Ngọc Minh đi theo cô y tá, vừa đi cô y tá vừa nói với cô.

-Sản phụ Trịnh Khả Linh ở đây được 3 ngày rồi, hôm nay bỗng dưng sức khỏe của cô ấy giảm hẳn và cô ấy bảo tôi gọi cho cô.

-Trịnh Khả Linh sao?- Ngọc Minh giật mình.

-Uhm...cô vào đi!- Cô y tá mở cửa phòng- Có gì thì gọi tôi.

Ngọc Minh từ từ bước vào. Cô nhìn xung quanh rồi nhìn trên nhìn dưới, cô thấy Khả Linh đang nằm trên giường. Sắc mặt xanh xao, hốc hác, thân thể cô ấy gầy đi rất nhiều.

-Khả Linh!

-Cô đến rồi sao?- Khả Linh thều thào.

-Sao cô lại ra nông nổi này chứ?- Ngọc Minh ngồi xuống nắm tay cô ấy.

-Tôi...- Khả Linh ấp úng.

-Kể cho tôi nghe đi! Trong thời gian qua cô sống như thế nào?

-Tôi và Yuki...à không, Hoàng Duy cưới nhau vào 1 năm trước. Chúng tôi sống một cuộc sống mới của riêng chúng tôi. Nhưng cách đây 3 tháng Hoàng Duy đã qua đời vì tai nạn giao thông. Tôi muốn giữ đứa bé, xem nó như Hoàng Duy nhưng không được rồi! Có lẽ tôi sẽ...

-Cô đừng nói bậy!- Ngọc Minh ngắt lời cô ấy.

-Hứa với tôi, nếu...tôi không còn ở đây cô...hãy chăm sóc thằng bé giúp tôi.- Khả Linh đưa tay còn lại nắm tay Ngọc Minh.

-Không...cô sẽ không sao hết. Cô phải cố gắng lên, thằng bé rất cần cô!- Ngọc Minh bật khóc, cô siết chặt tay Khả Linh.

-Tôi đâu muốn như thế...nhưng tôi thấy rồi, tôi thấy Hoàng Duy rồi. Anh ấy đến để đưa tôi đi...

-Cô sẽ không sao, không sao đâu mà.

Khả Linh mỉm cười, nước mắt cũng giàn ra hai bên. Đôi mắt cô ấy từ từ nhắm lại, tay cũng thả lỏng rời khỏi tay Ngọc Minh.

Ngọc Minh khóc nức nở, cô lay tay Khả Linh.

-Cô không thể chết, cô phải sống để bảo vệ con trai của cô. Tôi sẽ hành hạ nó...tôi sẽ không thương yêu nó...cô hãy tỉnh lại, bảo vệ con của cô đi mà...

Ngọc Minh bất lực gục đầu xuống giường, cô bật khóc đến sưng cả mắt.

Cô y tá từ ngoài đi vào, cô ấy vô cùng ngạc nhiên trước những gì trước mắt.

Cô ấy chạy đến đưa tay trước mũi Khả Linh.

-Sản phụ...đã tử vong.- Giọng cô y tá run run.

...

Ngọc Minh trên tay bế theo đứa bé vào nhà. Gương mặt cô lúc này lộ rõ vẻ bàng hoàng.

Quốc Minh cùng nhóm Nhân ngồi ở sofa, anh lo lắng, thấp thỏm trong lòng không biết tìm cô ở đâu. Anh đứng bật dậy định ra ngoài tìm cô nhưng may mắn là cô đã trở về.

Anh thở phào và chạy đến ghì chặt vai cô.

-Em đã đi đâu vậy hả? Em có biết anh đã lo lắng như thế nào không?

Ngọc Minh im lặng, cô chỉ biết rơi nước mắt rồi nhìn thằng bé trên tay.

-Con của ai đây?- Quốc Minh cau mày.

Cô vẫn cứ im lặng, miệng như đã dán chặt lại không thể mở lời.

-Anh hỏi em, con của ai?- Anh quát lên.

Ngọc Minh giật mình, cô lắp bắp trả lời.

-Con...con của...Khả Linh...

-Khả Linh? Không được, anh không để bất cứ thứ gì của cô ấy liên quan đến chúng ta. Em bỏ nó ngay đi còn không thì đem về cho cô ta nuôi.- Anh bực tức gầm lên.

-Em không trả lại được!

-Em không bỏ thì để anh bỏ- Anh giật lấy thằng bé trên tay cô.

-Không được, em không cho anh bỏ nó!- Cô hét lên.

-Tại sao không? Em trả lại cho cô ta đi!

-Đúng đó Ngọc Minh, em xem như ta không quen biết cô ta đi.- Ngọc Ký đồng ý với Quốc Minh.

-Khả Linh...chết rồi...- Ngọc Minh ngã quỵ xuống.

-Cái gì? Khả Linh...- Khả Liên giật thót tim.

-Em nói ra như thế mới vừa lòng anh à?- Ngọc Minh mím môi.

-Dù cô ta có ra sao chúng ta cũng không liên quan đến đứa bé này. Anh sẽ bỏ nó!- Quốc Minh quay đi.

Ngọc Minh chạy đến ôm lấy thằng bé vào lòng.

-Anh bỏ nó thì xem như chúng ta chưa có gì hết. Anh không nuôi thì em sẽ nuôi, từ đây về sau cũng chẳng còn liên quan gì đến nhau.

-Em nói gì vậy Ngọc Minh?- Nghi cau mày.

-Được, hãy nhớ những gì mà hôm nay em nói. Tình cảm 6 năm qua em nỡ cắt đứt thì anh không còn gì để nói nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: End_ Ta Là Của Nhau

-Được, hãy nhớ những gì hôm nay em nói. Tình cảm 6 năm nay em nỡ cắt đứt thì anh cũng chẳng còn gì để nói nữa.- Quốc Minh tức giận bỏ đi. Ngọc Minh ôm chặt đứa bé, môi cô mím lại nhìn theo bóng anh.

-Anh nghĩ là em đã đưa ra suy nghĩ không thấu đáo rồi.- Nhân vỗ vai cô.

-Em nên nghĩ kỹ đi. Đừng để lạc mất nhau thêm lần nữa.- Nghi thở dài.

-Mẹ Ngọc Minh!- Dương Trình lay tay Ngọc Minh.

-Chuyện gì thế con?- Ngọc Minh vội lau nước mắt rồi ngồi xuống hỏi cậu bé.

-Mẹ đừng khóc, mẹ khóc xấu lắm. Lúc nãy ba Minh la mẹ, mẹ có sợ không?- Cậu bé vuốt má cô.

-Mẹ không sao. Mẹ bình thường, không có gì hết.- Ngọc Minh mỉm cười.

-Ba Minh làm con sợ lắm luôn- Diệp Nhi chu miệng nói.

-Uhm mẹ cho ba đứa xem em bé nha!

-Dạ- Cả ba cùng đồng thanh.

Cô ngồi xuống sofa và cho mọi người xem mặt đứa bé. Đứa bé có đôi mắt to tròn, gương mặt bầu bĩnh, khôi ngô. Cậu nhóc nhìn từng người chẳng lo sợ rồi bật cười khanh khách.

Diệp Nhi, Dương Trình và Hiếu Nghĩa rất thích. Ba đứa cứ đưa tay nựng má cậu bé.

-Ngọc Minh!- Nghi gọi cô.

Ngọc Minh ngẩn mặt lên nhìn.

-Em ra đây, Nhân anh bế thằng bé đi!

Nhân gật đầu rồi lại bế thằng bé từ tay Ngọc Minh.

Ngọc Minh đứng dậy, cô cùng Nghi, Ngọc Anh và Khả Liên ra sau vườn.

-Em biết em vừa nói gì không?- Nghi hỏi cô.

-Em...em chỉ lỡ miệng nói thế thôi.- Cô ấp úng.

-Lỡ miệng? Vì sự lỡ miệng của em mà dẫn đến chuyện em và thằng Minh có thể chia tay nhau kìa.

-Mình, Khả Liên và chị Nghi đã có gia đình rồi nên mình hiểu rõ khi giận nhau khó chịu thế nào. Bây giờ cậu chẳng vui mà còn thấy rất khó chịu nữa đúng không?- Ngọc Anh nắm tay cô.

-Uhm, mình thấy rất khó chịu. Mình như đang ở ngã 3, không biết phải đi bên nào. Thằng bé rất đáng thương, nó đã mất mẹ cũng chẳng còn cha. Nhưng Quốc Minh lại là người quan trọng đối với mình, mình không thể đánh mất.- Ngọc Minh ôm đầu, hiện tại cô đang rất rối.

-À hay cậu thử thuyết phục anh Minh đi, biết đâu được thì sao!- Khả Liên đưa ra ý kiến.

-Đúng đó, nó thương em như thế chắc chắn nó sẽ đồng ý.- Nghi đồng tình.

-Nhưng anh ấy đã giận em, em không biết gặp anh ấy như thế nào nữa.

-Cậu lo gì, còn tụi mình mà- Ngọc Anh ôm cô.

-Cảm ơn mọi người.- Ngọc Minh mỉm cười.

...

Quốc Minh vào thẳng công ty. Vào phòng, anh khóa trái cửa lại rồi lại bàn làm việc.

Anh mở một số bản hợp đồng trên bàn ra xem. Nói thế thôi chứ anh cứ nhớ đến câu nói ấy của cô. Anh không nghĩ rằng, Ngọc Minh vì một đứa trẻ mà chẳng cần đến anh.

Anh mở laptop lên, hình ảnh của anh và cô hiện ra. Anh nhìn nụ cười thiên thần của cô rồi tự bật cười một mình.

-Tại sao em cứ thích chọc tức anh thế chứ?

Anh đưa tay chạm vào bên má của cô, tự nhiên tim anh thắt lại.

-Bây giờ em không cần anh nữa rồi!

...

Một tuần trôi qua, Ngọc Minh đang trên đường đến công ty của anh. Trong thời gian đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều và thường xuyên đến gặp anh. Nhưng

đáp lại sự mong đợi của cô vẫn chỉ là câu nói: "Xin lỗi! Chủ tịch đã đi công tác!"

Ngọc Minh sẽ không bỏ cuộc đâu. Cô biết anh chẳng hề đi công tác gì hết. Cô chắc chắn một điều anh đang tránh mặt, không muốn gặp cô.

Ngọc Minh vào công ty, cô tức giận lướt qua không cần hỏi nhân viên như trước nữa. Cô bước lại thang máy, định bước vào thì Lan Anh kéo tay cô.

-Này, cô làm gì ở đây?

-Tôi làm gì thì cũng không liên quan đến cô.

-Nhưng tôi có quyền biết.

-Cô là ai?

-Tôi là thư ký riêng của chủ tịch.

-Vậy à? Nếu cô không tránh đường thì nên biết thân biết phận mà xin nghỉ việc đi!

Ngọc Minh đe dọa cô ta rồi vào thang máy.

Lan Anh cau mày, cô ta tức giận cắn môi.

-Cô không được lên đó.

Ngọc Minh bước ra, cô đang ở trên tầng cao nhất của tòa cao ốc. Cô tiến đến căn phòng cuối hành lang và mở bật cửa ra.

-Anh Minh!

Quốc Minh ngước mắt lên nhìn rồi lại tiếp tục với công việc.

-Em đến đây làm gì?

-Em đến để tìm anh.

Quốc Minh đứng dậy, anh bước lại đóng cửa và khóa trái nó.

-Em cần anh hả? Em cần anh đến mức phải đi tìm anh sao?- Anh bực tức.

-Nếu không cần đến anh thì em sẽ không đến đây đâu. Nếu không cần đến anh em cũng không phải cất công từng ngày một tìm cách xin lỗi anh.- Ngọc Minh bật khóc.

"Sao em lại khóc chứ?"

-Nếu em nói vậy thì em về đi, em xem trọng thằng bé hơn anh mà.

-Em nhớ anh!- Cô ôm chặt anh từ phía sau.- Em không thể mất anh, em cũng không thể bỏ roi đứa bé đó được. Anh nghĩ đi! Nó sẽ sống như thế nào đây? Nó sẽ ra sao khi còn nhỏ như thế?

Anh gỡ tay cô ra rồi ôm cô vào lòng.

-Anh không muốn những thứ gì liên quan đến cô ấy xuất hiện trong cuộc sống riêng của chúng ta.

-Em biết, nhưng mẹ đứa bé có tội chứ nó không có tội gì hết anh à! Anh chấp nhận nó và xem nó như con của anh được không?

-Được, anh sẽ cố. Vì em, anh chấp nhận!

-Em cảm ơn anh, anh đừng giận em nữa nha!- Cô ôm chặt lấy anh.

-Anh không giận em đâu...vì em là cả thế giới của anh!

...

Ngọc Minh tiến vào lễ đường. Cô khoác lên người bộ soiree trắng đính đầy hạt lấp lánh, trên tay cô còn cầm theo đóa hồng đỏ thắm.

-Lý Quốc Minh, con có đồng ý Đào Ngọc Minh là vợ hợp pháp của con không? Con sẽ bên cạnh cô ấy cho dù nghèo khó, bệnh tật khổ đau?

-Con đồng ý!

-Đào Ngọc Minh, con có đồng ý Lý Quốc Minh là chồng hợp pháp của con không? Con sẽ bên cạnh anh ấy cho dù nghèo khó, bệnh tật khổ đau?

-Con đồng ý!

Quốc Minh mỉm cười, anh nhẹ hôn lên môi cô. Anh đã đóng dấu cô mãi mãi là của anh.

Hiếu Nhân, Khắc Huy và Ngọc Ký nhanh tay che mắt 3 đứa nhỏ lại. Còn phía bên đây, bà Nhung bế đứa bé trên tay, bà quay sang mỉm cười với ông Hào và ông Nhất Phàm.

Ngọc Minh tung đóa hoa lên, tay cô nắm chặt lấy tay anh.

Có hai người từ ngoài đi vào, cùng lúc người con trai đã chụp được liền giơ lên vào nói.

-Thì ra sắp đến lúc tôi cưới vợ rồi!

-Ơ...Sĩ Thành!

Ngọc Minh chạy đến phía cậu.

-Đây là ai thế?- Cô nhìn người con gái tóc vàng đang tay trong tay với cậu.

-Đây Seollah bạn gái mình. Chúng mình quen nhau được 2 năm rồi.

-Vậy sao? Chúc mừng cậu! Còn đây chắc cậu đã biết, ông xã mình.- Ngọc Minh ôm cánh tay của Quốc Minh.

-Còn anh nữa này.- Ở ngoài, Ngọc Thiện cũng nắm tay một cô gái đi vào.

-Anh hai- Ngọc Minh chạy đến ôm anh.

-Chúc em hạnh phúc, em gái!- Anh buông cô ra.- Đây là bạn gái anh, cũng là chị dâu tương lai của em Phương Thảo.

-Chào chị, đây là ông xã em, Quốc Minh.

-Hạnh phúc nha!- Phương Thảo ôm cô.

-Thôi, bây giờ ta phải tính chuyện quan trọng đi chứ!- Bà Nhung tươi cười.

-Mẹ, để Bảo Nam con chăm sóc tối nay cho.- Khả Liên nháy mắt.

-À à tránh làm phiền đôi trẻ.

Ngọc Minh ngượng chín mặt, tay cô xiết chặt tay của Quốc Minh.

-Bà xã à, làm gì em phải ngượng như thế?- Quốc Minh bật cười, anh cúi người nhìn mặt cô.

Tất cả mọi người ở lễ đường cười rộ lên làm Ngọc Minh càng thêm ngượng.

...

Ngọc Minh vào phòng, tuy hôm nay rất vui nhưng cô lại thấy mệt lả người.

Cô vừa vệ sinh cá nhân xong thì thả người xuống, một cảm giác thật dễ chịu.

Cô chợt bật người dậy nhìn xung quanh, không biết Quốc Minh đã đi đâu rồi nữa.

Cô ra khỏi phòng xuống nhà dưới tìm anh.

-Quốc Minh! Anh đâu rồi?

-Em tìm anh à?- Anh ôm cô từ phía sau.

-Anh đi đâu vậy? Để em tìm anh nãy giờ.

-Anh xong việc rồi, bây giờ...thì đến việc của chúng ta.

Anh bế sốc cô lên và tiến về phòng.

-Anh thả em xuống đi.

-Không hôm nay em là nữ hoàng.

-Thôi mà, buông em ra đi!- Cô giãy giụa.

-Được, nhưng không phải là lúc này.

Anh hôn vào môi cô và thả cô xuống giường.

Ngọc Minh ghì chặt vai anh. Cô nhẹ nhàng chìm vào nụ hôn ngọt ngào của anh.

Quốc Minh hôn lên trán, chóp mũi và cắn nhẹ vào vành tai của cô.

Ngọc Minh rùn mình, cô nhẹ kêu lên.

-Um...

Anh mỉm cười và hôn vào môi cô. Ngọc Minh chỉ biết nằm im, không thể cục cựa. Chính cô cũng không biết chiếc váy ngủ đã bị anh vức xuống sàn từ lúc nào.

Tối đêm ấy, trong ánh đèn vàng mờ ảo. Có hai người đã là của nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương Ngoại Truyện 1: Ngày 8/3

-Xong chưa?- Quốc Minh hỏi ba nhóc nhỏ. -Dạ rồi!- Cả ba gật đầu.

-Bảo Như, con ở đây. Bảo Nguyên và Bảo Nam lên lầu đi.

-Ba ơi! Còn ba sẽ làm gì?- Bảo Như ngây ngốc hỏi.

-Ba sẽ đưa mẹ đi siêu thị.

-Ớ...vậy tụi con ba cho ra rìa sao?- Bảo Nguyên bĩu môi.

-Thôi thôi!! Hôm nay là ngày ba đứa trổ tài đó.

-Được!- Ba đứa đồng thanh rồi chạy theo ba hướng khác nhau.

-Vợ ơi đi được chưa?- Anh nói vọng lên lầu.

-Em đang xuống nè!- Ngọc Minh từ trên lầu đi xuống.

-Đi thôi!

-Nhưng còn Tiểu Như, Dan và Ken thì sao?- Ngọc Minh cau mày.

-Không sao đâu mà, mình đi có lâu đâu.- Anh kéo tay cô.

-Uhm thôi cũng được.

Ngọc Minh và Quốc Minh ra xe. Anh mở cửa cho cô rồi vòng sang vị trí của mình.

Khi chiếc xe đã lăn bánh thì ở ban công có ba cặp mắt tinh nghịch nhìn theo.

Ba đứa nhóc nhìn nhau rồi bật cười.

-Tiến hành đê- Bảo Nguyên xung phong.

-Dan, làm gì gấp vậy? Để em xem nên làm ở đâu trước.- Bảo Như coa cằm.

-Ở trên trước đi!- Bảo Nam ra ý kiến.

-Ok- Bảo Như và Bảo Nguyên đồng thanh.

...

-Anh nhớ hôm nay là ngày gì không?- Ngọc Minh hỏi anh.

-Hôm nay chủ nhật mà em.- Quốc Minh trả lời.

-Không phải, hôm nay là...

Reeng...Reeng...

-Để anh nghe điện thoại.

"Alo"

".. "

"Xin lỗi, tôi đã hứa với vợ là ngày hôm nay ở nhà với cô ấy rồi!"

"..."

"Hẹn ông hôm khác vậy"

Anh ngắt máy và cho xe vào bãi.

-Tới rồi, mình vào thôi em.

...

Xoảng...Xoảng...

-Anh tránh ra, đừng lại gần tôi- Ngọc Anh quơ tay làm roi bình hoa xuống đất.

-Chỉ vì một tin nhắn nhầm mà em đã không tin anh sao?- Huy kéo tay Ngọc Anh.

-Buông ra! Anh muốn đi thì đi đi, đừng dây dưa nữa. Nếu tôi không lấy điện thoại anh thì tôi sẽ không bao giờ thấy được tin nhắn đó.- Ngọc Anh quát lớn.

-Tình cảm 11 năm nay chưa đủ chứng minh sao? Chúng ta lại có với nhau một mặt con nữa. Chưa đủ để em đặt niềm tin vào anh sao?- Huy bức xúc.

-Tình cảm 11 năm nay? Huh, 11 năm với anh là quá dài rồi. Anh ngày xưa nổi tiếng lăng nhăng mà, bây giờ có một vài em nữa cũng đâu có gì lạ.- Ngọc Anh nhếch môi.

-Em nói gì vậy hả? Anh chưa bao giờ có ý phản bội em, anh càng không muốn làm những hành động trái với luật hôn nhân.- Huy cố gắng bào chữa.

-Chưa bao giờ? Ừ thì làm chưa bao giờ nhưng bây giờ thì có.- Ngọc Anh dứt khoát.

-Không nói nữa.- Huy quát lớn- Nếu cảm thấy không hợp nhau nữa thì thôi, chúng ta li hôn.

-Được, tôi sẽ li hôn. Từ nay anh sẽ tự do, muốn làm gì thì làm chẳng còn cản trở gì ở trước anh hết.

Huy tức giận bỏ ra ngoài. Chưa bao giờ anh cảm thấy khó chịu như hôm nay.

Ngọc Anh bất lực ngã xuống sofa. Cô đưa tay lau khóe mắt rồi ôm lấy đầu. Tiếng nấc nhè nhẹ của cô vang vọng khắp nhà.

...

Quốc Minh cùng Ngọc Minh lựa được rất nhiều hàng hóa trong siêu thị nhưng chủ yếu đều là bánh kẹo cho ba nhóc nhỏ ở nhà.

-Em mua nhiều bánh kẹo như thế thì mấy đứa nhỏ rất dễ bị sâu răng đó.- Quốc Minh mặt mày nhăn nhó.

-Anh yên tâm đi! Em biết con mình mà, em chỉ cho ăn một ít vào buổi tối thôi!- Ngọc Minh để gói bánh vào giỏ và mỉm cười với anh.

-Uhm em đừng cho con mình ăn nhiều bánh kẹo quá là được rồi.- Anh khoát tay ôm eo cô.

-Cái này là của anh đây!- Ngọc Minh với tay lấy hộp cafe.

-Uhm.

-À anh, em muốn đi làm. Thời gian ở nhà cũng chán lắm nên em định tận dụng thời gian đó để làm việc sẽ có ý nghĩa hơn là lãng phí thời gian như thế.- Cô nói với anh.

-Cũng được. Nhưng anh hiểu em mà, em không bao giờ đồng ý làm ở công ty nhà đâu.- Anh vừa xem vài hộp trà vừa nói với cô.

-Tất Nhiên rồi, em muốn trải nghiệm ở những lĩnh vực khác nhau.- Cô gật đầu.

-Làm ở ngoài em sẽ gặp mấy ông già dê, còn anh thì không muốn như thế.

-Thôi mà, anh cho em đi làm nha!

Anh suy nghĩ hồi lâu rồi nói.

-Công ty anh đang thiếu vị trí thư ký riêng cho anh. Nếu muốn đi làm thì em làm ở vị trí đó, còn không thì thôi. Ở nhà tốt hơn.

-Được rồi, em sẽ làm thư ký riêng cho anh. Nhưng khi nào em đi làm?- Cô hỏi.

-Ngay ngày mai!- Anh nhướng mày.

-Uhm...tốt thôi! Mà anh đừng nói với ai em là vợ của anh. Cứ xem em là cô thư ký bình thường anh tuyển vào thôi.

-Sao vậy?- Anh cau mày.

-Em muốn dễ dàng hòa nhập với mọi người hơn, sẵn tiện xem thái độ làm việc của họ luôn.- Cô khẽ cười.

-Tốt, anh sẽ xem em như cô thư ký bình thường. Nhưng...ngoại tình với thư ký không biết như thế nào ta?- Anh vuốt cằm.

-Anh muốn chết hả?- Cô chu miệng hăm dọa anh.

-Cô thư ký và em cũng là một thôi mà.- Anh bật cười.

Ngọc Minh đánh vào tay anh rồi bỏ đi trước.

-Ơ...bà xã, chờ anh với...

Quốc Minh và Ngọc Minh đang trên đường về nhà. Cô đang trò chuyện vui vẻ với anh thì bỗng dưng điện thoại đổ chuông.

"Alo"

"Mẹ Ngọc Minh!"

"Len hả con? Gọi mẹ có gì không?"

"Mẹ Ngọc Anh của con không biết sao mà khóc hoài à! Mẹ Ngọc Minh qua đây xem thử đi!"

"Được rồi, mẹ qua liền. Con xuống bếp lấy cho mẹ Ngọc Anh ly nước nha!"

"Dạ, tạm biệt mẹ"

-Chuyện gì thế em?- Quốc Minh hỏi cô.

-Ngọc Anh không biết tại sao lại khóc nữa, anh cho xe qua nhà Ngọc Anh đi!

-Còn con mình thì sao? Hay mình về đưa chúng qua đó luôn.

-Không cần đâu, để em gọi anh ba trông hộ con mình.

Ngọc Minh ấn số của Ngọc Ký, cô áp máy lên nghe.

"Anh nghe đây!"

"Anh ba trông hộ Bảo Như, Dan và Ken giúp em được không?"

"Em bận sao?"

"Ngọc Anh và Huy chắc đang xảy ra mâu thuẫn nên em qua xem sao."

"Uhm em đi đi, anh và Khả Liên sẽ qua sau."

"Dạ"

Ngọc Minh ngắt máy.

Quốc Minh cho xe đến ngã tư rồi vòng lại.

...

-Ngọc Anh! Cậu sao thế?- Ngọc Minh ngồi xuống sofa kế Ngọc Anh.

-Hết rồi Ngọc Minh à!- Ngọc Anh khóc nức nở.

-Em nói đi để anh còn tìm cách giải quyết.- Quốc Minh nói.

-Dạ, nước của ba Quốc Minh và mẹ Ngọc Minh- Dương Trình để hai ly nước lên bàn.

-Uhm ngoan lắm, con lên lầu đi!- Ngọc Minh mỉm cười.

-Dạ!- Dương Trình ngoan ngoãn chạy lên lầu.

-Bây giờ cậu kể cho mình nghe đi, có chuyện gì giữa cậu và anh Huy vậy?- Ngọc Minh đặt tay lên vai Ngọc Anh.

-Anh Huy muốn li hôn!- Ngọc Anh đưa tay lên trán.

-Li hôn? Phải có lý do gì chứ?- Ngọc Minh ngạc nhiên.

-Mình thấy tin nhắn từ số lạ trong hộp thư. Khi đọc được nội dung đó mình liền không kìm nén được cảm xúc mà gây với anh ấy một trận. Anh ấy luôn biện minh là mình trong sạch nhưng mình không tin.

-Anh thấy từ lúc biết em, Huy đã thay đổi tính tình của mình. Không lăng nhăng, không còn tật trêu ghẹo những cô gái khác và nó đã chấm dứt ngay tức khắc với bốn cô người yêu đang nổi đình nổi đám, ngay cả danh hiệu play boy của nó chỉ để tạo hình tượng tốt trong mắt em. Có lẽ em chưa biết những chuyện trong quá khứ của nó nhưng nó rất rành về những thứ trong quá khứ của em.- Quốc Minh nhàn nhã nói.

Ngọc Anh chớp chớp mắt, không lẽ Ngọc Anh đã hiểu lầm Huy.

-Ba mẹ!

Từ ngoài Bảo Như, Bảo Nguyên và Bảo Nam chạy vào. Vừa thấy Ngọc Minh Bảo Nguyên và Bảo Nam nhảy vào ôm cô cứng ngắc. Còn Bảo Như, hình như cô bé rất yêu ba nên bám chặt lấy Quốc Minh.

-Ba đứa lên phòng đi, Len đang ở trên đó đó- Ngọc Minh chỉ tay lên lầu.

Ba đứa nhóc leo xuống rồi kéo nhau lên phòng của Dương Trình.

Ở ngoài, Nghi, Nhân, Ngọc Ký và Khả Liên cũng đi vào. Theo phía sau là Diệp Nhi và Hiếu Nghĩa đang đùa giỡn.

-Chào ba, chào mẹ!- Diệp Nhi và Hiếu Nghĩa cúi chào.

-Uhm...hai đứa lên phòng đi, có Len và mấy em ở trên phòng đó.- Ngọc Minh vuốt má Diệp Nhi.

-Dạ!- Cả hai đồng thanh rồi chạy lên lầu.

-Sao rồi? Đã bình tĩnh hơn chưa?- Nghi hỏi Ngọc Anh.

-Chị biết chuyện rồi à?- Ngọc Minh ngạc nhiên.

-Chị chỉ nghe Ngọc Ký nói sơ qua là Ngọc Anh và Huy đang có chuyện.

-Em không thể tin nổi, chính Huy là người đòi li hôn- Ngọc Anh mím môi.

-Chắc hai người đã hiểu lầm nhau rồi!- Khả Liên nói.

-Uhm anh cũng nghĩ vậy. Thằng Huy đã thay đổi triệt để luôn rồi cơ mà- Ngọc Ký ngồi xuống kế Quốc Minh.

-Ừ, cũng có thể nhầm số thì sao?- Nhân vuốt vuốt cằm.

Huy trở về, anh vừa vào thì thấy mọi người đã có mặt rất đông đủ ở phòng khách.

Anh nhìn lướt qua rồi bước lên bậc thang.

-Mày đi đâu vậy?- Quốc Minh lên tiếng.

-Tao lấy giấy làm đơn li hôn cho cô ta vừa lòng.- Huy nhếch môi.

-Anh đứng lại đó- Ngọc Anh chạy đến kéo tay anh.

-Muốn gì nữa đây? À đây này nếu bán tính bán nghi thì gọi mà hỏi đi- Huy đưa điện thoại cho Ngọc Anh.

Ngọc Anh cầm lấy, cô lấy số trong hộp thư và gọi điện. Không lâu sau bên kia nghe máy, Ngọc Anh liền mở loa ngoài lên.

"Alo sao bây giờ mới gọi cho em?"

"Cho hỏi cô là ai thế?"

"Cô là ai vậy? Sao giữ điện thoại của bạn trai tôi?"

"Xin lỗi, tôi là vợ của chủ nhân số điện thoại này!"

"Cô nói gì? Anh Quân có vợ rồi?"

"Cô nói bạn trai cô tên gì?"

"Tên Quân!"

Ngọc Anh im bặt và đưa mắt nhìn Huy. Huy bực tức nhìn Ngọc Anh rồi quay sang nhìn hướng khác.

"Alo, alo"

"Ơ...cô nhầm số rồi, đây không phải số của bạn trai cô"

Ngọc Anh ngắt máy. Chân cô di di dưới sàn. Huy thở dài, cục tức này nuốt không trôi mà.

-Em xin lỗi, cũng tại em không suy nghĩ thấu đáo. Em đã nghi oan cho anh.

-Không cần nữa- Huy trả lời cộc lốc.

-Em xin lỗi mà!!- Ngọc Anh nài nỉ.

-Hiểu lầm thôi mà Huy, làm gì mà căng thế?- Nghi bật cười.

-Ngọc Anh có yêu nên mới ghen thôi, chứ có gì to tát đâu.- Ngọc Minh lắc đầu.

-Ừa, Ngọc Anh mà không ghen thì không biết bệnh lăng nhăng của anh sẽ nâng cấp đến độ nào nữa- Khả Liên trêu chọc Huy.

-Bỏ qua hết đi!- Huy ấm ức nói.

-Thôi hôm nay nên chiều mấy bà hoàng của chúng ta đi. Một năm có một ngày thôi mà!- Nhân khoát tay lên vai Nghi.

-Nay là ngày cuối tuần thôi mà, làm quá dữ vậy.- Quốc Minh cau mày.

-Này, bệnh mất trí tái phát lại à?- Ngọc Ký hỏi anh.

-Chứ hôm nay ngày gì?- Anh cau mày.

-8/3!!!!

Mọi người đều đồng thanh. Quốc Minh trừng mắt, anh gọi ba nhóc nhỏ xuống.

-Bảo Như, Dan, Ken xuống đây cho ba.

Ba đứa chạy xuống và ngây thơ hỏi anh.

-Ba gọi chúng con ạ?

-Việc lúc sáng ba dặn sao rồi?- Anh gấp gáp hỏi.

-Ba yên tâm, chúng con thấy chưa đã tay nên mọi ngóc ngách trong nhà đều được làm rối tung lên- Bảo Nguyên nhe hàm răng trắng tinh cười khoái chí.

-Hả?- Anh há hốc mồm.

-Vào ngày này của 5 năm trước, có một người hứa với em: ngày 8/3 hằng năm em sẽ được nghỉ ngơi, muốn làm gì thì làm. Mọi việc để anh lo hết.- Ngọc Minh khoanh tay và ung dung nói.

-Bà xã...

-Tội anh quá, em nghĩ rằng hôm nay anh-đã-tới-số rồi!!!

Ngọc Minh mỉm cười rồi kéo ba đứa nhóc đi.

-Về thôi mấy đứa ơi! Hôm mẹ con mình sẽ ngồi chơi còn mọi việc ba con sẽ lo hết.

"Anh dám chơi em sao Quốc Minh?"

Quốc Minh thần mặt ra, anh cắn môi mình.

-Tội mày quá nhưng thôi tự chịu đi bạn trẻ ạ!

Nhân vỗ vai anh...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương Ngoại Truyện 2: Ngày Đi Làm Đầu Tiên

...Giới thiệu những nhân vật nhỏ của truyện...

1* Lý Bảo Như * (4 tuổi)_Dễ thương, quậy phá nhưng rất thông minh.

2* Lý Bảo Nguyên * Dan (4 tuổi)_Anh trai song sinh của Bảo Như. Quậy phá, thông minh và lâu lâu bị nhiễm cái tính lạnh nhạt thất thường của Quốc Minh.

3* Lý Bảo Nam * Ken (5 tuổi)_ Anh cả trong nhà, hay dắt đường cho hai em phá phách nhưng đổi lại đôi khi rất vâng lời và chăm chỉ.

4* Triệu Dương Trình * Len (8 tuổi)_Ngoan ngoãn, lễ phép và rất quan tâm Bảo Như. Với sức học phi phàm, cậu bé luôn đứng đầu khối về học tập.

5* Đào Trịnh Diệp Nhi * (8 tuổi)_Đáng yêu, lanh chanh, ngoan ngoãn nhưng có phần hơi quậy phá. Học rất giỏi, thân với Hiếu Nghĩa nhiều hơn.

6* Thái Hiếu Nghĩa * Ton (8 tuổi)_Biết quan tâm cho mấy em và khá thân với Diệp Nhi. Luôn giải hòa khi cả nhóm có mâu thuẫn.

...Vào Truyện...

Ngọc Minh trong trang phục công sở bước xuống, cô đi vào bếp hỏi Quốc Minh và ba nhóc nhỏ.

-Anh với con xong chưa? Đi thôi, sắp trễ giờ rồi!

-Uhm mình đi thôi!- Quốc Minh hớp một ngụm cafe rồi đứng dậy.

-Mẹ ơi! Mẹ cho Bảo Như vài thanh socola nha.- Bảo Như lay tay Ngọc Minh.

-Con lại tủ lấy đi, nhưng chỉ được một thanh thôi. À con lấy bánh cho hai anh luôn nha.- Ngọc Minh mỉm cười.

-Dạ!

Bảo Như chạy đến mở tủ lạnh lấy bánh kẹo đem ra.

-Anh thích bánh kia kìa Như!- Bảo Nguyên chỉ tay.

-Cuối cùng anh lấy cái nào đây?- Bảo Như chau mày.

-Thôi cái đó đi!- Bảo Nguyên chị gói snack bí đỏ.

Bảo Như lấy gói bánh bỏ vào cặp cho Bảo Nguyên và quay sang hỏi Bảo Nam.

-Anh hai ăn gì vậy? Để Bảo Như lấy cho!

-Anh thì sao cũng được!- Bảo Nam cười tít mắt.

-Vậy anh hai ăn socola đi.- Bảo Như nháy mắt.

-Thôi, để chia cho em chứ gì?- Bảo Nam xua tay.

-Á...không ăn thì thôi, hai tự lấy đi! Thấy ghét!!!

Bảo Như khoát cặp lên vai rồi chạy ra ngoài.

Bảo Nam hớp ngụm sữa tươi, cậu bé chạy đến lấy cặp và chạy theo Bảo Như.

-Í chờ Dan với, Ken...Tiểu Như!!!- Bảo Nguyên í ới.

Bảo Nguyên lấy cặp xong thì chạy tít thep hai nhóc kia.

-Từ từ thôi mấy đứa, té bây giờ!- Ngọc Minh nói vọng theo.

-Đi thôi em!- Quốc Minh nói với cô.

-Uhm.

Anh và cô ra xe. Lúc vừa đến thì hai người đã thấy ba nhóc con ngồi ngay ngắn ở ghế sau.

-Bảo Như ngồi trước với mẹ hay ngồi sau với hai anh?- Cô hỏi Bảo Như.

-Con ngồi ở sau!- Bảo Như nhe răng cười.

-Uhm để mẹ xem xét lại hai bên cửa rồi mình đi.- Ngọc Minh đi vòng qua hai bên kiểm tra.

-Em lo gì, chỉ cần anh khóa hết cửa là được thôi mà. Đi nhanh đi em, không khéo trễ giờ học của con.- Quốc Minh hối thúc cô.

-Vậy thôi, mình đi!- Ngọc Minh gật đầu.

Quốc Minh cho xe ra khỏi nhà. Trên đường đi mấy nhóc con cứ líu lo hát bài "Bắc Kim Thang".

Ngọc Minh bật cười, cô quay xuống hát cùng với đám trẻ.

-Hay quá! Ba đứa còn biết bài gì nữa không?- Ngọc Minh vỗ tay.

-Con biết hát bài "con chim non" á mẹ- Bảo Nguyên ngây ngô nói.

-Giỏi vậy?- Ngọc Minh khẽ cười.

-Mẹ ơi! Mẹ nghe kể chuyện không? Bảo Như kể mẹ nghe nha.- Bảo Như nói với Ngọc Minh.

-Được con kể đi!- Ngọc Minh gật đầu.

-Thôi anh hai kể đi!- Bảo Như chu miệng nói rồi ngã người tựa vào ghế.

-Tiểu Như, chuyện của em sao anh kể được- Bảo Nam nheo nheo mắt.

-Chuyện này anh biết mà- Bảo Như bĩu môi.

-À- Bảo Nguyên chợt nhớ.- Chuyện hôm qua ba làm osin cho mẹ á hả?

Bảo Nguyên vừa nói xong thì ba đứa nhỏ bật cười khanh khách. Ngọc Minh nhìn thấy cũng không nhịn được mà phì cười.

-Dan!- Cô nhìn cậu bé rồi đưa mắt nhìn Quốc Minh rồi lại đưa mắt nhìn cậu bé.

Ba nhóc con hiểu ý nên đều im bặt.

-Có muốn tối nay ba cho cả ba đứa một trận không hả?- Quốc Minh vừa lái xe vừa nói.

-Bảo Như không liên quan, tại anh hai và anh ba thôi!- Bảo Như nhanh chóng rút lui.

-Bảo Như!- Bảo Nguyên và Bảo Nam gằn giọng.

-Mẹ!- Bảo Như mếu máo.

-Ơ...ai vừa gọi mẹ thế nhỉ?- Ngọc Minh giả vờ không nghe thấy gì.

-AAA...không chịu, không chịu...- Bảo Như giãy nãy.

Cùng lúc xe của Quốc Minh dừng trước trường mẫu giáo. Ngọc Minh xuống xe cô mở cửa ghế sau và bế từng đứa xuống.

-Anh chờ xíu để em đưa mấy nhóc vào lớp.- Cô nhìn qua cửa kính nói.

Anh mỉm cười và gật đầu. Cô đưa Bảo Nguyên và Bảo Như vào lớp rồi dắt Bảo Nam lên lầu vào một lớp khác.

-Chào cô giáo.

-Chào chị!- Cô giáo trẻ mỉm cười.

-Con chào cô!- Bảo Nam khoanh tay lại cúi chào.

-Chào con!- Cô ấy xoa đầu cậu bé.

-Bảo Nam, con vào lớp đi!- Ngọc Minh nói với cậu.

-Dạ!- Bảo Nam mở giày cất qua một bên rồi chạy vào trong.

-Thằng bé ngoan quá!- Cô giáo nhìn cậu bé.

-Bảo Nam hơi quậy phá nên có gì cô cứ dạy dỗ không phải sợ chúng tôi không hài lòng đâu!

Cô giáo gật đầu. Ngọc Minh chào cô ấy rồi trở ra. Cô lên xe và chiếc xe cũng từ từ lăn bánh.

-Vào công ty anh nói thế nào thì mặc anh em chỉ cần nghe thôi. Có gì thắc mắc thì anh sẽ giải thích sau.

-Uhm nhưng anh cho xe ngừng cách công ty đi, em tự đi vào.

-Sao thế?- Anh cau mày.

-Em không muốn mọi người bàn tán rằng: thư ký đi làm chung với chủ tịch.- Cô khẽ cười.

Anh bật cười rồi ngừng xe ở ngã tư, cách tòa cao ốc chỉ 200m. Anh chòm người qua hôn vào má cô và nói.

-Anh bị nhớ vợ ở nhà!

-Ashiah...em đi đây!- Cô mở cửa rồi nhanh chóng ra ngoài.

Anh đưa tay chào cô và cho xe vào công ty.

Ngọc Minh đi bộ vào, vừa tới cửa cô đã thấy anh đứng chờ ở đó.

Anh cùng cô vào thang máy. Tất cả nhân viên đều ngạc nhiên nhìn cả hai. Trong đầu ai cũng hiện lên những thắc mắc về Ngọc Minh.

Họ không biết cô cũng phải. Khi anh kết hôn thì đầu ai trong công ty trừ Chirst biết. Và khi mọi người biết được anh kết hôn thì toàn bộ hình ảnh, thông tin về vợ và con được Quốc Minh niêm phong hết. Không có bất cứ thứ gì lọt ra ngoài.

Anh đến phòng làm việc của Chirst, dặn dò xong thì kéo Ngọc Minh về phòng làm việc của mình.

-Gọi Lan Anh vào phòng tôi.- Anh nói qua điện thoại.

-Lan Anh?- Đôi mày của cô chau lại.

Cốc...Cốc...

-Vào đi!

Lan Anh bước vào, cô ta chào anh rồi đưa mắt lườm Ngọc Minh.

-Chào chủ tịch.

-Bắt đầu hôm nay, à không ngay bây giờ cô sẽ làm ở bộ phận ngoại giao. Không cần làm thư ký cho tôi nữa.

-Ơ...sao lại thế chứ?- Cô ta trừng mắt.

-Tôi tìm được thư ký mới rồi, vậy thôi.

-Nhưng...

-Còn gì thắc mắc thì đến hỏi Khải Dương (Chirst) còn bây giờ thì ra ngoài.

Lan Anh cắn môi. Cô ta lườm Ngọc Minh đến nổi muốn xén lửa rồi ra ngoài.

-Sao anh nói với em không có thư ký mà?- Ngọc Minh hỏi anh.

-Thì bây giờ đang thiếu đây!- Anh khẽ cười.

-Anh có cần như thế không? Vì em mà cho cô ấy sang bộ phận khác làm sao?

-Rất cần ấy chứ!- Anh kéo tay cô.

Ngọc Minh mất đà, cô ngã nhào vào lòng anh.

-Khá lâu rồi anh chưa được ôm vợ như thế này!

...

Tiếng khóc của Bảo Nguyên vang lên. Cậu bé giẫy giụa không chịu đứng dậy.

-Anh ba đứng dậy đi!- Bảo Như kéo Bảo Nguyên.

-Tại Tiểu Như á, đã bảo là không chơi mà!!- Bảo Nguyên khóc to hơn.

-Dan đừng khóc nữa, con trai khóc là hèn lắm.- Bảo Như ngồi xuống kế bên Bảo Nguyên.

Bảo Nguyên khịt mũi rồi ngồi im ở dưới đất luôn.

Hai cô giáo phụ trách lớp của Bảo Như vừa nghe tiếng khóc thì chạy ra. Vừa đến gốc cây họ đã nghe được cuộc đối thoại không thể ngờ.

-Dan tựa đầu vào đây nè, nín đi có Tiểu Như rồi!- Bảo Như kéo đầu Bảo Nguyên tựa vào vai mình.

Dan mếu máo, cậu nhóc còn ấm ức việc Bảo Như kéo đi chơi còn khiến cậu phải ngã nữa chứ.

-Ta là anh của mi đấy nhá!- Bảo Nguyên gắt lên.

-Này mi chỉ ra đời trước ta có 5 phút thôi mà.- Bảo Như cãi lại.

-1 phút cũng là anh, 5 phút cũng là anh. Miễn là ta ra trước thì ta là anh.- Bảo Nguyên không chịu thua.

-Muốn gì đây? Dám chọc bổn tiểu thư à?

-Ừ rồi sao?

Hai cô giáo hoảng hồn vội chạy ra ngăn lại.

-Thôi ngừng lại đi hai đứa, vào lớp với cô nào.

-Ta sẽ mách với mẹ!- Bảo Nguyên phồng má.

-Hèn dữ vậy? Chơi mách mẹ hả?- Bảo Như bĩu môi.

-Thôi cho cô xin. Bây giờ vào lớp đi!- Hai cô giáo nhanh chóng tách hai đứa ra rồi kéo vào lớp.

-Lý Bảo Nguyên ngươi chờ đó! Nupakachi!!!

...

Ngọc Minh ra ngoài lấy cafe cho Quốc Minh. Cô vừa đến gốc khuất thì nghe được đoạn đối thoại của những nhân viên.

-Đáng đời lắm, chảnh chọe quá làm chi để bây giờ tuột mất chức thư ký.- Nhân viên 1.

-Tôi nghe nói cô thư ký mới hình như thân với chủ tịch lắm.- Nhân viên 2.

-Nhưng cô thư ký mới ăn mặc cũng đàng hoàng không hở trên lộ dưới như Lan Anh.- Nhân viên 3.

-Theo tôi chắc cô ấy cũng như Lan Anh thôi! Mới đầu giả vờ nai tơ còn lúc sau mới lòi ra được bộ mặt hồ ly à nha.- Nhân viên 4.

Ngọc Minh lắc đầu, cô lại chỗ lấy cafe và nói với cô nhân viên đang nhìn chằm chằm vào cô.

-Chị cho em lấy ít cafe.

Cô nhân viên giật mình vội tránh ra cho cô lấy.

-Em là thư ký mới của chủ tịch sao?- Nhân viên 1.

-Dạ!- Cô gật đầu.

-Em bao nhiêu tuổi rồi?- Nhân viên 2.

-Em nay 28 tuổi- Cô khẽ cười.

-Gần 30 sao? Trông em trẻ thế?- Nhân viên 3.

Ngọc Minh chẳng biết nói gì cô chỉ cười trừ và xin phép về nơi làm việc.

Cô vào phòng làm việc của Quốc Minh. Vừa đóng cửa lại, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

-Em đi đâu vậy?- Anh hỏi cô.

-Em lấy cafe cho anh nè, làm việc rồi thì quên bản thân mình luôn à.- Cô cằn nhằn.

-Em để đó đi và xem hộ anh bản báo cáo có gì sai sót thì chỉnh sửa lại. Xong rồi mình đi ăn trưa.

-Uhm để em xem.

Ngọc Minh lấy bản báo cáo anh để sẵn trên bàn và về bàn làm việc của mình xem xét.

Quốc Minh vừa làm việc, vừa đưa mắt nhìn Ngọc Minh. Anh bật cười một mình, có vợ ở đây thật tiện lợi mà.

Ngọc Minh ngẩn mặt lên nhìn anh. Ánh mắt cả hai chạm vào nhau, cô mỉm cười rồi lại tiếp tục với công việc.

Ngọc Minh xem từng trang một, cô đã xem hết mấy bản báo cáo nhưng cô muốn chắc chắn hơn nên đã xem đi xem lại rất nhiều lần. Đang xem đến giữa chừng thì có một vòng tay ôm cổ cô từ phía sau.

-Em cũng lo làm mà quên mất mình kìa.

-Em xem sắp xong rồi này!

-Đi ăn trưa thôi, cũng trễ rồi đó.- Anh tựa cằm lên vai cô, tay anh thì chỉ vào đồng hồ.

-Trễ thế này sao? Chắc anh cũng đói rồi phải không?- Cô áp tay vào má anh.

-Uhm!

-Vậy thì đi.

Anh kéo tay cô đi, bỗng nhiên Ngọc Minh chợt nhớ cô vội buông tay anh. Cô vừa buông tay thì trong anh xuất hiện một cảm giác hụt hẫng.

-Anh quên rồi à?

-À quả thật anh quên mất.

Cô mỉm cười hối thúc anh ra ngoài. Anh và cô đã chọn một nơi để ăn trưa cách xa công ty để không ai biết được nhưng mọi chuyện không như mong muốn.

-Tôi biết chỗ này nấu ngon nên mới rủ mấy người lại đây đó.- Nhân viên 1.

-Ừ nấu thì ngon nhưng mà xa công ty quá, tôi sợ mình về không kịp.- Nhân viên 2.

-Có sao đâu mà, tôi chắc là kịp.- Nhân viên 1.

-Này, đó là chủ tịch và thư ký Đào đúng không?

Nhân viên 3 chỉ tay về phía Quốc Minh và Ngọc Minh. Trong lúc đó Ngọc Minh đang nắm chặt tay anh, đến bàn Quốc Minh còn kéo ghế giúp và cười nói vui vẻ.

-Đúng rồi, đó là chủ tịch mà.- Nhân viên 1.

-Vậy là tôi nói đúng rồi, hai người họ có vấn đề mà.- Nhân viên 2.

-Thôi về công ty đi, để chủ tịch biết thì không xong.- Nhân viên 3.

...

Ngọc Minh từ trong công ty bước ra. Cô nhìn đồng hồ, đúng 9 giờ tối. Cô vỗ nhẹ vai và ra ngoài.

-Ủa? Thư ký Đào, sao bây giờ cô mới về.- Bảo vệ hỏi cô.

-À tôi làm vài bản báo cáo ấy mà- Cô mỉm cười và đi bộ đến ngã tư.

Ngọc Minh mở cửa và lên xe.

-Anh đã bảo đem về nhà làm mà không chịu!- Quốc Minh lắc đầu.

-Thôi đem về lại vướn víu mấy đứa nhỏ nữa, mà anh cho con mình ngủ hết rồi à?

-Anh cho chúng ngủ hết rồi chỉ cần chờ em về, ăn cơm, đi ngủ nữa là xong.

-Vậy về nhanh đi, em buồn ngủ quá à.- Cô chu miệng nói.

-Uhm vậy thì về.

Anh khởi động máy và cho xe chạy đi.

Ngọc Minh vừa vệ sinh cá nhân xong thì qua phòng của mấy đứa nhỏ. Cô vừa vào thì thấy ba đứa nằm ở ba góc giường.

Bảo Như nằm đầu ở một góc còn chân thì gác qua bên khác. Bảo Nguyên thì ôm lấy Bảo Nam cứng ngắc. Tội nghiệp nhất là Bảo Nam, cậu bé bị Bảo Nguyên và Bảo Như gác chân lên người. Ngọc Minh bật cười cô tiến đến sửa lại cách nằm của cả ba. Khi thấy ba đứa con mình nằm ngay ngắn thì Ngọc Minh hôn lên trán từng đứa rồi ra ngoài.

Cô về phòng và ngồi xuống giường.

-Em mệt không?- Anh xoa vai cho cô.

-Này, hôm nay có bão không anh?- Cô vừa nói vừa dòm ngó ra cửa sổ.

-Em làm như chưa bao giờ anh chăm sóc em.- Anh bĩu môi.

-Thì đúng vậy mà.- Cô xoay người lại rồi đưa tay véo má anh.

-Vợ ơi!- Anh ôm cô.

-Oi!

-Mình sinh thêm một đứa nữa nha!

-Cái gì?- Ngọc Minh đẩy anh ra.

-Anh nói thật mà!!

Cô lấy gối ở đầu giường đánh anh.

-Anh còn đòi thêm nữa hả? Nuôi ba đứa thôi muốn chết rồi ý! Cho anh chết luôn nè!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương Ngoại Truyện 3: Kết Thúc

Hôm nay là ngày được nghỉ nhưng từ sáng sớm Quốc Minh và Ngọc Minh đã có mặt ở công ty, chuẩn bị cho cuộc họp quan trọng.Cô có gọi cho Ngọc Ký, nhờ anh xem hộ ba đứa nhỏ. Ngọc Ký cũng chẳng ngần ngại gì mà đồng ý ngay.

-Em chuẩn bị bản báo cáo đi, đúng 8 giờ chúng ta vào họp.- Anh nói với cô.

-Dạ, em làm xong hết rồi! Để em về bàn lấy cho anh xem lại.

-Uhm- Anh gật đầu.

Ngọc Minh về bàn, cô mở hộc tủ lấy những bản báo cáo vừa làm xong ngày hôm qua. Nhưng cô tìm kiếm mãi vẫn không thấy. Cô chau mày, tim của cô cứ đập mạnh liên hồi. Cô lục lọi tìm hết cả ba ngăn tủ cũng chẳng thấy.

Quốc Minh nhìn về phía cô. Anh thắc mắc và bước đến hỏi.

-Em tìm gì vậy?

-Em tìm những bản báo cáo.- Cô vừa tìm vừa trả lời anh.

-Ủa? Chứ hôm qua em để đâu?

-Em nhớ rất rõ, hôm qua em để ở ngăn thứ hai. Em còn cẩn thận bỏ vào túi đựng hồ sơ nữa. Nhưng bây giờ em chỉ thấy cái túi thôi.- Cô lo sợ.

-Nếu như vậy là đã có người vào đây và lấy đi những bản báo cáo.- Anh xoa cằm.

-Anh ơi phải làm sao đây?- Ngọc Minh rưng rưng kéo tay anh.

-Em đừng lo!- Anh đặt tay lên tay cô.- Cũng may là anh còn giữ lại bản sao. Em phải nhọc công chỉnh sửa lại lần nữa rồi.

-Không sao đâu, có để họp là được rồi!

Anh mỉm cười kéo cô vào lòng.

-Bà xã đừng khóc, có anh ở đây rồi.

-Anh!- Cô gọi.

-Anh nghe!

-Anh buông ra để em còn kịp làm báo cáo.

Anh mím môi rồi buông cô ra.

-Em biết cách phá hoại cảm xúc quá ha.

Ngọc Minh cười tít mắt và trở về bàn làm việc. Cô bắt đầu mở từng trang xem xét.

...

Lan Anh ở phòng làm việc của mình, cô ta lướt ngón tay trỏ lên một sấp giấy trên bàn.

-Đào Ngọc Minh, cô tưởng cướp đi chức thư ký của tôi là ngon lắm sao? Ảo tưởng.

Cô ta cầm sấp giấy lên, đưa từng tờ một vào máy cắt. Tiếng của chiếc máy cắt xén từng tờ vang lên cùng với giọng cười bí hiểm của cô ta.

...

Quốc Minh chỉnh trang lại áo chuẩn bị cho cuộc họp. Ngọc Minh đi đến, cô sửa lại cravat cho anh.

-Cũng may có anh giúp em một tay còn không chắc không kịp buổi họp mất.

-Không lẽ anh ngồi im nhìn em làm sao? Anh muốn như thế lắm nhưng lương tâm không cho phép!- Anh khẽ cười.

-Không nói nữa, em lấy tài liệu đây.- Cô buông tay.

-Giận à?- Anh kéo tay cô.

-Không có.

-Anh đùa thôi mà!

-Đâu ai nói gì anh.

-Xin lỗi mà!!!

-Anh vào phòng họp trước đi rồi em vào.- Cô bật cười và đẩy anh đi.

-Vậy anh đi trước!- Anh vẫy tay rồi ra ngoài.

Ngọc Minh lấy một ít tài liệu, cô sắp xếp lại ngay ngắn và ra ngoài. Đang trên đường đến phòng họp thì cô chợt nhớ rồi quay lại.

Cô đến cầu thang định bước xuống thì đụng mặt Lan Anh.

-Thư ký Đào, sao cô không lên phòng họp?

-Tôi cần lấy đồ!- Ngọc Minh trả lời.

-Vậy sao? Cô cứ đi đi!- Lan Anh cười lạnh.

-Tôi xin phép đi trước.

Ngọc Minh bước xuống bậc thang. Vừa bước được bước đầu thì một đôi tay xô mạnh cô xuống. Cô loạng choạng, huơ tay tứ tung tìm nơi bám.

-Cứu tôi với!

Lan Anh liếc mắt và xô thêm cô lần nữa. Ngọc Minh ngã xuống, tay cô lướt ngang tai của Lan Anh làm rơi một chiếc bông tai sang một góc.

Ngọc Minh lăn xuống bậc thang, đầu cô đập vào tường. Cả thân người cô đau nhức rồi cô ngất đi.

Lan Anh nhặt túi hồ sơ lên, cô ta nhếch môi và bỏ đi.

Quốc Minh và một số cổ đông chờ đợi ở phòng họp.

-Cho hỏi Chủ Tịch Lý, thư ký của ngài khi nào mới đến?- Tổng đốc Hạ hỏi anh.

-Mong mọi người vui lòng chờ thêm ít phút.- Anh lên tiếng.

Mắt trái của anh bỗng giật liên tục, anh thấy có một cảm giác rất khó chịu.

Cánh cửa bật mở, Lan Anh từ ngoài bước vào. Cô ta đi ngang chào từng người rồi đến đứng bên anh.

-Thư ký Đào đâu?

-Tôi không biết, cô ấy nói với tôi là có một số việc cần giải quyết nên đưa cho tôi tài liệu và bảo tôi giúp ngài hoàn thành xong cuộc họp này.- Lan Anh khẽ cười.

-Thôi được bắt đầu đi!

Anh lạnh nhạt nói rồi bắt đầu vào cuộc họp.

...

Ngọc Ký cho xe vào công ty. Chỉ vì Bảo Nam, Bảo Như và Bảo Nguyên một mực đòi gặp mẹ nên anh đã lái xe đưa Khả Liên, ba nhóc và Diệp Nhi đến công ty luôn.

Bảo Như, Bảo Nguyên và Bảo Nam xuống xe, ba nhóc vừa chạm được chân xuống đất thì nhanh chóng chạy ùa vào trong.

-Này ba con!- Khả Liên chạy theo.

-Mẹ Khả Liên thang bộ ở đâu vậy ạ?- Bảo Như hỏi.

Khả Liên biết cả ba đứa đều sợ đi thang máy từ lúc còn nhỏ xíu nên mỉm cười dắt cả ba đi thang bộ.

Khả Liên và Ngọc Ký đưa mấy đứa nhỏ đi thang bộ, vừa đến tầng hai thì Bảo Như, Bảo Nguyên và Bảo Nam mệt nhọc đòi bế.

Ngọc Ký lắc đầu. Anh bế Bảo Như và Bảo Nguyên trên tay còn Khả Liên bế Bảo Nam và nắm tay Diệp Nhi. Cả hai khó khăn, dóc hết sức đi đến được tầng mười. Vừa định bước lên thêm thì họ thấy Ngọc Minh đang nằm bất tỉnh dưới đất.

-Ngọc Minh!

Khả Liên thả hai đứa nhỏ xuống và chạy đến nâng đầu Ngọc Minh lên.

-Chết rồi, máu nhiều quá anh gọi cho bệnh viện đi!

-Mẹ ơi!- Bảo Như, Bảo Nguyên và Bảo Nam chạy lại lay người Ngọc Minh.

-Mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại đi mẹ!- Bảo Như òa khóc.

-Mẹ dậy với Bảo Nguyên đi. Mẹ đừng ngủ nữa.- Bảo Nguyên mếu máo.

-Mẹ ơi, mẹ dậy đi mẹ!- Bảo Nam cũng khóc òa lên.

Ngọc Ký chạy đến, anh bế sốc Ngọc Minh lên với nói với Khả Liên.

-Em đưa mấy đứa đến tìm Quốc Minh còn anh sẽ đưa Minh Minh đến viện.

Khả Liên gật đầu.

Diệp Nhi nhìn thấy một thứ lấp lánh trong góc khuất, cô bé chạy lên và nhặt nó.

Khả Liên đưa tất cả vào thang máy. Ba đứa con của Ngọc Minh òa khóc to hơn.

-Con muốn gặp ba thì chịu khó một chút thôi.

Khả Liên ấn vào tầng cao nhất, chiếc thang máy khởi động. Bảo Như, Bảo Nguyên và Bảo Nam run sợ ôm lấy nhau.

Chiếc thang máy mở ra, ba đứa nhỏ chạy ra tìm Quốc Minh. Khả Liên đưa mấy đứa nhỏ đến phòng làm việc của Quốc Minh nhưng chẳng thấy ai trong đó hết. Cô chợt nhớ, Quốc Minh có một cuộc họp vào hôm nay có lẽ anh đang trong phòng họp.

Nghĩ thế, Khả Liên đưa bốn đứa đi tìm phòng họp.

-Mẹ ơi, đây là phòng họp này!- Diệp Nhi chỉ tay lên tấm bảng gắng trên cánh cửa.

-Đúng rồi đó con- Khả Liên gật đầu và mở cánh cửa ra.

Mọi người trong phòng họp đều dừng hết mọi hoạt động và đồng loạt nhìn về phía cửa.

-Này cô kia! Cô có biết là đang họp không? Sao cô lại tùy tiện đến, còn dắt theo mấy đứa nhỏ nữa.- Lan Anh khó chịu gắt lên.

-Ba!!!

Bảo Như, Bảo Nguyên và Bảo Nam lon ton chạy vào. Bảo Như thì nhào đến ôm chân Quốc Minh còn Bảo Nguyên và Bảo Nam thì ngồi bệch dưới nền gạch. Ba đứa quấy khóc thật to

Quốc Minh cau mày, anh bế Bảo Như lên và lại chỗ Bảo Nguyên và Bảo Nam.

-Sao mấy đứa đến đây? Ba đang họp mà.

-Ba ơi! Mẹ...mẹ...- Bảo Như mặt mũi lem luốc ôm cổ anh khóc nấc.

Bảo Nguyên và Bảo Nam cũng chỉ biết khóc òa lên, chẳng nói được gì.

-Ngọc Minh bị ngã cầu thang!- Khả Liên dắt Diệp Nhi vào.

-Cái gì? Ngã cầu thang?- Anh trừng mắt.

Mọi người trong phòng họp bắt đầu xôn xao bàn tán.

-Ngọc Minh? Đó là tên của thư ký Đào mà?

-Ừ nhưng sao lại là mẹ của con chủ tịch?

-Không lẽ chủ tịch phản bội phu nhân sao?

-Không thể nào đâu.

-...

-...

Lan Anh cảm thấy run sợ trong lòng. Có khi nào thư ký Đào là vợ của chủ tịch? Như vậy thì cô ta chết là cái chắc. Cô ta chợt thấy trống trống bên tai, đưa tay lên tai mình cô ta nhận thấy một bên bông tai đã bị mất.

Diệp Nhi nhìn chằm chằm vào Lan Anh. Nhận thấy vẻ lúng túng như tìm gì đó của Lan Anh, Diệp Nhi để ý ngay đến bên tai của cô ta.

Diệp Nhi lấy chiếc bông trong túi ra so sánh với chiếc bông còn lại trên tai của Lan Anh. Cô bé mỉm cười và bước đến đưa cho cô ta.

-Cái này là của cô ạ?

-À...à đúng...đúng rồi!- Lan Anh nuốt nước bọt.

-Ủa Diệp Nhi, con lấy nó ở đâu vậy?- Khả Liên ngạc nhiên hỏi.

-Con nhặt được gần chỗ mẹ Ngọc Minh ngã.

Quốc Minh nghe vậy liền trừng mắt, anh dằn nắm đấm xuống sàn và thả Bảo Như xuống. Anh nghiến răng, ánh mắt càng sâu thêm không thấy được đáy. Cả phòng họp bây giờ im phăng phắc. Ngay cả ba đứa nhỏ đang khóc cũng nín bặt luôn.

Anh đưa bóp mạnh hai bên má của Lan Anh.

-Có phải cô là người hại Ngọc Minh?

-Tôi...tôi...không có...- Lan Anh khó nhọc nói.

-Khai mau! Cô đã xô ngã Ngọc Minh, đúng chứ?- Anh siết chặt tay hơn, gân xanh cũng bắt đầu hiện lên tay anh.

-Tôi...tôi...sẽ...sẽ khai...- Lan Anh dùng hai tay yếu ớt nắm chặt cổ tay anh.

Quốc Minh buông tay, anh cho hai tay vào túi của mình. Cả thân người toát ra sự lãnh băng đến tột độ.

Lan Anh, do anh vừa buông tay nên cô ta mất thăng bằng mà ngã xuống sàn. Cô ta ho từng đợt, cô ta đưa tay ôm cổ và thở mạnh từng nhịp một.

Anh liếc mắt qua cô ta rồi lạnh lùng phán.

-Tôi nhất định kiện cô đến cùng.

Nói rồi anh đi đến, một tay bế Bảo Như, một tay anh dắt Bảo Nguyên và Bảo Nam đi.

-Cha con mình đến với mẹ thôi!

-Ơ...Chủ tịch Lý, ngài biết rất rõ cuộc họp này rất quan trọng. Không thể có trục trặc gì được.- Tổng đốc Hạ lên tiếng.

-Bây giờ đối với tôi chẳng có thứ gì quan trọng bằng tính mạng của vợ tôi hết.- Anh nhếch môi rồi đưa mấy đứa nhỏ đi.

Khả Liên không biết phải nói gì nữa, cô chào mọi người ở trong đây và đưa Diệp Nhi ra ngoài.

...

Ngọc Minh lờ mờ tỉnh dậy, cô đưa tay lên đầu mình. Đầu cô được cầm máu, quấn băng xung quanh. Cô cảm thấy đôi tay được một đôi tay khác, rất ấm áp, nắm chặt lại.

Cô mở mắt và khẽ kêu lên.

-A...

Quốc Minh giật mình, anh dụi dụi mắt.

-Bà xã, em không sao chứ? Có đau ở đâu không?- Anh mừng rỡ nhảy dựng lên rồi ôm lấy cô.

-Anh, em bị sao thế?- Cô hỏi.

-Em bị ngã cầu thang. Em làm anh lo chết đi được.

-Anh buông em ra đi, tự nhiên em thấy mệt trong người.

-Uhm! Em nghỉ ngơi đi cho lại sức.

Ngọc Minh gật đầu, cô nhìn sang ghế sofa thì thấy mấy đứa nhỏ đang nằm ngủ.

Cô mỉm cười và nói với anh.

-Sao anh lại để con mình ở đây?

-Anh sợ về nhà không ai trông chừng hết nên để mấy đứa ở đây luôn.

-Đáng lẽ anh không nên để con mình ở đây, chúng còn nhỏ mà ở trong môi trường như thế này dễ bị nhiễm bệnh lắm.- Cô cằn nhằn anh.

-Thôi em nằm xuống nghỉ ngơi đi ha.- Anh kéo cô nằm xuống.

-Anh!

-Hửm...

-Anh đừng kiện Lan Anh.- Cô khẽ nói.

-Tại sao chứ? Cô ta đã hại em ra nông nổi này cơ mà.- Anh cau mày.

-Em không muốn như thế. Anh cứ nghe em đi mà, 1 lần thôi!- Cô lay tay anh.

-Thôi được rồi, em nghỉ ngơi đi.- Anh hôn nhẹ lên trán cô.

Ngọc Minh gật đầu và nắm tay anh thật chặt.

...

Quốc Minh và Ngọc Minh đưa ba đứa trẻ lên một ngọn đồi đầy cỏ xanh. Bảo Như và Bảo Nguyên khoái chí chạy tít ra phía trước, Bảo Nam thấy thế cũng chạy theo hai em.

-Từ từ thôi, ngã bây giờ.- Ngọc Minh nói với theo.

-Em lo lắng quá rồi đó. Con mình đâu còn nhỏ nhặt gì.- Anh lắc lắc đầu.

-Cũng phải lo chứ anh. Tội nghiệp Bảo Nam, thằng bé cứ hỏi em đứa bé em bế khi chụp ảnh cưới là ai. Khi em nói là Bảo Nam thì Bảo Nam chau mày hỏi tiếp "Vậy con ra đời trước khi mẹ lấy ba hả mẹ?"

-Lí do hôm nay em đưa Bảo Nam đến là để Bảo Nam gặp mẹ ruột à?

-Uhm...sự thật cũng sẽ có ngày phanh phui ra thôi. Thằng bé sớm muộn gì cũng biết. Em thà để cho thằng bé biết được sự thật khi còn nhỏ đỡ hơn sau này nó lại trách chúng ta.

-Em nói cũng đúng. Thôi thì mình cho thằng bé biết vậy.

-Ken, Dan, Tiểu Như! Lại đây với mẹ.- Cô gọi to.

Ba đứa nhỏ vừa đùa giỡn vừa chạy xuống chỗ của anh và cô.

-Mẹ bế Tiểu Như đi!- Bảo Như đưa tay ra đòi cô bế.

Ngọc Minh mỉm cười, cô cúi người xuống bế Bảo Như lên.

-Ba cũng bế Dan đi!- Bảo Nguyên nũng nịu.

Quốc Minh cúi người bế Bảo Nguyên trên tay, anh và cô đưa cả ba đứa trẻ đến trước một ngôi mộ.

-Ba ơi! Ở đây sao lại có mộ ạ?- Bảo Nam thắc mắc.

-Đây là mộ của mẹ con.- Anh ngồi xuống xoa đầu cậu bé.

-Không đúng, mẹ vẫn còn sống với con mà.- Bảo Nam lắc đầu.

-Ken, ba mẹ không phải là ba mẹ ruột của con. Ba mẹ con đều đã qua đời hết rồi.- Ngọc Minh thả Bảo Như xuống và ôm Bảo Nam vào lòng.

-Mẹ nói dối. Mẹ là mẹ của Ken.- Bảo Nam òa khóc ôm chặt Ngọc Minh.

-Ken! Ken nghe mẹ nói không?- Ngọc Minh nén nước mắt lại.

-Mẹ là mẹ của Ken mà.

-Dù cho con là con ai, mẹ không hề quan tâm nhưng mẹ đã nuôi dưỡng Ken từ nhỏ thì Ken chính là con trai ngoan của mẹ.- Cô nức nở ôm Ken.

-Khả Linh, chúng tôi đưa Ken đến gặp cô đây. Cô nhìn con trai của mình đi, thằng bé càng ngày càng giống cô đó.- Quốc Minh nói với ảnh của Khả Linh trên bia mộ.

Quốc Minh bế Bảo Nguyên còn Ngọc Minh bế Bảo Như. Tay còn lại của hai người đều nắm lấy hai tay Bảo Nam. Dù có ra sao thì họ vẫn là một gia đình.

Năm cặp mắt đồng loạt nhìn về một chân trời vô định. Chỉ có họ mới biết được hạnh phúc của mình là ở đâu.

→→→THE END←←←

Aida end truyện luôn rồi ~>_

Nhưng thôi, bạn nào còn muốn đồng hành cùng tác giả thì các bạn vào truyện "Thiên thần hay ác quỷ...Đâu mới là em?" Của tg nha.

Chân thành cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã theo dõi truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Minh! Em Là Định Mệnh Của Anh!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.